

LONG NHÂN

Nhóm dịch Biên Hoàng Hiệp khách

BẢ HÁN

1

THẦN
TRONG
VÕ
LÂM

NXB HỘI NHÀ VĂN

Chào các bạn, Đây là Ebook cho thiết bị di động của trang Web:

<http://vnthuvuquan.net>

Việt Nam Thư Quán muốn gửi đến tất cả những bạn yêu thích văn hóa đọc cuốn sách này, đặc biệt là những người không có điều kiện đọc những ấn phẩm sách thông thường. Tuy nhiên, trong khả năng có thể, các bạn hãy mua và thưởng thức sách giấy như một sự tôn trọng đối với các tác giả và các nhà xuất bản.

Ebook này được Việt Nam Thư Quán đăng tải trên trang vnthuvuquan.net. Các bạn có thể sử dụng dưới bất kỳ hình thức nào như: sao lưu, sử dụng bài viết, tư liệu, đăng trên các diễn đàn hay trang Web khác, chỉ có một yêu cầu là giữ nguyên nội dung cũng như ghi rõ nguồn cung cấp như một sự tôn trọng đối với những người thực hiện.

Chế bản ebook: Phạm Huy Hùng.

Mục lục

[Giới Thiệu](#)

[Lời Tựa](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

Long Nhân

Bá Hán 1

Thần trong võ lâm

Nhóm dịch: Biên Hoang Hiệp Khách

Giới Thiệu

Ngọn lửa chiến tranh lan rộng, dân chúng lâm than, nghịch tặc Vương Mãng cướp ngôi nhà Hán. Gian nịnh nắm triều chính, dân không chịu nổi cảnh cơ cực, binh sỹ không chịu nổi lao dịch, tụ lại ở nơi núi đầm hoang dã, tạo nên toàn cảnh bức tranh thời loạn. Hậu duệ của nhà Hán là Lưu Chính bảy lần tiên tiếp đánh phá Hoàng thành, ý vào vũ lực không gì địch nổi hòng giết sạch các thế lực của Vương Mãng. Nhưng rốt cuộc Lưu Chính vẫn không phải là đối thủ của số mệnh. Ông nản lòng thoái chí, đành chấp nhận ý nghĩ đại nghiệp phục quốc vốn do ông Trời định sẵn.

Một thiếu niên vô lại có xuất thân thần bí, nhưng tục khí ô uế chốn hồng trần không giấu được sự sinh trưởng mạnh mẽ của long mạch trong con người y. Giữa thời loạn thế, trí tuệ và tài đảm lược siêu phàm của y có cơ hội bộc lộ trọn vẹn. Sau tất cả những kiếp nạn, thù hận khiến y quyết tâm nổi dậy, tập hợp binh lính của một thành nhỏ, khéo léo dùng thế lực đó quật khởi ở phương Bắc với tốc độ của một kỳ tích, từ đó đối đầu cùng thiên hạ.

Bằng sự dũng mãnh muôn người khó địch cùng tài năng quân sự thiên phú đánh đâu thắng đó, y lãnh đạo đội ngũ những thuộc hạ tuyệt đối trung thành chinh chiến khắp thiên hạ, khuất phục quần hùng. Sau khi trải qua hàng ngàn trận đánh, y chiếm trọn giang sơn đại Hán, dựng nên một triều đại Hoàng đế vô địch.

TÓM TẮT CÁC CHƯƠNG

Chương 1

“Một vạn cấm quân nhất tề rút đao kiếm cắm trên đất đưa lên cao hô lớn, tựa như biển cả ầm ào vang khắp trời đất, át cả tiếng sấm sét, âm thanh giống như tòa tháp sụp đổ. Mọi người không hề sợ hãi xông về phía con đường lớn, cũng chẳng quan tâm tới xương thịt, máu me và vũ khí hư gãy rải khắp mặt đất dày cả mấy thước. ”

Chương 2

“‘Keng... keng...’ Vương Hưng và Lưu Hâm cùng hợp sức đỡ một kiếm này, nhưng kiếm vẫn như xuyên qua giữa bọn chúng. Kiếm của chúng bị chặt đứt thành vô số mảnh vụn, thân người bị bắn tung ra ngoài. Trên không trung lại rắc xuống một làn mưa máu khiến cho chiêu kiếm tăng thêm vài phần thể lượng. ”

Chương 3

“Thẩm Thiết Lâm đứng trên cầu Thạch Đầu như một pho tượng đất, thân thể cao lớn yên lặng sau cơn mưa gió. Nhưng trên khóe miệng y lại rỉ ra một dòng máu nhọt nhạt, gương mặt trắng bệch đến đáng sợ song ánh mắt lại không cam lòng, nhìn chăm chăm Tịch Vĩ cách ngoài bảy trượng. Thẩm Thiết Lâm cũng biết, lần công kích này chưa thể giết được Tịch Vĩ. ”

Chương 4

“Á Hổ Tồ Xung chợt thấy vô số luồng gió mạnh đâm qua lưới kiếm, đánh ngược về thân thể hấn khiến hấn không khỏi sợ hãi. Mới rồi, dưới một hơi đàn ập của hấn, kẻ kia dường như không có sức đánh trả, ai ngờ lại phản

kích ngay, hờn nữa vừa ra tay đã ghê gớm như vậy! Vì kinh ngạc nên kiểm thế trong tay Tô Xung chậm lại, rồi bị quét sang một bên. ”

Chương 5

““Cũng chẳng phải cao nhân gì, ở chỗ bọn ta gọi đây là giả heo ăn thịt hổ. Ta là heo, lão là hổ, đánh nhau đường nào cũng không thắng được lão, đành phải dùng tí ti thủ đoạn. Được rồi, không cần uống trà nữa, lão bảo bọn chúng tránh mau, bọn ta phải đi rồi,” Lâm Miểu thờ ơ nói. ”

Chương 6

“Không Dung sợ chết khiếp. Lâm Miểu không hề nhường lấy một bước. Ngay cả cơ hội hít thở hắt cũng không có. Cây chùy lớn của Lâm Miểu lại đập tới. Lúc này hãn tay không tấc sắt, cho dù có binh khí cũng khó mà chống đỡ được thần lực trời sinh của Lâm Miểu, huống chi giờ đây hổ khẩu của hãn đã liệt, hai tay tê rần. ”

Chương 7

“Con đường tĩnh lặng. Thứ duy nhất có thể nghe thấy là tiếng bước chân và tiếng hô hấp làm cho sự tĩnh lặng đó đầy vẻ kỳ dị. Lâm Miểu toàn thân đầy máu nhưng vẫn toát lên khí thế mãnh liệt khiến người ta thấy khó thở. Đó là một thứ khí thế do Miểu đã hoàn toàn vượt khỏi sự sống chết mà có, chứ không phải vì thân mang tuyệt kỹ kinh người. ”

Chương 8

““Phù... phù...” Đám quân Đô kỵ vội vàng che chắn trước mặt Khổng Sâm, chúng chưa kịp hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra thì thân hình đã như lá thu rơi bị gió cuốn bay, binh khí chưa kịp rút ra đã bị gãy làm mấy đoạn. Khí thế của lão Thiết thật kinh người, bất kể là tốc độ hay lực đạo đều có một loại khí thế mạnh mẽ vô địch, giống như một mũi khoan lớn. ”

Chương 9

““Vừa rồi là Ngọc Lan không tốt, nếu có chỗ đắc tội, xin được bỏ quá cho. Bởi vì đêm nay có một số việc phát sinh, khiến cho ta đâm ra hoài nghi nhiều. Nếu người không tính toán Ngọc Lan vừa rồi có những lời sai quấy, xin mời ở lại được không?” Bạch Ngọc Lan đứng dậy, giọng nói đã trở nên vô cùng dịu dàng. ”

Chương 10

“Đàm ứng Thủ cũng cảm thấy một cơn ớn lạnh. Lưu Tú đứng yên như vực thăm. Một loại trường khí toát ra từ cơ thể dùng tĩnh lặng mà mãnh liệt thu hút mọi thứ, lấy Lưu Tú làm trung tâm, tạo thành cơn cuồng phong. Hãn biết, nếu Lưu Tú xuất kích, tất sẽ long trời lở đất, đến lúc đó, hãn muốn kháng cự chỉ sợ càng khó. Do vậy, hãn không muốn Lưu Tú tích khí tạo thế, nên liền ra tay. ”

Chương 11

“‘Bịch... bịch...’ Sát Thủ Tàn Huyết lùi bảy bước liền, cánh tay và kiếm vể lên không trung một đường cong mỹ lệ thê lương, khuất sau lưng rồi không thấy đâu nữa. Hãn cất lên một tiếng hét thảm thương. Trong ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, Sát Thủ Tàn Huyết như một đạo cầu vồng sắp tàn vọt qua sườn núi khác, biến mất trong không trung. ”

Lời Tựa

Thành Trường An

Đô thành đông đúc nay đường không ngõ vắng, gió thu xác xơ, mây đen giăng giăng.

Trong làn hơi lạnh căm, mấy con chó hoang gầm gừ nháo nhác chạy, lại bị tiếng vó sắt của ngựa làm cho sợ hãi đến run cầm cập.

Mười vạn quân đô thành đóng ở ngoài hào không sao ngăn được bước chân của Lưu Chính.

Mồng chín tháng chín, đúng vào lễ Trùng Dương, cũng là ngày Lưu Chính dùng máu rửa Hoàng thành lần thứ bảy.

Lần trước Lưu Chính đại phá cung Trường Lạc, tiêu diệt mầm họa nơi cung cấm - kẻ đã lật đổ giang sơn của họ Lưu - là Hoàng thái hậu Vương Chính Quân, cũng mới chỉ cách đây năm mươi ngày.

Mí mắt Vương Mãng giật càng nhanh, cảm giác bất an trong lòng y càng tăng, Vương Mãng thậm chí có chút hối hận vì đã hạ bệ Nhụ Tử [1] Lưu Anh xuống ngôi bảo tọa. Từ lúc tự leo lên Đế vị đến nay, Vương Mãng chưa từng có một ngày thoải mái, Lưu Chính giống như một cơn ác mộng của y, một cơn ác mộng mà vĩnh viễn y khó lòng thoát khỏi.

Gan bày tay Vương Mãng rịn mồ hôi lạnh. Hiện tại Vương Mãng cho đóng mười vạn binh ở ngoài hào, bởi y không muốn trốn cái kiếp nạn theo đuổi dai dẳng ấy. Mười tháng nay, y toàn mơ thấy trốn và chạy, điều này gần như đã thành trò hề cho mọi người trong thiên hạ.

Vương Mãng biết nếu lần này vẫn không giết được Lưu Chính thì y sẽ vĩnh viễn chỉ sống trong bóng đêm. Thiên hạ chỉ có thể tồn tại một Hoàng đế, hoặc là Vương Mãng y, bậc đế tôn của vạn dân theo mệnh Trời, hoặc là võ lâm chí tôn, Hoàng đế Võ lâm Lưu Chính!

Lưu Chính từng sáu lần phá Hoàng thành, ra vào cấm cung như chốn không người, phá cung Trường Lạc, đốt cung Minh Quang, giẫm đạp cung Quế và

cung Bắc, cả cung Vị Ương cũng bị biến thành đồng đồ nát. Nhưng mục đích duy nhất của Lưu Chính là giết Vương Mãng!

Tất cả mọi người trong thiên hạ đều biết Vương Mãng và Lưu Chính ở vào thế không đội trời chung, Vương Mãng cướp giang sơn của nhà Hán, Lưu Chính dù không thích chính sự nhưng cũng là dòng dõi nhà Hán, là máu mủ của họ Lưu. Hơn nữa Lưu Chính lại được đích thân Ai đế Lưu Hân phong làm Hoàng đế Võ lâm, do đó bất kể ai chiếm giang sơn của họ Lưu thì đều là kẻ địch của ông.

Vương Mãng trở thành kẻ địch của Lưu Chính, đó là nỗi khổ của Vương Mãng, do đó y đã trốn chạy suốt mười tháng dằng dẳng. Lưu Chính sáu lần phá Hoàng thành, giết vài vạn cấm quân nhưng vẫn chưa thể diệt trừ Vương Mãng. Điều đó không phải vì võ công Vương Mãng trác tuyệt đến mức có thể thoát chết dưới tay Lưu Chính mà là Lưu Chính chưa hề tìm thấy tung tích y. Bởi thế, cung Trường Lạc bị hủy, cung Minh Quang bị đốt, cung Vị Ương thành đồng gạch vụn...

Danh tiếng Hoàng đế Võ lâm trong mười tháng nay được thể hiện sâu sắc và sống động, uy thế vang dội khắp chín châu. Chưa từng người nào có thể sở hữu một sức mạnh không thể kháng cự như Lưu Chính, tung hoành Hoàng thành như ở chốn không người, lấy sức một người chống lại đội quân làm nghiêng ngả đất nước, đuổi giết cho Vương Mãng trốn như rùa rụt đầu, tạo nên một câu chuyện thần thoại bất hủ trong võ lâm.

I

- Bản gốc là chữ Nho(儒)Tử, nhưng thực sự hiệu của Lưu Anh là Nhụ (孺?)Tử. Vì phiên âm hai chữ này hoàn toàn giống nhau nên theo cách gõ chữ từ phiên âm của người Trung Quốc rất dễ bị lẫn, lại vì Nhụ Tử là tên hiệu nên mọi người ít chú ý đến ý nghĩa, dẫn đến từ một vài người gõ sai đã lan ra rất nhiều người - ND.

Chương 1

Vó ngựa xéo hoàng thành

“Giết, giết, giết...”

Một vạn cấm quân nhất tề rút đao kiếm cắm trên đất đưa lên cao hô lớn, tựa như biển cả ầm ào vang khắp trời đất, át cả tiếng sấm sét, âm thanh giống như tòa tháp sụp đổ. Mọi người không hề sợ hãi xông về phía con đường lớn, cũng chẳng quan tâm tới xương thịt, máu me và vũ khí hư gãy rải khắp mặt đất dày cả mấy thước.

Mồng chín tháng chín là ngày ước hẹn chết chóc mà lần trước Lưu Chính tuyên bố, do đó mọi người trong thiên hạ đều biết hôm nay Lưu Chính sẽ lại công phá Hoàng thành.

Lưu Chính đã từng bảo nếu Vương Mãng cứ co đầu rút cổ không ra thì ông ta nhất định sẽ giết sạch chín họ của Vương Mãng rồi lập vua mới. Do đó Vương Mãng không thể không liều lĩnh một phen.

Vương Mãng hiểu rõ sự cao ngạo của Lưu Chính, vì thế y bố trí mười vạn đại quân ở bên ngoài hào. Y hầu như có thể khẳng định Lưu Chính sẽ giục ngựa xông thẳng vào lớp hào bảo vệ thành, đi qua cửa Thanh Minh để vào Hoàng thành.

Lưu Chính là Hoàng đế Võ lâm. Bậc đế Vương đi vào Hoàng thành sẽ không đi cửa ngách, cho dù cửa chính có thiên quân vạn mã cũng tuyệt không nhú mào, đó là uy phong của Hoàng đế.

Gan bàn tay của Vương Mãng đang rịn mồ hôi. Không một ai tin mười vạn quân của đô thành có thể chặn được bước chân Lưu Chính, cũng không ai tin có nơi nào trong thiên hạ mà Lưu Chính không thể đặt chân tới được. Lúc này, tuy Vương Mãng đang ngồi trên ngai rồng ở cung Vị Ương,

nhưng chung quanh y chỉ là một khu đổ nát được dọn dẹp sạch sẽ, bốn phía trống vắng đến đáng sợ.

Vương Mãng nghĩ rất nhiều, nhắm mắt lại, những gì đã trải qua mấy chục năm nay hiện lên trong đầu như dòng nước chảy. Y không phải chỉ gặp Lưu Chính mới một lần, mà cũng đã từng có giao tình với Lưu Chính, nhưng tất cả đều đã là quá khứ.

Tiếng bước chân gấp rút cắt ngang dòng suy nghĩ của Vương Mãng, y chậm rãi mở mắt ra; Vương Hưng có phần nhếch nhác lao vào đại điện.

“Bẩm báo, Lưu Chính đã đập tan quân đô thành, phá cửa Thanh Minh vào thành Trường An! Hãn đã tới cung Trường Lạc!” Giọng nói của Vương Hưng rất gấp gáp.

Thân thể Vương Mãng run rẩy, tốc độ của Lưu Chính còn nhanh hơn y tưởng tượng.

“Bọn chúng có mấy người?” Vương Mãng hít một hơi hỏi.

“Tổng cộng sáu người, Lưu Chính cùng với năm phó tướng!” Vương Hưng đáp, sắc mặt có chút khó coi.

Vương Mãng hít một hơi lạnh, lần này Lưu Chính mang theo năm phó tướng, xem ra quả thật là chuẩn bị kết thúc mọi thứ.

“Tiếp tục thám thính rồi báo cáo!” Vương Mãng trầm giọng ra lệnh.

Bên ngoài cung Trường Lạc.

Ai Chương và Bình Yến sóng đôi trên ngựa, sau lưng là một vạn cấm quân. Yên lặng! Xơ xác tiêu điều! Chỉ có gió thu cuốn bay đám lá trên quảng trường rộng lớn và con đường im lặng đầy chết chóc, vài con quạ xám thỉnh thoảng sà xuống kiếm mồi rồi nhanh chóng bay đi vì sợ hãi.

Mây đen sà xuống rất thấp, từ xa cuộn lên mãnh liệt như nước thủy triều sông Tiền Đường tiến tới nội thành Trường An, áp sát cung Trường Lạc, ẩn hiện sấm chớp lập lòe.

Bình Yến và Ai Chương nhìn nhau, cùng thấy trong mắt người kia chỉ có sự căng thẳng, cùng lúc cả hai nắm chặt mười ngón tay thành nắm đấm.

Bọn hắn đều cảm thấy gan bàn tay rịn mồ hôi. Khi bọn hắn giúp Vương Mãng đoạt giang sơn lên ngôi báu không có cảm giác như thế này. Lúc Vương Mãng phong bọn hắn làm đại thần phụ trách chính sự, cấp cho vinh hoa phú quý cũng không có cảm giác này. Nhưng hôm nay, người mà bọn hắn phải đối diện chính là một Hoàng đế khác ngoài Vương Mãng, đó là Lưu Chính.

Một vạn cấm quân phân ra mười đội xếp thành hình bán nguyệt bao bọc Bình Yến và Ai Chương vào giữa, ánh mắt của mười thống lĩnh cấm quân đều nhìn về cuối con đường lớn.

Ở đó vẫn chẳng có gì, trống trơn vài chiếc lá rụng đang xoay tròn, thế nhưng gió thổi trên đường phảng phất như mang theo sương giá làm đáy lòng người ta cảm thấy lạnh ngắt.

“Đoàng...” Đột nhiên có một phát pháo hoa sáng rực nổ trên bầu trời bên ngoài thành Trường An.

Ai Chương và Bình Yến không nhịn được, thân thể run lên, cái gì tới cuối cùng cũng tới, mười vạn quân đô thành do Vương Thuấn thống lĩnh cũng không thể ngăn được bước chân của Lưu Chính.

“Xoảng...” Một âm thanh như rống gào vang lên, đao của một vạn cấm quân đồng thời rút ra khỏi vỏ, giống như chỉ có một tiếng động, đều tấp tểp đến mức làm người ta khiếp đảm.

Sát khí lập tức từ từ lan ra khắp nơi, mỗi tấc không gian của cung Trường Lạc đều tràn đầy hơi chết chóc làm người ta khó thở! Mây đen trên trời như sôi lên sùng sục, vài tia lửa điện vạch ngang bầu trời phía trên cung Trường Lạc làm không trung càng thêm tối tăm và âm u.

Ai Chương cùng Bình Yến cười khổ trong lòng. Mười vạn quân đô thành của Vương Thuấn cũng không ngăn được bước chân của Lưu Chính, chỉ mỗi bọn họ và vền vền một vạn cấm quân này thì có thể ngăn bước tiến của Lưu Chính không? Nếu người nào có thể nói cho bọn họ một đáp án chắc chắn, bọn họ nhất định sẽ đem toàn bộ vinh hoa phú quý tặng cho người đó. Vào lúc này, bọn họ quả thực hy vọng có thể tìm “Thiên Cơ Thần Toán” Đông Phương Vịnh bói một quẻ, hỏi xem lành dữ thế nào. Tuy nhiên, Thiên Cơ Thần Toán tuyệt đối sẽ không bói cho bọn họ, điều này trong lòng Ai

Chương và Bình Yến đều rõ. Còn Cơ Mạc Nhiên cũng là thần long chỉ thấy đầu không thấy đuôi, nếu không thì bọn họ đã chẳng phải căng thẳng như thế này. Cơ Mạc Nhiên cũng giống như Đông Phương Vĩnh, chưa từng bói sai bao giờ, chỉ đáng tiếc cả tháng nay Ai Chương và Bình Yến hết sức tìm kiếm cũng không tìm ra ai trong hai người đó. Thế nên bọn họ đành phải thấp thỏm dẫn cấm quân ra ứng chiến.

Cấm quân có mười vạn nhưng lúc Lưu Chính tấn công Hoàng thành lần thứ sáu đã tổn thất mất một phần tư, vì thế Ai Chương và Bình Yến chỉ có thể dẫn một vạn cấm quân đi đối địch.

Từ trước đến nay cấm quân là binh chủng tốt nhất, cũng được đãi ngộ cao nhất, tiêu chuẩn cao đến mức rất nhiều người mong muốn được gia nhập. Nhưng trong vòng mười tháng trở lại đây, không có ai bằng lòng gia nhập. Tuy cũng có một số người bị cưỡng ép gia nhập đội ngũ cấm quân, nhưng không thể khôi phục khí thế như xưa.

Mỗi lần Lưu Chính tấn công Hoàng thành đều xác chất thành núi, máu chảy thành sông, trong đó nhiều nhất là quân đô thành và cấm vệ quân. Lưu Chính không tìm được Vương Mãng thì những người này liền trở thành kẻ thế mạng.

Không ai muốn đối diện với Lưu Chính vì không ai muốn chết, do đó không có người nào bằng lòng gia nhập cấm quân và quân đô thành.

Trong mắt những người này, Lưu Chính không phải là người mà là thần, một vị thần bất khả chiến bại!

Mây dày đặc càng lúc càng sà xuống thấp, tiếng vó ngựa phá tan sự im lặng chết chóc của con đường lớn, từ xa tiến lại gần.

Lòng Ai Chương và Bình Yến nặng như chì, phảng phất cảm thấy một cơn ớn lạnh từ không trung ập tới, bao trùm mỗi tấc không gian.

“Hí í í...” Chiến mã của Ai Chương và Bình Yến hí lên khe khẽ, gõ móng không yên. Ngựa của mười đại thống lĩnh cấm quân cũng hí khẽ đồng loạt một cách bất ổn.

Ai Chương khua tay, mười đội cấm quân nhanh chóng tản ra. Từ trong cửa cung Trường Lạc vốn đã bị tàn phá, trăm chiếc xe bắn tên hết tốc lực lao ra,

xếp hàng ngang phía trước chiến mã của Ai Chương và Bình Yến. Tên đã được lắp sẵn sàng, ngắm chuẩn về đầu kia con đường.

Cấm quân cầm đao kiếm sang một bên, cầm lấy cung dài nỏ cứng, dùng tốc độ cực nhanh giương dây, lắp tên, thể hiện sự huấn luyện nhuần nhuyễn.

Tên gần như phong tỏa khắp không gian, Ai Chương tự tin dù là một con ruồi cũng không thể bay qua cung Trường Lạc.

Đương nhiên Lưu Chính không phải là ruồi mà là Hoàng đế Võ lâm!

Một vạn cấm quân, trăm chiếc xe bắn tên, trên không dường như toàn là tên. Từ phía con đường lớn nhìn lại giống như tầng tầng lớp lớp tường dày, đen đặc cả hai trăm trượng vuông bên ngoài cung Trường Lạc.

Trên mỗi mái ngói bên con đường lớn và trên bờ tường phía ngoài cung Trường Lạc cũng có vô số lính bắn tên, chen chúc dưới bầu trời tối sầm.

Chính vì đông nghịt nên làm cho sát khí đậm đặc đến mức khiến người ta khó thở.

Tâm trạng mỗi người đều cực kỳ khẩn trương, tay của Ai Chương và Bình Yến bất giác đặt lên hông, nắm lấy chuôi kiếm. Bọn hắn cảm thấy mát mát: gan bàn tay đang ướt đẫm mồ hôi.

Tiếng vó ngựa vẫn vang rền, dường như đã trôi qua mấy thế kỷ. Mỗi một tiếng vang lên, trong lòng từng cấm quân giống như có những vó ngựa giày xéo bất tận.

Trên con đường lớn, gió nổi khiến cát bụi bay mù mịt, làm cho không khí tuy âm đạm nhưng vốn đang trong sạch trở nên bụi bặm.

Ai Chương run sợ phát hiện trong đám mây đen bay thấp trên trời chiếu xuống một tia ánh sáng, giống như mũi đao nhanh chóng rẽ mây đen thành một mảng sáng sữa, để một luồng ánh sáng từ trong mây đen lao vọt xuống con đường lớn.

Hai bên luồng ánh sáng, chớp lóe trở nên mãnh liệt hơn, giống như ngàn vạn con rắn bạc từ trên trời lao xuống, cuộn vào nhau giữa không trung, hóa thành những quả cầu ánh sáng rơi xuống cuối đường, rồi nổ bùng hất lên một lớp khói bụi.

Khói bụi âm đạm, giữa những tia lửa cuộn vào nhau, tiếng vó ngựa bỗng nhiên xuất hiện trong thế giới mơ màng hỗn độn đó. Bóng người càng lúc

càng gần, tiếng vó ngựa càng ngày càng rõ. Ngoài lớp khói bụi cùng lá rơi, còn có ngôi vụn bị gió cuốn lên thành một cơn lốc dị dạng trên con đường lớn.

Là sáu kỵ sỹ! Chỉ có sáu kỵ sỹ!

Trong mắt Ai Chương và Bình Yên lóe lên một tia sáng, bọn hăn nhìn rõ số người trong cơn lốc đang cuồn cuộn đó. Chúng cũng biết cái gì tới cuối cùng cũng đã tới, chỉ có điều là khác với dự liệu của bọn hăn mà thôi, giống như một giấc mộng mê loạn hỗn độn nhưng trói chặt lấy tâm tư mỗi người.

Một vụn cấm quân ai ai cũng sắc mặt trắng bệch giống như vừa bị phủ lên một màn sương, sát khí giống như cái lạnh cuối thu thâm nhập vào lòng mỗi người, sau đó hóa thành sự sợ hãi lan ra khắp toàn thân.

“Chiu chiu...” Lính bắn tên đứng trên mái nhà hai bên đường cuối cùng không cách nào chịu nổi sát khí đáng sợ đó, buông dây nhả tên trong tay.

Tên bay như mưa rơi dày đặc không gian, chen chúc bay vào cơn lốc âm ỉm kia. Nhưng những mũi tên tiến vào trong cơn lốc liền hóa ngay thành bụi phấn, rồi cùng với lá rơi, ngôi vụn xoay tròn làm cơn lốc mờ mịt kia càng thêm hỗn độn.

“Giết!” Ai Chương vung cao tay quát, hăn cũng không chịu nổi sát khí càng lúc càng điên cuồng; áp lực càng đến gần càng nặng, do vậy hăn cũng không muốn đứng yên nữa.

“Chiu chiu...” Tên từ xe bắn tên phóng ra như ong bay đầy trời, gần như phong tỏa mỗi tấc không gian trên đường.

Một vụn cấm quân cũng đồng thời buông dây cung, cả vụn mũi tên có cùng một mục tiêu là sáu kỵ sỹ trong cơn lốc!

“Ầm...” Một tiếng sét lớn vang lên, luồng ánh sáng rẽ mây đen trong không trung đột nhiên nghiêng sang trái, hạ xuống, hóa thành một thanh kiếm khổng lồ, sáng loáng và vô cùng to lớn, rạch mây bay qua.

Không gian lập tức hóa thành hai nửa, trời đất cũng từ một phen làm hai. Vô số tia lửa điện giống như hạ xuống bên trái luồng ánh sáng, tụ thành một cột sáng bay xuống phía trên cung Trường Lạc.

“Uỳnh...” Biển tên như bầy ong mật phủ khắp không trung phút chốc tan thành bụi phấn.

Nơi thanh kiếm không lồ đi qua mặt đất vỡ ra cả trăm trượng, tạo thành một luồng khí không thể kháng cự, hất bay trăm cỗ xe bắn tên lên không trung, gặp phải lửa điện lập tức biến thành một đám những quả cầu lửa, cháy rừng rực rơi xuống đất.

Chiến sỹ cầm quân cũng bị chấn động, hất bay lên như cỏ rác, toàn bộ những kẻ đứng đầu hóa thành mưa máu.

Không ai có thể hình dung được uy lực của một kiếm này!

Ai Chương và Bình Yến thúc ngựa tránh ra mười trượng, nhìn nhau, hai cặp mắt cùng phát ra một tia chớp, đồng thời vung cao kiếm hô: “Giết!”

Mười đại thống lĩnh cầm quân cũng đồng thời vung tay quát lớn: “Giết!”
“Giết, giết, giết...”

Một vạn cầm quân nhất tề rút đao kiếm cắm trên đất đưa lên cao hô lớn, tựa như biển cả ào vang khắp trời đất, át cả tiếng sấm sét, âm thanh giống như tòa tháp sụp đổ. Mọi người không hề sợ hãi xông về phía con đường lớn, cũng chẳng quan tâm tới xương thịt, máu me và vũ khí hư gãy rải khắp mặt đất dày cả mấy thước.

Giữa trời đất mờ mịt hỗn độn, sinh mệnh giống như con kiến, tiêu tan giữa sóng to gió lớn của sát khí và chiến ý.

Trong lòng Vương Thuấn cực kỳ cay đắng. Tuy có mười vạn quân đô thành bố trí thành trận địa năm chục dặm, nhưng hãn lại không dám đấu với Lưu Chính một trận, rõ ràng không thể làm bước chân Lưu Chính chậm lại chút nào. Mười đại chiến tướng bên cạnh hãn cũng chết hết dưới kiếm của Lưu Chính.

Thậm chí Lưu Chính chẳng thèm ra tay, chỉ với lực lượng của năm phó tướng đã giết mất tám người trong mười đại chiến tướng của hãn, không ai có thể kháng cự. Dưới vó ngựa của Lưu Chính, mười vạn quân đô thành này giống như đàn kiến bị đá lớn nghiền nát, thân chất đầy đồng. Trong năm mươi dặm, tên chất dày ba thước, xác chết ngổ ngang, máu tươi và lá rụng kết hợp thành dấu ấn ngày thu cùng sự khốc liệt của chiến tranh.

Quân đô thành giống như rơi vào một giấc mộng đáng sợ, dài đằng đẵng và khó có thể tỉnh lại.

Chính lúc này, bọn chúng mới biết sinh mệnh mong manh làm sao, như thế nào là không chịu nổi một chiêu, nhưng hiện thực không thể thay đổi được. Đông người căn bản không thay đổi được vấn đề. Hiện tại Vương Thuấn đã hiểu rất rõ điểm này, hẳn không còn chút hy vọng nào với một vạn cấm quân phòng thủ bên ngoài cung Trường Lạc. Mặc dù toàn bộ cấm quân đều là chiến sỹ tinh nhuệ, nhưng không phải là cao thủ chân chính, lúc gặp cao thủ tuyệt không thể tính theo kiểu càng đông thì càng mạnh.

Vương Thuấn giục ngựa phi nhanh, dẫn các cao thủ hộ vệ cạnh mình còn sót lại rẽ đám tàn binh điên cuồng đuổi về hướng cung Trường Lạc. Dù có chết cũng phải ngăn bước chân của Lưu Chính, đó là lòng trung của hắn đối với Vương Mãng.

Đây là một trường chiến đấu kỳ dị, một trường đối đầu không ngang hàng cũng tuyệt đối không công bằng, nhưng không ai đoán được kết quả, mỗi bên đều vắt hết hơi sức. Bởi đây cũng là trận quyết chiến cuối cùng.

Sống hay chết, còn hay mất chỉ sau trận chiến này mới phân biệt được.

Vương Mãng cảm thấy áp lực vô hình kia càng lúc càng nặng nề. Nhắm hai mắt lại, y đã cảm thấy rõ vị trí của Lưu Chính, cũng biết Lưu Chính cũng đã cảm thấy sự tồn tại của y, cảm ứng của hai người liên giao nhau giữa không trung, quấn chặt tại một chỗ.

Vương Mãng nhìn thấy máu thịt vung vãi của cấm quân, nhìn thấy mười đại thống lĩnh cấm quân đang quần lấy năm phó tướng của Hoàng đế Võ lâm; lại có Ai Chương và Bình Yến đang liên thủ cùng tấn công Lưu Chính; thậm chí y còn nhìn thấy Vương Thuấn từ ngoài thành đang đuổi tới như bay.

Vương Mãng nở nụ cười, y tuyệt không phải chỉ có một mình, càng không phải là ông vua đơn độc ứng chiến. Y có nhiều đại thần cao thủ trung kiên với mình như thế này, dù cho Lưu Chính có võ công nghiêng trời lệch đất nhưng đối phương cũng chỉ có sáu người.

Sáu người bản lĩnh có cao hơn nữa cũng làm sao có thể kháng cự binh lực và cao thủ tràn trề?

Chiến ý càng lúc càng đậm đặc từ bên ngoài cung Trường Lạc tản ra khắp mọi góc ngách của thành Trường An, mà sát khí cũng men theo cảm ứng của Lưu Chính tràn tới cung Vị Ương.

Mây đen càng lúc càng dày, sà thấp xuống đỉnh tháp còn chưa đổ ở phía đông của cung Vị Ương. Lúc lửa điện sạt qua thân tháp đánh vào mặt đất trống không của cung Vị Ương, trời đất có vẻ cực kỳ quỷ dị. Cấm quân bảo vệ trong cung Vị Ương ai ai cũng có tâm trạng căng thẳng, mỗi tia chớp giáng xuống dường như đang thiêu đốt đi lòng tin và ý chí chiến đấu của bọn chúng. Cùng với sự tiếp cận càng lúc càng gần của mây mù dày đặc, ý chí chiến đấu của bọn chúng như từ từ hạ xuống, chỉ còn lại sự sợ hãi.

Từ mọi góc ngách của thành Trường An đều có thể nhìn thấy hiện tượng kỳ lạ trên không trung. Cung Vị Ương cũng không phải ngoại lệ, vì thế đám cấm quân phòng thủ ở cung Vị Ương cũng đã cảm thấy cái chết đang đến gần.

Quyết định đối mặt với Lưu Chính, trong lòng Vương Mãng ngược lại có sự nhẹ nhõm không nói nên lời. Mặc dù áp lực chỉ tăng không giảm, nhưng y đã tìm lại được khí độ Hoàng đế của mình, tìm lại được ý chí chiến đấu xưa kia.

Từ khi lên ngôi cao, Vương Mãng chưa từng động thủ, bởi vì căn bản không cần y động thủ. Bên cạnh y có vô số cao thủ có thể sai khiến, chỉ cần một câu nói của y cũng có thể san bằng mọi thứ. Do đó trong cuộc sống sung sướng, y tựa như quên đi võ học của bản thân, làm người khác hầu như quên mất y cũng đã từng là một trong vài cao thủ tuyệt thế trong thiên hạ.

Tất cả mọi thứ đều vì Lưu Chính mà thay đổi, nhờ Lưu Chính giúp Vương Mãng nhớ lại thân phận của mình, sức mạnh của bản thân, cũng giúp y biết có những lúc chỉ có thể trông vào chính mình.

Thực sự cao thủ bên cạnh Vương Mãng nhiều không đếm xuể, ngày trước y không bao giờ gặp bất lợi. Nhưng trong mười tháng nay lại không có người nào chia sẻ lo lắng cho y, đồng thời cũng giúp Vương Mãng biết

rằng trên đời này còn có chuyện mà đám cao thủ bên cạnh y không làm được.

Cao thủ bên cạnh Vương Mãng nhiều vô kể nhưng tiếc là gặp phải Hoàng đế Võ lâm Lưu Chính. Cao thủ bên cạnh Lưu Chính không nhiều nhưng chỉ cần ông gạt đầu sẽ có ngàn vạn cao thủ bằng lòng bán mạng cho ông, bất kể địch nhân của ông là ai. Trong số ngàn vạn cao thủ này còn bao gồm cả một phần cao thủ bên cạnh Vương Mãng.

Điều này làm Vương Mãng bất lực và xấu hổ, y vốn muốn dùng lực lượng bên cạnh mình giết Lưu Chính, nhưng sau khi Lưu Chính công phá Hoàng thành sáu lần đã chứng minh một vấn đề. Đó là toàn bộ cao thủ bên cạnh Vương Mãng giống như trò chơi trẻ con, căn bản không thể giết được Lưu Chính, ngược lại giúp cho Lưu Chính thoải mái vung đao giết đám cao thủ bên cạnh y chẳng còn mấy người. Do đó Vương Mãng không thể không tự thân ra tay.

Võ công của Lưu Chính đã đạt tới cảnh giới không thể nào tưởng tượng nổi, ít nhất là với Vương Mãng. Đó không còn là một con người nữa mà là một vị thần!

Hoàng đế Võ lâm, thiên hạ đệ nhất, đây không phải là vì thân phận Hoàng tộc của Lưu Chính, tuyệt không phải vì ông là em của Ai đế mà là vì võ công của bản thân ông được thiên hạ công nhận. Vì thế không ai phỏng đoán được năng lực kêu gọi của Lưu Chính trong võ lâm.

Vương Thuấn đuổi tới thì thân thể Ai Chương đã hóa ra phấn vụn, trong sấm chớp biến thành tro bụi.

Ai Chương chết rồi, sau khi hấn liên tục đánh ra hai mươi mấy chiêu thì không thể nào đỡ nổi chiêu thứ tư của Lưu Chính, dưới uy lực của sấm chớp không có gì tồn tại được.

Mắt Vương Thuấn đỏ lên. Thân thể của Bình Yến cũng đầy máu, kiếm khí đánh vào mọi chỗ đã cắt cho thân thể hấn tơi bời tan nát, thế nhưng hấn chưa chết vì Ai Chương đã chặn phần lớn đòn đánh của Lưu Chính. Nhưng

lúc Vương Thuấn giống như vãn thạch bay vào trong trường khí của Lưu Chính, thân thể của Bình Yến đã bắn văng ra ngoài, không thể tránh được một cước cách không của Lưu Chính. Máu Bình Yến vung vãi cả chục trượng, người đập vào bức tường vốn đã không còn nguyên vẹn của cung Trường Lạc.

Một vạn cấm quân cũng bị đập nát vụn y như tường của cung Trường Lạc, mười đại thống lĩnh cấm quân liên thủ cũng chỉ có thể chống lại năm mươi chiêu của năm phó tướng của Lưu Chính, bị luồng khí vô cùng mạnh mẽ của năm phó tướng chấn thành từng mảnh nhỏ.

Thân thể Vương Thuấn còn ở trên không thì ngựa của Lưu Chính đã mang ông phi vào trong cung Trường Lạc.

Lưu Chính tuyệt không giao thủ cùng Vương Thuấn. Tướng bại trận không đủ cho Lưu Chính hứng thú. Thế nên ông không muốn phí nhiều khí lực với những kẻ vô vị này, mục tiêu của ông chính là Vương Mãng.

Lưu Chính đã cảm ứng được vị trí của Vương Mãng, tinh thần của ông và Vương Mãng quấn chặt lấy nhau. Do đó ông biết lần này Vương Mãng không chạy trốn, vì thế không muốn dây dưa với đám Vương Thuấn.

Vương Thuấn tuyệt không thoả mái bởi vì đối diện hẳn là một đạo nhân trung niên, khuôn mặt không hề xa lạ. Ngay từ đầu, trường khí cơ thể của Vương Thuấn liền bị đối phương phong tỏa chặt chẽ, không có bất kỳ cơ hội nào để phóng người đuổi theo Lưu Chính.

“Âm Phong Đạo!” Vương Thuấn từ ngoài thành đuổi vào trong thành, đây là lần đầu tiên hẳn đối diện với vị phó tướng này của Lưu Chính, cũng là lần đầu tiên nhận ra lão là cao thủ tuyệt thế đi theo Lưu Chính tầm máu Trường An.

“Vương Thuấn!” Lão đạo sỹ cũng lạnh lùng đáp lại, vì lão cũng không xa lạ gì với khuôn mặt này.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, không gian chung quanh dường như đột nhiên ngưng đọng, tiếng chém giết ồn ào cùng sấm chớp giống như chuyển sang một thế giới khác cực kỳ xa xôi.

Trong thế giới chỉ có hai người này, sát khí của Vương Thuấn không ngừng bành trướng. Hẳn biết mình đối diện với cao thủ như thế nào, biết phải dùng

thái độ nào để đối đầu với mọi chuyện, dù gì thì hãn cũng là cao thủ số một bên cạnh Vương Mãng.

Vương Thuấn trước giờ không xem thường bản thân cũng không đề cao bản thân, vì thế hãn có thể trợ giúp Vương Mãng từ một vị quan nhỏ Hoàng môn thị lang làm nên đế nghiệp ngày nay, trở thành đại thần phụ trách chính sự đặc lực, được Vương Mãng tin tưởng nhất. Hãn rõ các cao thủ trong thiên hạ như lòng bàn tay, đối với các động tĩnh trong võ lâm, hãn cũng giống như là đôi mắt của Vương Mãng vậy, vì thế lúc hãn vừa đối diện với đạo nhân này trong lòng liền dâng lên một cảm giác khác thường.

Âm Phong Đạo là sư đệ của chưởng môn kiếm phái Không Động, Thánh phái trong Đạo giáo. Lão thuộc loại kiếm đạo tinh thông đếm được trên đầu ngón tay trong phái Không Động, mà chưởng môn của phái Không Động xếp ngang hàng với Tà Đế ở vị trí đệ nhị cao thủ. Trừ Hoàng đế Võ lâm và Vô Ưu lâm thần bí cao thâm khó dò, chưởng môn phái Không Động và Tà Đế là đỉnh cao của hai phe chính tà. Phái Không Động còn là thủ lĩnh chính đạo, Âm Phong Đạo thân là sư đệ của chưởng môn, lại là một trong năm phó tướng của Lưu Chính, điều này có chút nằm ngoài dự đoán của Vương Thuấn.

Khuôn mặt Âm Phong Đạo lộ ra một nét cười lạnh lẽo nhàn nhạt, thản nhiên mà thâm thúy, giống như đem sát khí ngưng tụ thành những nếp nhăn sâu hoắm, như thờ ơ về những gì sẽ xảy ra giữa hai người.

“Choeng...” Âm Phong Đạo rút kiếm, xé tan gió, phá thủng không gian, vạch những tia chớp giáng xuống. Chớp đang lấp lóe chói mắt đột nhiên tắt vụt, kiếm lập tức đâm vào trường khí và lưới đao của Vương Thuấn, sau đó lại một tia chớp nữa giáng xuống.

Tia chớp chiếu sáng không gian giữa hai người, rồi mọi tiếng động đều biến mất dâng lên một sự thần bí đầy quỷ dị. Vào lúc đao kiếm giao nhau, một luồng sáng kỳ dị màu máu phát ra, khuếch tán rồi nổ tung như lửa âm ty phá vỡ trái đất, bắn về bốn phía, nuốt chửng cả đao kiếm, bao trùm cả người và trời.

“Uỳnh...” Một trận sấm dậy, mây đen từ bốn phía ngưng tụ lại, sau đó ngọn lửa kỳ dị tràn ngập giữa hai người phát nổ.

Vương Thuấn và Âm Phong Đạo giống như hai khối đá lớn văng ra, bắn về hai phía khác nhau, cả hai xoay người trong không trung, đồng thời vung đao kiếm.

Với tư thế chọc thẳng lên trời, tiếp dẫn các tia chớp vung vãi trong không trung, từng người sau khi phát sáng kỳ dị lại lao vào nhau.

Xuất kiếm, xuất đao! Trời tan, mây tán! Trong tích tắc ánh mặt trời phía trên mây đen chiếu xuống, lại thấy bộ mặt dữ tợn của họ nhưng tuyệt không có cách nào ngăn trở trận chiến kinh thiên động địa giữa hai người. Chiến ý của bọn họ giống như núi lửa phun trào dung nham, bùng nổ bành trướng với thế không thể dừng lại.

Một vạn cấm quân có số phận không khác gì mười vạn quân đô thành, cao thủ bên cạnh Vương Thuấn cùng theo hấn về Trường An quả nhiên không thể ngăn chặn bốn vị phó tướng kia của Lưu Chính tiến về phía cung Vị Ương.

Trong cung Trường Lạc đâu đâu cũng là ngói vỡ gạch rơi. Trải qua mấy lần tai kiếp, sự tan hoang của cố đô tuyệt không phải do thiên quân vạn mã giày xéo mà là do Lưu Chính một mình một ngựa gây ra.

Thần thoại được lập nên giữa lúc phá hoại và hủy diệt, người có thể đứng trên đồng đố nát mới thể hiện được sự xuất chúng của một vĩ nhân. Lưu Chính là một người như thế, nhưng ông có nguyên tắc. Nếu có thể lựa chọn, Lưu Chính tuyệt đối không chọn phá hoại, nơi đây dù gì cũng là cơ nghiệp do tổ tiên của ông lập nên.

Phá xong một vạn cấm quân, trong cung Trường Lạc căn bản không còn ai dám cản trở bước chân của Lưu Chính, tất cả đều tránh ra đằng xa. Dù gì thì tính mạng mới là quan trọng nhất.

Đi thẳng ra khỏi cung Trường Lạc, đường tới kho vũ khí yên lặng đầy chết chóc. Chỉ có mây đen sà xuống, những tia chớp kết thành lưới trong không trung, chớp lóe không ngừng làm người ta cảm thấy như thân rơi vào địa ngục.

Lưu Chính vốn nắm rõ các cung trong thành Trường An như lòng bàn tay, do đó ông chẳng hề để chiến mã dừng chân nửa bước, chạy thẳng tới cung Vị Ương, ông đương nhiên không cần phải chờ các phó tướng bởi không

cần thiết, Vương Mãng thuộc về ông, bất cứ ai cản trở ông giết Vương Mãng đều phải chết, không điều kiện gì có thể thương lượng được.

Đạo lý chính là thanh kiếm trong tay! Kiếm của ai sắc thì người đó có đạo lý, giống như Vương Mãng đoạt giang sơn nhà Hán của Lưu Chính vậy, không ai có thể nói tới đạo lý.

“Thánh thượng, xin Người hãy dời long giá!” Vương Hưng và Lưu Hâm chạy hết tốc lực vào đại điện chưa đỗ nát trong cung Vị Ương, quỳ xuống gấp gáp nói.

Vương Mãng từ từ mở mắt ra, y biết Lưu Chính đã phá tan cấm quân một phía, đã xông qua cung Trường Lạc, hơn nữa còn đang hướng về phía y đuổi tới, sắp tới cửa kho vũ khí. Bởi vì cảm giác của y và Lưu Chính đã quấn chặt lấy nhau ở một chỗ, Lưu Chính biết vị trí của y, y đương nhiên cũng cảm nhận rõ vị trí của Lưu Chính.

“Hắn không xông qua kho vũ khí nhanh như thế đâu.” Vương Mãng bình thản nói đầy tự tin.

“Nhưng sao có thể để cho long thể của Hoàng thượng gặp nguy hiểm? Vì thế mong Hoàng thượng trước hết hãy di giá tới cung Kiến Chương!” Lưu Hâm trầm giọng nói.

“Đúng đấy ạ! Hoàng thượng tôn quý như thế, còn Lưu Chính lại là kẻ vũ phu, sao có thể để cho hắn làm kinh động tới Hoàng thượng chứ...!” Một số quần thần phụ họa.

“Các vị ái khanh trước tiên hãy bình thân. Hôm nay đã xác định là ta quyết chiến với Lưu Chính, bất luận ta ở đâu cũng đều phải quyết một phen sinh tử với hắn. Hắn mấy lần công phá Hoàng thành của ta, tội không thể tha, ta dời giá đến cung Kiến Chương thì cũng phải cho các ái khanh hiểu rõ thế cục hôm nay, tồn vong đều quyết trong hôm nay!” Vương Mãng hít một hơi, trầm giọng nói.

“Tâm tư của Hoàng thượng chúng thần minh bạch, chúng thần thề chết cũng phải bảo vệ sự tôn nghiêm của Hoàng thành, tuyệt không để cho tên thất phu Lưu Chính cuồng ngạo vô lễ!” Lưu Hâm khẩn thiết nói.

Vương Mãng thản nhiên cười, hít một hơi nói: “Trẫm không tin là với lực lượng của Thiên Địa thập tam tà trong Thương Khung Tà minh cũng không

giết được Lưu Chính!”

“Hoàng thượng yên tâm, Thiên Địa thập tam tà của Thương Khung Tà minh ai ai cũng đều là cao thủ tuyệt luân của tà đạo trong giang hồ. Năm xưa Lưu Chính được Ai đế phong làm Hoàng đế Võ lâm, nhận được sự ủng hộ của nhân sỹ chính đạo nhưng có mấy vị cao thủ trong tà môn không muốn tà đạo bị chính đạo áp bức nên tự phát liên hợp thành Thương Khung Tà minh. Vì năm đó đệ nhất nhân của tà đạo là Tà Đế chưa xuất hiện nên bọn họ cùng nhau tiến cử “Tà Độn” Quy Hồng Tích trong mười ba người làm thủ lĩnh, nhưng nhân sỹ giang hồ lại cho rằng bọn họ chưa phải là địch thủ của Lưu Chính. Hôm nay thập tam tà đã có mười hai người tới đây, cho dù Lưu Chính có năng lực khuấy đảo trời đất cũng không thể thắng được sự ngăn trở đánh giết do mười hai người liên thủ!” Vương Hưng nói với chút tự tin.

Vương Mãng gật đầu, sau đó có chút phẫn nộ nói: “Không ngờ tên Quy Hồng Tích kia lại không biết nặng nhẹ, ngay cả bản Hoàng đế mời hai ba bận mà vẫn không tới trợ chiến. Nếu có thể tụ tập được cả thập tam tà kết thành Thiên Tuyệt Tà Sát trận thì trong thiên hạ ai có khả năng phá chứ? Dù hai Lưu Chính cũng không đủ bản lĩnh!”

“Hoàng thượng nói rất đúng, tên Quy Hồng Tích này thực không biết nặng nhẹ. Tuy nhiên thiếu vị thiên hạ đệ nhất đảm này vẫn có thể tạo thành Thiên Tuyệt Tà Sát trận!” Vương Thịnh lên tiếng.

Vương Mãng thở dài, trong lòng y hiểu rõ chuyện này hơn Vương Thịnh. Thiếu mất thủ lĩnh của thập tam tà là thiên hạ đệ nhất độn Quy Hồng Tích thì Thiên Tuyệt Tà Sát trận sẽ giống như hồ mất răng. Đây là một vị trí tuyệt đối không người nào có thể thay thế bởi vì trong thiên hạ không thể tìm ra người thứ hai nào có thuật độn thổ đạt tới mức đoạt cả tạo hóa như vậy. Chỉ có người này mới có thể nối Thiên Tuyệt Tà Sát trận liền lạc như áo trời không vết vá, dù là Tà Đế cũng không thể làm nổi.

Quy Hồng Tích tuy chỉ được xếp sau Tà Đế trong tà phái nhưng tuyệt đối là người khó đối phó nhất trong thiên hạ, dù là Tà Đế cũng phải nể ba phần. Có điều Vương Mãng không thể mời được Quy Hồng Tích.

Đương nhiên Vương Mãng cũng không có biện pháp để nắm bắt Quy Hồng Tích.

“Hoàng thượng khởi giá.” Vương Hưng cao giọng hô, cấm quân lập tức xếp thành đội ngũ, bảo vệ cung nữ, thái giám và mấy vị đại thần đi về hướng cung Kiến Chương. Cung Kiến Chương này là chốn nương thân cuối cùng của Vương Mãng, được xây dựng ở ngoài Hoàng thành, từ cung Vị Ương đi ra khỏi Chương môn, qua hào là đến.

Các cung trong Trường An đều bị Lưu Chính lật tung, điều này làm Vương Mãng cảm thấy không an toàn một chút nào. Vĩ thế y xây lên một tòa cung điện to lớn ở ngoài thành, chuyên dùng để đối phó với Lưu Chính. Chỉ khi Lưu Chính tiến vào thành Trường An, lúc gặp phải nguy hiểm Vương Mãng mới chọn tránh tạm tới cung Kiến Chương.

Nhưng lần này lại là trận chiến quyết tử của Vương Mãng và Lưu Chính.

Cầu Huyền Vũ đột nhiên gãy, thân cầu vỡ thành hàng ngàn vụn khối đá vụn bay lên không.

Lưu Chính giật ngựa bay lên giống như chắp thêm cánh, lướt qua không trung, từ trên đoạn cầu gãy nhảy về bờ bên kia của con kênh.

“Ầm...” Từ dưới kênh bắn lên một dải lụa trắng giống như thác nước quấn lấy Lưu Chính và chiến mã ở trên không.

Nước cuộn cuộn dồn sang một bên, bắn lên không trung với khí thế ầm ầm, trời đất lập tức thành một khối mờ mịt.

“Hí í í...” Chiến mã của Lưu Chính hí dài, tuy được kinh khí của Lưu Chính bảo hộ nhưng vẫn không thể tránh khỏi dòng nước cuộn cuộn đó.

“Thủy Trung Vô Nhị!” Lưu Chính giậm dõ quát, giống như phượng gáy vang chín tầng mây. Ông từ trong dòng nước cuộn cuộn thoát ra, thế nhưng chiến mã đã hóa thành những mảnh nhỏ. Thế nước chưa tận, vẫn ào ào bắn vào Lưu Chính tại không trung.

Thân thể Lưu Chính nhảy lên hết lần này đến lần khác, cuối cùng nhảy vào trong đám mây dày đặc. Giữa lúc sấm động, ông hóa thành một luồng sáng

lạ cực kỳ rực rỡ từ không trung chiếu xuống, dẫn theo một cột điện tích to lớn sắc bén, lúc tiếp xúc với ngọn sóng liền hóa thành một thanh kiếm khổng lồ nổi liền trời đất, cũng lại giống như một con phượng hoàng lửa giương nanh múa vuốt.

“Roẹt...” Con sóng lớn dâng lên không trung bị xé rách giống như một tấm vải, từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới. Dưới sự tấn công của thanh kiếm khổng lồ, nó bị nứt ra một khe sâu, nhưng tốc độ của thanh kiếm không giảm, với khí thế không gì không thể phá hủy bắn thẳng vào trong khe nước.

“Uỳnh...” Khe nước bỗng vỡ ra thành từng hạt nhỏ. Một bóng đen lắc người điên cuồng bay vào trong dòng nước làm tung lên cơn sóng che phủ bầu trời, khiến toàn bộ tầm nhìn của Lưu Chính trở nên mơ hồ nhưng vẫn không ngăn được thanh kiếm khổng lồ cứ bay mãi như con phượng hoàng lửa, dũng mãnh tiến vào trong đỉnh con sóng.

Cả con kênh tựa như phân ra thành hai, nước trên không trung nứt ra một khe dài cực lớn, nước trong kênh bắn ra ngoài, mãnh liệt dâng lên bờ. Những cây liễu bên bờ sông bị sóng đánh gãy thành từng đoạn rồi biến thành từng mảnh vụn giống như có cả chục vạn đao kiếm chém vào.

Cá trong kênh chết hết, trong mỗi giọt nước đều chứa đựng kiếm khí mạnh mẽ tối cao, không một sinh vật nào có thể giữ mình nguyên vẹn hoàn chỉnh. Kỳ dị hơn chính là trên đỉnh con sóng bị chém rách có thể nhìn thấy tầng tầng lớp lớp lửa điện xanh thẫm lan về phía trước; trời đất và nước trong kênh giống như bị thanh kiếm khổng lồ đó nối thông với nhau, lửa điện xuyên thấu vô cùng tận vào trong nước rồi lan ra mọi góc ngách.

“Uỳnh...” Mặt nước lại nổ tung, có mười một con thuyền nhỏ phá khe sóng từ bốn phía bắn tới kéo theo cơn lốc khí giống như biển gào cắt rời thanh kiếm khổng lồ chọc trời kia.

Thanh kiếm khổng lồ vỡ tan hóa thành vô số quả cầu lửa rơi xuống như mưa. Thân hình Lưu Chính giống như tinh tú xé ngang trời, tung lên mấy chục trượng, vạch một đường bay mỹ lệ trong không trung, như thể từ trong mấy luồng lửa điện chênh chếch hạ xuống đỉnh ngọn núi giả trong kho vũ khí.

Mười một con thuyền nhỏ kia cũng giống như đàn chim lớn lướt qua đầu con sóng rồi hạ xuống các vị trí khác nhau chung quanh ngọn núi giả. Bóng đen luôn bơi lượn trong nước kia cũng rời khỏi mặt nước, hạ xuống mặt đất, cùng với mười một con thuyền nhỏ tiếp đất mà không hề bị vỡ kia xếp thành hàng ngũ ở một góc. Ngay lập tức sóng ở trong con kênh dâng lên, trời đất tiêu điều, khắp không gian tỏa ra sát khí dày đặc không tan giống như rượu mạnh.

“Thiên Địa thập nhị tà của Thương Khung Tà minh!” Lưu Chính lạnh nhạt hô lên, trong mắt lộ ra một tia kinh hãi.

“Hoàng đế Võ lâm quả nhiên là Hoàng đế Võ lâm, có thể phá Thập Thiên cửu Địa Vô Cực Sát của bọn ta mà thoát ra! Lôi Đình Uy ta quả thực vô cùng bội phục!” Một trung niên mặt mày lạnh lùng, cười nhạt nói.

Ánh mắt của Lưu Chính lướt qua mọi góc ngách, lần đầu tiên cảm thấy mình bị uy hiếp. Trường khí do sát thủ bốn phía lập ra ngăn cách cảm giác của ông với bên ngoài, phần tinh thần đã khóa chặt với nhau của ông và Vương Mãng trong phút chốc bị phá. Lưu Chính biết Vương Mãng muốn rời chỗ ở nhưng không thể tiếp tục nắm được vị trí của Vương Mãng ; trong lòng ông có chút rối loạn!

“Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế...” Bên ngoài cung Kiến Chương bốn vạn cấm quân nhất tề cao giọng hô giống như biển gào núi đổ, âm thanh kinh động khắp bốn phía, gió mây biến sắc.

Vương Mãng ngồi trên xe loan, ung dung ngạo nghễ, trong mắt lộ ra thần thái vô cùng thỏa mãn.

“Chúng khanh bình thân!” Vương Mãng đứng trên xe loan, hai tay đưa ngang, dùng khí từ đan điền nói lớn. Âm thanh lập tức vang lên không ngừng trong tiếng hô của mấy vạn người, tuy không át được tiếng hô nhưng vẫn làm cho mỗi chiến sỹ cấm quân nghe thấy giọng của y.

“Tạ ơn vạn tuế...” Các đại thần cùng với mấy vạn cấm quân đứng lên tạ ơn.

Vương Mãng phóng mắt nhìn, chỉ thấy khắp nơi đầy cờ xí và thương kích, trong lòng lập tức sinh ra hào khí. Đại quân bày trận bên ngoài cung Kiến Chương, ở giữa Lưu lại một con đường lớn rộng chục trượng cho xe loan đi. cấm quân đứng như rừng cây, nhìn không thấy đầu đuôi, sát khí và đấu chí lan ra trong không trung làm máu nóng của từng người sôi lên.

Bốn phía trở nên yên lặng, tựa như ngoài tiếng gió thu còn có thể nghe rõ tiếng hô hấp của từng người, điều này làm cho cảnh thu càng tiêu điều xơ xác.

“Hôm nay trẫm quyết định tử chiến với Lưu Chính, do đó ra lệnh cho các khanh bày binh ở đây. Trẫm biết các khanh đều vô cùng trung thành, là những nam nhi tốt dám chịu máu chảy đầu rơi vì quốc gia, vì muôn dân trong thiên hạ! Tên giặc Lưu Chính mấy lần xâm phạm Hoàng thành của ta, trẫm niệm tình hãn là em của Thái thượng hoàng nên dung thứ cho sáu lần, nhưng hãn lại không biết tốt xấu tới làm loạn kỷ cương của ta, còn hại chết Hoàng thái hậu, tội lớn không thể tha thứ! Đe chấn chỉnh quốc uy của ta, thanh lọc thiên hạ của ta, không để cho vạn dân cười chê, các khanh phải giết tên giặc này cho trẫm!” Vương Mãng đứng trên xe loan đi chậm chậm, giọng nói vang vang như lan ra khắp không gian, kích động sâu sắc tâm trạng mọi người.

“Thề giết tên giặc này!” Vương Hưng vung tay lên hô lớn, các tướng lĩnh cấm quân lập tức phối hợp, sau đó bốn vạn cấm quân cũng đồng thời hô lớn.

“Thề giết tên giặc này, chấn hưng uy phong của nước ta, thề chém chết tên giặc này, chấn hưng uy phong của nước ta.” Tiếng hô lập đi lập lại như thủy triều, lan xa tới mỗi góc ngách của thành Trường An, núi non ở ngoài mười dặm cũng vọng lời hưởng ứng. Âm thanh xông thẳng lên mây, kích thích mây đen cuồn cuộn, trong phút chốc hóa thành mưa lớn trút xuống.

Trong lòng Vương Mãng dâng lên chiến ý và lòng tin vô hạn, y không tin Lưu Chính dùng sức của một người mà có thể thắng được mấy vạn quân này.

“Chúc mừng Hoàng thượng, chúc mừng Hoàng thượng, ngay cả trời cao cũng ủng hộ Người, cho nước thánh để thanh lọc thiên hạ, tăng thêm hùng

tâm của vạn quân. Lần này Hoàng thượng có được lòng dân và lòng trời, lại có địa lợi hỗ trợ, tất sẽ thắng lợi!” Lưu Hâm thấy trời đổ mưa lập tức bước lên, quỳ xuống nói.

“Đúng vậy, Hoàng thượng tất thắng...!” Các đại thần thấy Lưu Hâm nói như thế cũng lập tức cũng bước lên nịnh nọt phụ họa.

“Hay, nói rất hay, Lưu ái khanh đúng là phúc tướng của trẫm, hôm nay trẫm ứng theo lòng người, lòng trời làm sao mà không thắng được? Bản Hoàng đế hôm nay tất thắng!” Vương Mãng lập tức vung tay lên hô lớn, hào khí dâng lên ngút trời.

“Tất thắng! Tất thắng! Tất thắng...” Mấy vạn chiến sỹ lại tiếp tục hô lớn hòa với tiếng sấm chớp mưa bay, không khí mãnh liệt thêm mấy phần.

Lưu Chính đương nhiên biết danh tiếng của thập tam tà trong Thương Khung Tà minh, còn nghe qua Thiên Tuyệt Tà Sát trận do thập tam tà của Thương Khung Tà minh liên hợp sáng tạo ra là tuyệt học thiên hạ vô địch, cho nên trong lòng ông kinh hãi.

“Không ngờ Vương Mãng mời chư vị của Thương Khung Tà minh tới, quả thật làm Lưu Chính ta vinh hạnh!” Lưu Chính bình thản nói.

“Lưu Chính, người nên phấn chấn mới phải, có lẽ trên đời này, cái đầu của người là có giá nhất, những một ngàn hai trăm vạn lượng bạc! Thủy Trung Vô Nhị ta sống cả đời cũng chỉ gặp được một người mua hào phóng như thế thôi!” Kẻ từ trong nước nhảy ra cười âm hiểm, nói.

“Một ngàn hai trăm vạn lượng bạc?” Lưu Chính ngẩn người, rồi bật cười: “Nói vậy là thập tam tà hôm nay thiếu mất một vị!”

Thủy Trung Vô Nhị ngớ ra, lập tức biến sắc, Lôi Đình Uy cũng biến sắc mặt, nho sinh bên cạnh hần cười lạnh, nói: “Nghe đồn từ lâu kiếm đạo của Hoàng đế Võ lâm là thiên hạ vô song, đã đạt tới cảnh giới thần tiên. Giang hồ cho rằng ngay cả Thiên Địa thập tam tà bọn ta liên thủ cũng không phải địch thủ của người. Nhưng theo ta thấy dù bọn ta có thiếu một người thì vẫn có thể lấy mạng người!”

Lưu Chính nở nụ cười, trong lòng thầm thở ra một hơi. Biết thập tam tà không tập hợp đông đủ, quả thật ông ta an tâm hơn một chút. Ông biết rõ rằng Thiên Tuyệt Tà Sát trận đáng sợ thế nào, nhưng trận này cần mười ba

người mới tạo nên cục diện toàn mỹ như áo trời không vết, thiếu một người thì lực lượng tất yếu đi nhiều, thậm chí xuất hiện khuyết điểm cực lớn. Lưu Chính tự tin ứng phó với sự liên thủ của mười hai người này không vấn đề gì.

Đương nhiên, Lưu Chính tuyệt không dám khinh thường, vì chưa chắc Quy Hồng Tích không xuất hiện. Người này có thuật độn thổ thiên hạ vô song, khả năng ẩn giấu tung tích không ai trong tà phái có thể so sánh. Vì thế hẳn có thể ở gần đây, lúc nào cũng có thể xuất hiện để kết thành trận pháp không thể phá vỡ. Tuy nhiên, sự tình đã đến nước này thì không cần suy nghĩ quá nhiều, cái gì phải đối mặt vẫn cứ phải đối mặt; muốn giết Vương Mãng, Lưu Chính cần phải phá tan mọi trở ngại kể cả Thương Khung Tà minh.

Bất cứ ai cản bước chân của ông thì đều là địch nhân!

Bầu trời trên kho vũ khí còn quý dị hơn cung Trường Lạc, mây đen sà thấp như thể có một tầng khí mang màu máu lạnh lờ, tuyệt đẹp nhưng thâm đậm.

Thương Khung Tà minh vì chống lại lực lượng chính đạo của Lưu Chính mà nổi lên trong giang hồ, sau khi làm nhiều chuyện kinh thiên động địa thì được xưng là tổ chức đáng sợ nhất trong giang hồ. Tuy người của tổ chức này không đông nhưng mỗi cá nhân đã đủ làm cho một môn phái trong giang hồ tuyệt tích, hơn nữa hành tung còn quý bí, không ai biết chính xác, càng không có ai dám đi gây sự với bọn chúng. Dù kẻ thù của mỗi cao thủ trong Thương Khung Tà minh nhiều như châu chấu nhưng hầu hết đành phải lựa chọn bỏ qua cừu hận.

Từ khi Thương Khung Tà minh hợp thành, Thiên Địa thập tam tà trước nay chưa bao giờ liên thủ xuất kích nhưng hành động của bọn chúng chưa từng thất bại, chỉ cần là việc bọn chúng cho rằng có thể làm được thì sẽ nắm chắc cả mười phần. Cho tới nay, người duy nhất Thương Khung Tà minh không dám đối phó chính là Hoàng đế Võ lâm Lưu Chính. Bởi vì trong thiên hạ không có bất cứ ai chỉ dựa vào sức của mình mà có thể thắng Hoàng đế Võ lâm, nhưng hôm nay là ngoại lệ!

Hôm nay là ngoại lệ, hai lực lượng đáng sợ nhất và thần kỳ nhất phải phân cao thấp.

Ánh mắt của Lưu Chính bao trùm lên các sát thủ, ông biết hết mọi cá nhân trong những người này, thậm chí còn biết rất rõ đặc điểm và đặc tính đáng sợ của từng người. Lưu Chính chưa từng gây chuyện với Thương Khung Tà minh, sự thật không phải vì không muốn chọc tới tổ chức đáng sợ này mà do những sát thủ này tuy giết người không nói lý do nhưng có nguyên tắc riêng, tuyệt đối không loạn sát vô cớ. Còn việc hôm nay vì sao chúng lại tới đối phó mình thì Lưu Chính cũng không rõ nguyên nhân.

“Lưu Chính, hôm nay để Thương Khung Tà minh bọn ta và Hoàng đế Võ lâm người cùng phân cao thấp, người xuất chiêu đi!”

Lưu Chính liếc nhìn người vừa nói là “Phệ Thiên Khuyển”[2] Cam Thanh, cười lạnh lùng, thần sắc ông lập tức trở nên bình tĩnh, như rơi vào một thế giới khác hoàn toàn tĩnh lặng.

“Ầm...” Mấy tia chớp như những con rắn bạc từ trong mây uốn thân lao xuống bốn phía quanh ngọn núi giả, không ngừng múa lượn điên cuồng. Tia chớp càng lúc càng chói mắt, càng lúc càng dày đặc, từ nhỏ biến thành lớn, kết lại thành một tấm lưới to lớn kỳ dị, bao chặt lấy ngọn núi giả, trùm lên thân hình Lưu Chính.

Một luồng sinh khí cực kỳ mãnh liệt từ bốn phương tám hướng đổ về phía ngọn núi giả.

Áo quần Lưu Chính phấp phới, trên thân thể tỏa ra ánh sáng tím đậm đặc như một khối vẫn thạch kỳ dị.

Hét lớn một tiếng dài, Lưu Chính nhắc tay đưa kiếm chĩa thẳng lên trời, một cột sáng giống như lưới điện từ trong mây đen bắn thẳng xuống, nối tiếp với kiếm trong tay Lưu Chính. Lập tức cả người ông và kiếm hóa thành một luồng sáng bảy màu kỳ lạ. cả ngọn núi giả lộ ra một tầng sáng rực rỡ kỳ dị, ánh lên tấm lưới lớn bằng điện trường, tạo nên sự quý dị không nói thành lời.

Sinh khí vô cùng cường đại tụ về ngọn núi giả, ngưng tụ vào thân thể Lưu Chính rồi chuyển lên trên kiếm, trời đất lập tức hòa thành một thể. Trong lúc năng lượng giao Lưu trao đổi, thân thể Lưu Chính càng lúc càng sáng,

cuối cùng có một luồng sáng rực rỡ xông ngược lên, phá tan mây mù, thẳng đến đỉnh trời.

Mọi người đều ngây ra nhìn, kể cả đám Thủy Trung Vô Nhị, Lôi Đình Uy, Kiếm Vô Tâm, Cam Thanh. Bọn họ biết võ công của Lưu Chính thiên hạ vô địch nhưng tuyệt đối không nghĩ tới chuyện một người lại có thể đưa khí thể của mình đạt tới cảnh giới như vậy. Lúc này, bọn họ mới biết mình đã xem nhẹ năng lực của Hoàng đế Võ lâm. Ông được thiên hạ tôn là kẻ đứng đầu tuyệt đối không phải là may mắn.

“Thiên Tuyệt Tà Sát trận!” Thủy Trung Vô Nhị cao giọng hô lên rồi nhấc tay, quanh thân tản ra một tầng khí giống như hơi nước.

“Thiên Tuyệt Tà Sát.” Những người trấn giữ mười hai phương vị đồng thời nhấc tay, thân hình xoay tròn, chuyển động như những chiếc bánh xe gió quanh trung tâm là ngọn núi giả, càng quay càng nhanh, cuối cùng hóa thành một đám mây năm màu, một cơn lốc năm màu. Khí thể mạnh mẽ vô cùng, càng lúc càng siết chặt, càng lúc càng dày đặc, hình thành một lực hút vô hạn từ trong ra ngoài, như tạo nên trong không gian một hố đen cực lớn. Điện trường bao chặt ngọn núi giả cuối cùng bị hút ra phía bên ngoài, tựa như vôi của con bạch tuộc bị hút vào trong cơn lốc năm màu đó.

Cơn lốc phình ra hết lần này đến lần khác, trở nên vô cùng mãnh liệt, trăm triệu trường cung điện trong ngoài kho vũ khí giống như bị đập vỡ hóa thành bụi phấn. Núi giả, cây cối đều biến thành tro. NƯỚC trong con kênh như chín sông cuộn chảy cuối cùng cũng bị cơn lốc đó hút vào.

Trời không còn là trời, đất chẳng còn là đất, sinh mệnh cũng chẳng còn là sinh mệnh. Trong hư vô hỗn độn, mọi thứ đều phát triển theo hướng hoàn toàn ngoài suy nghĩ.

Không gian và thời gian đều tồn tại theo một hình thức không thể nào lý giải được.

“Vạn linh tiêu diệt.” [3] Thân thể Lưu Chính bị cột sáng kia hút lên giữa trời, phồng lên như một ngọn núi lớn. Không, phải nói là sau lưng hiện lên một bóng dáng giống như một ngọn núi lớn. Lúc âm thanh xuyên phá chín tầng mây thâm nhập vào mỗi góc ngách trong trời đất, Lưu Chính cuối cùng đã xuất kiếm!

“Vạn linh câu diệt... Vạn linh câu diệt... Vạn linh câu diệt...”

Một chuỗi âm thanh sát phạt mang theo lực xuyên thấu vô hạn từ kho vũ khí bay ra, giữa không trung kích khởi sóng âm vô hình giống như hàng tỷ mũi tên sắc bén bắn ra khắp bốn phía.

Bên ngoài cung Kiến Chương, Vương Mãng đang từ từ rời giá tới ngoài cửa cung trong biển tiếng hô hào.

Bất chợt y hoảng sợ nhìn thấy cửa và tường cung Kiến Chương từ từ tan vỡ, trong chốc lát đất đá rơi đầy.

“A...” Cũng chính lúc ấy biển tiếng hô hóa thành biển tiếng kêu thê thảm.

“Vạn linh câu diệt... Vạn linh câu diệt... Vạn linh câu diệt...” Âm thanh chui qua tai xoáy vào đáy lòng Vương Mãng một cách kỳ dị, giống như mũi tên sắc bén chấn động y, khiến trong đầu nghe ong ong, tất cả trở nên trắng xóa. Vương Mãng hoảng sợ lập tức trầm khí, dùng công lực cao nhất đè ép tà khí đang điên cuồng dâng lên trong lòng, xe loan đỗ sập, tuấn mã kéo xe hí thê thảm rồi ngã xuống, mồm phun đầy máu.

Bọn Vương Hưng, Lưu Hâm sắc mặt xám ngoét, Vương Mãng hô lớn: “Bảo vệ tâm mạch!”

Chúng đại thần hoảng sợ ngồi xuống vận công, đám cấm quân thảm hơn, từng người một bám vào binh khí quy trên đất, thân người không ngừng run rẩy, thậm chí còn bắt đầu chảy máu ở thất khiếu.

Bốn vạn cấm quân giống như cỏ dại lác lư trong mưa gió, bọn chúng không có công lực như Vương Mãng và đám đại thần, căn bản không thể nào bảo vệ bản thân trong cơn thủy triều sóng âm đó.

Wương Mãng hoảng sợ thấy tiền điện của cung Kiến Chương như đang chịu đựng sự công kích liên tục, có chỗ tường cung bắt đầu đổ xuống. Cây cối trồng bên ngoài cung gãy hết cành lá, thậm chí bắt đầu khô héo.

Nhìn về bầu trời kho vũ khí chỉ thấy một quầng sáng lạ năm màu bao phủ, giống như có vô số gió lốc trong đó. Trời đất trong sự giao nhau của lửa điện từ từ hiện lên một tầng sáng bạc thắm đậm.

Trong thế giới màu bạc này có một cơn thủy triều máu từ đỉnh bầu trời kho vũ khí khuếch trương ra bên ngoài, mây đen dày đặc cũng từ từ chuyển sang màu đỏ.

Bầu trời chợt đổ mưa, giọt mưa màu đỏ như máu.

Vương Mãng ngây người, chúng thần đang thống khổ cũng ngẩn ra kinh ngạc nhìn y phục của mình nhuộm đỏ, từ trên xuống dưới toàn thân đều tắm trong làn mưa đỏ như máu. Tâm trạng bọn họ giống như ngập trong tội nghiệt, bốn vạn cấm quân đang kêu thảm thiết cũng bị hiện tượng kỳ dị này chấn nhiếp tâm linh, quên đi thống khổ, quên đi rên rỉ. Dù chúng ngã xuống trong mưa máu, khi máu tươi hòa với nước mưa thành một thể thì ánh mắt vẫn có chút si ngốc nhìn bầu trời phía trên cung Vị Ương, giống như rơi vào cơn mộng mị ma quỷ.

Trời đất biến thành vô cùng quỷ dị. Giữa bầu trời màu máu sinh ra cả vạn ảo cảnh giống như thiên quân vạn mã đang chém giết, lại giống như chúng thần giao chiến hiện ra những thứ quái lạ như rồng, rắn, gấu...

Sóng âm kỳ dị không biết biến mất từ lúc nào, giống như nước xanh gợn sóng, từ không thành có, từ có quay về yên ả. Thế nhưng mọi người đều vô cùng khiếp sợ, căn bản không ai để ý tới việc còn đau đớn hay không. Trừ Vương Mãng ra, hầu hết mọi người đều hướng về bầu trời màu máu quỳ xuống, giống như bị kích thích và chấn động khó có thể hình dung làm bọn họ cảm thấy tính mạng thật nhỏ bé trong vũ trụ rộng lớn. Do đó tâm thần của mọi người đều đang say sưa, quên hết mọi thứ bao gồm cả trời đất, tính mạng và thời gian.

Thành Trường An giống như gặp phải gió lốc, nhà cửa đổ sập vô số, trăm họ tắm trong mưa máu cũng bị cảnh tượng này chấn động, mọi người đều bày lễ cúng bái.

Không ai biết đã bị chấn động trong bao lâu, tính mạng giống như đã qua mấy thế kỷ trong thế giới hỗn độn quỷ dị, lâu đến nỗi làm cho vạn vật đều hoang phế trong mưa máu.

Mưa máu ngừng, mây nhạt dần, bầu trời vẫn đỏ như máu, đám mây sáng năm màu thu lại, bầu trời cung Vị Ương cũng từ từ quay về yên bình. Sau khi định thần, mọi người mới hoảng sợ phát hiện ra bóng Lưu Chính đã qua khỏi Chương môn, thân nhiên như hạt đậu xuống núi. Lúc đi qua cầu bắc trên hào, Lưu Chính đứng lại, ánh mắt khoan thai nhìn ra xa.

Vương Mãng kinh hãi cảm nhận được cũng ngẩng đầu nhìn lên. Giữa vạn quân, hai ánh mắt chạm nhau, trời đất lại biến sắc, mây gió lại dâng lên như thủy triều.

Một luồng lửa điện từ trời giáng xuống, tạo nên một mảng đất cháy đen ở nơi hai ánh mắt giao nhau.

Hai vị Hoàng đế đỉnh cao đương thời cuối cùng lại gặp nhau dưới cảnh tượng kỳ dị này.

- *Thiên hạ đệ nhất độn nghĩa là người ẩn nấp, chạy trốn giỏi nhất thiên hạ.*
- *Chó cắn người - ND.*
- *Van linh hồn đều bị diệt - ND.*

Chương 2

THẦN TRONG VÕ LÂM

“Keng... keng...” Vương Hứng và Lưu Hâm cùng hợp sức đỡ một kiếm này nhưng kiếm vẫn như xuyên qua giữa bọn chúng. Kiếm của chúng bị chặt đứt thành vô số mảnh vụn, thân người bị bắn tung ra ngoài. Trên không trung lại rắc xuống một làn mưa máu khiến cho chiêu kiếm tăng thêm vài phần thể lượng.

I

Lưu Chính rốt cuộc đã xuất hiện ngoài cung Kiến Chương, việc này đã nằm trong dự liệu nhưng không ngờ lại nhanh đến thế.

Người của Thương Khung Tà mình không thể ngăn cản được Lưu Chính. Không lẽ Thiên Địa thập nhị tà kể từ nay hết đời thật sao? Dưới thiên tượng kỳ lạ đó rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì? Giữa Lưu Chính và sát thủ của Thương Khung Tà mình rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì?

Có lẽ việc này chỉ có mình Lưu Chính biết, hoặc là những tên sát thủ kia cũng biết. Thế nhưng bọn chúng còn có thể nói gì nữa chứ?

Lưu Chính vẫn còn sống, xem ra vẫn tự nhiên như không. Hình ảnh của ông trong lòng ba quân vẫn tồn tại với tư thế của một vị thần. Bốn vạn cấm quân căn bản không còn sức chiến đấu. Trong cơn mưa máu, sức sống của bọn họ dường như đã bị cuốn trôi hơn nửa, tựa như bệnh nặng một trận, không ai còn có thể đứng vững được.

Các vị đại thần có thể tránh được tổn thương cũng chỉ có vài người, sóng âm kỳ dị cùng với cơn mưa máu quái lạ đã khiến bọn họ hao tổn gần nửa công lực. Bọn họ tuyệt không thể ngờ trên thế gian lại có thứ thanh âm quái dị đáng sợ như thế.

Mưa máu tới đâu, cây cỏ chết khô tới đó. Khoảng sân trước cung Kiến Chương bị thanh âm đó hủy đi gần nửa, uy lực như thế quả thật đáng sợ,

không ai dám tưởng tượng cung Vị Ương còn tồn tại được những gì.

Vương Mãng thở dài trong lòng. Lưu Chính rốt cuộc đã đánh tới trước mặt hắn, đây là kết cục mà hắn không muốn thấy nhất. Dường như số mệnh đã định sẵn một kết cục như thế. Hắn không thể không đối diện với Lưu Chính, người cuối cùng của giang sơn Đại Hán, cũng là người đáng sợ nhất, một vị thần trong giang hồ!

Lưu Chính là thần trong giang hồ, và Vương Mãng chính là người đã tạo ra mọi điều kiện để Lưu Chính trở thành thần. Đó là dùng hàng vạn sinh mệnh để xây dựng thần đàn, Lưu Chính cứ thế càng đạp lên nhiều xương cốt thì càng lên cao hơn, nhìn xuống thiên hạ, không một ai sánh bằng, kể cả Vương Mãng.

Không ai có thể cản trở sức tấn công của Lưu Chính, bốn vạn cấm quân đều trở nên vô dụng.

Mặc dù Vương Mãng và Lưu Chính cách nhau vài dặm, nhưng tầm mắt đã vượt qua khoảng không gian nhỏ hẹp đó, cũng có thể nói, không gian không hề tồn tại giữa hai người.

Bọn Vương Hưng vô cùng kinh hãi, sự xuất hiện của Lưu Chính tuy nằm trong dự liệu nhưng bọn chúng vẫn cảm thấy bối rối tay chân, nhất thời không dám đứng cản giữa Vương Mãng và Lưu Chính.

Các đại thần như Lưu Hâm cũng ở trong tình trạng đó. Mặc dù lúc này bên ngoài cung Kiến Chương có hàng vạn người, thế nhưng cuộc chiến chỉ phát sinh giữa Vương Mãng và Lưu Chính.

Không ai có thể xen vào thế giới mà hai người bọn họ tồn tại, có một thứ cảm giác giống như đã hoàn toàn tách khỏi tầng không gian hiện tại.

Khóe miệng Lưu Chính lộ ra một nụ cười kỳ dị, như ráng chiều ửng lên ở cuối chân trời, có vẻ thê lương nhưng không kém phần tao nhã. Vương Mãng rốt cuộc không trốn tránh nữa, khiến Lưu Chính có chút vui mừng, ít nhất hôm nay ông cũng có thể cất đi một gánh nặng trong lòng. Sau này ông có thể an tâm đi dự một cuộc hẹn cực kỳ quan trọng khác. Vào lúc quy tụ sức mạnh của đất trời để đối đầu với Thiên Địa thập nhị tà, ông đã cảm giác được sự tồn tại của người đó. Dù cách rất xa, Lưu Chính vẫn cảm thấy dường như người đó đang gọi tên mình.

Từ nay đến ngày đông chí không còn xa, nghĩ đến trận quyết chiến đó, Lưu Chính không khỏi có chút nôn nóng. Đã bao nhiêu năm không có đối thủ, trong những năm tháng dài dằng dặc ấy, Lưu Chính bao giờ cũng đứng ở chỗ cao nhất của võ đạo, cảm giác bất bại làm ông cảm thấy cô độc. Trở thành thần không phải là một chuyện thực sự vui vẻ, đối với Lưu Chính, ông rất muốn tìm được một đối thủ thực sự ngang cơ mình.

Đó là một người có thể trở thành đối thủ trong các đối thủ. Đe người này có thể trở thành đối thủ của mình, Lưu Chính thậm chí đã chỉ dạy võ công cho y, giúp đỡ y gia tăng công lực. Nhờ đó, mấy năm vừa rồi, ông rốt cuộc đã không còn cô độc nữa.

Phá Hoành thành không phải là chuyện Lưu Chính muốn, có thể nói đây là lựa chọn bất đắc dĩ. Nhưng thân là người đại diện cuối cùng cho giang sơn họ Lưu, làm sao ông có thể mở to mắt nhìn kẻ khác đoạt mất giang sơn mà tiên tổ mình đã một tay sáng lập và thống trị mấy trăm năm? Ông phải giết Vương Mãng, mặc dù biết hãn tài hoa thiên phú, cũng biết mấy đời hoàng đế họ Lưu quả thật không có năng lực, song ông không thể tha cho Vương Mãng được. Cho dù phải chống lại ý Trời, ông cũng không để tâm! Thế nên ông đã sáu lần phá Hoành thành, lần này nữa là bảy, máu dính trên tay đã nhiều đến mức không ai có thể tưởng tượng nổi.

Bản thân Lưu Chính cũng không hề nghĩ mình sẽ đến nông nỗi này.

Trên giang hồ lúc này, người ta không chỉ tôn Lưu Chính là Hoành đế Vô lâm mà có rất nhiều thường dân gọi ông là Ma Vương giết người. Từ xưa đến nay chưa có ai chỉ trong mười tháng ngắn ngủi mà giết chết hàng vạn người như Lưu Chính. Điều đó khiến người ta giận đến phát cuồng nhưng không ai có thể ngăn cản Lưu Chính giết chóc.

Đối với Vương Mãng, trong lòng Lưu Chính vô cùng căm hận. Nếu không vì người này, Lưu Chính đã không phải giết nhiều người như vậy. Nếu không vì người này, Lưu Chính sẽ không phải hủy đi nhiều cung điện mà tổ tiên mình đã tốn bao nhiêu sức người sức của mới xây dựng được. Mọi thứ đều do Vương Mãng gây ra cả.

Wang Mãng cảm nhận được nỗi hận của Lưu Chính, nó bao trùm cả không trung, tựa như nước tràn vào cảm xúc của hãn. Thế nên hãn mới có chút đặc

ý và sung sướng; có thể khiến cho Hoàng đế Võ lâm phải cảm hận sâu sắc như thế đúng là một chuyện khiến người ta cảm thấy được an ủi, do đó mà hần mỉm cười.

Vương Mãng cười, còn tim Lưu Chính như bị ai đâm một nhát thật sâu, một cảm giác kỳ dị dâng lên đầu ông. Rốt cuộc Lưu Chính cũng ra tay.

Hai người tuy cách nhau mấy dặm, nhưng đều nằm trong tầm mắt của đối phương. Lưu Chính ra tay không hề phụ thuộc vào khoảng cách không gian. Khi người vừa nghĩ rằng Lưu Chính sắp hành động thì ông đã ở ngay trước mặt người.

Vương Mãng thực sự đang có cảm giác đó. Khi Vương Mãng cảm thấy Lưu Chính sắp ra tay thì ông đã vượt qua cự ly mấy dặm, phá vỡ tuyến phòng hộ của mấy vạn cấm quân, trực tiếp tấn công Vương Mãng.

Một kiếm uyển chuyển, mềm mại chênh chéch đâm ra, như một cành liễu bị gió thổi lung lay, không có chút khí thế nào, tựa như không hề tồn tại.

Như có như không, trong sự đơn giản hàm chứa huyền cơ vô hạn, không ai có thể nhìn ra kiếm này thực sự là thế nào, tựa như một con rắn chuyển động trong một tầng không gian khác.

Vương Mãng kinh hãi. Hần rốt cuộc đã nhìn thấy một kiếm của Lưu Chính, không oanh oanh liệt liệt như trong tưởng tượng của hần, nhưng lại tăng thêm vài phần bí hiểm.

Vừa mới xuất thủ, Vương Mãng đã chọn rút lui. Hần căn bản không biết nên làm thế nào để tránh một kiếm này của Lưu Chính. Hần có một cảm giác là cho dù mình có tránh né thế nào cũng không thể thoát khỏi sự uy hiếp và tầm sát thương của chiêu kiếm này, vì vậy hần chọn rút lui. Hần muốn kéo dài khoảng cách để nghiên cứu ý nghĩa trong kiếm này.

“Keng... keng...” Vương Hưng và Lưu Hâm cùng hợp sức đỡ một kiếm này, nhưng kiếm vẫn như xuyên qua giữa bọn chúng. Kiếm của chúng bị chặt đứt thành vô số mảnh vụn, thân người bị bắn tung ra ngoài. Trên không trung lại rắc xuống một làn mưa máu khiến cho chiêu kiếm tăng thêm vài phần mê lương.

Các thống lĩnh của bốn vạn cấm quân vội chạy đến, nhưng bọn họ căn bản không cách gì đuổi kịp và vượt qua tốc độ của Lưu Chính, cũng như tuyệt

nhiên không cách gì ngăn cản được Lưu Chính vượt qua khoảng không gian mà bọn họ đang phong tỏa.

“Uỳnh...” Đám mây dày đặc phóng xuống tia chớp đầu tiên, đó là một chùm ánh sáng.

Vương Mãng và Lưu Chính đã trao đổi một chiêu; hai vị Hoàng đế ở trong thế giới ngọt ngào mà điên cuồng này đã dẫn xuống một luồng sức mạnh ngoài không gian đầu tiên. Giữa hai người bùng lên một quầng sáng, hai bóng người nhanh chóng bắn tung ra.

Thân người Vương Mãng bị bắn lên đỉnh cung Kiến Chương, còn thân người Lưu Chính thì rơi vào đám thống lĩnh cấm quân đang tấn công đến. Một kiếm mang theo lửa điện và ánh chớp như xé gió tan mây lại tạo ra một chùm ánh sáng giữa đám người, hướng thẳng lên trời, nối tiếp với đám mây dày đặc, tựa như đem luồng sét mà Lưu Chính đã dẫn xuống vừa rồi trả lại cho ông Trời.

Không ai có thể chống nổi đòn tấn công của Lưu Chính. Đúng lúc các thống lĩnh bị đánh bật ra thì trời chợt đổ mưa ào ào, bỗng chốc như có thêm một màn sương mù khiến cả bầu trời có chút mờ lung.

Lưu Chính không hề có ý tránh nước mưa mà để nước mưa đọng lại trên kiếm, thành những chuỗi hạt lấp lánh như ngọc trai, rồi đón gió chém ra, ánh sáng như trải khắp bầu trời.

Không gian như bị chém thành hai nửa, một nửa có Vương Mãng ở trên trời, một nửa có Lưu Chính ở dưới đất, ở giữa là kiếm. Kiếm của Lưu Chính.

Vương Mãng phóng lên rất cao, tựa như chim sơn ca bay lên trời. Một nửa chỗ mái nhà mà Vương Mãng đang đứng hầu như đã bị kiếm khí của Lưu Chính chém đứt rời, tòa cung điện không ngừng rung chuyển do mái bị đổ và bị kiếm khí công kích.

Khi Vương Mãng bay lên tới mức cao nhất trong không trung, hẳn phát hiện Lưu Chính cũng đang ở đó như một âm hồn, lại giống như một tà thần từ trong đám mây dày đặc bay ra.

Sét một lần nữa xé tan bầu trời, phá vỡ đám mây, trở nên điên cuồng.

Hai vị Hoàng đế đương thời quyết đấu, những người yếu nhược không thể nào xen vào, số cấm quân kia lại bị sát khí và ý chí chiến đấu của hai người làm cho tổn thương, chỉ có thể hốt hoảng lùi xa mấy dặm.

Vương Mãng vui mừng, biết rằng Lưu Chính đã bị thương, nếu không, hẳn căn bản không đủ tư cách để làm đối thủ chân chính của Lưu Chính. Không ai có thể hoàn toàn không bị tổn thương gì khi phải chống đỡ Thiên Địa thập nhị tà cùng hợp lực tấn công, Lưu Chính cũng không ngoại lệ. Thế nhưng Vương Mãng vẫn khổ sở như thường vì Lưu Chính ở trạng thái này vẫn dư sức giết được hắn, vấn đề chỉ là hắn có thể chịu đựng bao lâu thôi.

Các phó tướng của Võ Hoàng cũng phóng hết tốc độ đến cung Kiến Chương, lập tức bị các tướng đã trọng thương như Vương Hưng cản trở, thành một cuộc chiến khác.

Đúng lúc đó, thân hình Vương Mãng bị văng ra khỏi vùng sấm sét, như sao sa va vào đỉnh Lưu ly của cung Kiến Chương, rơi vào bên trong, một đám máu tươi phun ra trong không trung.

Lưu Chính không dừng bước, như sao băng bay xẹt qua bầu trời, đuổi theo Vương Mãng với tốc độ tối đa, biến mất trong cung Kiến Chương. Đỉnh đại điện như bị đá to bắn trúng, đổ sập lộ ra một khoảng trống lớn, từ bên trong có thể nhìn thấy bầu trời bao la.

Cung Kiến Chương vừa to vừa rộng như muốn nuốt cả sơn hà, đỉnh cung bị vỡ nổi thẳng với bầu trời.

Vào khoảnh khắc Lưu Chính phóng vào trong cung Kiến Chương, đột nhiên ông cảm thấy một luồng tà khí đang điên cuồng bành trướng, như phá tan mặt đất mà ập tới, muốn tránh cũng không kịp.

“Uỳnh...” Một chấn động vô cùng dữ dội khiến toàn bộ mái của cung Kiến Chương văng đi, những mảnh vỡ bay đầy trời trong vòng mười mấy dặm dưới làn mưa, gió và sấm sét, nhảy múa trong không trung rồi rơi xuống.

Thân hình của Lưu Chính cũng bị bắn lên không.

Lưu Chính không ngờ cũng bị đánh lùi, đây quả là nằm ngoài dự kiến của mọi người, nhưng vẫn có rất nhiều người không biết đầu đuôi nên không hiểu đã xảy ra chuyện gì. Trong khoảnh khắc đó, những người trong và ngoài cung đều cảm thấy có vô số luồng tà khí từ dưới đất dâng lên ở bốn

phương tám hướng, bay về phía cung Kiến Chương. Cung Kiến Chương to lớn tựa như có một lực hút, không ngừng hấp thụ tà khí của trời đất.

Những luồng tà khí cuồn cuộn vô biên đó xuyên qua mỗi người, khiến họ cảm thấy rùng mình, vô cùng quái dị.

Trên bầu trời đột nhiên hiện ra một quầng khí màu tím lạ lùng, phân biệt rõ ràng với khoảng không màu máu bên trên cung Vị Ương. Chính giữa hai thế giới đỏ và tím ấy phảng phất như có một ánh hào quang chiếu ra thật kỳ kỳ và quý dị.

“Tà Đe!” Thân hình Lưu Chính đột nhiên hạ xuống, như một con diều giấy không còn gió, đứng trên bức tường đổ nát của cung điện nghiêng nghiêng không gì che chắn, tạo thành một quang cảnh điêu tàn.

Đúng vậy, người phục sẵn trong cung Kiến Chương chính là cao thủ đệ nhất trong Tà môn được võ lâm thiên hạ công nhận, là người xếp sát ngay sau Lưu Chính, thiên hạ đệ nhị cao thủ: Tà Đế.

Tà Đế tấn công vô cùng bất ngờ, quả thật khiến Lưu Chính ứng phó không kịp.

Lưu Chính quét mắt nhìn toàn cảnh trong cung Kiến Chương, liền hiểu rõ cung Kiến Chương này vì mình mà xây nên. Trong cung thiết kế theo trận pháp cửu cung bát quái, nên Tà Đế có thể che giấu tà khí trong đó, làm cho Lưu Chính không cách nào cảm ứng được sự tồn tại của lão. Hoặc đây cũng chính là nguyên nhân khiến Vương Mãng có thể mấy lần trốn thoát khỏi cảm quan truy sát của ông. Nếu Lưu Chính biết có Tà Đe trong cung thì đã không lơ là như thế; nhưng cung Kiến Chương này đánh lừa được cảm giác của Lưu Chính, nên ông mới bị trúng một chiêu bất ngờ.

“Võ Hoàng không ngờ sao?” Nét mặt của Tà Đế vẫn được che giấu dưới cái mặt nạ màu máu mà lão đeo như một chiêu bài. Toàn thân lão như được bao phủ bởi một ngọn lửa tà quái kỳ dị và không ngừng mở rộng ra.

Vương Mãng ngồi trên ngai vàng cực lớn, ho khê vài tiếng, hãn cũng đã bị thương dưới kiếm của Lưu Chính.

“Ngay cả người cũng muốn hỗ trợ tên loạn thần tặc tử này đối địch với ta sao?” Lưu Chính hỏi ngược lại, trong giọng nói có phần phẫn nộ.

“Ta không muốn đối địch với Võ Hoàng, với tình bạn nhiều năm của chúng ta, lẽ ra ta nên đứng ngoài cuộc. Nhưng ta cần phải nói cho Võ Hoàng biết một việc, Vương Mãng chính là sư đệ của Tà Đế này, thế nên ta đành phải đến đây. Ta chỉ muốn hóa giải thù hận hai bên, hoàn toàn không muốn làm cho hai người đều bị thương!” Tà Đế thản nhiên nói.

Lưu Chính ngạc nhiên hỏi: “Vương Mãng là sư đệ của người sao?”

“Không sai, trên đời này Tà môn chỉ còn hai sư huynh đệ ta, thế nên ta không muốn thấy y bị tiêu diệt trong tay Võ Hoàng. Ta hy vọng Võ Hoàng có thể nể giao tình nhiều năm của chúng ta mà tha cho y một con đường sống!”

“Nực cười! Ta thân là con cháu nhà Hán, không lẽ người muốn ta mở to mắt nhìn giang sơn họ Lưu bị người ngoài đoạt mất? Dù chúng ta giao tình không bạc, nhưng so với quốc thù gia hận nếu Lưu Chính ta bỏ đi nguyên tắc, không phải sẽ khiến thiên hạ cười chê sao? Ta làm sao còn mặt mũi nhìn liệt tổ liệt tông?” Lưu Chính tức giận nói.

“Mọi việc nhân quả đều do trời định, nếu ý trời là vậy, làm trái ý trời đối với người và ta đều không phải là chuyện tốt. Nếu khí số họ Lưu chưa tận, ắt sẽ có người chấn hưng, nhưng trước mắt họ Lưu ngoài Võ Hoàng ra, còn ai có thể khiến quần thần khâm phục và trăm họ ủng hộ? Nếu Võ Hoàng muốn đăng cơ làm Hoàng đế, Tà Đế ta sẽ không nói gì nữa, lập tức bảo sư đệ Vương Mãng trả lại ngôi vị cho họ Lưu. Nhưng nếu là cho người khác, Võ Hoàng chỉ còn cách giết ta trước!” Tà Đế cất lời vô cùng bình hòa.

Lưu Chính chợt ngẩn ra, đoạn bực tức nói: “Người biết rõ là ta không thích chính sự, và cũng đã thề không bao giờ làm Hoàng đế!”

“Đó là chuyện của Võ Hoàng. Võ Hoàng đã khiến cho trăm họ thành Trường An rơi vào khổ nạn, việc chém giết mãi không ngừng chỉ khiến lòng dân nguội lạnh, tuyệt không có lợi cho thanh uy họ Lưu. Hơn nữa, hôm nay Võ Hoàng đang bị thương, nếu muốn đánh, kết quả chỉ có thể là cả hai cùng chết. Như vậy hy vọng cuối cùng của họ Lưu sẽ mất, Võ Hoàng nên suy nghĩ cho kỹ!” Tà Đế nói với giọng thành khẩn.

Chân mày của Lưu Chính khẽ nhích lên, quả thật Tà Đế đã nói tường tận đáy lòng ông. Nếu như Tà Đế không xuất hiện, Lưu Chính có thể sẽ không

để ý đến chuyện đó, khi không ai có thể ngăn cản ông giết Vương Mãng. Thế nhưng Tà Đế lại xuất hiện vào lúc lão tuyệt đối không nên xuất hiện, làm loạn kế hoạch của Lưu Chính.

Tà Đế là bạn của Lưu Chính, lại là bạn kết giao nhiều năm. Lưu Chính không lạ gì võ công của Tà Đế. Vì vậy, Lưu Chính biết rõ lúc này thực lực của Tà Đế so với ông chỉ hơn chứ không kém. Nếu như ông chưa từng giao chiến với Thiên Địa thập nhị tà, ông sẽ không sợ Tà Đế. Cho dù phải đến trên dưới năm trăm chiêu mới có thể thắng đối phương, ông vẫn còn sức lực để giết Vương Mãng, nhưng lúc này ông đã bị thương.

Thiên Tuyệt Tà Sát trận của Thiên Địa thập nhị tà mặc dù thiếu Quy Hồng Tích, sinh ra nhược điểm, nhưng vẫn có uy lực giết chóc vô cùng đáng sợ, tuyệt không thua gì sức mạnh của Tà Đế.

Tà Đế biết Lưu Chính bị thương, nên mới nói như vậy. Lưu Chính bị thương, Vương Mãng lẽ nào không biết? Chẳng qua y tuyệt nhiên không có bản lĩnh đàm phán điều kiện với Lưu Chính.

Vương Mãng nhìn Tà Đế, muốn nói gì đó nhưng lại nuốt trở xuống. Hắn không muốn thả Lưu Chính đi. Nếu lần này Lưu Chính thoát đi rồi cũng sẽ quay lại lần thứ tám. Đến lúc đó ai có thể cản trở

Lưu Chính? Ai có thể giống như Thiên Địa thập nhị tà làm Lưu Chính bị thương? Thế nhưng Vương Mãng vẫn lựa chọn không nói. Hắn biết rõ, Tà Đế có chủ trương và đạo lý riêng của lão, mà lão lại càng không vì hắn mà thay đổi. Hơn nữa, Tà Đế cũng không bao giờ không quan tâm đến gã sư đệ là hắn, thế nên hắn cho rằng lên tiếng cũng bằng thừa.

Lưu Chính lạnh lùng cười một tiếng, đoạn nói: “Ánh mắt của Tà Đế thật sắc bén. Không sai, Lưu Chính ta đã bị thương, nhưng tuyệt không phải là hạng tham sống sợ chết. Nếu hôm nay ta chết trong tay người, cũng không uổng kiếp này! Đừng nói lời thừa nữa, ra tay đi!”

Sắc mặt Tà Đế hơi thay đổi, hít sâu một hơi rồi hỏi: “Võ Hoàng quả thật quyết định vậy sao?”

Lưu Chính tỏ vẻ khinh thường, cười nói: “Ta bảy lần vào Trường An, căn bản không hề nghĩ sẽ sống sót. Nếu không thể kết thúc chuyện này, ta sống còn ý nghĩa gì nữa? Tà Đế nói đúng, sự xuất hiện của ta đã đem lại kiếp nạn

vô biên cho thành Trường An, nếu không kết thúc chuyện này kịp thời, bọn họ sẽ càng rơi vào kiếp nạn nghiêm trọng hơn! Ta không muốn mình còn có để đến Trường An lần thứ tám!”

“Võ Hoàng tâm ý đã quyết, vậy ra tay đi, không cần niệm tình ngày xưa của chúng ta, hươu chết về tay ai cứ để cho ông Trời quyết định.”

“Roẹt...” Tà Đế chưa dứt lời, chợt có tiếng sấm lớn nổi lên bên ngoài, một luồng điện xuyên giữa hai khoảng không đỏ và tím, đánh thẳng vào tâm bát quái trong cung Kiến Chương, phát ra một cột khí như khói như sương bay lên không trung. Mưa đã tạm dừng, nhưng ở chỗ luồng điện phóng ra lại xuất hiện một chùm hào quang kỳ lạ làm cho hai khoảng trời màu máu và màu tím phân tách, lộ ra một khoảng không trắng lệt nhưng kỳ dị, tựa như chùm hào quang đó cảm ứng được luồng khí trong cơ thể của Tà Đế và Lưu Chính nên mới chiếu xuống giữa hai người.

Tà Đế và Lưu Chính đều kinh ngạc, thiên tượng kỳ quái này khiến bọn họ giật mình.

“Tử Huy để tinh!” Vương Mãng đột nhiên khẽ hô.

Tà Đế và Lưu Chính cùng ngẩng đầu nhìn trời. Trong luồng ánh sáng đó, bọn họ nhìn thấy mặt trời âm đạm, còn có một mảnh trăng khuyết bàng bạc. Giữa mặt trời và mặt trăng là một ngôi sao sáng lấp lánh. Tại chân trời, chỗ mặt trăng và mặt trời cùng chiếu sáng, dường như ngôi sao này sáng thêm một phần.

“Tử Huy để tinh!” Lưu Chính và Tà Đế đồng thời hô khẽ, vì cũng thấy ngôi sao kỳ lạ ở giữa mặt trời lúc hoàng hôn và vầng trăng bạc mới lên.

Luồng ánh sáng trên trời không phát ra từ những tinh tú đẹp đẽ ấy mà phát ra từ chân trời phía đông nam. Phía đó dường như có một vật chất kỳ lạ phát tán một luồng hào quang quái dị mông lung ra không gian.

Luồng hào quang đó chia đôi hai đám mây màu đỏ và màu tím, ánh sáng Lưu chuyển, quét qua chỗ có sao Tử Huy, sao Tử Huy cùng với mặt trời và mặt trăng lập tức biến mất. Ánh sáng quét qua, bầu trời một lần nữa âm đạm. Mặt trời, vầng trăng bạc cùng với sao Tử Huy đều mất đi ánh sáng; bầu trời sâu thẳm bị che phủ bởi màu đen của màn đêm. Thế nhưng trên bầu

trời phía đông nam lại xuất hiện một ngôi sao khác, tựa như sao Mai buổi sớm, chiếu sáng rực rỡ, lấp lánh như chứa đựng sinh cơ và linh khí vô hạn. Khi mọi người vẫn còn bị chấn động mãnh liệt thì hai tầng mây màu đỏ và màu tím hợp lại, bầu trời trở nên tĩnh lặng vô cùng, mây đen trĩu xuống càng lúc càng thấp, không phân biệt được là đêm hay ngày.

“Ngôi sao lạ độc chiếm bầu trời, hoàng đế xuất hiện ở phía đông nam, thu lấy ánh sáng mặt trời, mặt trăng và sao Tử Huy, tập hợp thiên, địa, nhân hoàn thành...” Tà Đế lẩm nhẩm một mình, bấm ngón tay tính toán, sắc mặt vô cùng khó coi.

Thần sắc Lưu Chính chuyển biến mấy lần, trong mắt lại lóe lên một thoáng vui vẻ, song cũng xuất hiện một chút lo âu.

Vương Mãng cũng hơi ngẩn ra, thần sắc thay đổi, nhìn lại Lưu Chính thì thấy Lưu cũng đang nhìn mình, sát cơ lạnh lùng khiến hãn công cả tim gan. Hãn biết rõ, chủ tâm giết người của Lưu Chính vẫn không đổi.

Tà Đế cũng cảm thấy sát khí của Lưu Chính dâng cao, lập tức đưa mắt nhìn sang. Ba luồng ánh mắt giao nhau trong không trung.

Ba người đều khẽ giật mình, tựa như cùng bị đánh một đòn, khẽ hự lên một tiếng.

Trong cung Kiến Chương lập tức có gió nổi lên, hơi lạnh bốc dày đặc, hai khoảng không đỏ và tím cũng bắt đầu chuyển động, tựa như có dị vật ở giữa khiến nó dâng trào mãnh liệt.

“Bình...” Cánh cửa sắt cực lớn của cung Kiến Chương đột nhiên mở ra, trong ánh sáng mờ ảo, một bóng người đặc biệt cao đến mức mất cân đối đang đứng giữa khung cửa rộng lớn, ảm đạm và bí hiểm.

Trời đất cực kỳ yên tĩnh, yên tĩnh tới mức chỉ còn tiếng gió thổi kiếm rung; tiếng sấm càng trở nên kinh tâm động phách hơn bao giờ hết. Cung Kiến Chương chính là như vậy, cung điện cực lớn chỉ có ba người đứng thành ba góc, thế nên âm thanh khi cánh cửa sắt bị mở ra lại càng vang động.

Không ai nhìn về hướng cánh cửa lấy một lần, như thể chẳng đáng phải nhìn, hoặc là không cần phải nhìn, hoặc giả không ai dám di chuyển ánh mắt của mình.

Ba luồng ánh mắt dùng những phương thức kỳ dị xoắn xuýt vào nhau, lại dùng những phương thức kỳ dị phong tỏa tâm thần và tư tưởng của đối phương.

Bóng người đó không hề lên tiếng, chỉ lạnh lùng liếc nhìn ba người trong đại điện, nhẹ nhàng cất bước, từ trên bậc thềm từ từ bước xuống, như không hề biết trong đại điện đang đầy rẫy những thứ vô cùng quái dị.

Đúng vậy, trong cung Kiến Chương mỗi tấc không gian đều chứa đầy những lực lượng kỳ dị, quấn chặt vào nhau, xoay chuyển, bành trướng, xé nát không gian, tạo ra gió mạnh; những luồng sóng ngầm đó tựa như gió bão, đủ để phá tan một thân thể cường tráng.

Người đó không hề sợ, bước chân vẫn nhẹ nhàng như đang du sơn ngoạn thủy, chỉ thấy áo bào tung bay, tựa như cưỡi gió đạp mây, tiêu sái tự tại.

Trong điện, ba người hiển nhiên cảm ứng được có kẻ đang bước vào trong. Khi cửa mở ra, trường khí cơ thể của bọn họ đã cảm nhận được tư tưởng sâu thẳm trong lòng người đó, cảm thụ được một luồng sức sống ngoại lai cuộn cuộn mạnh mẽ. Bọn họ biết rõ người đang đến không có ý định thù địch, không có chút sát cơ nào.

Một người không có chút sát cơ lại có thể tiến vào một thế giới tràn đầy sát ý mà không hề hoảng sợ hay bất an.

Mỗi người đều cảm nhận được nội tâm thản nhiên và bình tĩnh của người đó, tựa như một cơn gió nhẹ nhàng ôn hòa. Vì vậy không ai để ý đến một người hoàn toàn không có ý thù địch, nhưng người đó lại hướng về trung tâm, nơi ánh mắt ba người giao nhau, mà bước tới...

“Uỳnh...” Người đó khua chưởng như đao, chém thẳng lên trời, một luồng khí màu trắng sữa phóng thẳng lên chín tầng mây, tiến vào đám mây dày, rồi dẫn xuống một luồng sét mạnh mẽ đánh thẳng vào chỗ ánh mắt ba người giao nhau.

Trong khoảnh khắc đó trời đất như rung chuyển. Lưu Chính, Tà Đế và Vương Mãng đều chấn động, như từ một thế giới huyền diệu nào đó trở về với hiện thực.

“Thiên Cơ Thần Toán...”

“Đông Phương Vịnh!”

“Đông Phương huynh!”

Vương Mãng, Tà Đế và Lưu Chính đồng thời kinh hãi hô lớn, lúc đó bọn họ mới nhận ra diện mạo của người đã mở toang cánh cửa sắt lớn, ung dung bước vào.

Không ngờ có người có thể giải khai sự phong tỏa tâm thần, kiềm chế lẫn nhau của ba siêu cao thủ, khiến cả ba người đều kinh hãi. Nhưng khi nhìn thấy Đông Phương Vịnh thì nỗi lo lắng trong lòng mọi người đều giảm đi.

Người đến chính là Đông Phương Vịnh, người kỳ lạ nhất trong võ lâm, có thể tính toán được hết thiên cơ, mà sự thần bí và truyền kỳ so với Hoàng đế Võ Lâm và Tà Đế còn hấp dẫn hơn.

Trên giang hồ không ai biết võ công của Thiên Cơ Thần Toán thế nào, nhưng ai cũng biết Thiên Cơ Thần Toán có toán pháp thần kỳ có thể tính được mọi thiên cơ, được truyền tụng là nhân vật thần thoại không gì không biết, không gì không hiểu, thông hiểu quá khứ, biết được tương lai.

Hoàng đế Võ lâm là thần thoại trong võ học, Đông Phương Vịnh là một thần thoại khác; cả hai đều nhận được sự tôn sùng và ủng hộ của mọi người trong võ lâm thiên hạ, bất luận là chính đạo hay tà đạo.

Số người biết được Thiên Cơ Thần Toán có võ công cực cao không nhiều, số người biết Thiên Cơ Thần Toán võ công cao tới mức nào lại càng ít.

Tà Đế là một người trong số đó, Lưu Chính cũng là một, Vương Mãng chỉ mới nghe nói nhưng lúc này hẳn đã tin rồi.

Thiên Cơ Thần Toán vì sao lại đến chỗ này? Không ai biết. Nhưng chỉ cần Thiên Cơ Thần Toán Đông Phương Vịnh xuất hiện, tất sẽ có lý do, chí ít ông ấy cũng tự biết mình đang làm gì. Trên thế gian này không ai tinh táo hơn Thiên Cơ Thần Toán.

“Có tội, có tội rồi!” Thiên Cơ Thần Toán không hề chào hỏi mọi người, cũng không đáp lại lời của ba người, chỉ thờ dãi nói với vẻ tiếc nuối.

Lời của Đông Phương Vịnh khiến cả ba ngẩn ra, bọn họ không biết ông ấy đang nói gì, hoặc trong lời nói có ẩn ý gì; nhưng ba người đều không hành động, bọn họ không muốn vô lễ với Thiên Cơ Thần Toán. Chí ít Đông Phương Vịnh cũng là bạn tốt nhất của Lưu Chính, lại là nhân vật mà Tà Đế tôn trọng, cũng là người mà Vương Mãng cầu mong nhất.

“Đông Phương huynh vì sao lại hiện thân ở đây?” Lưu Chính ngạc nhiên hỏi.

Ông đã hỏi điều ai cũng muốn biết.

Đông Phương Vịnh thở dài một hơi, đoạn nói: “Ta đã đến muộn rồi! Đến muộn rồi... có lẽ, đây là ý trời!” Nói xong, ông ta đưa mắt nhìn về phía Lưu Chính, lãnh đạm hít một hơi, nói: “Đây không phải là đột nhiên đến, ta sớm đã phải tới đây rồi!”

Mọi người đều ngẩn ra, không biết những lời này của Đông Phương Vịnh có ý gì, nhưng không làm giảm đi địch ý của họ đối với đối phương. Họ chỉ thấy bất ngờ vì Đông Phương Vịnh xuất hiện. “Ta tin rằng ba vị đã nghe qua một truyền thuyết vô cùng cổ xưa!” Đông Phương Vịnh hít một hơi, nói.

“Một truyền thuyết?” Mọi người đều ngạc nhiên, không hiểu vì sao vào lúc này mà Đông Phương Vịnh còn rảnh rỗi nói chuyện truyền thuyết.

“Theo truyền thuyết, vào thời thượng cổ, khi Hoàng đế Hiên Viên đại chiến với Ma đế Xi Vưu, Ma đế Xi Vưu đã dẫn lực lượng trên trời, ở ngoài thế giới, gây ra đại họa cho chúng sinh, về sau Vũ thần[2] trị thủy một trăm năm mới dứt được họa đó. Tương truyền khi Hoàng đế Hiên Viên giết chết Ma đế Xi Vưu, trời đã đổ mưa máu, mây máu che trời. Sau khi Hoàng đế Hiên Viên đem vong hồn Xi Vưu giam ở một kết giới trên trời, bên ngoài thế giới, thì mây máu mới tan đi. Đây chính là truyền thuyết Vũ thần trị thủy!” Nói đến đây, Đông Phương Vịnh lại thở dài một hơi, ngẩng đầu nhìn trời.

Lưu Chính, Tà Đế và Vương Mãng chấn động tâm thần mãnh liệt; bọn họ quả là có nghe qua truyền thuyết này, tuy nhiên cũng chỉ cho rằng đó là một truyền thuyết thần thoại mà thôi, chưa tin tưởng nó bao giờ. Thế nhưng những sự việc phát sinh hôm nay rất giống với truyền thuyết. Trời đổ mưa máu, mây máu đầy trời, những hiện tượng này như những lời nguyện kỳ quái khiến người ta hoảng sợ. Bọn người Lưu Chính cũng ngẩng đầu nhìn đám mây máu trên trời, im lặng không nói.

Đông Phương Vịnh hít vào một hơi, nói tiếp: “Vài ngày trước, ta đã cảm ứng được có hiện tượng ma khí từ trời ngoài thế giới, tiết ra. Theo điển

pháp tương truyền của môn phái ta, ma hồn của Xi Vương cứ cách hơn hai ngàn năm lại có khả năng tái sinh một lần; bởi vì hắc ở trên trời, bên ngoài thế giới, không ngừng ngưng tụ ma lực, chờ một ngày nào đó có thể phá kết giới mà trở lại nhân gian. Nếu quả thật để cho ma khí của hắc tiết ra ngoài, trăm họ trong thiên hạ sẽ lại một lần nữa rơi vào khổ nạn. Hôm nay xem ra ma khí từ trời, bên ngoài thế giới, đã xâm nhập vào thế giới của chúng ta, kiếp nạn e là khó tránh khỏi!”

“Không lẽ truyền thuyết đó là thật?” Lưu Chính cảm thấy hơi kinh hoảng, hỏi.

“Bất kỳ truyền thuyết nào đều không phải là không có nguyên nhân, mà truyền thuyết này đúng là sự thật. Việc này không những được ghi trong pháp điển của môn phái ta mà còn được tìm thấy trong pháp điển của Vô Ưu lâm. Vài ngày trước, ta đã tính ra được, nếu như Trường An có kiếp nạn lần thứ bảy, sẽ dẫn đến hiện tượng lạ phát sinh trên bầu trời, khuấy động lực lượng vô cùng thần bí trong đất trời, sẽ rất có khả năng tạo cơ hội cho ma khí từ trong kết giới xâm nhập vào thế giới. Đáng tiếc ta đã tới muộn mất rồi!” Đông Phương Vịnh thở dài than.

Vương Mãng và Tà Đế cũng ngẩn ra. Vương Mãng suy nghĩ rồi hỏi: “Phải chăng vì cơn mưa máu đó?”

“Có lẽ, cơn mưa máu này chứa ma khí nhiều vô hạn, gặm nhấm mỗi tấc đất của Trường An. Chưa đến hai mươi năm, nơi vốn đầy long khí này sẽ không còn chỗ cho rồng sinh sống nữa, mà sẽ trở thành chỗ của tai họa. Những ngày tháng mà ma khí từ trên trời ngoài thế giới xâm nhập, thiên hạ sẽ gặp nhiều tai họa, trăm họ cũng sẽ phải chịu khổ chịu nạn, còn các người chính là tội nhân!” Đông Phương Vịnh thống thiết nói.

Lưu Chính không nói gì, ông không hề tin tưởng những lời nói quỷ thần đó. Nhưng ông tin Đông Phương Vịnh, bởi vì ông hiểu rõ con người của Đông Phương Vịnh, lại càng biết rõ con người này không bao giờ khoác lác để dọa người khác.

Vương Mãng liếc nhìn Lưu Chính, có chút căm hận, nhưng hắc quan tâm đến vấn đề của Trường An hơn, nên không nhin được, bèn hỏi: “Có cách nào cứu Trường An và thiên hạ không?”

“Có lẽ mọi việc đều là ý trời, thiên mệnh không thể cãi, không có biện pháp gì có thể thay đổi, trừ phi thánh chủ đời sau trưởng thành mới có thể thanh lọc hết ma khí trong thiên hạ. Ông Trời đã an bài mệnh vận thế nào, nếu hạng phàm phu tục tử như chúng ta muốn cưỡng cầu, chỉ chuốc lấy thiên kiếp mà thôi! Ta chỉ hy vọng mọi người không nên sai rồi lại sai, nếu để ma hồn trở lại nhân gian thì không ai có thể gánh nổi trách nhiệm này. Vì trăm họ thiên hạ, ta hy vọng Võ Hoàng và Tà Đế có thể bỏ qua hiềm khích cá nhân, cùng nhau ứng phó với kiếp nạn tương lai thì mới đúng!” Đông Phương Vịnh nói.

“Không lẽ Đông Phương huynh cũng muốn ta đem cơ nghiệp mấy trăm năm của nhà Hán hai tay dâng cho người khác sao?” Lưu Chính hỏi ngược lại.

“Chuyện nước chuyện nhà sớm đã do trời định, với sức lực của một người mà cản trở thiên mệnh, hậu quả sẽ ảnh hưởng đến cả trăm họ. Nếu như trời không muốn diệt nhà Hán, tự nhiên sẽ có cơ hội hưng thịnh trở lại. Nếu Võ Hoàng muốn nghịch thiên hành sự, sẽ chỉ có kết quả ngược lại mà thôi. Xin Võ Hoàng hãy xem thử trong ngoài thành Trường An, cây chết đầy đồng, máu chảy thành sông, những việc này đều do Võ Hoàng một tay tạo ra. Không lẽ Võ Hoàng cho rằng mình làm đúng sao? Hàng vạn sinh mệnh đó không phải cỏ cây, Võ Hoàng cũng nên xét lại mình đi!” Đông Phương Vịnh chân thành than thở.

Vẻ mặt Lưu Chính có chút khó coi, mắt nhìn trời, tâm tư dường như đã rơi vào một thế giới khác; trên trời tựa như có vô số cô hồn trôi nổi. Sau khi bình tĩnh lại, ông mới cảm thấy mình đã giết người quá nhiều, nhiều đến mức bản thân mình cũng phải lạnh người. Nhưng trước đó ông bị thù hận chiếm hết tâm trí, chìm ngập trong sát cơ không thể tỉnh lại. Cho đến lúc này, những lời của Đông Phương Vịnh như tiếng chuông cảnh báo, làm cho Lưu Chính trở nên tỉnh táo, khiến cho ông nghĩ đến những chuyện khác ngoài việc chém giết.

Lưu Chính biết rõ mình đã hành sự quá cảm tính, cho dù giết được Vương Mãng, sẽ để ai đăng cơ đây? Trong lòng ông cho đến nay vẫn chưa chọn được người thích hợp. Nếu để trống ngôi vua thì không phải là hoạt kê lắm

sao? Còn ông, căn bản không thích hợp để xưng đế. Cho dù có xem trọng lợi ích của giang sơn nhà Hán thế nào đi chăng nữa, ông cũng không thể không quan tâm gì đến trăm họ trong thiên hạ. Sâu tận đáy lòng mình, Lưu Chính cảm thấy rất thương xót cho trăm họ, cũng chính vì vậy mà ông không thích hợp với những thủ đoạn trên quan trường và chính trị. Đó cũng là một trong những nguyên nhân khiến ông thân là Hoàng thúc mà lại ở trong giang hồ.

Đương nhiên điều khiến Lưu Chính suy tư không chỉ là những lời của Đông Phương Vịnh, mà còn vì thiên tượng kỳ dị khi ngôi sao lạ kia xuất hiện. Việc đó đã khiến cho sát tâm của ông có chỗ gửi gắm.

“Kiếp nạn của trăm họ, Đông Phương huynh, xin hãy chỉ điểm bến mê. Lưu Chính biết mình đã phạm sai lầm, nếu đúng là như vậy, Lưu Chính ta đành phải dừng tay!” Lưu Chính ngăn người một lúc lâu mới thở dài một hơi, nói với vẻ chán nản.

“Kiếp nạn của muôn dân là do ý Trời định sẵn, chúng ta chỉ có thể tận tâm tận lực, cái gì đến sẽ đến, lúc nào ngừng sẽ ngừng, sai thì cũng đã sai rồi, đành nghe theo thiên mệnh thôi! Phía đông nam có sao lạ xuất hiện, đúng là ứng với thiên kiếp mà sinh ra, chỉ cần tìm được người này, tự nhiên có thể ngăn cản thiên kiếp.” Đông Phương Vịnh ung dung nói.

“Ngôi sao lạ đó?”

Ánh mắt Vương Mãng, Tà Đế và Lưu Chính đều sáng lên.

Lưu Chính đã bỏ đi, dẫn theo cả năm phó tướng, cũng đem theo cả nỗi sợ hãi chết chóc của cấm quân và các vị đại thần.

Vương Mãng thở phào nhẹ nhõm, không ngờ Lưu Chính lại vì những lời của Đông Phương Vịnh mà bỏ qua cho hắn, lại còn nói chỉ cần sau này hắn không hoang dâm vô đạo thì sẽ không vào Trường An nữa. Vấn đề này Vương Mãng có thể yên tâm, vì dù Lưu Chính là một kẻ địch cực kỳ đáng sợ, nhưng lời của ông nhất định có thể tin tưởng, huống chi ông lại là Hoàng đế Võ lâm, là võ lâm chí tôn.

Những đại thần còn sống sót sau tai kiếp đối với Thiên Cơ Thần Toán Đông Phương Vĩ lại càng cảm thấy thần bí khó dò. Tất cả cao thủ và đại quân của thành Trường An đều không ngăn cản được quyết tâm giết chết Vương Mãng của Lưu Chính, nhưng Đông Phương Vĩ lại có thể khuyên được Lưu Chính, sao không khiến người ta kinh ngạc và khó hiểu?

Tà Đế cũng thở phào một hơi, ngay sau khi Lưu Chính bỏ đi, Tà Đế bất ngờ phun ra một ngụm máu tươi.

“sư huynh!” Vương Mãng kinh hãi kêu lên một tiếng.

Tà Đế xua xua tay, lẳng lặng ngồi vào giữa bát quái đồ, một lúc lâu sau mới từ từ thở dài, nói: “Không ngờ trên đời này ngoài Lưu Chính còn có người khiến ta bị thương! Xem ra ta phải bế quan khổ luyện ‘Quán Thiên Chú Địa’ đại pháp rồi!”

“sư huynh muốn luyện Quán Thiên Chú Địa đại pháp?” Vương Mãng giật mình hỏi.

“Không sai, trừ cách đó ra, ta không nghĩ được cách nào khác có thể thắng võ học của Lưu Chính và Tần Minh!” Tà Đế hít sâu một hơi nói.

“Tần Minh thật sự trở nên đáng sợ vậy sao?” Vương Mãng có chút nghi hoặc hỏi.

“Hắn là người có võ công tiến bộ nhanh nhất trong số những người mà ta biết. Chỉ sợ hắn đã không còn ở dưới Võ Hoàng Lưu Chính nữa. Ta nghi ngờ võ công của hắn chính là ‘Bá Vương Quyết’ trong truyền thuyết!” Tà Đế hít một hơi nói.

Vương Mãng trầm mặc một lúc, bởi hắn rất mãn cảm với danh tự này. Tất nhiên hắn biết Tần Minh, lại càng biết rõ năm xưa Tây sở Bá Vương Hạng Vũ đã nhờ vào loại võ học này mà trở thành vô địch. Nếu không phải Hàn Tín đã dùng hết mọi mưu kế, Hạng Vũ chỉ bằng võ học của mình cũng đã là thiên hạ vô địch rồi. Nếu như Tần Minh quả thực có được loại tuyệt học đó, hắn có thực lực đáng sợ như vậy cũng không có gì lạ.

“Thế nhưng Quán Thiên Chú Địa bất diệt đại pháp chưa có ai dám thử, đó chẳng qua chỉ là võ học do tổ sư của bản môn tưởng tượng ra mà thôi, sư huynh nắm chắc được sao?” Vương Mãng lo lắng hỏi.

“Nếu như bảo ta vĩnh viễn ở dưới người ta, ta còn mặt mũi nào ngồi vào vị trí môn chủ của Tà tông?” Tà Đế trầm giọng đáp.

“Lần này Lưu Chính và Tần Minh bí mật quyết đấu ở đỉnh Thái Sơn, chỉ cần chúng ta có thể nhân lúc bọn chúng lưỡng bại câu thương mà trừ diệt luôn. Lúc đó còn ai có thể là đối thủ của sư huynh chứ?” Vương Mãng đảo mắt nói.

Tà Đế đưa mắt lườm Vương Mãng rồi thản nhiên cất giọng: “Người tốt nhất không nên có ý tưởng đó, không ai có thể đồng thời đối phó với hai người bọn họ; nếu như khéo quá thành vụng, giang sơn của người sẽ sụp đổ vĩnh viễn. Ta muốn thắng bọn họ bằng võ công chân chính.”

Trong lòng Vương Mãng chợt phát lạnh, nghĩ lại thì đúng như vậy. Chỉ một Lưu Chính mà đã khiến hãn mườì tháng không hề được an tâm ngủ yên giấc, lại suýt chết ở cung Kiến Chương. Nếu như Đông Phương Vịnh không kịp thời xuất hiện, chỉ cần Tà Đế để lộ sơ hở, khiến cho Lưu Chính biết lão đang bị thương trong người, thì hôm nay đã là ngày chết của hãn. Nếu lại thêm một người võ công hơn Tà Đế, Vương Mãng căn bản không dám nghĩ hậu quả sẽ thế nào.

Wương Mãng chỉ đành gượng cười hỏi: “Vậy sư huynh chuẩn bị bế quan bao lâu?”

“Nhanh thì khoảng năm năm, chậm chỉ sợ mườì năm, hai mươi năm cũng không chừng!” Tà Đế khẽ thở dài đáp. sự thật trong lòng lão cũng không nắm rõ chút nào. Dù Quán Thiên Chú Địa bất diệt đại pháp này chính là võ học tối cao của Tà tông, nhưng từ trước tới nay chưa có ai luyện thành. Đó cũng là thứ môn đồ của Tà tông không dám đụng đến, lão liệu có thể luyện thành không? Tà Đế cũng không biết chắc.

Trong lòng Vương Mãng cảm thấy có chút bất an. Hãn cũng hiểu đạo lý này, nhưng đó là sự thật không thể thay đổi.

Tà Đế nhìn Vương Mãng, lạnh lùng hỏi: “Người phải chăng muốn tìm ra ngôi sao đó ứng với ai?”

Mắt Vương Mãng sáng lên, gật đầu đáp: “Có lẽ người đó quả thật là ứng số kiếp mà sinh ra!”

“Người muốn giết người này?” Tà Đế lại hỏi.

Vương Mãng ngấn người, một lúc sau mới đáp: “Nếu người đó thật sự tồn tại, như vậy mạng hãn đã phạm vào sao Tử Huy, tương lai rất có khả năng sẽ gây nguy hại cho giang sơn của đệ, nên phải giết hãn thôi!”

Tà Đế thở dài không nói gì nữa. Lão biết rõ tính cách của Vương Mãng, tất nhiên cũng biết rõ ngôi sao lạ thực sự đã phạm vào mạng sao Tử Huy, ngay cả ánh sáng của nhật nguyệt cũng bị nó hấp thụ. Nếu người này thực sự xuất hiện, tất không phải người thường.

“sư huynh không muốn đệ giết người đó?” Vương Mãng nghi hoặc hỏi.

“Ta chỉ muốn nhắc nhở người, người đó ứng số kiếp mà sinh ra, có thiên mệnh bảo hộ, tuyệt đối không dễ đối phó. Người phải cẩn thận mới được. Chí ít có ba người người không được chọc vào!”

“Lưu Chính, Tần Minh, còn ai nữa?” Vương Mãng ngạc nhiên hỏi.

“Đông Phương Vịnh. Người này người tuyệt đối không được đụng đến. Lão ta có quan hệ cực kỳ mật thiết với Vô Ưu lâm, lại là bạn tốt nhất của Lưu Chính. Nếu người đắc tội với lão, tức là đắc tội với Lưu Chính và Vô Ưu lâm!” Tà Đế nghiêm nghị nói.

Vương Mãng khẽ chau mày. Tà Đế đã nhìn ra tâm ý của hãn nên mới nhắc nhở. Hãn vốn muốn bắt Đông Phương Vịnh, buộc ông ấy phải tính toán ra lai lịch của ngôi sao lạ cho mình. Giờ nghe Tà Đế nói vậy, Vương Mãng đành bỏ đi ý định.

“Vài ngày sau ta sẽ đi đến đỉnh Thái Bạch, chưa xuất quan ta sẽ không đến tìm người, người hãy tự mình lo liệu lấy!” Tà Đế lạnh lùng nói.

“Đệ biết rồi, sư huynh yên tâm đi đi, đệ biết nên làm thế nào! Không có Đông Phương Vịnh, đệ cũng không lo lắng, còn có Cơ Mạc Nhiên và Tư Mã Kế mà. Hai người này đối với thiên văn tướng số cũng có nghiên cứu không kém gì Đông Phương Vịnh, đệ không tin mình không tìm được kẻ ứng kiếp mà sinh ra kia!” Vương Mãng tự tin nói.

Tà Đế không còn cách nào khác đành lắc đầu, lão biết không ai có thể thay đổi tư tưởng của Vương Mãng.

“Đông Phương huynh có biết ngôi sao lạ đó ở đâu không?” Lưu Chính từ từ hít vào một hơi, ngắm nhìn cảnh sắc hiu quạnh của mùa thu, khoan thai hỏi. “Võ Hoàng không cần hỏi ta, người ắt phải rõ hơn ta. Khí số họ Lưu chưa tận, tuy có kiếp nạn, nhưng long khí vẫn thuộc về nhà Hán, ngôi sao lạ xuất hiện ở đất Nam Dương!” Đông Phương Vịnh ung dung nhìn lên khoảng trời có chút quái dị ban nãy, lãnh đạm nói.

Thần sắc Lưu Chính thoáng một nét vui. Đúng vậy, ông quả là biết rõ chuyện này hơn cả Đông Phương Vịnh.

“Chỉ có điều, ta muốn nhắc nhở Võ Hoàng, ngôi sao lạ đột nhiên hiện ra, sao Tử Huy lu mờ, nhưng đế tinh vẫn phụ thuộc vào sao Tử Huy. Chỉ khi đế tinh vào một lúc đặc biệt nào đó chuyển sang ngôi sao lạ thì mới có thể khôi phục giang sơn nhà Hán, nếu không ứng vận sinh ra, cũng sẽ chịu tai kiếp diệt vong!” Đông Phương Vịnh lại nói.

“Vậy Đông Phương huynh nói nên làm thế nào?” Lưu Chính nghiêm trang hỏi.

“Ngôi sao lạ đó là sao mới, nên sinh cơ còn nhỏ, cho dù có thể được sao Tử Huy bảo hộ thì cũng là chuyện của mười mấy năm nữa. Thế nhưng lúc này do Võ Hoàng dẫn động ma khí của trời ngoài thế giới làm cho ngôi sao lạ tỏa sáng quá sớm, chỉ có thể mang đến kiếp nạn mà thôi. Ngoài ra, ngôi sao lạ lại thu hút ánh sáng của mặt trời, mặt trăng và cả sao Tử Huy, nếu không khắc chế được thì sẽ chết trong vòng ba năm. Cũng như bắt một đứa trẻ phải cõng một vật mà đến khi trưởng thành mới cõng nổi, việc đó chẳng những không thể chứng tỏ sức lực của nó mà chỉ khiến nó bị tổn thương gân cốt.”

Ngừng một chút Đông Phương Vịnh lại nói tiếp: “Cách duy nhất để giải hạn là phải làm ẩn đi hào quang của nó trước khi nó có đủ năng lực để tiếp nhận tất cả, tuyệt không thể để người ta biết được mệnh cách của nó!”

“Ẩn đi hào quang của nó ư? Việc này nên làm thế nào?” Lưu Chính ngạc nhiên hỏi.

“Đe khí chất vô lại âm ám nhất thế gian che đi vẻ ngoài của nó, khiến cho ánh sáng của nó bị tục khí làm mờ đi!”

“Lấy khí chất vô lại làm nhạt đi khí chất Hoàng đế ư?” Lưu Chính lại ngạc nhiên hỏi.

“Đúng! Chỉ có cách để nó sống trong một chỗ đen tối nhất, thô tục nhất mới có thể ẩn đi hào quang của nó, giúp nó vượt qua kiếp nạn, an toàn trưởng thành! Nếu không, nhất định sẽ phải ứng chịu tai kiếp, dù sao Vương Mãng cũng không tha cho nó!” Đông Phương VỊnh hít một hơi đáp.

“Ta biết nên làm thế nào. Nếu ta giao nó cho Đông Phương huynh thì sao?” Lưu Chính hỏi.

Đông Phương VỊnh ung dung cười đáp: “Ta đã tiết lộ thiên cơ, không muốn nhúng tay vào chuyện trần tục nữa, sau chuyện hôm nay ta sẽ quy ẩn lánh đời để tránh thiên kiếp. Vì vậy e là phải để Võ Hoàng thất vọng rồi!”

Lưu Chính quả có chút thất vọng, nhưng tuyệt đối không cưỡng cầu Đông Phương VỊnh vì mình làm bất kỳ chuyện gì, vì đã hiểu rõ tính tình của Đông Phương VỊnh.

“Vậy ta không làm phiền Đông Phương huynh nữa.”

“Thủ hạ của Võ Hoàng có nhiều bậc kỳ tài, tin rằng bất cứ vị nào cũng có thể làm việc này cho ngài, đâu cần ta phải phí công?” Đông Phương VỊnh mỉm cười nói.

Lưu Chính cũng cười, quay đầu nhìn năm thủ hạ đang đứng nghiêm trang, rồi gọi: “Kế Chi!”

“Chủ nhân có gì căn dặn?” Một nho sinh trạc ba mươi chằm chằm bước ra, cung kính hỏi.

“Người đem tín vật của ta nhanh chóng đến Thung Lăng gặp em ta Lưu Lương và cháu ta Lưu Dần!” Lưu Chính nói đến đó, đoạn lấy từ trong bọc ra một lệnh bài bằng ngọc màu tím, sáng lấp lánh trao cho nho sinh.

Nho sinh nhận lấy lệnh bài, thì bị Lưu Chính nắm lấy tay; lập tức y thấy có một cảm giác kỳ dị dâng lên óc, tựa như có vô số ý niệm và âm thanh chạy vào đầu mình. Trong chớp mắt y đã biết rõ mọi lời Lưu Chính muốn truyền đạt, kể cả mọi ý nghĩ trong đầu Lưu Chính. Đó là vì Lưu Chính trong lúc nắm tay y đã nối kết cảm giác và tinh thần của hai người với nhau.

“Đi đi, nếu có thể trở về sớm từ cuộc chiến ở Thái Sơn, ta sẽ tìm người! Ta mong rằng người không khiến ta thất vọng!” Lưu Chính thở dài một hơi.

“Xin chủ nhân yên tâm, Kế Chi nhất định không để chủ nhân thất vọng!”
Nho sinh đó kiên quyết khẳng định.

Lưu Chính ung dung mỉm cười, hướng về phía khoảng trời vẫn kỳ dị như cũ đó, thở dài một tiếng, một lúc sau mới nhìn sang Đông Phương Vịnh, nói: “Ta hy vọng có ngày gặp lại Đông Phương huynh!”

Đông Phương Vịnh mỉm cười, cũng đưa mắt nhìn khoảng không quái dị đó, trên bình nguyên mênh mê, ông chậm rãi nói: “Thế sự vô thường, thiên mệnh khó cưỡng, nếu có duyên, tương lai nhất định sẽ có ngày gặp mặt!”

“Chỉ e đến lúc đó ta và huynh tóc đã bạc phơ!” Lưu Chính nói xong không khỏi cười cay đắng.

Đông Phương Vịnh cũng chua chát cười đáp lại.

Trong mắt Âm Phong Đạo có chút buồn bã, đứng trước y là hai nhân vật truyền kỳ nhất trong thiên hạ, tựa như hai cây phong cổ trên đỉnh núi hoang vu, trong gió thu vô cùng buồn tẻ như tăng thêm mấy phần thể lương.

Năm thứ mười bốn sau Công nguyên, Vương Mãng cải chế thất bại. Cuối thời Tây Hán các cuộc khởi nghĩa của nông dân vốn đã liên tiếp bùng nổ, sau khi Vương Mãng lên nắm quyền, quân khởi nghĩa chỉ tăng không giảm.

Thiên Phượng nguyên niên (tức năm thứ mười bốn sau Công nguyên), vì Vương Mãng dùng binh, không kể đến khổ nạn của trăm họ khiến cho “ba mặt tạo phản”.

Năm sau, ở phương Bắc trăm họ bị nạn nên “nổi lên làm đạo tặc”.

Năm Thiên Phượng thứ tư (tức năm thứ mười bảy sau Công nguyên), Lã Đan khởi nghĩa ở Sơn Đông, từ đó, bốn phương không ngừng xuất hiện khởi nghĩa với quy mô lớn.

Cùng năm, lại có khởi nghĩa Qua Điền Nghĩa, khởi nghĩa Lục Lâm. Tháng tám, Vương Mãng đích thân đến Nam Giao trông coi việc kiến tạo Uy Đẩu. Cái gọi là Uy Đẩu chính là dùng đồng và các nguyên liệu khác đúc thành

hình dạng giống sao Bắc Đẩu, Vương Mãng mong muốn dùng nó để áp chế các thế lực phản nghịch.

Năm đó, Phàn Sùng khởi nghĩa ở Lang Tà, đánh du kích ở nhiều nơi, khi tác chiến thì vẽ lông mày màu đỏ làm ký hiệu, sử gọi là “quân Xích My”.

Mùa xuân năm Thiên Phượng thứ sáu (tức năm thứ mười chín sau Công nguyên), Vương Mãng thấy nghĩa quân quá nhiều, lại mê tín tin các trò bói toán lừa bịp, hạ lệnh đổi niên hiệu, bố cáo thiên hạ, tuyên truyền là để ứng hợp với số mệnh, lại đổi Ninh Thủy tướng quân thành Canh Thủy tướng quân để thuận theo số mệnh.

Năm Địa Hoàng đầu tiên (tức năm thứ hai mươi sau Công nguyên), Vương Mãng thấy bốn phương “đạo tặc” quá đông; một mặt, để trấn áp đạo tặc, hẳn đã khuếch đại biên chế quân sự, triều đình có tiền, hậu, tả, hữu Đại tư mã, các châu mục được xưng hiệu là Đại tướng quân, quận huyện trưởng là Thiên tướng quân, Tỳ tướng quân, Hiệu úy. Mặt khác lại muốn như các Hoàng đế khác, hy vọng cơ nghiệp do mình sáng tạo nên được Lưu truyền muôn đời, Vương Mãng hạ lệnh cho xây cửu miếu với kiến trúc hùng vĩ, dùng hết thợ giỏi trong thiên hạ, “công phí lên đến hàng trăm vạn, binh lính chết đến hàng vạn”.

Năm Địa Hoàng thứ hai (tức năm thứ hai mươi một sau Công nguyên), Vương Mãng trưng thu lương thảo, điều binh với số lượng lớn, muốn chinh phạt Hung Nô. Các quan quân trấn áp khởi nghĩa nông dân không có năng lực tác chiến, lại thỏa sức cướp đoạt, khiến dân chúng không được sống yên ổn.

Khắp Trung nguyên hoàn toàn rơi vào tình thế hỗn loạn...

Lâu Lục Phúc ở Uyển Thành cũng thuộc hạng nhất nhì, tuy không lộng lẫy bằng lâu Vạn Hưng, nhưng lại có món ăn ngon nhất Uyển Thành.

Hôm nay lâu Lục Phúc trông vô cùng bận rộn, là vì có một vị được xưng là Kinh tế Đại tổng quản trong triều đình, tên gọi Tính Vĩ, giá lâm Uyển

Thành. Thế nên Lý Huy đã chọn lầu Lục Phúc làm nơi chiêu đãi một trong những vị Kinh tế đại thần được Vương Mãng sủng ái nhất này.

Đây chính là việc trọng đại của lầu Lục Phúc, những nhà buôn và phú thương của Uyển Thành đều sẽ vì chuyện này mà chiếu cố đến quán.

Ngô Hán ngồi trong quán của Thiết Ngũ uống trà, đây là nơi mà từ Vương phủ đến lầu Lục Phúc nhất định phải đi qua.

Đối với mọi thứ trong Uyển Thành, không ai quen thuộc bằng Ngô Hán. Ở đây, mỗi tắc đất, mỗi cành cây, mỗi chiếc cầu cho đến mỗi gian nhà Ngô Hán đều nắm rõ như lòng bàn tay.

Đối diện với quán trà của Thiết Ngũ là một chiếc cầu đá lớn cong như cầu vồng bắc qua mặt sông rộng hơn bốn trượng.

Không ai biết chiếc cầu này tên gì. Lúc đầu, những người xây nó dường như không hề nghĩ rằng sẽ đặt tên cho nó, vì vậy người dân bản địa đều gọi là cầu Thạch Đầu[3].

Ngô Hán hớp một ngụm trà rồi mới đưa mắt nhìn cầu Thạch Đầu, trên cầu người đi lại không nhiều lắm.

Ngô Hán thu ánh mắt, nhìn ra song cửa về hướng lầu Lục Phúc xa xa cách hơn trăm trượng, đó là nóc nhà cao ngất có mái chìa ra. Trong ba con đường quanh đây, lầu Lục Phúc dù sao cũng có khí phách nhất, cũng là tòa nhà cao nhất.

“Cheng... cheng...” Một trận thanh la mở đường làm đứt mạch suy nghĩ của Ngô Hán, y liền thu lại ánh mắt.

Cầu Thạch Đầu đối diện vắng vắng truyền tới tiếng hô của nha dịch: “Người đi đường mau tránh ra, Ngự sử đại phu Tính đại nhân đến...”

Quán trà của Thiết Ngũ lập tức nháo nhào cả lên, có vài người phun nước bọt, có vài người chửi thề, cũng có vài người lập tức thò đầu ra bên ngoài nhìn, còn có một số người chạy hăn ra khỏi quán, đứng ở bên đường chờ đội ngũ quan nha đi qua để xem phong thái thế nào.

Ngô Hán liếc nhìn những dân chúng đang khẽ bàn luận, trong lòng nổi lên một tâm tĩnh kỳ dị; y chấp tay sau lưng, thong thả thuận theo cầu thang bước lên tầng hai.

“Cheng... cheng...” Trên tầng hai có khoảng mười mấy người đang đứng, đều thò đầu ra nhìn vài chục tên sai dịch trước sau mở đường, mười mấy kỵ binh thuộc quân Đô kỵ theo bảo hộ một chiếc kiệu tám người khiêng từ cầu Thạch Đầu dần tiến tới.

“Người đi đường mau tránh ra....” Sai dịch giơ cao những tấm thẻ bài, xua đuổi người đi trên đường.

Ngô Hán liếc mắt nhìn về phía cỗ kiệu, lộ ra một nét cười lạnh lạnh.

“Cộc... cộc...” “Ôi...”

Đang lúc ánh mắt mọi người đều tập trung lên cầu Thạch Đầu thì những người đứng xem trên đường chợt náo loạn, tiếng kêu thét vang lên: có bốn con trâu đực, đầu đuôi có buộc bó rơm lửa, kêu rống mãnh liệt, điên cuồng xông về hướng quan binh và chiếc kiệu lớn đang đi qua cầu.

Người đi đường hoảng hốt tránh né, có vài người thiếu chút nữa đã thành ma dưới chân mấy con trâu đó.

“Chặn chúng lại, chặn chúng lại...” Một đoàn sai dịch thấy mấy con trâu đực như hung thần ác sát xông tới đều kinh hoảng, muốn chạy lên trước để chặn mấy con trâu điên nhưng lại sợ đến nỗi mất hết tự chủ, tự động tránh né.

“A... Ôi...”

Bốn con trâu đực bị lửa đốt chỉ biết chạy điên cuồng, thấy ai chặn đường thì húc, hất, đâm thẳng vào, đầu gối đó là đại giá của Ngự sử đại nhân, càng không kể đến quan binh đông người, cứ thế xông đến, nhất thời làm cho đội hình quan binh đại loạn. Có người bị sừng trâu nhọn húc cho vỡ bụng, hoặc bị hất xuống sông. Những ai bị đâm phải đều bị chân trâu giẫm cho gãy xương đổ máu, tình cảnh rối loạn nát bét.

“Giết mấy con súc sinh đó, bảo vệ đại nhân!” Quân Đô kỵ vội hô lên, bọn họ cũng bị biến cố xảy ra đột ngột làm ngẫn cả người.

“Thùm... thùm...” Mặt cầu không rộng lắm, bốn con trâu dàn hàng ngang chạy qua, làm sao còn chỗ cho người đứng? Có vài quan binh thấy những người phía trước bị trâu đạp thành oan hồn, sợ đến mức quay đầu nhảy xuống sông, không dám chính diện nghênh đón thế xông đến của mấy con trâu.

“Hí...” Chiến mã cũng kinh hãi hí vang.

Mấy con trâu đó da dày thịt chắc, bị chém mấy đao vẫn không sao, ngược lại, càng làm cho chúng nổi điên hơn.

“Nhanh, nhanh, nhanh bảo hộ đại nhân, rút lui! Rút lui!” Huyện úy Tả Thanh khua tay, lớn tiếng hô, hẳn cũng rất lo lắng! Tả Thanh chính là người phụ trách bảo hộ Tính Vĩ đại nhân ở Uyển Thành. Nếu để mấy con súc sinh này làm đại nhân bị thương, cái đầu của hắn ắt không giữ được; đến lúc đó không những hắn, chỉ sợ cả Huyện tể Lý Huy cũng phải đầu rơi xuống đất.

Tám tên kiệu phu kia cũng quá hoảng sợ, nghe tiếng ra lệnh lập tức muốn quay đầu, nhưng mặt cầu không rộng lắm, chiếc kiệu lớn bị kẹt trong đám hỗn loạn muốn quay đầu cũng không phải chuyện dễ.

Xa xa dân chúng thấy cảnh cầu Thạch Đầu loạn thành một đám, trong lòng không khỏi thầm thống khoái. Bọn họ cũng muốn xem tên đại tham quan làm sao ứng phó với tình hình đó.

Quân Đô kỵ dàn ngựa thành hàng ngang, chặn ở đầu cầu, những người bảo hộ kiệu ở phía sau cũng vội chạy ra phía trước để giúp chặn trâu điên.

“Phát sinh chuyện gì?” Tính Vĩ tựa hồ cảm thấy có chuyện cực kỳ bất thường, ngồi trong kiệu trầm giọng hỏi.

“Hồi bẩm đại nhân, có mấy con trâu điên cản đường!” Thân vệ bên cạnh kiệu hồ hững đáp.

Quân Đô kỵ tuy áp chế được thế xông đến điên cuồng của mấy con trâu, nhưng cũng bị va chạm đến người ngã ngựa nghiêng, sau cùng nhờ sự giúp đỡ của các hộ vệ phía sau mới làm trọng thương được bốn con trâu lớn đó.

Thân kiệu nhanh chóng được xoay ngang, quan binh đang thở phào nhẹ nhõm thì đột nhiên có hai con sóng cực lớn từ dưới sông vọt lên, hướng thẳng vào chiếc kiệu.

“Bảo hộ đại nhân!” Bốn tên thân vệ coi giữ bên cạnh kiệu của Tính Vĩ vốn bình tĩnh như không, đột nhiên biến hẳn sắc mặt, hô lớn.

Bốn tên thân vệ này là cao thủ theo Ngự sử đại nhân từ kinh thành tới, đối với mấy con trâu điên lúc này chẳng xem vào đâu, nhưng với hai cột nước từ dưới sông bắn lên lại hoảng sợ biến sắc.

Vài chục quan binh vừa mới định thần sau việc mấy con trâu điên, còn chưa biết xảy ra chuyện gì, ngọn sóng đã mãnh liệt ập tới, lập tức có mấy người hô thảm, rơi xuống sông.

Những quan binh có thể chiến đấu trên cầu chỉ còn khoảng hai ba chục người, phần lớn đang ở dưới sông trợn mắt há mồm.

“Uỳnh... uỳnh...” Dưới con sóng lớn là hai chiếc thuyền nhỏ, phá sóng bay lên, đầu thuyền xông thẳng đến chiếc kiệu lớn.

“Bịch... bịch...” Mấy tên quân Đô kỵ đang đứng bị khí thế xông tới của một chiếc thuyền nhỏ hất bay ra ngoài.

Bốn tên cao thủ bảo hộ kiệu khua chưởng điên cuồng công kích, nhưng thế đến của hai chiếc thuyền quá mạnh mẽ, mặc dù bị chưởng kinh đánh vỡ nhưng vẫn đập vào chiếc kiệu lớn.

“Uỳnh...” Chiếc kiệu lớn đột nhiên nổ tung, một bóng đen từ trong kiệu chệnh chéch bay lên, phát ra một trận cười cuồng ngạo.

Hai chiếc thuyền nhỏ do chiếc kiệu phát nổ cũng biến thành mảnh vụn, như bị cuồng phong cuốn lên, rơi như mưa ra bốn phương tám hướng.

Không trung lập tức trở nên rối loạn mù mịt, mảnh gỗ bay đầy trời như châu chấu.

Dưới làn gỗ vụn đầy trời đó, hai bóng người như hai con chim ưng phóng đến người đã phá kiệu xông ra.

“Cầu quan, để mạng lại!” Người ra tay chính là ngư ông mới rồi hút thuốc ở ngay đầu thuyền.

“Bảo hộ đại nhân!” Bốn tên cao thủ hộ vệ kinh hãi, phóng mình về phía hai người đánh cá.

“Còn có đại tiểu thư ta ở đây...” Một giọng nữ mềm mại hô lên, trước mắt bốn tên hộ vệ đột nhiên tối sầm, một vật rộng lớn chụp xuống đầu bọn chúng.

“Roẹt... Roẹt...” Vật chụp xuống đó theo kiếm rách toạc, thì ra là hai miếng khăn trải giường cực lớn.

Hai miếng khăn trải giường bị chém rách. “Ào...” lại một làn nước dội tới, bốn tên cao thủ hộ vệ giật mình kinh hãi, rốt cuộc đã nhìn thấy người phát ra âm thanh yêu kiều vừa rồi là một nữ tử dung nhan xinh đẹp.

Nữ tử đó chính là người mới rời giặt y phục dưới cầu, giờ đang bưng chậu gỗ, dùng nước đầy ắp trong chậu tạt vào bọn chúng.

Nước hắt đến khiến tầm mắt bốn tên hộ vệ bỗng bị nhiễu loạn, chỉ cảm thấy kinh phong từ trên áp xuống, không khỏi hét một tiếng, vung đao lên.

“Uỳnh...” Chiếc chậu gỗ ném vào đầu bọn chúng lập tức bị đánh vỡ vụn, áp lực giảm đi, bọn chúng bỗng phát hiện một luồng kinh phong sắc nhọn tập kích, liền kinh hãi nhảy tránh.

“A... A...” Bốn tên hộ vệ trong lúc hoảng hốt vẫn hiển thị cơ cảnh hơn người, nhưng bọn chúng do bị nhiễu loạn nên liên tiếp mất đi sự linh động lúc bình thường.

“Giết...” Quân Đô kỵ và quan binh lúc này mới định thần được sau biến cố bất ngờ vừa qua, bèn thúc ngựa xung sát, hướng về phía nữ tử đang từ trên không hạ xuống.

“Chết đi!” Nữ tử tay tựa như đang hái hoa, trên không trung với tư thế vô cùng đẹp đẽ, vẩy ra sao lạnh đầy trời, tựa như tiên nữ rải hoa.

“A...” Sao lạnh rơi xuống, quan binh và quân Đô kỵ hét thảm, ngã ra.

Bốn tên hộ vệ đã có hai tên không bò dậy được, còn hai tên may mắn tránh khỏi số kiếp, bả vai bị một chiếc đinh quái dị đâm vào sâu hơn năm tấc. Ngay lúc nữ tử ra tay, bọn chúng không kịp kêu lên: “Thẩm Thanh Y!”

“Uỳnh... uỳnh...” Không trung truyền đến hai tiếng nổ nặng nề, ba bóng người trên không trung thoát hợp, thoát chia, hạ xuống ba hướng khác nhau. Cùng lúc nữ tử hô lớn một tiếng, cười lạnh: “Chính là bà cô của các người đây, hãy đi chết đi!” Dứt lời tay áo phất ra, trong tay áo phóng ra hai dải lụa linh động như hai con rắn cuốn về phía hai tên hộ vệ.

Ba người phân thành hình tam giác, trên ba cột đá của cầu Thạch Đầu, ba cặp mắt xoăn chặt vào nhau trong không trung.

“Đỗ Mậu, Thẩm Thiết Lâm!” Hai mắt Tịch Vĩ lóe lên cái nhìn lạnh lùng, miệng thốt ra hai cái tên tựa như phun miếng băng.

“Không sai, hôm nay chính là ngày tàn của tên tham quan người!” Giọng của Thẩm Thiết Lâm cũng vô cùng lạnh lùng.

“Nạp mạng đi!” Đổ Mậu gầm lên, thân hình theo mũi đao phá không phóng tới.

“Thiên đường có lối không đi, địa ngục không cửa người lại vào, vậy hãy để bản quan xử tử các người!” Tính Vĩ cười dài, cuồng ngạo nói.

Dân chúng đứng xung quanh ngăn người ra, nhưng không ai dám tiến lên, đều bị khí thế của ba đại cao thủ làm cho ngơ ngác. Thật ra mấy người trước mắt không phải cao thủ, cũng không ai dám tiến lên, ai dám mạo hiểm mất đầu mà đi đắc tội với tên Ngự sử đại phu tham lam đó chứ? Có nhiều người không tưởng tượng được, tên tham quan thiên hạ đều nghe tiếng này lại là một cao thủ cực kỳ đáng sợ, chẳng trách thiên hạ có nhiều người muốn giết hãn mà hãn vẫn sống tiêu dao tự tại.

Tính Vĩ đã ra tay, hãn không thể không ra tay, không một ai dám khinh thường ám khí của Thẩm gia. Mặc dù hãn từng giết chết chủ nhân Thẩm gia, đệ nhất cao thủ Thẩm Thánh Thiên, nhưng đối với con trai của Thẩm Thánh Thiên là Thẩm Thiết Lâm, hãn cũng không dám lơ là; chính vì hãn đã thể hội sâu sắc hơn ai hết điểm đáng sợ trong ám khí của Thẩm gia. Cuộc chiến với Thẩm Thánh Thiên là trận chiến kinh tâm động phách nhất trong kiếp này của hãn. Tính Vĩ thắng được tuyệt không phải do hãn cao minh hơn Thẩm Thánh Thiên, mà chỉ có thể tính là hãn may mắn hơn! Trước mắt, Thẩm Thiết Lâm xuất thủ cũng giống như Thẩm Thánh Thiên khi xưa.

Ánh sáng đầy trời khiến cả thiên địa giống như trong giấc mộng.

Đổ Mậu ra tay trước, nhưng y lại chậm hơn những ánh sáng kia; y phảng phất như thấy trong đó một ngôi sao băng xán lạn, mỹ lệ quét qua, kinh tâm động phách đến nỗi làm cho y khiếp đảm.

Tính Vĩ cảm nhận được sát cơ, hãn còn cảm nhận được thù hận sâu sắc. Loại thù hận sâu sắc như vậy hãn không hề thấy ở Thẩm Thánh Thiên, cũng chính vì nỗi thù hận đó đã khiến cho trận ám khí của Thẩm Thiết Lâm như mưa ánh sáng đầy trời này lại chứa sinh cơ vô hạn.

“Mưa sao băng thật tuyệt, nhưng so với phụ thân người vẫn còn kém một bậc!” Tính Vĩ vừa cười nói, hai tay vung trước mặt tạo ra một tầng ảo ảnh tựa như sóng biển. Trước mặt hãn dường như có một lớp sương mù dày đặc,

thậm chí có thể dùng mắt thường nhìn thấy trong đám sương mù có những vật gì đó nổi lên như gợn sóng.

Ánh sáng đầy trời đột nhiên tụ lại, trong khoảnh khắc khép mở ngưng tụ thành một quả cầu ánh sáng to bằng đầu người, giống như sao băng phá nát không gian.

“Uỳnh...” Sao băng từ trung tâm của đám sương mù nổ tung, cùng với lớp sương mù đó, một lần nữa hóa thành vô số điểm sáng, bắn về phía Tính Vĩ đang hiện nguyên hình trong đám sương mù.

Tính Vĩ hét lên một tiếng, lùi lại, tay áo rộng xoay tròn như tạo ra một lỗ đen chân không cực lớn ở phía trước; trong lúc hấn bay lùi lại hai trượng, ánh sáng đầy trời toàn bộ chui vào tay áo hết.

“Ha... ha... ha... Chút tài vặt vãnh, chiêu Vạn Nguyên Đồng Lưu của bản quan chính là khắc tinh của bất kỳ loại ám khí nào, ngay cả cha người cũng đánh không lại ta, huống chi là người?” Tính Vĩ cuồng ngạo cười lớn.

“Còn có ta!” Đổ Mậu hét lên như sấm, đao hóa thành ảo ảnh, như trời long đất lở, chém xuống, phong tỏa mỗi tắc không gian di động của Tính Vĩ.

“Được!” Tính Vĩ không thể không khen ngợi đao này, nhưng hấn giữ tay áo đem tất cả ám khí mà Thẩm Thiết Lâm vừa bắn ra, hướng về Đổ Mậu, ném ngược trở lại.

Hàng trăm ám khí trong không gian hơn hai trượng vuông bắn ra, khiến cả bầu trời đột nhiên tối sầm lại.

“Keng... keng...” Đao thế của Đổ Mậu vẫn không đổi, đao khí mạnh mẽ tạo ra được một khoảng hẹp có thể dung thân giữa đám ám khí dày đặc như mưa, không gian đột nhiên vỡ nát.

Trong mắt Tính Vĩ thoáng một tia kinh ngạc, nhưng đa phần lại là ung dung.

“Keng...” Tính Vĩ xuất kiếm, như một luồng cực quang[4] từ dưới đất bắn lên, vượt qua không gian, đón lấy mũi đao của Đổ Mậu.

Thân hình Đổ Mậu chấn động văng ngược trở lên, hự một tiếng, bị hai mũi ám khí bắn trúng.

Chân Tính Vĩ như có bánh xe lửa di chuyển dọc theo lan can cầu, ra xa hai trượng.

“Bạo Phong Sậu Vũ!” Thân hình Thẩm Thiết Lâm vọt lên, chợt biến hóa thành một chuỗi ảo ảnh, vô số điểm sáng từ trên người Thiết Lâm như cuồn phong bắn ra, mỗi điểm có một độ cong khác nhau, một phương thức tiến về phía trước khác nhau làm đảo lộn cả không gian. Có phi đao, có tiêu thạch[5], có châm, có thích, có cái tròn như hạt châu, có cái dẹt như miếng sắt, có đồng tiền, có đinh sắt... cái bắn thẳng, cái bắn vòng sang bên, cái bắn ra theo hình tròn ốc, có cái ngoằn ngoèo tiến đến, có cái chạm đất nảy lên...

Không ai có thể nhìn rõ trong đó rốt cuộc có bao nhiêu loại ám khí, bao nhiêu lộ tuyến công kích khác nhau... càng không thể đếm được trong chiêu đó rốt cuộc có bao nhiêu chiếc ám khí!

Trời, tối tăm u ám.

Đất, tựa như đóng băng.

Nước, sóng dữ cuồn cuộn...

Mỗi người đều tim đập loạn nhịp, mỗi trái tim đều run rẩy, mỗi sự run rẩy đều vì những ám khí khiến trời đất sợ, quỷ thần khóc đó.

Đây tựa như một kỳ tích không thể tin được; không một ai tưởng tượng nổi trên người Thẩm Thiết Lâm lại có thể chứa nhiều ám khí như vậy, cũng không tưởng tượng được Thẩm Thiết Lâm làm sao trong chớp mắt phóng ra được nhiều ám khí đến vậy... Những cái đó đều vượt trên suy nghĩ của mỗi người, đến nỗi những người chính mắt nhìn thấy đều như rơi vào một giấc mộng không cách gì tỉnh lại được.

Nên biết, mỗi người chỉ có hai bàn tay, mười ngón tay, cho dù mỗi ngón đều được dùng, có thể đơn độc bắn ra một loại ám khí thì cũng chỉ bắn được mười loại khác nhau. Nhưng con người chỉ có một trái tim, một khối óc, làm sao có thể khiến mười loại ám khí đồng thời phát huy đến cực hạn, với những lực đạo khác nhau chứ? Ai có thể làm việc đó ắt hẳn là một thiên tài tuyệt thế.

Thẩm Thiết Lâm không phải thiên tài tuyệt thế, song y so với bất kỳ thiên tài tuyệt thế nào còn khó tưởng tượng hơn. Thẩm Thiết Lâm trong cùng một thời gian, không chỉ dùng mười loại ám khí, mười loại thủ pháp; càng không phải chỉ mười chiếc ám khí mà là hàng trăm hàng ngàn loại ám khí,

hàng trăm hàng ngàn thủ pháp, hàng trăm hàng ngàn lực đạo khác nhau; vậy mà mỗi loại ám khí đều phát huy sức sát thương cực hạn... Đây không phải thần thoại, cũng không phải những lời nói hoang đường, mà là một sự thật không hề sai lệch. Đây chính là thủ pháp Bạo Phong Sậu Vũ có một không hai của Quan Đông Thâm gia.

- *Hoàng đế Võ Lâm - ND*
- *vua Đại Vũ - ND*
- *Cầu Thạch Đầu có thể gọi là cầu Đá. Giống như ở nước ta có những ngõ được lát đá, sau được gọi là ngõ Đá - ND*
- *Ở không trung những vùng cực của trái đất hay có hiện tượng phóng điện trong khí loãn, ta vẫn thường gọi như Bắc Cực quang - ND*
- *Quặng KNO_3 - ND*

Chương 3

CÁI CHẾT CỦA TÊN ĐẠI GIAN ÁC

Thẩm Thiết Lâm đứng trên cầu Thạch Đầu như một pho tượng đất, thân thể cao lớn yên lặng sau cơn mưa gió. Nhưng trên khóe miệng y lại rỉ ra một dòng máu nhợt nhạt, gương mặt trắng bệch đến đáng sợ song ánh mắt lại không cam lòng, nhìn chằm chằm Tính Vĩ cách ngoài bảy trượng. Thẩm Thiết Lâm cũng biết, lần công kích này chưa thể giết được Tính Vĩ.

I

Trong thế gian, không có loại chiêu thức ám khí nào đáng sợ hơn thủ pháp ám khí của Thẩm gia, cũng không có chiêu thức ám khí nào khiến người ta hoảng loạn tâm thần như Bạo Phong Sậu Vũ. Đó là thần thoại của Thẩm gia, cũng là thần thoại trong giang hồ.

Tính Vĩ đã từng lĩnh giáo Bạo Phong Sậu Vũ. Lần trước, hãn trúng một trăm bảy mươi chín cây ám khí, không những may mắn sống sót mà còn giết chết Thẩm Thánh Thiên! Hãn biết Bạo Phong Sậu Vũ vốn không dùng tay phóng ra, mà phải dùng tâm; ngưng tụ tinh, khí, thần, rồi dùng tâm mà phát. Nó không còn là ám khí nữa mà là một loại sinh thể, bao hàm một thứ sức sống không thể chống cự, không một ai có thể ngăn cản. Hãn cũng không ngoại lệ.

Tính Vĩ có thể giết chết Thẩm Thánh Thiên là vì Bạo Phong Sậu Vũ chỉ có thể sử dụng một lần. ít nhất, trong vòng ba tháng không thể dùng thêm lần nữa. Đó là một sát chiêu tuyệt thể khiến người ta táng đảm kinh hồn, một đi không trở lại. Nhưng đó cũng là loại sát chiêu tuyệt thể hao phí công lực và tinh thần. Vì thế, Thẩm Thánh Thiên lần đó chưa giết được hãn, hãn liền liều mạng dùng chút hơi sức còn sót lại giết chết ông ta. Nhưng cũng vì thế mà hãn phải tu dưỡng mất hai năm mới khôi phục lại được. Điều may mắn cho hãn là ám khí Thẩm gia hoàn toàn không tẩm độc. Nếu không, trúng

phải một trăm bảy mươi chín cây ám khí thì ngay cả thần tiên cũng không thể cứu hãn sống. Đó là lần trọng thương nặng nhất trong đời hãn.

Lúc này, lại phải đối diện với Bạo Phong Sậu Vũ, Tính Vĩ vẫn không có cách gì phá giải như lần trước, chỉ có cách duy nhất là: chạy! Chạy càng xa càng tốt. Hãn không tưởng được sau khi Thảm Thánh Thiên chết, trên thế gian vẫn còn có người có thể sử dụng chiêu này. Hãn cũng không tưởng tượng được công lực của Thảm Thiết Lâm đã đạt đến cảnh giới như thế.

Tính Vĩ biết nên làm thế nào để bảo vệ những vị trí trọng yếu nhất trên thân thể mình. Hãn biết rõ, cho dù tốc độ của mình có nhanh bao nhiêu cũng không thể nhanh hơn Bạo Phong Sậu Vũ, không thể nhanh hơn đám sao băng đầy trời này. Điều duy nhất hãn có thể làm là không để đám ám khí này bắn vào những chỗ yếu hại chí mạng. Lấy những vị trí không trọng yếu để miễn cưỡng chịu trận thứ ám khí không độc này, xem thì có vẻ ngu ngốc nhưng lại là biện pháp hữu hiệu nhất.

Nếu là người khác thì nhất định sẽ phóng lên, nhưng Tính Vĩ biết, như thế là đâm đầu vào chỗ chết. Trước khi quyết chiến với Thảm Thánh Thiên, hãn đã từng nghiên cứu kỹ lưỡng chiêu thức ám khí của đối phương. Mà phương pháp duy nhất có thể giúp bản thân chịu ít uy hiếp hơn chính là dán người xuống sát mặt đất. Dạng ám khí này chỉ có thể từ ba mặt tám phương công tới, chứ không phải là bốn mặt tám phương tạo thành thiên la địa võng. Do đó, Tính Vĩ không hề có ý nghĩ nhảy lên trên không. Đó là bài học kinh nghiệm sống còn!

Trong trời đất, dường như mọi thứ đều nín thở. Người quan sát từ xa hay gần cũng nín thở; như thế tâm linh của bọn họ đều bị hút vào trong làn mưa ánh sáng đầy trời này.

Rực rỡ, huy hoàng, kỳ dị, ám khí như phát ra một thứ lực lượng ma quái.

Lúc Tính Vĩ lùi lại khoảng một trượng, hãn đã cảm thấy toàn thân như bị ngàn vạn con ong vàng đốt. Chân khí hộ thể dù đã giảm phần lớn lực đạo của ám khí, nhưng đám ám khí này vẫn như mưa bắc bắn vào thân thể hãn. Thân hình của hãn vẫn đang lùi.

Tính Vĩ lại lùi thêm năm trượng nữa, dùng thứ ý chí kiên cường nhất để lùi năm trượng đó. Làn mưa ánh sáng đã tan hết, đám quan quân cũng không

còn ai sống sót. Trên mặt đất, vô số ám khí vung vãi khắp nơi, và cả trên người Tính Vĩ. Hắn cảm thấy một cơn kiệt sức giống như một con quái thú xâm chiếm hết cơ thể mình, nhưng hắn biết mình chưa chết. Công lực của Thẩm Thiết Lâm không bằng Thẩm Thánh Thiên. Thương thế Tính Vĩ chỉ là vết thương ngoài da nhưng hao tổn tinh lực cực lớn.

“Đại ca...” Thẩm Thanh Y hét lên, lướt về phía Thẩm Thiết Lâm.

Thẩm Thiết Lâm đứng trên cầu Thạch Đầu như một pho tượng đất, thân thể cao lớn yên lặng sau cơn mưa gió. Nhưng trên khóe miệng y lại rỉ ra một dòng máu nhọt nhọt, gương mặt trắng bệch đến đáng sợ song ánh mắt lại không cam lòng, nhìn chằm chằm Tính Vĩ cách ngoài bảy trượng. Thẩm Thiết Lâm cũng biết, lần công kích này chưa thể giết được Tính Vĩ.

Tính Vĩ chưa chết nhưng hắn lại cảm thấy tuyệt vọng. Bởi vì vẫn còn một thanh đao: đao của Đổ Mậu.

Đổ Mậu bị thương một chút, nhưng so với Tính Vĩ thì tất cả những thứ đó chẳng là gì cả. Mà đao của Đổ Mậu lại điên cuồng như thế, hoang dã như thế.

Đổ Mậu cũng khó mà tin được Tính Vĩ lại có thể sống sót dưới chiêu Bạo Phong Sậu Vũ điên cuồng ấy. Nhưng y tuyệt đối sẽ không cho Tính Vĩ một cơ hội nào để hít thở. Đao của y kéo theo thân hình lướt qua khoảng không năm trượng, nhắm vào Tính Vĩ đã đứng dậy trên con đường lớn, chém ngang tới.

Thân hình của Tính Vĩ lại lùi lần nữa, không dám ngang nhiên tiếp đao này của Đổ Mậu. Hắn dẫu tự phụ nhưng Đổ Mậu và Thẩm Thiết Lâm đều là cao thủ tuyệt luân trong giang hồ, mà lúc này hắn và Thẩm Thiết Lâm đã xem như lưỡng bại câu thương, làm sao thắng nổi Đổ Mậu? Nhưng hắn biết, ở đây cách lầu Lục Phúc không xa, chuyện phát sinh sẽ nhanh chóng kinh động người trong lầu Lục Phúc. Chỉ cần hắn có thể kéo dài thêm nửa khắc thì sẽ có một đám cao thủ tới ngay. Lúc đó, cho dù Đổ Mậu có ba đầu sáu tay, có chấp cánh cũng khó lòng thoát được. Chỉ có điều, hắn không tính được Thẩm Thiết Lâm lại phát ra sát chiêu chí mạng Bạo Phong Sậu Vũ nhanh như thế.

“Keng...” Tốc độ công kích của Đổ Mậu quá nhanh, nhanh đến mức khiến cho Tính Vĩ không có cơ hội câu giờ. Suy cho cùng, hắn đã bị thương trên tay, trên vai, đùi, trước ngực, sau lưng... khắp người ghim đầy ám khí lớn nhỏ, vừa động đã đau thấu xương.

Tính Vĩ bị chiêu này làm chấn động, té nhào; nhưng một mũi tên lại nhắm vào lúc đao Đổ Mậu chém xuống, xuyên qua lưỡi đao của y. Lúc đao của Đổ Mậu chém lên thân kiếm của Tính Vĩ, mũi tên đó đã ghim sâu vào vai y. Đổ Mậu kêu thảm, té nhào; y quả thật không ngờ có mũi tên bắn lén chết người như thế nên không hề đề phòng.

Tính Vĩ rất mừng, hắn đã nhìn thấy mấy bóng người đang lướt như gió tới, chính là đám cường hào mà lâu Lục Phúc đang phải khổ sở phục vụ. Đám người này không có ai không phải cao thủ, mà người dẫn đầu chính là Lý Huy, huyện tề Uyển Thành. Mũi tên cứu mạng đó chính là kiệt tác của Lý Huy. Hắn biết, nếu không có mũi tên đó, đao của Đổ Mậu chắc chắn có thể khiến hắn trọng thương lẫn nữa, thậm chí là một đao chí mạng.

“Đại nhân đừng sợ...” Đám cao thủ đến từ lâu Lục Phúc hét lên từ xa.

Tính Vĩ sao dám ngừng? Hắn chạy lao đảo về phía Lý Huy, nhưng vừa mới chạy được vài bước đã cảm thấy kinh phong thổi mạnh trên đầu, một luồng áp lực khiến hắn khó thở từ trên đầu áp xuống.

Tính Vĩ vô cùng kinh sợ, ngẩng đầu lên lại thấy một người bịt mặt như một con chim lớn từ trên trời đáp xuống, áo choàng to rộng như một đám mây đen.

“Đại nhân, cẩn thận!” Lý Huy từ xa nhìn thấy vậy cực kỳ hoảng sợ. Đám người còn lại cũng sợ đến táng đảm kinh hồn. Ai mà tưởng được đến thời khắc này lại xuất hiện một người bịt mặt nguy hiểm như thế?

“Gian tặc, nạp mạng đi!” Người bịt mặt khẽ gầm lên, chưởng đánh xuống như núi đổ, khí thế mãnh liệt, so với đao của Đổ Mậu còn mạnh mẽ hơn.

Trong lòng Tính Vĩ cảm thấy tuyệt vọng; người bịt mặt có công lực so với Đổ Mậu, thậm chí là Thẩm Thiết Lâm còn cao hơn một bậc. Nhưng làm sao có thể cam tâm bó tay chịu chết? Hắn đành đưa kiếm đâm chếch lên.

“Keng...” “Òa...”

Kiểm chưởng giao nhau. Trường kiếm vang lên một tiếng rôi gãy. Bàn tay to lớn đó, với thế đánh không gì kháng cự được, ấn lên trên Thiên linh cái của Tính Vĩ.

Tính Vĩ hét thảm một tiếng, thân hình lập tức đứng sững lại. Còn người bịt mặt, liền mượn sức chưởng đang ấn trên Thiên linh cái của Tính Vĩ, bật ngược người về phía Đổ Mậu, chụp lấy y rồi khẽ hét một tiếng: “Chạy!”

Thẩm Thanh Y thấy người bịt mặt vừa lui, lập tức hiểu ý, ôm lấy Thẩm Thiết Lâm, tung mình nhảy xuống dòng sông.

Lúc Lý Huy chạy tới bên Tính Vĩ thì người bịt mặt đã đem theo Đổ Mậu tung người nhảy xuống sông.

“Đại nhân!” Lý Huy thấy Tính Vĩ vẫn đứng sững như cũ, không khỏi kinh hoảng gọi, rồi lập tức sợ hãi, thét lên: “Đại nhân... Mau! Bắt đám nghịch tặc đó về đây cho ta!”

Cặp mắt Tính Vĩ trợn trừng, như không dám tin sự thật trước mắt mình, hăn đã chết. Trên Thiên linh cái chầm chậm rỉ ra một dòng máu. Một chưởng của người bịt mặt đó không chỉ đánh gãy kiếm mà còn phá nát Thiên linh cái của hăn. Một tên đại gian ác đã chết một cách không rõ ràng như thế.

Lý Huy chạy lên cầu, nhưng đám người Đổ Mậu dường như đã vĩnh viễn chìm xuống đáy nước, tuyệt nhiên không nhìn thấy bóng người nào nữa. Lúc hăn nhìn thấy trên cầu Vương vãi hàng ngàn hàng vạn ám khí và ám khí ghim đầy trên người Tính Vĩ thì không khỏi hít vào một hơi lạnh. Chẳng cần ai phải nói, hăn cũng biết trong thiên hạ, trừ Thẩm gia ra, không thể có ai khác đủ khả năng gây ra cảnh tượng như thế. Tính Vĩ đã chết, tội trạng này ai mà gánh nổi đây? Trong lòng hăn không khỏi cảm thấy ớn lạnh.

Cả Uyển Thành đều bị lật tung lên, mà mấy tên hung thủ giết chết Ngự sử đại phu vẫn chưa tìm ra.

Cuối cùng, Lý Huy cũng biết đám người Thẩm Thiết Lâm đã lặn đi đâu. Đó là đường thoát nước trong thành, thông với dòng sông đó.

Mỗi tòa thành lớn đều có hệ thống thoát nước dưới lòng đất. Đám người Thẩm Thiết Lâm đã lợi dụng hệ thống thoát nước ngầm để lặn mất, khiến cho địch nhân không thể tìm được bất cứ tung tích nào.

Thẩm Thiết Lâm sao có thể quen thuộc hệ thống thoát nước ngầm như vậy? Rõ ràng là đã có âm mưu tính toán từ trước, đã sớm lên kế hoạch hoàn hảo. Nhưng bọn Thẩm Thiết Lâm làm sao biết Ngự sử đại nhân sẽ đi qua cây cầu đó chứ? Còn cái gã bịt mặt giết chết Ngự sử đại nhân thực ra là ai? Rõ ràng Thẩm Thiết Lâm không có khả năng hiểu rõ hệ thống thoát nước ngầm của Uyển Thành như thế. Trong mấy người đó, chỉ có tên bịt mặt là khả nghi nhất, kẻ đó là ai đây? Đỗ Mậu và Thẩm Thiết Lâm đều không hề che mặt, còn kẻ đó vì sao phải che mặt như thế?

Che mặt chỉ có một khả năng: người này là kẻ có danh vọng lớn trong Uyển Thành. Hơn nữa, người này còn biết cả hệ thống thoát nước ngầm. Mà trong đám người ở Uyển Thành, ai có chức phận với uy lực đáng sợ như thế?

Ngoài ra, còn có bốn con trâu bị lửa đốt làm loạn trận CUỐC của quan binh. Đó chắc chắn không phải do bọn Đỗ Mậu, Thẩm Thiết Lâm làm. Bởi vì bọn Đỗ Mậu đều phục sẵn dưới cầu, cũng không phải là kiệt tác của tên bịt mặt đó. Tên bịt mặt chắc chắn cũng nấp ở một nơi nào đó gần cầu Thạch Đầu. Suy ra, còn có kẻ tiếp ứng đám người Thẩm Thiết Lâm mà trước giờ vẫn chưa hiện thân. Đám người thả trâu là loại nhân vật thế nào đây?

Nhưng chuyện đó chưa phải là vấn đề nhức đầu nhất. Khiến Lý Huy đau đầu nhất chính là làm sao ăn nói với An Chúng hầu, làm sao ăn nói với Hoàng thượng đây? Hơn nữa, chuyện lại xảy ra ngay trên đường Tịch Vĩ đến dự tiệc do hãn chủ trì. Tất cả những thứ đó, một Huyện tế thất phẩm như hãn há có thể gánh nổi sao?

Cái chết của tên quan đại tham đại ác Tịch Vĩ dĩ nhiên khiến cho rất nhiều người vui mừng. Một tên tham quan gian thần to như thế, kẻ muốn lấy mạng hãn nhiều vô kể, dân chúng trong thiên hạ càng hận hãn thấu xương. Chính vì những tên đại gian thần này mà thiên hạ loạn lạc, dân chúng lầm than.

Bốn cổng lớn của Uyển Thành đều đóng chặt, tất cả các ngã đường đều có quan binh đang tra hỏi những người qua lại, thậm chí còn bắt đầu đến từng nhà truy tìm hung thủ giết người.

Hung thủ là ai, chẳng cần phải nghi ngờ, ít nhất bọn quan phủ cũng biết đó là người của Thấm gia ở Quan Đông. Thấm Thánh Thiên đã chết, hung thủ chỉ có thể là con cháu Thấm Thánh Thiên.

Đối với con cháu Thấm gia, Lý Huy chẳng xa lạ gì, đám cường hào trong Uyển Thành cũng không xa lạ. Người không biết Thấm Thiết Lâm và Thấm Thanh Y không nhiều, nhưng ai cũng biết người của Thấm gia tuyệt đối không dễ chọc vào. Ám khí của Thấm gia có thể liệt vào vị trí số một trong thiên hạ. Ngay cả Tịch Vĩ cũng phải vô cùng khổ sở mới may mắn thoát chết dưới ám khí của Thấm Thiết Lâm. Cho dù thương thế chí mạng nhất chính là bị đánh nát Thiên linh cái, nhưng cả thân trúng đầy ám khí của hắn, ai nhìn thấy cũng phải ớn lạnh.

Thật ra, người nào đi qua cầu Thạch Đầu đều thấy chấn động sâu sắc trong lòng, cả mặt đất rơi đầy ám khí, gần như rải khắp mỗi một tấc trên mặt đất. Đó giống như một kỳ tích, một con người làm sao chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi mà có thể phát ra ám khí nhiều như thế? Phải dùng thứ gì để đem theo số ám khí nhiều như vậy chứ?

“Bẩm đại nhân, tiểu nhân đã tra ra manh mối về mấy con trâu bị lửa đốt đó rồi!” Đình duyn Lưu Lũy tiến đến bẩm báo.

“Nói ngay đi!” Lý Huy tinh thần phấn chấn, vui mừng nói.

“Bốn con trâu đó là giống Tây Tạng mua từ Tiểu Trường An tập. Loại trâu này chỉ phía bắc mới có. Nghe nói do một người buôn gia súc mới đem từ phương bắc về. Tiểu nhân đã bắt người đó về đây rồi!” Lưu Lũy nhỏ giọng nói.

“Tốt, dùng trọng hình thẩm tra tên đó! Nhất định phải tra ra đồng bọn. Không được mảy may sơ xuất!” Lý Huy trầm giọng ra lệnh.

“Có tra ra mấy con trâu đó làm sao đến được đường Lạc Phúc không?” Lý Huy lại hỏi.

“Lúc đó, trên đường Lạc Phúc quá hỗn loạn, dường như có người nói thấy người của bang Hồ Đầu đem trâu ra đường Lạc Phúc,” Lưu Lũy cẩn trọng đáp.

Sắc mặt Lý Huy trở nên cực kỳ lạnh lẽo, hừ nhẹ: “Bang Hồ Đầu! Người lập tức cho người kiếm Lý Tâm Hồ về cho ta! Còn nữa, sai Tả Thanh lập tức

bắt toàn bộ đám đầu đường xó chợ đó về thăm vấn cho ta!”

Lâm Miếu cũng có chút vai vế trong đám lang thang nơi Uyển Thành. Mở cửa chính là vợ mới cưới của Lâm Miếu, Lương Tâm Nghi.

A Tứ đưa mắt liếc Lương Tâm Nghi, đoạn hỏi: “Tẩu tẩu, A Miếu có nhà không?”

“Huynh ấy đang ở nhà Ngô đại ca!” Lương Tâm Nghi đáp xong, lập tức hỏi lại: “Rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì?”

“Rất nhiều huynh đệ trên đường đều bị bắt. Nghe nói quan binh muốn bắt toàn bộ bọn huynh đệ trong Uyển Thành. Bây giờ làm sao đây? Bọn họ sớm muộn gì cũng tìm đến đường Thiên Hòa thôi!” A Tứ nôn nóng nói.

“A, mau đi kiểm Ngô đại ca!” Lương Tâm Nghi cũng hoảng hốt, nói gấp.

Cửa nhà Ngô Hán đóng quá kỹ, Lương Tâm Nghi và A Tứ đập cửa một lúc mới có người ra mở.

“Đại tẩu, các đại ca không có ở đây sao?” Lương Tâm Nghi thấy người mở cửa là phu nhân Trần Tố của Ngô Hán, không kìm được liền hỏi gấp.

“Vào trong hãy nói. Tỷ đang muốn sai người kiểm muội đây,” Trần Tố đáp.

“Cho người kiểm muội ư?” Lương Tâm Nghi có chút ngạc nhiên, hỏi.

“Không sai. Tỷ vừa nghe được tin quan binh có khả năng sẽ đến đường Thiên Hòa tra tìm hung thủ. Muội và A Miếu mấy người tốt nhất là nên đi trước để tránh tình thế. Uyển Thành không phải là đất ở lâu, bọn chúng sớm muộn gì cũng sẽ truy ra trâu lừa là do A Miếu đốt!” Trần Tố nói.

“Tâm Nghi đến rồi hả?” Ngô Hán từ trong phòng bước ra hỏi.

“Đại ca!” Lương Tâm Nghi gọi to.

“Muội mau về nhà thu dọn đồ đạc, sớm cùng A Miếu ra ngoài thành né tránh đi!” Ngô Hán lập tức phân phó.

“Còn Thấm đại ca và Thấm tỷ tỷ thì sao?” Lương Tâm Nghi hỏi.

“Bọn họ đã bí mật rời thành rồi, sẽ không có vấn đề gì đâu,” Ngô Hán trả lời.

“Vậy còn cha muội thì làm sao đây?” Lương Tâm Nghi hỏi, giọng lo lắng.

“Cha muội sẽ do ta chiếu cố, không có chuyện gì đâu.” Ngô Hán nghiêm túc trả lời, rồi quay sang A Tứ, nói: “Người và A Miếu cùng ra khỏi thành, bang Hồ Đầu e là gặp nạn rồi!”

“Dạ, A Miếu đâu?” A Tứ ngạc nhiên hỏi.

“A Miếu ra ngoài làm chút chuyện rồi, Lý Tâm Hồ bị bắt, nên nó đến lầu Lục Phúc. Đợi nó quay về, các người lập tức khởi hành ngay!” Ngô Hán nói.

Lương Tâm Nghi có chút lo lắng. Nàng biết Lý Tâm Hồ đối với Lâm Miếu trước nay rất tốt, nếu Lý Tâm Hồ có chuyện, Lâm Miếu sẽ không khoanh tay đứng nhìn. Chỉ có điều lúc này nàng có lo lắng cũng vô dụng. Ngô Hán đã bảo vợ chồng nàng sớm rời khỏi Uyển Thành một thời gian, dĩ nhiên là có đạo lý. Nàng lập tức trả lời: “Vậy thì tốt quá, cha muội chỉ còn biết trông cậy Ngô đại ca thôi.”

Rời khỏi lầu Lục Phúc, trong lòng Lâm Miếu nhẹ nhõm rất nhiều. Chuyện mà Lý Ánh đã đáp ứng chắc chắn sẽ không có sơ hở gì lớn. Huống chi Lý Tâm Hồ không thực sự phạm pháp, không có chứng cứ, Lý Huy cũng không dám làm loạn.

Vừa mới ra khỏi lầu Lục Phúc, Lâm Miếu lập tức cảm thấy có chút kỳ quái, chặn ngang trước mặt y là bốn con ngựa khỏe. “Thiếu Đô thống!” Lâm Miếu ngẩng đầu, có chút kinh ngạc, hô lên một tiếng nhỏ. Có lẽ y cảm thấy hơi ngạc nhiên, người đến không ngờ là con của Đô thống Uyển Thành, tên gọi Khổng Dung. Đối với kẻ cậy thế cha trước nay không từ một thủ đoạn nào để có được Lương Tâm Nghi ấy, nhìn thấy gã, trong lòng Lâm Miếu lúc nào cũng thấy chán ghét.

“Người giỏi nhá!” Khổng Dung nói, cười nhếch mép.

Lâm Miếu thầm nhủ: “Xem ra hôm nay lão tử xúi quẩy rồi. Cái đồ con rùa đầu đặc này chắc chắn chẳng có ý tốt lành!” Nhìn đám thiên tướng, toàn thân trong quân phục, bên cạnh Khổng Dung, kiêu cách như thế cũng đủ dọa người, Lâm Miếu đành phải miễn cưỡng mỉm cười, nói: “Xem ra ta cản đường của thiếu Đô thống rồi. Thật ngại quá!” Nói xong, y liền quay người muốn nép vào tránh đường.

“Muốn chạy sao?” Một viên thiên tướng bên cạnh Khổng Dung xoay thương, chặn trước người Lâm Miếu, hỏi giọng lạnh tanh.

Lâm Miếu dừng lại, lạnh lùng nhìn viên thiên tướng đó, thản nhiên hỏi: “Vị tướng quân này có điều chi chỉ giáo?”

“Đây chính là vị hậu cần chuyên tuyển binh, thủ hạ của đại tướng quân Liêm Đan, tướng quân Dền Hồ. Tướng quân thấy tiểu tử người thân hình cốt cách không đến nỗi tệ, muốn tuyển người nhập ngũ để báo đáp cho quốc gia. Chẳng lẽ người không vui mừng sao?” Khổng Dung cười lạnh nói.

Lâm Miểu kinh ngạc rồi lập tức hiểu rõ ý đồ đến đây của Khổng Dung. Lâm Miểu đương nhiên đã nghe qua tin Liêm Đan phái người đến Uyển Thành tuyển binh đánh Xích My, nhưng không ngờ Khổng Dung lại mượn cơ hội này để đối phó với mình.

Khổng Dung trước nay lúc nào cũng tìm cơ hội đối phó với Lâm Miểu, điểm này y hiểu rõ. Chỉ vì một là nể mặt Ngô Hán, hai là sợ Lương Tâm Nghi biết chân tướng, nên trước giờ gã không dám thực sự xuống tay. Nếu không, với thân phận của Khổng Dung, muốn đối phó với Lâm Miểu hoàn toàn không phải là chuyện khó. Lúc này, nếu Khổng Dung mượn cơ hội trong triều tuyển binh để tống Lâm Miểu ra chiến trường, dù có chết nơi sa trường, Lương Tâm Nghi và Ngô Hán cũng không có gì để nói. Mà lấy lý do tuyển binh để tống Lâm Miểu ra khỏi Uyển Thành là chuyện không ai dám cản trở; nếu muốn ngăn trở thì chính là làm loạn kỷ luật quân đội, phạm vào quốc pháp. Như thế, Khổng Dung có thể danh chính ngôn thuận đi đối phó với đám người ở đường Thiên Hòa.

“Hóa ra là tướng quân Dền Hồ, thật là thất kính. Lâm Miểu ta xin kính lễ! Chỉ là Lâm Miểu lúc này còn chuyện quan trọng phải làm, không biết tướng quân có thể cho ta xử lý công chuyện xong rồi sẽ xin chịu đòn thỉnh tội với tướng quân?” Lâm Miểu cũng không dám làm mất thể diện của Dền Hồ một cách thái quá, nên lời nói cực kỳ khách khí.

Dền Hồ hơi ngần người, không khỏi đưa mắt liếc Khổng Dung. Những lời khách khí hợp tình hợp lý của Lâm Miểu khiến hẳn nhất thời khó mà nổi giận được, nên muốn hỏi ý kiến của Khổng Dung.

“Ai mà không biết Lâm thiếu gia của chúng ta là một tên giảo hoạt nổi tiếng Uyển Thành. Nếu như thế mà đi, e là không còn ai có thể tìm được tung tích người nữa,” Khổng Dung cười nhạt, mỉa mai nói.

Lâm Miểu nổi giận trong lòng. Y hận không thể bóp chết tên tạp chủng của Khổng Sâm này. Nhưng y hiểu hảo hán không để ý đến chuyện được thua

trước mắt. Nếu Khổng Dung sai Dần Hồ lập tức giết y, quan phủ Uyển Thành thế nào cũng không dám bắt vị tướng quân nơi tiền tuyến này. Huống chi còn có Khổng Sâm ở sau chống lưng, y chết cũng chỉ uống mạng thôi.

“Thiếu Đô thống nói đi đâu vậy. Tuy Lâm Miểu không dám tự đề cao mình nhưng tuyệt đối không phải là loại nói lời rồi nuốt lời. Thiếu Đô thống không biết nhưng bọn thuộc hạ của thiếu Đô thống cũng phải biết chứ! Huống chi theo Dần tướng quân chinh phạt Xích My chính là ước mơ trong lòng ta, đền ơn quốc gia, thất phu cũng phải có trách nhiệm. Có thể được Dần tướng quân ban cho cơ hội, ta cảm kích còn không kịp nữa là!” Lâm Miểu nói lời dối lòng, chửi thầm: “Mẹ nó, tên tạp chủng họ Khổng kia, nhất định có ngày tiểu gia sẽ khiến cho người phải hối hận. Không ngờ người còn muốn đưa lão tử ra chiến trường nộp mạng!”

“Ờ...” Dần Hồ hơi ngạc nhiên. Lời Lâm Miểu quả thật rất lọt tai. Trước tiên, không cần biết những gì Lâm Miểu nói là thật hay giả, chỉ riêng phần biểu hiện bình thản ung dung, cũng có thể thấy con người này hoàn toàn không đơn giản. Ngay cả hắn cũng khó mà kiếm được lý do để gây chuyện với Lâm Miểu, nhất thời không biết có nên tiếp tục bắt chẹt đối phương hay không.

“Tốt, vậy ta cho người hai canh giờ đi xử lý công chuyện. Sau hai canh giờ người quay lại gặp bản thiếu Đô thống!” Khổng Dung cười lạnh lùng, gian hiểm nói.

Lâm Miểu giật mình trong lòng, tức đến nỗi muốn bóp nát yết hầu của Khổng Dung: “Hai canh giờ làm sao đủ...”

“Đừng có lời thôi. Thiếu Đô thống cho người hai canh giờ là đã nể mặt người rồi. Đừng có ở đó mà không biết điều!” Một tên gia tướng sau lưng Khổng Dung gầm lên, giọng mất kiên nhẫn.

“Khổng Lương, người dẫn ba mươi người theo gã làm công chuyện. Hai canh giờ sau đem gã đến gặp ta. Nếu gã không đến, người cũng không cần gặp ta nữa!” Khổng Dung gằn giọng.

“Dạ!” Một tên gia tướng sau lưng Khổng Dung trả lời, liếc qua Lâm Miểu, đoạn nhếch mép nở một nụ cười lạnh lùng và tàn nhẫn.

Lâm Miếu lập tức cảm thấy đầu như nứt ra làm hai. Khổng Dung làm quá tuyệt, cứ thế để ba chục người canh chừng y, sắp xếp như thế làm người ta kinh hãi. Lâm Miếu biết có nói gì nữa cũng vô ích, xem ra Khổng Dung đã hạ quyết tâm nhất định phải đối phó với mình bằng được rồi. Y cũng không muốn cầu xin nữa, chỉ lạnh lùng cười cười, nói: “Đa tạ thiếu Đô thống coi trọng ta như thế, đã vậy thì xin mời!”

Khổng Dung có chút quái lạ trước sự bình tĩnh của Lâm Miếu, nhưng lời đã nói ra, bản thân không thể rút lại được, đành đưa mắt nhìn Khổng Lương, cười nhạt, nói: “Đi đi!”

Lời đối đáp của Khổng Dung và Lâm Miếu đã truyền tới đường Thiên Hòa trước Lâm Miếu một bước.

Chuyện liên quan đến Lâm Miếu, đám huynh đệ và bạn bè của Lâm Miếu còn lo lắng hơn cả y; do đó, những kẻ đang quanh quẩn gần đây liền chạy như bay về đường Thiên Hòa báo tin.

Lâm Miếu vừa bước vào đường Thiên Hòa đã bị lão Bao chặn lại; lão Bao không hề sợ gia tướng phủ Đô thống và quan binh, ít nhất cũng không sợ hãi trong thời điểm đặc biệt.

Lão Bao chặn đường, Lâm Miếu tuyệt không bất ngờ, tin tức truyền tới đường Thiên Hòa trước một bước hoàn toàn nằm trong dự liệu của y. Lâm Miếu biết có người đã nhìn thấy mọi chuyện phát sinh giữa y và Khổng Dung.

“Huynh đệ, người muốn đi gia nhập quân đội, đại ca cũng vui mừng cho người. Ta và các huynh đệ đã thương lượng, chuẩn bị làm một yến tiệc tiễn chân người, tổ chức ở ngoài miếu Thành hoàng phía tây thành!” Lão Bao cười bình thản, dường như không để tâm tới tất cả mọi thứ.

Khổng Lương cực kỳ kinh ngạc, không biết vì sao lão Bao lại biết tin nhanh thế, hơn nữa còn tổ chức tiệc tiễn chân, điều này dường như là không thể! Đám gia tướng đi theo cũng không nhin được, đều vô cùng ngạc nhiên.

Lâm Miếu hiểu ý, cười cười đáp: “Làm phiền đại ca quá, đệ còn có chút việc phải sắp xếp, trước hết huynh bảo mọi người đợi đệ ở ngoài miếu Thành hoàng đã, đệ tới ngay!” Sau đó y ngoảnh đầu cười nói với Khổng Lương: “Các vị cũng cực khổ quá, ở lại chút nữa đi cùng ta nhé. Thật không

dám giấu, với loại người có xuất thân như ta, nếu muốn phát triển thì nơi tốt nhất để đi là quân đội, bởi vì ở đó chỉ nhìn nhận thực lực thôi. Ta sớm đã có ý đầu quân mà mãi không có cơ hội. Lúc tin tức Liêm đại tướng quân phái người tới Uyển Thành tuyển binh vừa truyền tới, ta quyết định ngay. Vì thế xin các vị đừng thấy kỳ quái, dù cho thiếu Đô thống không cho đi, ta cũng không chịu!”

Nói rồi Lâm Miểu không nhận được, bật cười.

Đám Khổng Lương chợt hiểu ra, thầm nghĩ: “Chẳng trách lão Bao sớm đã chuẩn bị tiệc tiễn chân, vì tên tiểu tử này vốn đã muốn đầu quân, xem ra sự lo lắng của thiếu Đô thống là thừa, còn bắt huynh đệ bọn ta đi giám thị, thật phí công vô ích.”

“Nếu đã như thế bọn ta cũng chẳng khách khí, nhưng trước hết, bọn ta đi theo giúp người làm việc chính cho xong đã,” Khổng Lương cũng ngượng ngùng cười, nói.

“Được rồi!” Lâm Miểu chào lão Bao, rồi cười cười đáp.

Đi chưa được bao xa, Lâm Miểu dừng chân ngoài một bãi cỏ, nói: “Các vị quan gia, trước hết hãy để ta vào nhà xí đã rồi đi tiếp, nếu vị quan gia nào cũng muốn đi nhà xí, chi bằng cùng đi, bên trong có thể chứa hai ba người!”

Khổng Lương nhú mày, trầm giọng nói: “Lâm Miểu, người bớt giờ trò với ta đi!”

Thần sắc Lâm Miểu lạnh nhạt, hỏi ngược lại: “Ta thấy Khổng gia nhà người quá coi thường Lâm Miểu này rồi. Tuy Lâm Miểu ta chẳng phải tai to mặt lớn nhưng ở Uyển Thành cũng có mấy trăm anh em bạn bè, tung hoành trên đường phố, lời nói cũng có thể xem là không bao giờ xê dịch!”

Khổng Lương giận dữ, muốn lên tiếng quát mắng, nhưng lại bị một gia tướng sau lưng kéo tay ngăn lại, người này đương nhiên biết lời Lâm Miểu không phải toàn là giả. Trong đám anh chị ở Uyển Thành, Lâm Miểu cũng có chút danh tiếng, còn ở đường Thiên Hòa, mọi người hầu như đều ủng hộ y, nếu gây chuyện với y ở đây, nói không chừng bọn chúng sẽ phải chịu thua thiệt. Dù bọn chúng đều là người của phủ Đô thống, nhưng ngay cả

Khổng Dung mỗi lần vào đường Thiên Hòa đều bị mất hết thể diện, bọn chúng thì đáng gì?

“Nhanh lên!” Tên gia tướng kéo tay Khổng Lương, lạnh lùng nói.

“Trên người ai có giấy?” Lâm Miểu hỏi ngược lại.

Đám quan binh và gia tướng ngạc nhiên, rồi cùng lắc đầu; Lâm Miểu không khỏi cười lớn ha hả, quay đầu đi vào nhà xí.

Một chuỗi tiếng rầm vang lên bùm bụp, sau đó yên lặng rất lâu, đám Khổng Lương đợi mãi không thấy Lâm Miểu ra, không khỏi phát hoảng, gọi: “Lâm Miểu!”

Trong nhà xí chẳng có lấy nửa tiếng đáp lại.

“Rầm...” Khổng Lương lập tức cảm thấy không ổn, một cước đá bay cửa nhà xí, xông vào trong, nhưng nào thấy bóng dáng Lâm Miểu? Chỉ có mấy thùng phân lớn và một hầm chứa phân.

“Không thể nào, tìm cho ta!” Khổng Lương kinh hãi, cả bọn vây cả bốn mặt nhà xí, trước sau không hề thấy Lâm Miểu đi ra, vậy mà Lâm Miểu lại biến mất tăm.

Nhà xí bị lật tung, không hề thấy bóng dáng Lâm Miểu đâu, phát hiện duy nhất là dưới mấy thùng phân lớn có một địa đạo ngầm thông tới chân tường ngoài hai trượng. Hiển nhiên Lâm Miểu đi ra từ đây. Ánh mắt của đám quan binh và gia tướng Khổng phủ chỉ chăm chú vào nhà xí, mà không chú ý đến chuyện Lâm Miểu chui xuống dưới tường, để cho Lâm Miểu chạy trốn êm ru.

Trong lòng Khổng Lương có nỗi hận không thể hình dung nổi, nhưng hãn cũng chẳng có cách nào khác. Người đã trốn mất rồi, mà hãn còn phải báo cáo với Khổng Dung, phải tìm bằng được Lâm Miểu về.

“Tới miếu Thành hoàng!” Khổng Lương trầm giọng nói.

Bên ngoài miếu Thành hoàng phía tây thành chang có gì, một bóng người cũng không, nói gì tiệt tiền chân; mặt đất chỉ có vỏ trái cây, cành cây vung vãi, là những thứ do ngày hội miếu hôm trước để lại.

Khổng Lương chạy tới miếu Thành hoàng phía tây thành mới biết mình bị lừa thảm hại đến mức nào, rõ ràng bị chiêu này của Lâm Miếu và lão Bao qua mặt, sự giận dữ trong lòng không thể nào hình dung. Đến khi bọn hắn từ miếu Thành hoàng về lại đường Thiên Hòa thì quán của lão Bao đã chẳng còn ai, cửa đóng chặt. Bọn hắn tìm tới nhà Lâm Miếu cũng thế, chẳng còn ai, ngay cả đồ đạc trong nhà dường như cũng đã mang đi hết, điều này làm Khổng Lương trợn tròn mắt.

“Ta nói với công tử Lưu Tú rồi, các người sẽ đi cùng xe vận lương của huynh ấy để rời thành, quan binh cũng không dám giữ lại hay làm khó các người. Chúng ta đương nhiên sẽ có ngày gặp lại!” Ngô Hán vỗ vai Lâm Miếu, nói.

Trong lòng Lâm Miếu buồn bã, y biết, rời khỏi Uyển Thành, tạm thời tránh nơi đầu sóng ngọn gió là lựa chọn tốt nhất.

“Đến Tiểu Trường An tập thì nhớ phải liên lạc với Thâm huynh đệ, cùng bọn y đi lên phía bắc rèn luyện, học hỏi kinh nghiệm, vòm trời nhỏ như Uyển Thành này chẳng có sóng lớn gì!” Ngô Hán lại dặn dò.

Lương Tâm Nghi và Trần Tố cũng quyến luyến không rời, ôm nhau, lệ rơi lã chã.

“Mấy vị đã chuẩn bị xong chưa? Xe vận lương của chúng ta sắp rời thành, tam công tử sai ta tới gọi các vị,” Lưu Tân, người làm ở cửa hàng gạo của Lưu Tú, tiến tới nói.

“Ừm, tốt lắm!” Ngô Hán đáp, đoạn nói với Lâm Miếu: “Được rồi, đừng giống đàn bà thế, đi đi, nói không chừng đại ca có khi sẽ lên phương bắc thăm các người!”

“Được! Chúng ta đi thôi!” Lâm Miếu ngoảnh đầu gọi Lương Tâm Nghi: “Tâm Nghi, chúng ta phải đi thôi.”

Mắt Lương Tâm Nghi hơi đỏ, gật đầu ưng thuận, đến bên cạnh Lâm Miếu; nàng đeo mạng che mặt, che đi khuôn mặt tuyệt thế.

“Đi đi!” A Tứ nhắc hành lý lên, hẳn cũng phải rời Uyển Thành cùng với Lâm Miểu, trên đường có bạn cũng tốt.

Lưu Tân nhìn thấy mấy người đi ra, không khỏi vui mừng, cười nói: “Lâm công tử đi với ta nhé!”

“Lưu Tân, thay ta hỏi thăm tam công tử của ngươi!” Ngô Hán đi ra, nói.

“Nhất định rồi!” Lưu Tân đáp.

“Trên đường mong ngươi chiếu cố giùm bọn họ!” Ngô Hán lại dặn dò.

“Việc của đình trưởng cũng là việc của công tử bọn ta, với giao tình giữa đình trưởng và công tử, nói gì thì nói tại hạ cũng phải tiễn Lâm công tử rời thành an toàn!” Lưu Tân khẳng định.

Ngô Hán gật đầu, mấy người quyến luyến nói lời từ biệt.

“Lâm Miểu, ta đợi lâu rồi, cuối cùng ngươi cũng tới!”

Bọn Lâm Miểu vừa ra khỏi đường Thiên Hòa không xa, đã nghe một giọng nói lạnh lùng truyền tới, dọa cho cả bọn sợ đến hồn phi phách tán. Người vừa nói không phải ai khác, chính là tên âm hồn không tan Khổng Dung.

Lưu Tân cũng kinh hãi, bọn huynh đệ lão Bao hộ tống Lâm Miểu lập tức như gặp phải đại địch.

“Ta sớm biết tên hữu dũng vô mưu Khổng Lương sẽ không canh được ngươi, quả nhiên không ngoài dự liệu của ta, nhưng ngươi không thoát khỏi tay ta đâu!” Khổng Dung thúc ngựa tới, ngạo nghễ nói.

Dần Hồ cũng sóng ngựa tới, nhìn Lâm Miểu, cười lạnh, nói: “Chỉ xoay người đã lừa được ba chục mạng, loại nhân tài như ngươi bản tướng quân rất thích, nhất định phải chọn ngươi!”

Lâm Miểu liếc nhìn đại đội quân Đô kỵ đang vây lại, trong lòng không khỏi phát lạnh, nói nhỏ với lão Bao: “Các ngươi đem Tâm Nghi đi trước, để ta đối phó bọn chúng!”

“Không được, chết thì cùng chết!” Lương Tâm Nghi vội nói.

“Không, bọn chúng sẽ không làm hại ta đâu, chỉ muốn bắt ta gia nhập quân đội, sẽ không có chuyện gì đâu,” Lâm Miểu nói.

Ánh mắt Khổng Dung đặt lên thân thể Lương Tâm Nghi đã che mặt bằng tấm vải đen; trong mắt gã lóe lên một thần thái nóng bỏng, có ghen tị, có yêu mến, có tham lam.

“Bắt hết bọn người này cho ta!” Khổng Dung quát khê.

“Chậm đã!” Lưu Tân đứng ra.

“Người là kẻ nào?” Khổng Dung khinh thường hỏi.

“Ta là Lưu Tân, thư đồng của công tử Lưu Tú, xin hỏi thiếu Đô thống, bọn ta đã phạm tội gì?” Lưu Tân trách hỏi.

Khổng Dung hơi ngạc nhiên, “ô” lên một tiếng, nói: “Thì ra người là thư đồng của Lưu Tú huynh. Bản thiếu Đô thống muốn bắt là lính đào ngũ định bỏ trốn, người mà cản trở thì đừng trách ta không nể mặt công tử nhà người, xem người là kẻ bao che cho lính đào ngũ.”

Lưu Tân ngăn người, biết Khổng Dung không nói khoác; hẳn không hề biết Lâm Miểu vì không muốn gia nhập quân đội mà bỏ trốn. Hiện giờ bọn Khổng Dung người đông, mà hẳn thi không thể ngăn trở bọn chúng hành động, đành ngoái đầu nhìn Lâm Miểu.

Lâm Miểu cười cười, bảo: “Chuyện không liên quan tới Lưu huynh, bọn chúng chỉ muốn bắt ta đi lính, xin Lưu huynh mang những người khác đi đi!” Rồi y ngoái đầu, cao giọng nói với Khổng Dung: “Ai làm người nấy chịu, bây giờ vẫn chưa quá hai canh giờ, ta chưa thể bị tính là lính đào ngũ, cũng chưa vi phạm quốc pháp. Những người khác đều không liên quan. Ta đi cùng các người!”

“Không phải lính đào ngũ sao lại bỏ rơi Khổng Lương để chạy trốn một mình?” Khổng Dung cười lạnh hỏi.

“Chẳng phải ta đã nói có chuyện quan trọng cần làm sao? Ta cảm thấy có nhiều người đến thế cùng làm thì không tiện, tất nhiên phải bỏ rơi bọn Khổng Lương. Bọn chúng không đi cùng là bọn chúng không làm tròn trách nhiệm, liên quan gì tới ta? Còn giờ đây ta chưa chạy trốn, chỉ đang hoàn thành chuyện đã nói, thiếu Đô thống chưa phải chờ quá hai canh giờ, vậy là được rồi. Việc này ta không làm cũng được, để Lưu Tân huynh đệ làm giúp vậy, ta đi cùng Dần tướng quân là được.” Lâm Miểu trầm giọng nói.

“Ngụy biện!” Khổng Dung phát tức.

Dần Hổ lại bật cười, hẳn cảm thấy tiểu tử Lâm Miểu này quả thật rất thú vị, nói ra câu nào cũng hợp lý, ngay cả ngụy biện cũng làm người ta không có cách nào phản bác được.

“Sự thật là thế, Lâm Miểu đâu dám ngụy biện!” Lâm Miểu nói, chẳng cao ngạo cũng chẳng thấp hèn.

“Rất tốt! Bản tướng quân đáp ứng người, chỉ cần người đi cùng bản tướng quân thì ta sẽ không làm khó người khác, trong quân đang thiếu cái loại mồm mép lanh lợi như người!” Dàn Hồ mở miệng nói.

“Cảm ơn tướng quân!” Lâm Miểu vui mừng nói.

“Dàn tướng quân!” Khổng Dung hơi giận.

Dàn Hồ cười cười, nói: “Coi như thiếu Đô thống nể mặt ta một chút!”

Khổng Dung chẳng có cách nào khác, lại không muốn gây chuyện với người đang được sủng ái trong quân này, đành phải gật đầu, hung ác trừng mắt nhìn Lương Tâm Nghi, bất lực nói: “Được rồi!”

“A Miểu!” Lương Tâm Nghi nắm tay Lâm Miểu, lo lắng gọi.

Lâm Miểu vỗ vai Lương Tâm Nghi, an ủi: “Hảo nương tử, ta sẽ không sao đâu, nàng cùng bọn A Tú về chỗ Ngô đại ca nghĩ cách khác đi.”

Bọn lão Bao, A Tú, Tường Lâm cũng rất lo lắng, nhưng biết trước mặt trừ việc khuất phục ra chẳng còn cách nào khác, mấy người bọn hắn làm sao địch lại nhiều quân Đô kỵ như thế? Nếu có một trong ba người Thẩm Thiết Lâm, Thẩm Thanh Y hoặc Ngô Hán ở đây thì còn may ra, đành phải nhẫn nhịn trước đã, đợi báo cho Ngô Hán biết rồi nghĩ cách sau.

“Tam Nghi, chúng ta quay về thôi!” Lão Bao nắm tay Lương Tâm Nghi, hạ giọng nói.

“Lưu huynh đệ, người quay về báo cho công tử Lưu Tú, ta ghi nhớ lòng tốt của công tử!” Lâm Miểu nói.

“Bớt nhiều lời, sao còn chưa đi?” Một gia tướng sau lưng Khổng Dung quát to.

Lâm Miểu bất đắc dĩ đành phải quyến luyến từ biệt mọi người; y hận mình không có võ công siêu phàm, nếu không, y nhất định giết chết Khổng Dung!

Mặc quân phục vào, lòng Lâm Miểu không hề thoải mái, biết Khổng Dung tuyệt đối không buông tha mình, tuyệt đối không muốn để mình sống sót. Dàn Hồ và Khổng Dung đều cùng một giuộc, Lâm Miểu chỉ sợ kết quả sẽ như mình đoán. Do đó, y tất phải trốn khỏi doanh trại ngay khi có cơ hội, sợ

rằng dù chỉ là một chút khả năng cũng không, nhưng chỉ cần còn ở trong Uyển Thành, y vẫn còn hy vọng. Nếu rời Uyển Thành rồi, chỉ sợ y chết như thể nào cũng chẳng ai biết.

Trong doanh trại có rất nhiều tân binh như Lâm Miếu, có một số cũng bị cưỡng ép nhập ngũ, có một số tự nguyện. Lâm Miếu được phân vào doanh trại tân binh, bên ngoài có trọng binh trấn thủ, những đội quân đi tuần gần xa, giám thị chặt chẽ mọi tình huống trong trại. Tân binh tuyệt đối không được loạn, kẻ nào muốn chạy trốn đều giết không cần hỏi! Không ai nhanh hơn tên nó, vì thế, những người này đành phải chấp nhận số mệnh, hoặc đợi tìm cơ hội.

“Lâm Miếu... Ai là Lâm Miếu?” Một người lính già bước vào trại tân binh, cao giọng gọi.

Lâm Miếu hơi ngạc nhiên, thầm nghĩ: “Mẹ nó, đã tới làm phiền ta nhanh vậy sao! Lần này không may rồi!” Nhưng y không thể không mặt dày mày dạn đáp: “Chính là tại hạ!”

“ô...” Người lính già nhìn thể hình cao to uy mãnh của Lâm Miếu, lưng hồ eo gấu phảng phất như chứa sức lực vô hạn, lão hơi kinh ngạc, đoạn nói: “Người là Lâm Miếu hả? Dẫn tướng quân mời người đi một chuyến.”

Lâm Miếu hơi đau đầu, quả nhiên là Dẫn Hồ muốn tìm y; không cần nói y cũng biết Khổng Dung nhờ hắn đi giết mình; trong doanh trại này muốn giết một tân binh chẳng phải đơn giản như giết một con kiến sao? Lâm Miếu không thể không đi, vì không đi là phạm vào quân lệnh, đành phải cầu xin trên đường có cơ hội chạy trốn thôi.

“Xin lão ca dẫn đường!” Lâm Miếu nói.

Người lính già có thể xem là rất khách khí, nhưng lão không hề biết suy nghĩ và sự lo lắng trong lòng Lâm Miếu.

Quanh doanh trại đào đây chiến hào, quân phòng thủ cứ mười bước một đội, tuần tra cực kỳ nghiêm ngặt, không phải để đối phó với kẻ địch bên ngoài mà là đề phòng tân binh chạy trốn. Vì thế mỗi người đều bị tra xét cực kỳ nghiêm ngặt; trên đường tới bên ngoài doanh trại của Dẫn Hồ, Lâm Miếu lại bị tra xét hơn bốn lần. Điều này làm y thấy cực kỳ nản lòng, trừ phi được chấp cánh vào, nếu không, đừng mong chạy trốn.

“Báo tướng quân, đã dẫn Lâm Miểu tới!” Người lính già đứng ngoài doanh trại, cao giọng báo cáo.

“Dan hẳn vào!” Giọng Dền Hồ lộ ra chút lạnh lùng và nghiêm nghị, nghe không rõ vui buồn, như không mang tình cảm gì.

Lâm Miểu đành mặt dày mày dạn đi vào.

Trong trại chỉ có một mình Dền Hồ, không có binh vệ, tất nhiên cũng không thể có bóng dáng Khổng Dung; binh vệ đều đứng bên ngoài.

“Ra mắt tướng quân!” Người lính già khom người hành lễ.

Lâm Miểu lạnh lùng không thèm cử động, thầm nhủ: “Muốn giết cứ giết, muốn lóc thịt cứ lóc, lão tử không cần phải khách sáo với đám con cháu nhà rùa người, sớm muộn cũng chỉ có một con đường chết thôi!”

Dền Hồ bình thản nhìn Lâm Miểu, không lên tiếng trách, người lính già có chút ngạc nhiên, bị Dền Hồ xua ra ngoài. Trong trướng nhanh chóng chỉ còn lại hai người, Dền Hồ và Lâm Miểu, một đứng một ngồi, nhìn thẳng vào mắt nhau.

Ánh mắt Lâm Miểu không hề khiếp sợ, nhìn thẳng vào mắt Dền Hồ, thần tình cực kỳ bình tĩnh; giờ đây y đã gạt chuyện sống chết sang một bên. Dù gì cũng chết, y lại càng phóng túng hơn, nên y không cần phải nói chuyện khách khí với Dền Hồ.

“Tướng quân gọi ta không biết có chuyện gì?” Lâm Miểu bình thản hỏi.

Dền Hồ nhìn sâu vào mắt Lâm Miểu, không giận không tức, hỏi ngược lại: “Người có biết như thế là cực kỳ vô lễ với bản tướng quân, đáng bị xử tội theo quân pháp không?”

Lâm Miểu cười lạnh, đáp: “Tướng quân muốn giết Lâm Miểu đơn giản như giết một con kiến, vốn không cần nhắc chuyện quân pháp. Huống chi nơi đây là do tướng quân định đoạt, chẳng ai dám nói tướng quân giết người vô cớ.”

“Người rất có thành kiến với bản tướng quân?” Dền Hồ vẫn bình thản, chậm rãi hỏi lại.

“Cũng không phải đặc biệt có; nói thật, có lẽ điều này cũng không phải lỗi của ngài, nhưng quan trong triều có kẻ nào không bao che lẫn nhau? Ai có thể đảm bảo mình có tác phong đứng đắn đến mức nào? Ngài giúp kẻ ác

làm điều xấu cũng chẳng có gì lạ.” Lâm Miểu đã mặc lòng ra sao thì ra, chẳng còn e ngại miệng lưỡi, cười lạnh nói.

Sắc mặt Dần Hồ khê biến đổi, vỗ bàn giận dữ quát: “To gan, không lẽ người không sợ bản tướng chém đầu người thị chúng sao?”

“Tại hạ vốn không có quyền lựa chọn, sống có gì vui, chết có gì sợ? Tướng quân gọi tại hạ tới chẳng phải đã có tính toán này sao?” Lâm Miểu thần sắc bình tĩnh, hỏi ngược lại.

Dần Hồ đành phải lấy lại bình tĩnh, chỉ cười cười, bình thản nói: “Rất có cá tính! Người biết Khổng Dung muốn giết người sao?”

Lâm Miểu ngậy ra, không rõ ý tứ trong lời nói của Dần Hồ. Trong giọng điệu của Dần Hồ dường như bất mãn với Khổng Dung, hơn nữa còn gọi thẳng tên gã ra; nhưng Lâm Miểu chẳng nghĩ nhiều, khinh thường đáp: “Điều này chẳng phải bí mật gì, hãn muốn trừ tại hạ tuyệt không phải chuyện chỉ mới ngày một ngày hai!”

“Vì sao hãn muốn giết người? Không lẽ việc hãn muốn giết người lại là chuyện khó sao?” Dần Hồ hỏi ngược lại, dường như hãn cảm thấy cực kỳ hứng thú đối với vấn đề này.

“Đây chỉ là chuyện giữa hãn và tại hạ; cũng có thể nói, có một số kẻ muốn giết người không hề cần đến lý do!” Lâm Miểu vẫn ôn hòa nói.

Dần Hồ không nhịn được bật cười, khoan thai nói: “Hãn nhờ ta giết người nhưng ta đã cự tuyệt. Người đã vào quân đội thì tính mạng của người đã thuộc về quốc gia, muốn chết cũng phải chết trên chiến trường, bất kỳ ai cũng đều không có quyền tự tư cướp đoạt tính mạng người!”

Lâm Miểu cực kỳ kinh ngạc, nhìn vẻ thành thật của Dần Hồ, cũng không biết lời nói của hãn là thật hay giả.

“Người có thể yên tâm ở trong doanh trại, bản tướng quân tuyệt đối không vô cớ xử tử thuộc hạ của mình. Vinh quang của một tướng quân tốt không phải do bản thân người đó tạo ra mà là công lao của mỗi chiến sỹ thuộc cấp. Chỉ có tướng quân nào chịu đồng cam cộng khổ với chiến sỹ mới có tư cách làm một tướng quân tốt, đây là lời dạy của đại tướng quân Nghiêm Vũ. Do đó, chỉ cần người tận lực hoàn thành chức trách của một chiến sỹ, đừng nói là Khổng Dung, ngay cả Khổng Sâm cũng không dám tới doanh trại này

làm khó người. Nhưng quốc có quốc pháp, quân có quân quy, nếu người vi phạm quân quy, bản tướng quân tuyệt đối không nhẹ tay!” Dền Hồ ngạo nghễ nói đầy nghiêm túc và lạnh lùng.

Lâm Miểu lập tức thay đổi ấn tượng về vị tướng quân này, không nhịn được nói: “Cảm ơn tướng quân!”

“Bản tướng quân là người yêu tài, nên tiến cử người vào doanh trại quân tinh nhuệ của đại tướng quân Nghiêm Vũ, hy vọng ta không nhìn lầm người! Ta sẽ sai người thông báo cho người nhà của người, để bọn họ yên tâm,” Dền Hồ nghiêm nghị nói.

Tâm thần Lâm Miểu chấn động, lúc này y mới biết, hóa ra Dền Hồ là thuộc hạ của đại tướng quân Nghiêm Vũ danh chấn thiên hạ. Y đương nhiên biết Nghiêm Vũ dạy quân có phương pháp, không sợ cường quyền, tướng lĩnh thuộc hạ đều là tinh anh, Dền Hồ cự tuyệt Khổng Dung cũng không phải là chuyện không thể; y không khỏi mừng rỡ tạ ơn, nhưng trong lòng vẫn muốn tìm cơ hội lén lút trốn đi.

Dường như Dền Hồ đã nhìn thấu tâm tư Lâm Miểu, nên lạnh nhạt nói: “Đây là một cơ hội rèn luyện, nếu người được đại tướng quân tán thưởng, nói không chừng ngày sau có thể thành vạn hộ hầu[2]. Đại trượng phu nên kiến công lập nghiệp, nếu không, người vĩnh viễn chỉ có thể làm dân anh chị, bị người ta xem thường, làm nhục, người nghĩ kỹ đi!”

Trong lòng Lâm Miểu lại chấn động, không khỏi do dự. Lời Dền Hồ nói không sai, nếu y trốn về đường Thiên Hòa, chẳng phải vẫn là một tên anh chị nhỏ nhoi sao? vẫn bị Khổng Dung làm nhục! Lâm Miểu trước giờ tự cho mình bất phàm, chẳng lẽ không thể tạo nên sự nghiệp trong quân đội? Ngày sau quay về đập Khổng Dung dưới gót giày? Y thầm nghĩ: “Khổng Dung được xem là có gốc gác, chẳng qua cũng chỉ là kẻ cậy thế cha mình mà làm càn. Lâm Miểu ta cũng đã từng là môn đệ nhà văn, văn chương phong Lưu tuy chưa bằng loại Lưu Tú, Đặng Vũ nhưng đem so với Khổng Dung chẳng phải còn hơn cả trăm lần? Lão tử phải tự mình tạo nên nghiệp lớn cho người đời xem lão tử không phải chỉ là dân anh chị...” Nghĩ tới đây, y vội thành khẩn cảm ơn, nói: “Đa tạ tướng quân nhắc nhở, Lâm Miểu nhất định không phụ kỳ vọng!”

Uyển Thành, tương truyền từ xưa là đất của nhà Hạ, đã sớm mở mang như ngày nay. Nơi đây đồng bằng rộng lớn, sản vật phong phú, lại có “phía tây thông tới Vũ quan, Vân quan; phía đông nam giáp Hán Thủy, Giang Thủy, Dục Thủy”, giao thông thuận lợi, có thể xem là một nơi đô hội nhất ở phía tây.

Hiện Uyển Thành là trung tâm của quận Nam Dương, nối liền với mấy chục thành, tập trung nhiều cửa hàng của các phú thương, phồn vinh không sao nói hết.

Tuy thiên hạ dần dần đại loạn nhưng chiến tranh chưa lan tới đây, mấy chục thành chung quanh bảo vệ tầng tầng lớp lớp, Uyển Thành vẫn là pháo đài bất khả xâm phạm.

Nhưng Uyển Thành cũng có loạn của nó.

Trong thời loạn, khao khát bình an cũng giống như người ngây ngô nói chuyện ngủ mơ; trên thế gian, quan ác dân oan không phải ít.

Thời loạn, tình người bạc bẽo, thế thái thất thường. Tuy Uyển Thành là nơi phì nhiêu giàu có, nhưng trong tình hình chính trị khốc liệt cũng không tránh khỏi lòng dân chán nản, buồn bã. Thêm vào đó, dân tị nạn ở bốn phương tụ lại, không tránh khỏi Uyển Thành rong rã lẫn lộn, vô cùng náo nhiệt.

Nơi náo nhiệt nhất chính là pháp trường ở phía tây thành.

Máu tanh dường như là thứ duy nhất có thể kích khởi lòng người. Tuy xương trắng đầy đồng, lúc nào cũng có người chết, nhưng sự kích thích trên pháp trường có thể làm thần kinh vốn đã tê dại người ta cảm thấy có chút hưng phấn.

Trên pháp trường, một đao đoạn hồn, máu tóe năm bước, đối với những người nhàn rỗi không biết làm gì cho qua ngày thì đây quả là một trò vui, tuyệt không thua kém cảnh đánh nhau máu chảy đầu rơi ở nơi phố chợ.

Hôm nay, pháp trường ở phía tây thành lại có chuyện, người sắp bị chém là Đỗ Mậu, không ai có thể quên người anh hùng dốc sức giết chết Tịch Vĩ ở trên cầu Thạch Đầu mấy tháng trước. Do đó, pháp trường ở phía tây thành

hôm nay càng náo nhiệt hơn trước. Gần đến giờ Ngọ, biển người đông nghịt, tất cả đều đợi xe chở tử tội đến.

Cửa hàng gạo của Lưu Tú đã mở hàng từ sớm, nhưng đến gần trưa cũng đóng tiệm để tránh xui xẻo.

Người mua gạo cũng có vài lời trách móc, nhưng Lưu Tú lại lấy lý do tử tội sắp tới, sợ sát khí ào vào sẽ không may mắn, nên tạm đóng cửa không mua bán nữa. và lại lúc bình thường Lưu Tú quan hệ với người khác rất tốt, nên cũng không có ai oán giận.

Kỳ thực, Lưu Tú chẳng phải sợ sát khí ào vào, cũng không phải lần đầu tiên nhìn thấy tử tù lên pháp trường; đương nhiên, nguyên nhân thế nào chỉ có Đặng Vũ biết.

Đặng Vũ là bạn tri giao tốt nhất của Lưu Tú, ngày trước cùng học tập, luyện võ ở Trường An, phong Lưu tài hoa có thể nói làm cho đám học trò ở Uyển Thành phải lác mắt, nhưng y nhỏ hơn Lưu Tú mấy tuổi.

Đặng Vũ đã chuẩn bị sẵn sàng rượu gạo ngon, rượu này do nhà y tự cất, mùi vị thì ngay cả Nam Dương hầu Vương Hưng cũng phải tán thưởng khâm phục.

Năm ngoái, An Chúng hầu Lưu Sùng và Thừa tướng Trương Thiệu dẫn binh thảo phạt Vương Mãng ở Nam Dương, về sau An Chúng hầu bị diệt, còn Vương Hưng giúp Vương Mãng đoạt đế vị, lập được công lao hiển hách, lại là họ hàng với Hoàng đế, nên được phong cho làm Nam Dương hầu, cai quản đến mười huyện.

Vương Hưng có thể nói là tiểu Hoàng đế của Uyển Thành, lệnh chém đầu hôm nay là do tự thân y ra lệnh.

“Cheng... cheng...” Sau một loạt tiếng chiêng là tiếng người ồn ào, không nhìn cũng biết xe tù đi qua.

Mở cửa sổ ra, Đặng Vũ và Lưu Tú đánh giá đội ngũ áp giải tử tội ở đầu đường.

Đội ngũ quan binh cực dài, ai ai cũng được vũ trang từ đầu đến chân, ước chừng hai trăm người; mở đường là hai chục kỵ vệ của Hầu phủ, phía sau xe chở tử tội có hơn hai mươi quân Đô kỵ, còn lại đều là binh lính.

“Oa, nhiều người thế!” Đặng Vũ không nhịn được, kêu khẽ.

“Rượu tiên đưa lên đoạn đầu đài của người còn muốn đem đi không?” Lưu Tú ở bên trên chọc.

Đặng Vũ đưa mắt liếc Lưu Tú, quả quyết nói: “Chuyện mà Đặng Vũ đệ đã quyết định trước giờ chưa từng giữa đường rút lui, đại ca quá xem nhẹ đệ rồi. Chỉ bằng vào cái tên Đỗ Mậu này, đệ cũng muốn kính y một ly rượu đưa lên đoạn đầu đài!”

“Xem kìa, tới rồi!” Lưu Tú khẽ nhắc.

Đặng Vũ nhìn theo ánh mắt Lưu Tú, quả nhiên thấy một chiếc xe bằng sắt chở tù nhân đang từ từ đi tới; lập tức trên đường im lặng, ánh mắt của mọi người đều hướng về chiếc xe tù có ba ngựa kéo này.

Chỉ thấy người trong xe tù quần áo rách nát, lồi thối lếch thếch, thân đầy vết máu, hai tay và hai chân đều bị trói chặt bằng xích sắt, đầu lộ ra ngoài cũi.

Đây mới thực sự là tội phạm chính trong ngày hôm nay, Đỗ Mậu. Y cũng chính là hung thủ giết cả nhà năm người quan tham Lý Huy, làm nha môn Đô thống tổn thất hơn chục cao thủ nên không thể không huy động cao thủ của Tề gia.

“Đỗ Mậu! Đỗ Mậu...” Không biết ai cầm đầu cao giọng hô lên một câu.

Lập tức trăm họ đứng đầy đường đều gọi tên này, trong tiếng huyên náo, tràn đầy kính phục và thương tiếc, mãnh liệt đến mức khiến người ta cảm thấy máu nóng trào dâng.

Đôi mắt nhắm chặt của Đỗ Mậu bỗng mở ra; ánh mắt nhu hòa không gì sánh được, mang theo chút mỏi mệt, lộ ra một tia tươi cười hiếm thấy. Nụ cười làm lay động những vết thương trên mặt, có chút dữ tợn nhưng mang vẻ tang thương và bất lực nhiều hơn.

“Đỗ Mậu...” Tiếng hô càng lúc càng cao lên.

Lòng Đỗ Mậu tan ra như băng, y không hề để tâm tới cái chết; từ khi hiểu chuyện đến giờ, y chưa từng sợ chết. Y chỉ sợ thế giới này càng ngày càng đen tối, tình người càng ngày càng bạc bẽo. Y sợ thế giới thay đổi thất thường này sẽ đưa chúng sinh vào cảnh vạn kiếp bất phục. Do đó, y hăm hở vươn lên, trừ gian diệt ác, phiêu bạt giang hồ... Y luôn tìm kiếm nhưng lại không biết rốt cuộc bản thân mình muốn tìm kiếm cái gì.

Nhưng giờ đây Đỗ Mậu đã biết cái mình tìm kiếm là gì rồi, vì thế, trong đôi mắt hồ kia chảy ra hai dòng lệ nóng.

“Cảm ơn, cảm ơn bà con!” Đỗ Mậu đột nhiên cao giọng nói: “Được thấy bà con như thế này, Đỗ Mậu ta tuy chết cũng không hối hận...”

“Hay! Hào hán! Đúng là hào hán...” Có người hô lớn, trăm họ cũng hô theo, nhất thời biển người dâng lên theo sau xe tù.

“Tránh ra! Tránh ra...” Roi của kỵ sỹ Vương phủ vung cao, những người cản đường đều không tránh khỏi bị roi quất, đám quan binh hộ tống xe tù ai nấy cũng cực kỳ khẩn trương. Nếu ở đây xảy ra nổi loạn, bọn chúng thật không có cách nào giải thích với nha môn Đô thống. Nhưng điều làm bọn chúng hơi yên tâm là chuyến đi này do cao thủ Tề phủ tự thân giám sát tử tội, đương nhiên là Vương Hưng tự mình yêu cầu Tề gia.

Tề gia ở Uyển Thành là phú hào đứng đầu quận Nam Dương, trong phủ cao thủ như mây, ngay cả Hầu phủ của Nam Dương hầu cũng không sánh bằng. Chủ của Tề phủ, Tề Vạn Thọ, được xưng là đệ nhất cao thủ ở Nam Dương, địa vị tôn quý, ngay cả người trong triều cũng không ai không biết, Vương Mãng ngày trước cũng có giao hảo với Tề Vạn Thọ, còn bây giờ ở Uyển Thành, Tề Vạn Thọ và Hầu gia Vương Hưng thân như một nhà, điều này ai cũng biết.

Đặng Vũ và Lưu Tú nhìn nhau, Lưu Tú tán thưởng: “Quả nhiên là một hào hán!”

“Đáng tiếc người tốt trên đời này thường không thọ!” Đặng Vũ có chút phân hận nói.

“Nhưng có thể thấy bà con vẫn còn phân biệt rõ thị phi, ủng hộ huynh ấy, hẳn cũng là một chuyện mừng; ít nhất quan điểm thiện ác của trăm họ vẫn còn rõ ràng!” Lưu Tú suy tư nói.

“Đừng nói nữa, đi thôi, chúng ta tới pháp trường tiễn biệt lão huynh, để huynh ấy trên đường xuống suối vàng có rượu ngon làm bạn, cũng khỏi uống một cảnh oanh liệt ấy.” Đặng Vũ lên tiếng.

Pháp trường ở phía tây thành chiếm mười mẫu đất, phía đông là một sườn núi nhỏ. Pháp trường là một mảnh đất bằng phẳng sau sườn núi; trên sườn

núi có xây miếu Ty Dịch của Uyển Thành. Đây cũng là nơi chủ trì việc thờ cúng, đồng thời là nơi quan giám trăm tạm nghỉ ngơi.

Trên pháp trường có chôn hai mươi cây cọc gỗ lớn, nhưng hôm nay không phải là hai mươi tử tù.

Tử tù tổng cộng có mười hai người, Đỗ Mậu bị trói vào cây cọc gỗ to nhất ở chính giữa, chân tay đều bị khóa bằng xích sắt.

Không có ai dám lơ là Đỗ Mậu, đây vốn là một nhân vật vô cùng nguy hiểm, ngay cả Tề Vạn Thọ cũng không dám bỏ lơ sự tồn tại của người này.

Những tử tù khác đều quỳ trước những cây cọc gỗ, hai tay bị trói quặt ra sau, trên lưng cắm lệnh chém, đến giờ Ngọ đầu sẽ rơi xuống đất.

Lúc này mặt trời đang nóng bỏng, quan giám trăm ngồi ngoài hành lang của miếu Ty Dịch.

Quân Đô thống và kỵ vệ chặn đoàn người mạnh mẽ ở bốn phía. Có thể thấy trên trán quan giám trăm đã rịn mồ hôi.

Trăm họ ở bốn phía từ từ ổn định, mặt trời càng lúc càng tiến đến đỉnh đầu, mọi người trở nên yên lặng, dường như mọi sự sẽ phát sinh trong phút chốc. Cũng có thể đây chỉ là một hình thức mặc niệm khác của mọi người đối với tử tù; bọn họ hình như mất đi sự kích động khi xem xử tử trọng phạm trước đây. Có lẽ là vì khí khái bất diệt, sự hào hùng, thần nhiên của Đỗ Mậu.

Dân chúng không phải không phân biệt được thị phi, bọn họ cũng có hận chứ; có điều cái “hận” đó bị trái tim ngu quên giấu kín tận nơi thâm sâu, nhưng hôm nay, Đỗ Mậu đã khơi dậy nỗi hận trong lòng bọn họ.

Bọn họ biết, Lý Huy tuyệt đối đáng chết, thân là quan ngũ phẩm của Uyển Thành, không những không tạo phúc cho dân mà lại dùng phương thức hà khắc nhất để chà đạp dân đen, tham nhũng làm trái pháp luật. Trong Uyển Thành, không có người dân bình thường nào không rửa hận chết. Còn Đỗ Mậu lại ra tay giết Lý Huy, điều này dĩ nhiên khiến cho trăm họ không thể không cảm kích. Nhưng người tốt ở trên đời này dường như đều không thể có kết cục hoàn mỹ.

“Đã đến giờ Ngọ, khai đao!” Quan giám trăm rút lệnh tiến ra, nhìn trời, cao giọng nói.

“Chậm đã!” Một tiếng hô lớn từ trong đám đông truyền tới.

Ánh mắt mọi người đều nhìn về hướng phát ra giọng nói, chỉ thấy Đặng Vũ ôm một vò rượu, rẽ quan binh để bước lên pháp trường, Lưu Tú theo sát đằng sau.

Quan binh chấn động, bọn chúng đương nhiên không thể không biết Đặng Vũ và Lưu Tú, nên không ai ngăn cản.

“Người tới là ai?” Quan giám trăm quan đang định ném lệnh tiễn liền ngưng lại, có chút giận dữ, quát hỏi.

“Thảo dân Đặng Vũ!” “Thảo dân Lưu Tú, ra mắt Ty lại đại nhân!” Đặng Vũ và Lưu Tú đồng thời cung kính, nói với quan giám trăm.

Quan giám trăm vốn muốn tức giận hỏi tội nhưng vừa nghe hai cái tên này thì khí giận lập tức giảm bớt, giọng nói biến thành hòa hoãn, hỏi: “Thì ra là hai vị, không biết hai vị cản trở bản quan chấp pháp là có dụng ý gì?”

“Hồi bẩm đại nhân, thảo dân không hề có ý cản trở đại nhân chấp pháp; chỉ là hai người bọn tôi kính trọng Đỗ Mậu là một hảo hán, nên muốn hiến rượu tiễn đưa lên đoạn đầu đài, để chuyển đi được tráng liệt mà thôi!” Lưu Tú khách khí nói.

Lời Lưu Tú vừa dứt lập tức làm cho trăm họ rì rầm bàn luận, rất nhiều người đã nghe qua danh tiếng Lưu Tú và Đặng Vũ. Hai người này không chỉ quen biết những người có học ở Nam Dương, rất thích giao du, mà Lưu Tú còn mở cửa hàng bán gạo, nên trăm họ đều biết rõ. Lưu Tú và Đặng Vũ văn chương vô cùng tuyệt diệu, giới trí thức ở Nam Dương không ai không tán thưởng. Từ quan gia quý tộc cho tới dân đen đều nghe tiếng Lưu Tú và Đặng Vũ; rất nhiều người biết hai vị này còn kiêm tu cả văn lẫn võ, công phu rất cao, ngay cả bọn trong Tề phủ cũng chẳng mấy người so sánh được. Vì thế, hai người này vừa ra mặt là lập tức gây nên một cơn chấn động.

Quan giám trăm nghe hai người này nói thế, cũng đỡ căng thẳng. Dù cũng muốn bớt nảy sinh những sự việc náo loạn, nhưng ngại làm mất thể diện của hai người họ, hẳn đành phải giả vờ phóng khoáng, nói: “Được rồi, bản quan cho phép hai người hiến rượu, tiễn y lên đoạn đầu đài!”

“Cảm ơn đại nhân!” Đặng Vũ giơ cao vò rượu tạ ơn rồi mới cùng Lưu Tú nhắc chân đi về phía Đỗ Mậu.

Ánh mắt của đám cao thủ Tề gia bên cạnh quan giám trăm nhìn chăm chăm không rời Đặng Vũ và Lưu Tú. Tuy bọn chúng biết Hầu gia và Tề Vạn Thọ đều đánh giá rất cao hai thanh niên này, nhưng bọn chúng còn biết rõ hơn, nếu hai người làm loạn thì sự việc sẽ rất phức tạp.

Đương nhiên quan giám trăm không ngẫm nghĩ nhiều đến thế. Lưu Tú và Đặng Vũ ở Uyển Thành là người có gia sản, hơn nữa còn có danh vọng cực cao. Cho dù hai người này làm loạn, hẳn hoàn toàn có thể đem trách nhiệm trút lên đầu họ, do đó khi họ song song ra mặt, hẳn cũng chẳng thềm quan tâm.

Đỗ Mậu vẫn luôn ngẩng đầu đánh giá hai người Lưu Tú, Đặng Vũ. Lúc ở Uyển Thành, đương nhiên y đã nghe qua hai cái tên này.

Ánh mắt của Đặng Vũ và Đỗ Mậu vừa chạm nhau, cả hai cùng lộ ra một tia sáng kỳ dị.

Trong mắt Lưu Tú lại chỉ có thương tiếc. Đối với y, Đỗ Mậu quả thật là một hảo hán sinh không đúng thời.

“Đỗ huynh, đây là rượu do Đặng Vũ đệ và Lưu Tú huynh cùng dâng, để cho sự can đảm xuống tuổi vàng của Đỗ huynh thêm hùng tráng!” Đặng Vũ dùng cả hai tay dâng vò rượu lên.

“Xoảng... xoảng...” Dao phủ mở một sợi xích sắt cho Đỗ Mậu.

Đỗ Mậu nhận lấy vò rượu, đánh giá lại Lưu Tú và Đặng Vũ, giữa đầu dốc cạn toàn bộ vò rượu vào họng mình, rồi thuận tay quăng vò rượu đi, bật cười lớn.

Trong lòng Đặng Vũ, Lưu Tú thâm tán thưởng.

“RƯỢU ngon! Rượu ngon! Dùng ngũ cốc để cất, xem ra chính là sản phẩm tinh túy do nhà Đặng công tử cất rồi.” Đỗ Mậu đưa tay quẹt những giọt rượu còn đọng trên râu vào miệng, thái độ rất hào sảng.

“Đỗ huynh quả là người biết rượu. Đây chính là rượu do tiểu đệ tự cất.” Đặng Vũ cũng nói chẳng hề giấu giếm.

“Rượu ngon nhưng người còn tốt hơn! Tình cảm của hai vị, Đỗ Mậu ta đành hẹn kiếp sau sẽ báo đáp. Hai vị, mời!” Trong lúc nói Đỗ Mậu vẫn không hề giảm đi nửa phần ngạo khí, dường như vốn chẳng để cái chết vào trong mắt mình.

Trong lòng Lưu Tú, Đặng Vũ chấn động, đồng thanh nói: “Hảo hán! Nếu có kiếp sau thật, chúng ta nhất định sẽ cùng uống với huynh một bữa đến say!”

“ĐƯỢC! Chúng ta hẹn gặp ở kiếp sau!” Đỗ Mậu lại cười lớn sang sảng.

“Đỗ huynh có di ngôn hay di nguyện gì không? Lưu Tú ta bất tài, nếu có thể tận lực thì nhất định sẽ không tiếc chút sức nhỏ bé!” Lưu Tú nghiêm túc nói.

“À, ý tốt của Lưu huynh đệ, ta đây tâm lĩnh. Tâm nguyện của ta, huynh đệ không cách nào hoàn thành được đâu; di ngôn cũng miễn đi, nhưng mà, tâm nguyện của ta tự nhiên sẽ có người thực hiện thay!” Đỗ Mậu ảo não đáp.

“ô?” Đặng Vũ cũng có chút ngạc nhiên.

Đỗ Mậu lại ngước đầu lên trời cười lớn, tiếng cười vang khắp bốn phương.

Chương 4

MƯA GIÓ PHÁP TRƯỜNG

A HỔ TỀ XUNG chợt thấy vô số luồng gió mạnh đâm qua lưới kiếm, đánh ngược về thân thể hần khiến hần không khỏi sợ hãi. Mới rồi, dưới một hơi đàn ấp của hần, kẻ kia dường như không có sức đánh trả, ai ngờ lại phản kích ngay, hơn nữa vừa ra tay đã ghê gớm như vậy! Vì kinh ngạc nên kiếm thể trong tay Tề Xung chậm lại, rồi bị quét sang một bên.

Lưu Tú kéo Đặng Vũ làm hiệu, Vũ lập tức hiểu ra. Trong tiếng cười lớn của Đỗ Mậu, hai người lui về phía ngoài pháp trường.

Hồi lâu, Đỗ Mậu mới ngưng cười, hướng về phía Lưu Tú lui lại, hô lớn: “Lưu huynh đệ hãy chờ xem, giết một Đỗ Mậu này thì sẽ có ngàn vạn Đỗ Mậu khác đứng lên. Cuối cùng có một ngày càn khôn nhất định sẽ khôi phục được sự thanh bình sáng sủa...”

“Hay! Hào hán...” Chỉ trong một thời gian ngắn, tình cảm chung của trăm họ khắp nơi dâng cao, tất cả đều bị hào khí coi cái chết như về của Đỗ Mậu làm cho cảm động.

“Giờ Ngọ đã đến, hành hình!” Quan giám trăm nâng cao lệnh tiễn, đứng dậy, quát to tuyên bố.

“Chiu...” Ngay khi lệnh chém vừa được ném ra, một mũi ám tiễn từ trong bóng tối bắn thẳng đến mặt của quan giám trăm.

“A...” Quan giám trăm kinh hãi hét lên, dường như đã quên mất bên cạnh mình còn có cao thủ của Tề gia.

“Keng...” Người ra tay chính là đệ tử thứ năm của Tề Vạn Thọ, Á Hổ Tề Xung!

“Đỗ đại ca, đệ đến cứu huynh đây!” Một tiếng hô vang lên, rồi từ trong đám đông, một bóng xám như con chim lớn vỗ nhào về phía Đỗ Mậu.

“Bảo vệ pháp trường!” Quan giám trăm cố chạy trốn trong cõi chết, hoảng loạn cả chân tay, cao giọng hô.

“Chiu... chiu...” Quan binh bốn phía liền giơ ống tay áo rộng lớn lên, từ trong đó hé ra từng chiếc nỏ.

Quan binh đều có chuẩn bị trước, như đã sớm biết sẽ có người đến cướp pháp trường.

Lưu Tú và Đặng Vũ đều rất kinh hãi. Bọn họ không hề nghĩ dưới tình huống được canh giữ chặt chẽ như vậy mà vẫn có người dám cướp pháp trường. Bọn họ ngẩng đầu nhìn cái bóng xám trên không trung đó, thấy người nọ đưa hai tay ra, từ trong tay áo bắn liền mười mấy mũi tên ngắn. Đám quan binh đang giương nỏ định bắn, lập tức ngã xuống hơn mười người.

Lưu Tú và Đặng Vũ càng sợ hãi hơn trước thủ pháp khéo léo của người cướp pháp trường, góc độ chính xác không chút sai lệch.

“Chém nhanh!” Quan giám trăm quát lớn.

Mấy tên đao phủ cũng nôn nóng, sao ngập ngừng được? Đại đao nhanh chóng chém xuống. Mắt thấy Đỗ Mậu sắp phải đầu rơi xuống đất, nhưng tên đao phủ chợt kêu lên đau đớn, ngã lăn ra chết.

“Đỗ lão đại, chúng tôi đến cứu huynh đây!” Toàn bộ đám người xung quanh náo loạn cả lên. Một nhóm hán tử mặc dân phục lần lượt rút đao chém giết những quan binh bên cạnh, xông lên trên pháp trường.

Lưu Tú trông thấy tay đao phủ sắp chém Đỗ Mậu lại ngã lăn ra chết, sắc mặt liền biến đổi, kéo Đặng Vũ, sợ hãi hỏi: “Tứ đệ, đệ làm gì thế?”

Đặng Vũ cười bí hiểm, nhẹ giọng đáp: “Đệ chỉ không muốn một nhân vật anh hùng như thế phải chết lãng nhách, nên không thể làm gì khác hơn là giúp đỡ đám người này một tay.”

“Tứ đệ, đệ chuốc lấy đại họa rồi, không lẽ đệ quên Tề gia có rất nhiều người nhận ra thủ pháp ‘Ám Dạ Lưu Tinh’ của đệ sao? Bọn họ mà nhận ra, làm sao đệ có thể thoát khỏi liên quan?” Lưu Tú hoảng sợ, tái mặt nói.

Đặng Vũ cũng biến sắc. Trong giây lát, y đã quên đổi sang thủ pháp bắn ám khí khác. Bây giờ nghe thấy những lời của Lưu Tú, y liền sợ đến toát mồ hôi, lạnh khắp người.

“VẬY làm sao đây?” Đặng Vũ vội hỏi.

“Chúng ta phải lập tức rời khỏi Uyển Thành, nếu không, chắc chắn sẽ không chạy thoát đâu,” Lưu Tú quả quyết nói.

“Nhưng việc làm ăn của chúng ta thì sao?” Đặng Vũ nóng nảy hỏi.

“Không còn cách nào khác, lập tức sai người chuyển đồ đạc ngay,” Lưu Tú nói một cách thẳng thừng.

Đặng Vũ biết mình đã gặp họa lớn. Phải biết rằng Lý Huy chính là con rể của tham quan cự phách đương triều, Tiết Tử Trọng. Mà Tiết Tử Trọng lại là một trong những bầy tôi được Vương Mãng sủng ái; lão ta nắm giữ việc của năm quân sáu viện trên cả nước, không chỉ có quyền lớn, mà phú quý còn sánh được với ngân khố quốc gia, cùng với lũ phú thương Tề Vạn Thọ cũng có quan hệ gần gũi. Còn Đỗ Mậu là trọng phạm của triều đình, sự bồng bột trong giây lát của Đặng Vũ đúng là đã dẫn tới đại họa như thế.

“Không, đệ sẽ đi hủy cái xác của gã đao phủ đó,” Đặng Vũ nói.

“Đệ điên rồi, nếu đệ tiến vào, tuyệt sẽ không ra được nữa!” Lưu Tú vội kéo Vũ lại, nói.

Đặng Vũ quay đầu đưa mắt nhìn, thấy trước cửa miếu Ty Dịch, Á Hồ Tề Xung cùng với đám cao thủ Tề gia đã phi thân lao xuống.

“Ngô Hán!” Đặng Vũ không nín được hô nhẹ một tiếng.

Lưu Tú cũng thấy rõ người cướp pháp trường đó, đúng là đình trưởng[1] Ngô Hán cực kỳ quen thuộc với bọn họ. Ở Uyển Thành, tuy thân phận địa vị của Ngô Hán không cao, nhưng danh vọng không hề nhỏ, hơn nữa vùng đất mà Ngô Hán cai quản chính là nơi bọn họ sinh sống.

“Ngô Hán, người dám náo loạn pháp trường hả? Bắt tất cả lại cho ta!” Quan giám trảm cũng đã nhận ra Ngô Hán, quát to.

“Ha... ha... ha...” Ngô Hán cười lớn, rồi nói vang: “Hôm nay, kẻ nào cản ta đều phải chết!”

“Nghịch tặc sao dám nói lời điên rồ hả? Ta phải cho người biết Uyển Thành không phải là không có người tài!” Á Hồ đánh tới như gió.

Nỏ của quan binh điên cuồng bắn một trận. Nhưng mới bắn được một mũi tên, có những kẻ còn chưa kịp bắn, đã lần lượt kêu thảm, ném cả nỏ, nhắm tịt mắt lại.

Lưu Tú kinh sợ hô khẽ một tiếng, Đặng Vũ lại kinh ngạc buột miệng la lên: “Diệp Lạc Vô Thanh châm!” “Xem ra hôm nay thật náo nhiệt, có lẽ chúng ta không cần phải rời Uyển Thành đâu!” Lưu Tú cảm thấy may mắn, nói.

“Ngay cả Thâm Thanh Y cũng đã đến, thể diện Đỗ Mậu cũng ghê gớm thật,” Đặng Vũ lẩm bẩm.

Ngô Hán nhìn Á Hồ đánh tới, tay phải giương lên, hai bóng đen liền bắn thẳng ra.

Á Hồ Tề Xung hừ lạnh, rút kiếm, ngăn cản hai bóng đen một cách chính xác.

“Bùm... bùm...” Hai cái bóng đen vừa chạm vào thân kiếm đã lập tức nổ tung thành hai luồng khói đen.

“Xem ra không độc chết được người rồi!” Ngô Hán ha hả cười lớn nói, đồng thời lấy đao hộ thân, bặt tung những mũi tên đang bắn thẳng tới Đỗ Mậu.

Đỗ Mậu gầm nhẹ một tiếng, cây cột gỗ lớn sau người gãy rắc một tiếng, bị xích sắt quấn quanh, đánh vụn thành những mảnh nhỏ. Hai tay, hai chân Đỗ Mậu lập tức thoát khỏi cột gỗ, tuy chưa thể đánh văng được xích sắt, nhưng y đã có thể tự do hoạt động.

“Giết...” Dường như Ngô Hán mang đến hơn vài chục người. Bỗng chốc tình thế cực kỳ hỗn loạn, Ngô Hán cứ gặp quan binh là giết.

Á Hồ Tề Xung gặp phải khói đen đó không khỏi hoảng sợ hơn. Nghe Ngô Hán vừa nói như vậy, tuy biết rõ có thể Ngô Hán chỉ hù dọa người thôi, nhưng hãn nào dám đem mình ra mạo hiểm chứ? Hãn đành vội thoái lui.

Sự tình biến đổi quá nhanh, hai luồng khói đen mau chóng khuếch tán, bao phủ cả khu vực khoảng sáu bảy trượng vào tận bên trong pháp trường. Một mảng đen kịt, chìa tay ra cũng không thấy được năm ngón.

“Tốt!” Đặng Vũ liếc nhìn Lưu Tú, nói: “Đại ca, đệ muốn hủy cái xác đó!”

Lưu Tú thấy pháp trường chìm trong một mảng đen tối, nếu muốn thừa nước đục thả câu thì đúng là cơ hội rất tốt. Mà chỉ có hủy cái xác chết kia, bọn họ mới có thể kê cao gối ngủ ngon. Tuy Lưu Tú có chút thềm trách Đặng Vũ làm việc quá buông thả, nhưng dù sao chuyện cũng đã xảy ra rồi, y không thể làm gì khác hơn là tìm cách tháo gỡ. Đó gọi là “không sợ nhất

vạn, chỉ sợ vạn nhất”[2]. “Đệ nhớ chỗ cái xác đó chứ?” Lưu Tú thấp giọng hỏi.

“Tất nhiên!” Đặng Vũ tự tin đáp.

“Tốt! Ta ở đây tiếp ứng đệ.” Lưu Tú gật đầu nói.

Đặng Vũ nghe vậy, thừa dịp khói mù đang tán ra, y lướt vào trong mảng tối đen đó. Vũ biết thứ mà Ngô Hán đã dùng quyết chẳng phải khói độc gì, mà là đạn mù, nhiều nhất cũng chỉ khiến người ta nôn mửa, còn đối với thân thể sẽ không gây thương tổn gì. Với kiến văn của mình, y đương nhiên biết rõ điều này.

Dân chúng bỏ chạy toán loạn, có đến hàng nghìn người xô đẩy giẫm đạp nhau, số người chết và bị thương không ít. Quan binh từ bốn phía đuổi tới pháp trường đều bị dòng người đổ dồn tới chia năm xẻ bảy, ngã trái ngã phải. Những ngõ hẻm và đường phố đều bị tắc nghẽn. Lưu Tú cũng đang ở trong dòng người chậm rãi di chuyển, nhưng ánh mắt của y lại luôn dõi về phía vùng khói.

Đặng Vũ lướt tới rất nhanh, trí nhớ của y rất khác thường, nhận biết nơi chốn càng tuyệt vời hơn, nên chẳng hề lo lắng bị lạc bên trong đám khói. Nhưng khi Đặng Vũ sắp đến bên cạnh cái xác của tay đao phủ, bỗng cảm thấy một luồng gió lớn dữ dội từ cạnh sườn ập tới.

Đặng Vũ lấy làm kinh hãi. Bên trong vùng mù mịt này, y không thể biết được đối phương là ai, bèn nghiêng người chống lại.

“Bùm...” Hai tay của Đặng Vũ và người kia chạm nhau. Dưới sự va đập của hai luồng sức mạnh, cả hai đều lui lại vài bước.

“Chưởng lực khá!”

Đặng Vũ giật mình, nhận ra đó là tiếng Ngô Hán, không khỏi hơi lo. Nhưng y không muốn đánh nhau với Ngô Hán, không nhịn được, nhỏ giọng nói: “Người tìm sai người rồi.”

Bên trong vùng đen tối, Ngô Hán bỗng sững người. Đặng Vũ lại cảm thấy một luồng gió sắc nhọn ập tới, rõ ràng là một cao thủ dùng kiếm. Y cố không được nữa, đành phải nghiêng mình né tránh. Nhưng trong khói đen, thanh kiếm như có mắt, bám theo từng chuyển động của Đặng Vũ.

“Người chạy không thoát đâu!” Tên cầm kiếm hình như đối với chiêu kiếm này rất tự tin, cũng cảm giác được sự lúng túng của Đặng Vũ, nên hừ lạnh, nói.

Đặng Vũ lại cả kinh, nhận ra đó là tiếng của Á Hồ Tề Xung, hiển nhiên hẳn cũng đã coi y là người cướp pháp trường. Mà y vừa mới nói với Ngô Hán một câu, Tề Xung đã lập tức nhận lầm là y và Ngô Hán cùng một phe. Bên trong đám khói tối tăm, Tề Xung vốn không dám ra tay ẩu, nhưng vì nghĩ là Đặng Vũ và Ngô Hán quen biết nhau, tất nhiên hẳn sẽ không hạ thủ Lưu tình.

Đặng Vũ đã thay đổi mười tám loại thân pháp, lui được hai trượng nhưng vẫn không cách nào tách khỏi sự đeo đuổi của một kiếm đó. Đặng Vũ biết nếu mình còn không ra tay, chỉ sợ sẽ chết dưới kiếm của Á Hồ. Lý do Đặng Vũ liên tục lui chính là không muốn để lộ võ công. Nhưng trong lúc hiểm nghèo, y không thể cố giấu thêm nữa.

Đặng Vũ xuất chiêu, ngón tay búng ra như hình đóa hoa lan. Nếu có ánh sáng, hẳn sẽ được nhìn thấy ngón tay đó uốn éo đẹp đẽ như linh xà khê múa. Nhưng trong vùng tối đen đó lại chỉ có vô số luồng gió mạnh phá vỡ không gian.

Á Hồ Tề Xung chợt thấy vô số luồng gió mạnh đâm qua lưới kiếm, đánh ngược về thân thể hẳn khiến hẳn không khỏi sợ hãi. Mới rồi, dưới một hơi đàn áp của hẳn, kẻ kia dường như không có sức đánh trả, ai ngờ lại phản kích ngay, hơn nữa vừa ra tay đã ghê gớm như vậy! Vĩ kinh ngạc nên kiếm thể trong tay Tề Xung chậm lại, rồi bị quét sang một bên.

Trong lúc Á Hồ thâm kê không hay thì bị một luồng chỉ phong đánh thẳng vào trước ngực, hẳn hoảng sợ vừa lui bừa, vừa khua tay chặn lại.

“Soạt...” Á Hồ đau đớn, rên một tiếng, mu bàn tay đã bị đâm thủng.

Lúc Á Hồ đang kê thâm, luồng chỉ phong lại tới, làm hẳn hoảng hốt không ngừng thoái lui.

Đặng Vũ không dồn ép nữa, mau chóng lui lại. Y cũng chẳng đi tìm cái xác kia nữa.

Lưu Tú lúc này đang rất sốt ruột, chợt thấy một bóng trắng lóe lên, Đặng Vũ đã đến bên cạnh y.

“Đại ca, đi mau!” Đặng Vũ liền kéo tay Lưu Tú, lách vào dòng người.

“Có hủy được xác chết không?” Lưu Tú hỏi.

“Lần này nguy thật rồi. Đệ vừa mới giao thủ với Á Hổ, dù hãn không nhìn ra được Thiên Nhất Thiên Chi của đệ, nhưng chỉ cần hãn nói lại, chắc chắn Tề Vạn Thọ sẽ biết ngay là đệ ra tay!” Đặng Vũ lo âu nói.

“Ôi!” Lưu Tú choáng váng.

“Đại ca, đều tại đệ không phải, khiến huynh phải chịu phiền phức này!” Đặng Vũ đầy ân hận, nói.

Lưu Tú không kìm được, thở dài một hơi: “Huynh đệ ta dùng mấy lời như thế làm gì? Xem ra, chỉ có cách rời khỏi Uyển Thành thôi!”

“Người nào gây chuyện, người đó gánh. Đệ sẽ đi đầu thú, đại ca không cần rời...”

“Nói bậy! Năm huynh đệ ta đã cùng nhau lập lời thề. Chút gia nghiệp của ta có đáng gì chứ? Ta thấy hay là đến chỗ huynh trưởng của ta ở Thung Lăng là được,” Lưu Tú ngắt lời Đặng Vũ, nghiêm trang nói.

Đặng Vũ thấy Lưu Tú như vậy, bèn không nói gì nữa. Bất chợt, Đặng Vũ khẽ hô một tiếng: “Thẩm Thanh Y!”

Lưu Tú theo tiếng nhìn lại, quả nhiên trông thấy một cô gái mặt mũi xinh xắn đang cùng Đỗ Mậu lẫn trong đám người, phóng ra ngoài. Thi thoảng nàng quay đầu lại, khua tay lên, quan binh lần lượt ngã xuống. Ngô Hán cũng đã từ trong khói đen đánh giết lao ra.

Ngô Hán mang đến khoảng hơn hai mươi người, giờ chỉ còn bảy tám người đánh ra được. Dưới tên nỏ của quan binh, có thể may mắn không chết đều là hảo thủ.

Lưu Tú nhin không được, khen: “Hảo hán!”

“Võ công của hãn không kém hơn đệ!” Đặng Vũ nói.

“Ồ!” Lưu Tú liếc nhìn Vũ, không nói câu nào, kéo y theo đoàn người tản đi. Đại loạn trong Uyển Thành, bọn người Ngô Hán đã mang được Đỗ Mậu trốn khỏi pháp trường, còn Lưu Tú trở về cửa hàng gạo, lập tức gọi lão Lưu Trung giữ sổ sách tới.

Lưu Trung là người trong họ của Lưu Tú, vốn là quản gia của thúc phụ Lưu Lương, đã từng theo thúc phụ y đi rất nhiều nơi. Ngay cả khi Lưu Lương

nhậm chức Huyện lệnh Tiêu huyện[3], cũng mang theo Lưu Trung. Lúc đó, Lưu Tú cũng theo thúc phụ đến Tiêu huyện học hành. Sau khi Lưu Lương từ quan, Lưu Trung cũng theo về quê nhà, trở thành quản gia của Lưu gia. Rồi Lưu Tú đến Trường An xin học, tìm hỏi danh sư khắp nơi. Đến khi xong xuôi việc học, đạt được một thân tuyệt học, y mới quay lại quê hương, mở một tiệm gạo trong Uyển Thành. Lưu Trung lại đến giúp Lưu Tú quản lý sổ sách. Bởi vậy, Lưu Trung chính là người mà Lưu Tú rất tin tưởng.

Lưu Tú không hề giấu giếm chuyện của Đặng Vũ, nói tất cả với Lưu Trung. Lưu Trung nghe xong, sắc mặt khẽ biến đổi. Nhưng dẫu sao lão cũng là người đã trải qua sóng to gió lớn, lại hiểu rõ Lưu Tú. Lão đã thấy Lưu Tú lớn lên, còn không biết ý của y sao?

“Thiếu gia muốn rời khỏi Uyển Thành đến Thung Lăng à?” Lưu Trung hỏi.

“Không sai, chúng ta phải lập tức đi ngay, chậm trễ e không kịp!” Lưu Tú dứt khoát nói.

“Được! Ta lập tức để A Phúc đi cùng. Thiếu gia cứ yên tâm, giao nơi này cho ta xử lý là được,” Lưu Trung liền cười nhạt, nói.

“Nhưng, chúng ta không thể bỏ lại Trung thúc. Thúc cũng phải mau mau rời khỏi Uyển Thành mới được,” Lưu Tú dặn dò.

“Ta sẽ không có chuyện gì đâu, nhiều năm như vậy rồi còn gì. Thiếu gia vừa ra khỏi thành, ta sẽ mở cửa ngay, lấy danh nghĩa của thiếu gia đem lương thực chia cho dân tị nạn. Cho dù quan phủ muốn tra xét cũng chang còn gì,” Lưu Trung bình tĩnh nói.

“Lời của Trung thúc rất đúng ý ta! Tề gia sớm đã ngứa mắt với tiệm gạo của chúng ta rồi, hẳn sẽ không buông tha số lương thực này. So với việc cho bọn quan phủ, chúng ta thà cấp cho dân tị nạn còn hơn!” Lưu Tú vui vẻ nói.

“Ta lập tức chuẩn bị đồ cho thiếu gia. Ta sẽ đem vàng bạc nơi này đưa đến gia trang của nhị cô gia,” Lưu Trung nói.

Lưu Tú gật đầu, Lưu Trung làm việc y cực kỳ yên tâm. “Trung thúc, không cần nói chuyện này cho nhị tỷ, tỷ ấy sẽ lo lắng lắm.”

“Ta biết.”

Bốn cửa lớn của Uyển Thành đã đóng chặt, bất cứ người nào cũng không thể tùy tiện ra vào, trừ phi có được văn thư của Đô thống nha môn, hay thủ

dụ[4] của Hầu gia. Đương nhiên, nhân vật quan trọng trong Tề phủ lại là ngoại lệ.

Lưu Tú và Đặng Vũ vốn muốn mau chóng ra khỏi thành, xem ra bây giờ không thể đi được nữa. Trừ phi bọn họ từ trên thành nhảy xuống, nếu không, tuyệt đối không thể thoát ra ngoài.

“Làm sao đây?” Đặng Vũ hỏi.

“Chúng ta đành phải đợi đến tối mới hành động tiếp, chỉ mong bọn chúng chưa phát hiện chuyện đệ ra tay!” Lưu Tú hít vào một hơi, bất lực nói.

“Có rồi, chúng ta hãy đến pháp trường phía tây thành!” sắc mặt Đặng Vũ bỗng hiện vẻ mừng rỡ, nói.

“Pháp trường phía tây thành?” Mắt Lưu Tú cũng sáng ngời.

“Không sai, nếu chúng ta ở trong miếu Ty Dịch, cam đoan bọn chúng nhất thời sẽ không nghĩ ra. Chỉ cần đợi trời tối, chúng ta có thể ra từ phía tây thành!” Đặng Vũ nói.

“Hay! Vậy chúng ta sẽ tìm sự sống trong đất chết, đánh cuộc với chúng nó một lần đi!” Lưu Tú đồng ý, liền kéo Đặng Vũ đi về pháp trường phía tây thành.

Lúc này, ở pháp trường phía tây thành vết máu khắp nơi trên mặt đất, xác chết đều đã bị người ta mang đi hết. Hiện trường hiển nhiên đã được dọn dẹp, vốn là nơi cực kỳ ồn ào, giờ đây lại yên lặng như cõi chết.

Lưu Tú cũng không dám đi vào miếu Ty Dịch từ mặt trước pháp trường, vì bất kể lúc nào, trong miếu đều có người canh giữ, chỉ là nhiều hay ít thôi.

Trong miếu Ty Dịch nói chung đều là xác tử tù, cùng với một vài công cụ tra tấn và vật cúng tế, nên chẳng cần nhiều người canh gác. Hôm nay bên trong miếu có lẽ sẽ đặt rất nhiều thi thể chờ xử lý. Đặng Vũ chọn một nơi như vậy để ẩn nấp quả là tuyệt diệu, nơi càng nguy hiểm càng an toàn, dĩ nhiên, sẽ không có người nào nghi ngờ đến nơi này.

Khi Đặng Vũ đang từ cửa thành phía nam đi tới tây thành đã nghe nói quán rượu của mình bị niêm phong, biết may mắn của mình đã không còn nữa. Y và Lưu Tú cũng sẽ bị đối xử như bọn đồng đảng hung phạm Ngô Hán.

Lưu Tú cũng biết Lưu Trung đã bắt đầu phát lương cho dân tị nạn, chỉ nhìn phương hướng mà những dân tị nạn này ào đến là có thể đoán được. Lưu

Tú cực kỳ tin tưởng vào sự nhanh nhẹn khi làm việc của Lưu Trung. Chỉ với vài hộ vệ trong miếu Ty Dịch sẽ không thể phát hiện được Lưu Tú và Đặng Vũ đã lặng lẽ lẻn vào. Hai người vào từ phía sau miếu, cũng chính là buồng để xác, tất nhiên sẽ chẳng có ai muốn đến một chỗ như thế để tuần tra. Vì vậy, Đặng Vũ và Lưu Tú dễ dàng nấp vào trong.

Lưu Tú và Đặng Vũ vừa vào được buồng để xác, liền nghe thấy một loạt tiếng bước chân từ từ truyền lại.

“Có người!” Đặng Vũ nháy mắt với Lưu Tú, thấp giọng nói.

Lưu Tú liếc nhìn vài chục xác chết được che phủ bằng vải trắng đặt ở khắp nơi, khe cau mày, rồi chỉ chỉ vào một cái giá gỗ.

Đặng Vũ lập tức hiểu ý, mỗi người chọn một vị trí gần cửa sổ, nấp dưới giá gỗ, hai tay nắm lấy thanh giăng ngang bên dưới đấy. Vì giá gỗ cách mặt đất gần nửa thước, nếu không có ai để ý cúi đầu quan sát, sẽ khó mà phát hiện được có người nấp ở dưới.

Lưu Tú và Đặng Vũ vừa nấp xong, liền có người mở cửa sắt của buồng để xác, chỉ nghe tiếng của một hộ vệ truyền đến: “Mời Tề phó tổng quản vào, tất cả thi thể đều nằm bên trong.”

“Được rồi, không còn việc của các người nữa. ”

Lưu Tú nhận ra đó là tiếng của giáo đầu phủ Đô thống Hồ Bưu. Đồng thời, y cũng biết vị Tề phó tổng quản mà tên lính canh vừa nói chính là cao thủ thứ năm của Tề phủ, Tề Tử Thúc; y không khỏi thầm kinh hãi trong lòng.

Lưu Tú đương nhiên biết võ công người này đáng sợ, trong Tề phủ chỉ đứng hàng thứ năm, nhưng trên giang hồ lại là một cao thủ hiếm có. Dù cho y có dùng hết sức, e là cũng không chắc có thể hơn Tề Tử Thúc một chiêu nửa thức. Y không ngờ Tề Tử Thúc lại đến đây nhanh như vậy.

“Chẳng lẽ bọn chúng đã động chạm vào những vết thương của các xác chết này?” Giọng nói của Tề Tử Thúc có phần già nua, nhưng vẫn rất hùng hậu.

“Tin rằng bọn chúng cũng không dám làm ẩu, chính là quân Đô kỵ kéo người vào đây!” Hồ Bưu đáp.

“ừm.” Tiếng bước chân của Tề Tử Thúc rất nhẹ, gần như không thể nghe thấy, dường như lão đang bắt đầu xốc vải trắng trên thân những người chết lên.

Lưu Tú và Đặng Vũ không dám thở mạnh, sợ Tề Tử Thúc phát hiện. Nghe tiếng bước chân thì trong phòng đang có năm người đi lại, ba người khác có lẽ là người của phủ Đô thống, còn lại hẳn là người của Tề gia.

Tề gia phái Tề Tử Thúc đến, xem ra Nam Dương hầu Vương Hưng thực sự rất để ý tới chuyện này.

“Ta đã nói kẻ nào ăn tim gấu gan báo mới dám cướp pháp trường trong Uyển Thành, hóa ra ả giặc Thẩm Thanh Y cũng đã đến!” Tề Tử Thúc hừ lạnh nói. Hình như lão đang khám xét tử thi, chắc hẳn muốn từ những đặc điểm của vết thương hay binh khí mà dò ra kẻ địch là ai.

“Ngô Hán thật đã khiến lão phu nhìn nhầm. Hẳn đúng là truyền nhân của Đoạn lão quái!” Tề Tử Thúc lâm bâm.

Tim Lưu Tú đã nhảy lên tận cuống họng. May thay, Tề Tử Thúc chỉ thoáng nhìn qua người chết trên cái giá đó, chứ chưa dừng lại, đi thẳng luôn.

“Người này chết dưới ám khí Âm Dạ Lưu Tinh. Trong Uyển Thành, người có thủ pháp này chỉ có tiểu tử Đặng Vũ thôi; xem ra Xung nhi đã không nói oan cho gã. Không ngờ tiểu tử này cũng ở trong nhóm Đỗ Mậu, đáng đời tên tiểu tử Lưu Tú đi theo cũng phải nhận xui xẻo!” Tề Tử Thúc có lẽ đang khám xét vết thương của tay đao phủ nọ, lắc đầu lẩm bẫm.

Đặng Vũ lại thấy bình tĩnh trong lòng. Y sớm đã biết, thủ pháp ám khí của mình không thể gạt được Tề Tử Thúc. Huống chi, y đã sớm biết mình là tội phạm truy nã, nên chẳng để ý Tề Tử Thúc nói thế nào. Y chỉ có chút hối hận khi đó đã quá bốc đồng, làm liên lụy cả Lưu Tú, nhưng chuyện đã đến nước này thì cũng chẳng còn gì để nói nữa.

Tề Tử Thúc nhìn hết từng cái xác, có vẻ như không tính ở chỗ này quá lâu, quay đầu về phía Hồ Bưu, nói: “Giáo đầu có thể cho người đi bắt Lưu Tú rồi đấy, bắt luôn cả nhà gã nữa!”

“Vâng!” Hồ Bưu nhận lệnh, rời đi. Hiện giờ chứng cứ rành rành, Hồ Bưu không thể bao che cho Lưu Tú được, mặc dù quan hệ ngày thường của hắn với Lưu Tú cũng không tồi.

Lưu Tú thầm buồn cười, lúc này bọn chúng mới tới, chỉ e Lưu gia sớm đã người không lâu trống, không còn Lưu lại bất cứ thứ gì. Lưu Tú cũng hiểu rõ, nếu chỉ dựa vào chút suy đoán của Tề Xung, sẽ không có ai dám tự tiện

ra tay với y. Với sức ảnh hưởng của y ở Uyển Thành, ngay cả Tề phủ có muốn đụng đến y cũng phải cân nhắc trước một lượt. Bởi vậy, y rất yên tâm với sự sắp xếp của Lưu Trung.

“Sầm...” Cánh cửa sắt lớn đã đóng lại.

Lưu Tú và Đặng Vũ thầm thở phào một hơi. Nhưng đột nhiên, Lưu Tú nghe thấy một tiếng hít thở cực nhẹ ở gần chỗ mình truyền lại.

Với thính giác của Lưu Tú, tuyệt không thể lầm được; nhất thời, dù là kẻ gan lớn tày trời, y cũng không khỏi sờn cả tóc gáy. Lưu Tú theo tiếng nhìn lại, hoảng sợ khi phát hiện dưới đáy một chiếc giá cách y chưa đến một trượng, có một người đang bám như con thạch sùng, lại không phải là Đặng Vũ.

Ánh mắt Lưu Tú vừa chuyển sang đấy liền nhận ra người đó cũng đang nhìn mình, ánh mắt sắc như lưỡi dao.

“Người là ai?” Lưu Tú nhỏ giọng hỏi.

“VẬY NGƯỜI LÀ AI?” Người đó hỏi lại Lưu Tú.

Lúc này, Đặng Vũ cũng đã phát hiện ra sự tồn tại của kẻ thứ ba, nhanh chóng từ dưới cái giá lăn ra.

“Đành xin lỗi vậy!” Đặng Vũ hừ lạnh, nhanh nhẹn quét chân vào kẻ thứ ba ở đáy giá đó.

Người kia hơi giận, lại cũng như một con lười từ đáy giá lăn xuống, khi ra khỏi phạm vi cái giá, thân hình mau chóng bắn lên.

Đặng Vũ cong hông mượn lực, như một cây cung giương căng bắn tới, hai tay như hóa thành ngàn vạn đóa sen đánh thẳng vào người kia.

Tuổi người kia không lớn, có vẻ xấp xỉ Đặng Vũ. Thấy Đặng Vũ lại công tới, thần sắc liền lộ vẻ tức giận, hừ lạnh: “Người cho là ta sợ người sao?”

“Thế là hay nhất!” Đặng Vũ cũng chẳng thềm để ý. Vũ không muốn có người biết được hai huynh đệ y trốn ở đây. Thân phận đối phương lại không rõ, lỡ tiết lộ hành tung của huynh đệ mình ra bên ngoài, chỉ e cả hai sẽ thật sự bị vây chết bên trong Uyển Thành. Bởi vậy, y không thể không dùng thủ đoạn giết người diệt khẩu để đối phó với người này.

Đặng Vũ vốn chẳng coi người kia ra gì, ở Uyển Thành, y cực kỳ tự phụ. Mặc dù trong thành cao thủ như mây, các ngành nghề đều có thể có rất

hiều cao thủ, nhưng trong bạn bè cùng lứa tuổi, Đặng Vũ chưa gặp gỡ mấy người. Cộng với dáng dấp hơn người, trừ Lưu Tú ra, y chưa từng phục ai. Người trẻ tuổi kia thấy thế công của Đặng Vũ, trong mắt lộ một thoáng kinh ngạc, nhưng không hề bối rối. Hai tay y quay lại, vẽ ra một nửa vòng tròn trong không trung, ngón tay như linh xà phì phù rời hang, cực kỳ sinh động. Mắt thấy Đặng Vũ sắp đánh trúng ngực đối phương, bất chợt tay phải Vũ trầm xuống, ảo ảnh ngàn vạn đóa hoa sen do hai tay Vũ hóa thành lập tức biến mất. Cánh tay như rắn của đối phương ấn vào cổ tay Vũ, lại giống một con đĩa hút máu bám dính không buông.

Đặng Vũ rất kinh sợ, vội vàng giật tay lại, nghiêng người, dùng khuỷu tay trái thúc vào, tất cả đều nhanh như chớp.

Người kia cũng không ngờ Đặng Vũ biến chiêu nhanh đến vậy. Y không thể làm khác hơn là đành bỏ chiêu, lui lại. Trên thực tế, y cũng quá khinh địch, hết như Đặng Vũ vậy.

Đặng Vũ cũng không đuổi, cùng người nọ đồng thời lui về sau hai bước. Đặng Vũ phát hiện ra trên cổ tay mình đã có thêm vài dấu màu đỏ, hiển nhiên là do ngón tay đối phương vừa rời đã bám lên.

“Công phu khá!” Đặng Vũ khẽ khen một tiếng, đồng thời lại ra tay. Lần này, y không dám khinh địch một chút nào, vừa rời suýt nữa đã phải chịu thiệt lớn.

“Người cũng không tồi!” Người trẻ tuổi kia cũng khẽ kêu lên, không lùi mà tiến, đón thẳng đòn của Đặng Vũ.

“Ầm...” Đúng lúc đó, chợt nghe bên ngoài cửa sổ truyền vào một tiếng sấm nổ vang. Dường như bão tố vào giây phút này cũng muốn tham gia chuyện náo nhiệt.

Lưu Tú không ra tay, nhưng trong mắt lóe lên một vẻ kinh ngạc trước võ công của người trẻ tuổi kia. Dù y biết Đặng Vũ sẽ không có chuyện gì, nhưng y cũng nhìn ra trong hiệp đầu tiên Đặng Vũ đã chịu chút thiệt thòi. Hơn nữa, Đặng Vũ chưa chắc có thể thắng kẻ đó.

Lưu Tú ngạc nhiên với những chiêu thức cổ quái của người trẻ tuổi này, phảng phất như có một uy lực khó mà tưởng tượng nổi.

Lần này Đặng Vũ khôn hơn, tất nhiên sẽ không cho đối phương có cơ hội bám vào cổ tay; y ra quyền như gió, tiến nhanh đánh nhanh.

Người trẻ tuổi kia cũng tuyệt đối không chịu kém, chỉ lui hai bước đầu, rồi lập tức ổn định được thân thể. Không nhanh không chậm, lấy chậm chế nhanh, cả thân thể giống như không có khớp xương, tùy ý vắn vẹo, hai tay vẽ ra những vòng tròn to nhỏ, bình tĩnh nhẹ nhàng tiếp tất cả các thế tấn công của Đặng Vũ. Trong chốc lát, hai người đã qua vài chục chiêu, còn những xác chết trên giá thì lên xuống như bướm bay ong liệng; nhưng cả hai đều cố gắng không để phát ra bất cứ âm thanh nào. Cơn mưa giông đúng lúc đó cũng đã che đậy rất tốt cho bọn họ, những người bên ngoài căn bản không hề nghe thấy những tiếng động bên trong phòng để xác.

“Rào... rào...” Giọt mưa rơi trên mái nhà, phát ra một chuỗi âm thanh trong trẻo. Trận mưa này quả thật rất lớn, còn ánh sáng thì dần dần tối đi.

Lưu Tú không hề nhúc nhích, chăm chú nhìn cuộc đấu của Đặng Vũ và người trẻ tuổi kia, quan sát cẩn thận từng chiêu thức cùng với góc độ ra tay của người, y càng lúc càng kinh hãi.

Sở học uyên bác của người trẻ tuổi này không hề dưới Lưu Tú, thậm chí có nhiều loại võ công Lưu Tú chưa từng thấy qua. Nếu không phải sở học của Đặng Vũ cực tinh thuần thì chỉ e đã bại dưới võ công quái dị của người này rồi.

Chính vào lúc này, tai của Lưu Tú chợt quây, thấp thoáng nghe có tiếng bước chân truyền tới, y không khỏi kinh hãi, vội thấp giọng nói: “Dừng tay!” Đồng thời ra tay xen vào giữa hai người kia, ngăn họ ra.

Đặng Vũ và người trẻ tuổi đều cả kinh. Trong lúc đang ngăn người, họ lập tức hiểu ý của Lưu Tú, bởi vì bọn họ cũng đã nghe tiếng bước chân, hơn nữa số người đến hình như không ít.

Ba người đều sợ, trong lòng trầm xuống.

“Bọn chúng đã phát hiện dấu vết của chúng ta sao?” Đặng Vũ vội thốt lên.

“Đều tại các ngươi!” Người trẻ tuổi kia tựa hồ cũng có chút tức tối.

“Ngươi...”

“Dừng cãi cọ nữa, trước hết xem động tĩnh thế nào rồi hãy nói!” Lưu Tú ngắt lời Đặng Vũ, khế khuyên bảo.

Đặng Vũ trợn mắt nhìn người kia, rồi đành theo ý Lưu Tú, nấu mình ở chỗ cũ.

“Những xác chết này cần phải chôn cất trong thời gian nhanh nhất. Nếu kinh thành đến hỏi đã chết và bị thương bao nhiêu người, các người sẽ nói thế nào?” Một giọng nói lạnh nhạt truyền vào.

“Chết năm người, bị thương một người!” Vài tên lính canh cùng đồng thanh trả lời.

“Ừ, nhưng phải báo ít hơn chút nữa. Chết ba, bị thương năm thôi!” Giọng nói lạnh lẽo đó lại truyền vào, hiển nhiên là đang khớp lời khai của đám quan binh.

“Bọn cướp kia là những ai?” Giọng nói lạnh lùng đó lại hỏi.

“Chỉ là vài tên tiểu tặc không làm được trò trống gì,” một đội lính canh lại đồng thanh đáp.

“Vậy vì sao chúng có thể làm loạn pháp trường rồi đi?” Giọng nói nọ lại hỏi tiếp.

“Là vì nghịch tặc Lưu Tú và Đặng Vũ dùng độc, như thế mới thừa dịp đang loạn mà cướp được trọng phạm!” Đội lính canh đó đáp.

“Tốt! Các người trả lời rất tốt!” Giọng nói lạnh lẽo khen, nhưng lập tức lại hỏi: “Nếu có người hỏi, nghe nói nơi này giặc loạn rất nhiều, dân không thể sinh sống, các người sẽ trả lời sao?”

“Đó chỉ là lời đồn thôi. Quận Nam Dương chúng ta là nơi trăm họ an cư lạc nghiệp, lòng người yên ổn!”

“Rất tốt, trong vài ngày nữa, khâm sai đại nhân sẽ đến Uyển Thành tra hỏi chuyện này. Các người phải nói như cách trình bày hôm nay. Hậu quả tất nhiên sẽ có Hầu gia và Đô thống đại nhân gánh vác. Nếu có ai dám nói bậy nửa câu, chém không tha!” Giọng nói lạnh lùng đó lại truyền vào.

Lưu Tú và Đặng Vũ không khỏi ngoảnh mặt nhìn nhau. Hai người tựa như không ngờ những người này tới chính là để xâu chuỗi lại lời khai, cũng là đem tội danh trút họa lên đầu hai huynh đệ. Bọn Lưu Tú đương nhiên hiểu mục đích làm vậy của Vương Hưng, đó là chỉ báo tin vui mà không đưa tin xấu, lừa dối quan khâm sai, giả như lão quản lý Nam Dương có phương pháp.

Thật ra, loại hành vi này đang là trào Lưu phổ biến, ở các nơi trong thiên hạ đều rất hay gặp.

Lúc này, chiến tranh khắp nơi, Vương Mãng bạo ngược chuyên chế đã khiến cho khắp nơi loạn lạc. Mỗi ngày, Vương Mãng đều nghe được tin tức xấu, điều đó làm cho hắn càng hung ác, càng điên cuồng hơn. Những bầy tôi gian nịnh thăm dò nắm bắt được tâm tư của Vương Mãng, đều bịa ra những cảnh tượng an lành giả tạo để dối trên lừa dưới, Vương Hưng làm như vậy, Lưu Tú cũng không thấy bất ngờ.

“Tốt! Các người hãy chuyển những xác chết này đến bên ngoài tây thành mà chôn đi. Động tác phải nhanh gọn, không được để nhiều người biết!” Giọng nói lạnh nhạt lại phân phó.

“Thuộc hạ hiểu rồi!”

Lưu Tú và Đặng Vũ đưa mắt nhìn nhau, lập tức vui sướng không ngờ, ánh mắt cùng lúc hướng về người trẻ tuổi kia. Người nọ cũng cười vẻ hiểu ý.

Hai cỗ xe ngựa nhanh chóng từ cửa thành phía tây đi ra. Mặc dù cửa vào thành được canh gác cực nghiêm, nhưng hai cỗ xe ngựa vận chuyển xác chết này có thủ dụ của Đô thống, tất nhiên không có ai dám cản trở.

Hai bên xe còn có mười mấy kẻ cưỡi ngựa đi cùng. Người người đều khoác áo tơi, đội nón lá giống như một đám bù nhìn biết cử động vậy.

Hố sớm đã được đào sẵn, ngay trên một gò đất ở ngoài tây thành ba dặm, nhưng lúc này trong hố đã đọng đầy nước. Đương nhiên đám quan binh mặc kệ mấy chuyện đó, dầu sao thì những kẻ này cũng không phải là người thân của mình, lười làm khô nước trong hố, chúng quẳng từng xác chết vào.

“Ôi...” Một tiếng thở dài và u ám từ trong chiếc xe khác truyền ra.

Sau cơn mưa không một tiếng động, tiếng thở thật dài này nổi lên đặc biệt rõ ràng, phần lớn đám quan binh đang chuẩn bị chuyển xác chết ở xe thứ hai đã nghe thấy. Tất cả đều im lặng, người này nhìn kẻ kia, đứng ở ngoài thùng xe, không một ai dám vào.

“Sao vậy, mau chôn đi!” Một quan binh vừa quẳng xác chết vào hố nước, đi lại, thấy mọi người đều dừng mọi động tác, không khỏi chất vấn.

“À, chân ta bị chuột rút,” một người đứng gần thùng xe nhất cười gượng đáp.

“Coi cái tướng lười của người này!” Kẻ kia không hề biết gì hướng về thùng xe, chui vào. Vừa xốc cái màn che lên, hẳn liền nghe thấy một tiếng thở dài từ trong đồng người chết truyền ra.

“A...” Kẻ nọ thất kinh, thét lên chói tai, vội lui xa ra.

Quan binh ở gần thùng xe đều nghe thấy tiếng thở dài thứ hai, không khỏi kinh hãi cũng hét lớn, nhảy dựng lên, sắc mặt đều tái nhợt.

“Có... có quý...” Quan binh vừa rồi nhắc tấm màn đã sợ đến nỗi thiếu chút nữa là tè ra quần. Giờ hẳn mới hiểu nguyên nhân vì sao mà những người này không lên xe chuyển xác chết xuống.

Quân Đô kỵ bên kia cũng đã tới gần, đoạn hỏi: “Phát sinh chuyện gì?”

“Có quý, trên xe...” Bọn quan binh đều luống cuống, chỉ về cái thùng xe đã truyền ra tiếng thở dài, sợ hãi đáp.

Quân Đô kỵ cũng sợ giật nảy mình, nửa tin nửa ngờ, nhưng thấy sắc mặt đám quan binh kia ai nấy đều trắng bệch, chúng cũng không dám xông bừa đến gần thùng xe.

“Có khi nào là giả chết không? Hay chúng ta... hay là đi đi,” một tên quan binh lắp bắp nói.

“Không được! Không chôn mấy cái xác này thì làm sao giải thích với thống lĩnh đây?” Một tên quân Đô kỵ hỏi.

“Muốn chôn thì người đi mà chôn,” một gã quan binh cũng có chút tức giận, nói. Thật ra địa vị của quân Đô kỵ và bọn họ tương đương nhau, nhưng quân Đô kỵ cứ như hơn người một bậc, đến cả đãi ngộ cũng cao hơn chút. Bởi vậy, những binh chủng khác trong thành đối với chiến sỹ của quân Đô kỵ đều không có chút lễ độ.

“Đi thì đi! Ai như đám nhát gan bọn người!” Tên quân Đô kỵ nọ ngạo nghễ, khinh thường nói.

“Người...” Gã quan binh kia giận lắm, muốn động thủ, lại bị một lão binh kéo lại.

Tên Đô kỵ khinh thường nhìn kẻ nọ, rồi giục ngựa đi đến bên cạnh xe. Khi đến phía trước chiếc xe, tên Đô kỵ này thoáng chút do dự, lấy thương khêu màn xe ra, lập tức hẳn sợ run lên.

Chỉ thấy trên đồng xác chết trong xe là một cái xác tóc tai dựng đứng, mặc áo trắng đang ngồi, cả người nhuốm máu, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, đôi mắt rỉ máu.

Không chỉ vậy, trên mặt xác chết đó hình như còn mang một nét cười cổ quái, nháy mắt với tên Đô kỵ đó.

Lúc tên này kêu mạnh lên, ánh mắt của tất cả mọi người đều dồn về phía thùng xe, dĩ nhiên cũng thấy cảnh tượng khiến người ta dựng tóc gáy đó.

“Quý...” Tên Đô kỵ quân kia sững sờ hồi lâu mới biết thét lên một tiếng, cây thương trong tay rơi xuống đất. Đúng lúc hắn kêu thét, muốn giục ngựa chạy đi, cái xác bỗng tà tà bay lên, mùi ngón tay như kích, với một tốc độ nhanh không thể tưởng tượng được, chớp lấy cổ hắn.

“Quý à... giả chết à... chạy mau...” Đám quan binh cùng quân Đô kỵ dần ý thức được, lập tức sợ đến nỗi hồn phi phách tán, chạy thục mạng về phía Uyển Thành.

Cặp vuốt quý còn chưa dùng lực thì tên Đô kỵ bị túm cổ đã sợ đến miệng phun bọt mép, hai mắt trắng dã, chết ngất đi; nhưng cái xác nọ vẫn nắm chặt cổ của hắn không buông.

Mãi đến khi đám quan binh chạy mất không còn một tên, cái xác sống lại đó mới nới lỏng tay, thở một hơi thật dài. Khi thi thể của gã Đô kỵ đó ngã ầm xuống ngựa, cái xác kia mới cười phì một tiếng.

“Các người ra đi! Đám tiểu quý nhát gan đó chạy hết rồi!” Xác chết bất ngờ mở miệng nói chuyện.

“Nặng quá, những người này chút nữa đã đè ta bẹp dí rồi!” Lưu Tú chui ra khỏi buồng xe, uốn éo vươn vai.

Người trẻ tuổi xa lạ kia cũng đã từ trong thùng xe nhảy ra, “xác chết” lập tức nhảy tới, đoạn nói: “Tài hóa trang của người thật lợi hại. Tiểu tử kia đã bị bộ dạng này hù chết!” Vừa nói, y vừa chỉ cái xác tên Đô kỵ trên mặt đất. Đương nhiên, “xác chết” chính là Đặng Vũ.

“Đó đều là do kế sách hay của bạn người!” Người thanh niên lạ thờ ơ nói.

“Không đâu, huynh đài quá khen rồi. Tại hạ là Lưu Tú, vị này là nghĩa đệ Đặng Vũ của ta, dám hỏi tôn tính đại danh của huynh đài là gì?” Lưu Tú khiêm nhường cười, nhã nhặn hỏi.

“Tại hạ họ Tần tên Phục. Thì ra hai vị chính là nhân vật anh hùng mà bọn chúng muốn truy nã, ngưỡng mộ đã lâu!” Người trẻ tuổi hết sức kinh ngạc, trở nên khách khí, nói.

“Nghe giọng của Tần huynh dường như cũng là người Uyển Thành, không biết Tần huynh vì sao cũng phải dùng thủ đoạn này để ra thành?” Lưu Tú có chút kỳ lạ bèn hỏi.

“Có những chuyện không có lý do gì cả, nếu cứ muốn hỏi vì sao thì sẽ mất đi niềm vui thú. Vì vậy

xin Lưu huynh bỏ qua cho ta không nói!” Tần Phục cười, thản nhiên đáp.

“Ồ, Tần huynh nói quá lời, ta đã lỗ mãng rồi!” Lưu Tú không chút để ý, cười nhạt nói.

“Chúng ta từ biệt ở đây vậy. Nếu có cơ hội gặp lại, Tần Phục nhất định sẽ mời hai vị nhân huynh uống vài chén!” Tần Phục lại nói.

Đặng Vũ thấy Tần Phục à ời thần bí như vậy, trong lòng có phần không thích. Hơn nữa vừa rồi giao thủ chưa phân thắng bại, với tâm tính thiếu niên, tất nhiên Đặng Vũ không quen nhìn thái độ từ chối người khác xa cả ngàn dặm của Tần Phục, nên không nhịn được cười lạnh lùng, nói móc: “Ta thấy ngày khác hãy nói tiếp, chỉ mong Tần công tử không phải loại người sang hay quên chuyện, ngày nào đó chạm mặt mà không nhận được chúng ta thôi.”

Thần sắc Tần Phục khẽ biến đổi, nhưng cũng không đáp lại Đặng Vũ, chỉ chấp tay nói: “Sau này gặp lại!” Nói xong, Tần Phục cũng không nhìn thêm Đặng Vũ lấy một lần, bước thẳng về phía xa.

“Tần huynh đệ không muốn một thốt ngựa thay cho đi bộ sao?” Lưu Tú lên giọng hỏi.

Tần Phục ngăn người, dừng lại nhìn mấy thốt ngựa buộc vào xe, cười nói: “Cảm ơn Lưu huynh nhắc nhở!” Nói xong, y cỡi một thốt ngựa khỏe ra, rồi hiên ngang bỏ đi.

“Chúng ta cũng đi thôi!” Lưu Tú nhìn Tần Phục đi xa, nói với Đặng Vũ.

Đặng Vũ thấy uất ức trong lòng, gã Tần Phục kia quả thật chẳng thân thiện gì. Đặng Vũ vốn là một người tâm tính cao ngạo, nhưng Tần Phục so với

Vũ có vẻ càng kiêu căng hơn, quả thật khiến cho Vũ không dễ chịu trong lòng.

“Sao phải giận chứ? Tức giận chính là lấy cái ấu trĩ và kém hiểu biết của kẻ khác để giày vò mình, đệ cũng không hiểu sao?” Lưu Tú vỗ vỗ vai Đặng Vũ, nhìn vẻ giận dữ của y, bèn hỏi.

Đặng Vũ ngẩn người, lập tức cũng bật cười, khâm phục Lưu Tú, nói: “vẫn là lời của đại ca sâu sắc thấu triệt, Đặng Vũ còn phải học hỏi nhiều!”

“Đừng vỗ mông ngựa một cách vớ vẩn nữa, đi thôi. Nói không chừng trong thành đã phát hiện ra chuyện và phái người đuổi theo đấy,” Lưu Tú tức cười nói.

Đặng Vũ quay đầu nhìn về bức tường thành cao lớn của Uyển Thành, không khỏi thở dài, lẩm bẩm: “Đúng là tai vạ do lòng sinh ra, ài, tạm biệt nhé, Uyển Thành...”

Tần Phục nhẹ nhàng nép xuống, y nghe tiếng vó ngựa đang dồn dập hướng về phía mình. Còn thót ngựa mà y lấy bên ngoài Uyển Thành chính là ngựa quan, nên y không dám cưỡi nghênh ngang lộ liễu quá, sau khi rời khỏi Uyển Thành đành phải thả đi. Lúc này đang gấp rút cần ngựa thay chân, bởi vậy y như một thợ săn, yên lặng đợi kỳ sỹ đi qua con đường này.

Trên mặt đất có chút ẩm ướt, cỏ hè muộn rậm mà xanh tốt, Tần Phục nấp trong bụi cỏ, gần như hoàn toàn bị sóng cỏ nhấn chìm.

Đang phi vùn vụt tới chính là một con ngựa, dường như còn có một đội người ngựa khác cũng đang đi tới chỗ này. Khẽ ngẩng đầu lên, Tần Phục thấy rõ cả mặt mũi lẫn trang phục của người trên lưng ngựa.

Là quan binh, còn là quan binh thuộc đội nào thì y không rõ. Y chỉ mới bước chân vào giang hồ vài tháng gần đây, nên chẳng hiểu lắm chuyện quan binh.

“Đi...” Quan binh ấy giơ roi đánh ngựa, phi nhanh giống như đang truyền tin thẳng trận từ biên cương vậy, lơ mơ không biết rằng trong bãi cỏ có Tần

Phục đang chờ thời cơ ra tay. Có lẽ hăn căn bản không thể ngờ lại có người đang đợi mình.

Năm trượng... ba trượng... một trượng, Tần Phục như điều hâu chồm lên, nghiêng người lao ra.

“A...” Tên quan binh kia chưa kịp hiểu rõ chuyện gì, đã bị rút khỏi lưng ngựa, té ngã rất nhanh, suýt chút nữa thì ngất đi luôn.

“Hí...” Tần Phục liền túm lấy dây cương, con ngựa chồm lên, y đã ngồi trên yên.

“Xin lỗi huynh đệ, ta mượn ngựa dùng tạm nhé!” Tần Phục ngoảnh đầu, thấy quan binh nọ rên thảm, cổ đứng lên, khoe miệng chảy máu, không ngờ cũng là một thiếu niên tuổi tác xấp xỉ mình khiến y cảm thấy có phần bối rối.

Con mắt oán giận của quan binh nọ như phun ra lửa, nhưng lúc này căn bản không có hơi sức đoạt lại ngựa, hăn không khỏi tức giận, chửi: “Con mẹ tên cậu tạp chủng người, lão tử liều mạng với người!” Chửi xong định xông tới đánh Tần Phục. Nhưng vừa rồi bị ngã dường như đã bị trật xương chân, mới lên được một bước, hăn bị ngã kèn ra, ôm đầu gối rên hừ hừ.

Tần Phục không khỏi cảm thấy buồn cười.

“Tên đáng chém nghìn đao nhà người, còn cười ư? Lão tử chửi tổ tông mười tám đời của người. Con mẹ nó, đúng là năm hạn, đi đến đâu cũng gặp xui xẻo. Lão tử trốn thoát không dễ dàng gì, lại gặp phải tên khắc tinh người... ôi chao...”

“Xin lỗi, con ngựa này coi như là ta mua đi!” Tần Phục thấy đối phương nói chuyện là lạ, liền quăng xuống một khối bạc.

Thiếu niên nọ không khách khí, liền chộp lấy nén bạc, lại nguyên rủa: “Tốt nhất là người hãy giữ chút bạc mà mua quan tài, đừng tưởng đoạt ngựa của lão tử thì sẽ có tốt đẹp gì, đợi lát nữa ắt biết!”

“Việc này không cần huynh đài lo lắng!” Tần Phục không khỏi bật cười nói, đồng thời vung roi, ruồi ngựa chạy đi.

“Ta tên Lâm Miếu, nếu người có thể không chết, sau này sẽ còn gặp lại nữa!” Thiếu niên nọ bưng đầu gối hướng về bóng lưng của Tần Phục, hô lớn.

“Ta nhớ rồi, sẽ còn gặp lại!” Tần Phục thấy người này quả thật thú vị, tự nhiên không để bụng lời chửi rủa của đối phương. Nếu đối lại là y, y cũng sẽ nguyện rửa kẻ đoạt ngựa của mình thôi.

“Mẹ kiếp, Lâm Miếu mất ngựa chưa chắc đã là không may! Nếu tiểu tử ngươi đã có nguyện ý giúp đỡ, lão tử cũng không ngại...” Thiếu niên nọ nhìn về bóng lưng của Tần Phục, lẩm bẫm. Nhưng rất nhanh gã đã ngẩng đầu trông về phía không xa, thấy một lớp bụi đất bốc lên càng lúc càng gần, một loạt tiếng vó ngựa dồn dập đang tiến lại.

“Mẹ kiếp, nhanh thật! Lão tử không hầu người chơi nữa, cầm bạc rồi còn không đi mới là lạ đấy.” Gã thiếu niên vừa nói, vừa phớt lờ vết thương ở đùi, lê bước chạy vào trong bãi cỏ dài trên sườn núi phía sau.

Tần Phục cảm thấy tiếng vó ngựa phía sau bám theo cực sát. Ban đầu y chẳng buồn để tâm, nhưng sau nghĩ lại thì thấy không đúng. Ke cả y đã vài lần đổi đường đi và phương hướng, nhưng đám người ngựa tựa hồ cũng đổi đường và hướng đi theo y. Đám người này hiển nhiên là đuổi theo y mà đến, không chỉ vậy, trong những người này còn có cao thủ truy tung[5], nếu không, không thể nắm được chính xác phương hướng y bỏ chạy mà đuổi theo gắt gao như thế.

Tần Phục muốn nhìn xem những người này là ai. Y không tin người của Tề phủ Uyển Thành lại đuổi theo được y nhanh và chuẩn như thế! Có lẽ lúc này người của Tề phủ còn chưa phát hiện ra vật bị trộm, nhưng cũng không phải không có khả năng! Tần Phục cầm cương ngựa, xông lên một ngọn núi. Tại đây, ít nhất cũng không sợ sự uy hiếp bởi kẻ địch đông người. Trừ phi đối phương đều là loại cao thủ như cầm Y Hồ và Đặng Vũ.

Một đội khoái kỵ rất nhanh đã tiến vào tầm mắt của Tần Phục, có hơn hai mươi người. Chỉ nhìn thế đuổi gió vờn trăng của những người đó là có thể biết họ là những kẻ có cuộc sống gắn với lưng ngựa, khiến người ta không thể coi thường.

“Trên sườn núi, không được để hãn chạy thoát!” Một đội kỵ binh thấy Tần Phục dẫn ngựa đứng trên sườn núi, bèn hô lên, đoàn ngựa lập tức tản ra bốn phía.

Tần Phục ngạc nhiên, đám người này không phải quan binh. Cách ăn mặc của họ có phần giống đám giặc cướp. Xem ra đám người này thật sự coi y là mục tiêu rồi, nhưng y chắc chắn bọn họ sẽ phải thất vọng.

“Các người vì sao cứ đuổi theo ta không rời thế?” Tần Phục cao giọng quát hỏi, đồng thời cẩn thận đánh giá những kỵ sỹ đó.

“Mau đem bảo vật trả lại bọn ta ngay, nếu không, đừng trách bọn ta bắn tên không thương tiếc!” Một tráng hán tử giục ngựa tới gần, hướng về Tần Phục đang trên sườn núi, quát to.

“Ta không hiểu các người đang nói gì, ta dám chắc là các người đã nhận lầm người rồi. Chúng ta đã gặp nhau từ trước rồi sao?” Tần Phục giữ đầu ngựa, cao giọng chất vấn.

Lời của Tần Phục quả đã làm đám giặc dưới núi sững sờ. Lúc này, bọn chúng đã có thể nhìn rõ khuôn mặt cùng quần áo của Tần Phục, nhưng đó không phải là người mà chúng đuổi theo, bảo sao không sững sờ?

Dưới chân núi, đám giặc lập tức nhìn nhau bối rối, có vài tên còn thấp giọng thì thầm, hiển nhiên bọn chúng cũng đã trở nên hồ đồ rồi.

“Ngựa của người rõ ràng là vật cưỡi của trại Thiên Hồ ta, nhất định người cũng là đồng bọn của tiểu tử họ Lâm kia! Hừ, đừng mong ở trước mặt ông mà giở thủ đoạn gì!”

“Nhị trại chủ, đừng nhiều lời với y, cứ bắt y trước rồi nói tiếp!” Một gã sơn tặc nói.

Tần Phục thầm kêu khổ, giờ mới nghĩ đến mấy lời sau cùng của gã thiếu niên kia là ý tứ gì. Xem ra đám người trại Thiên Hồ này đang truy kích Lâm Miếu, nhưng việc đánh nhỡ đập nhầm của y không ngờ đã như truy binh giùm gã họ Lâm kia. Hiện tại, bọn người này cứ nhất định tính hết lên đầu y, lúc này dù y có muốn cũng không thể giải thích rõ ràng được.

“Ta nghĩ các người đã hiểu lầm. Thốt ngựa này chỉ là ta cướp được từ một quan binh họ Lâm. Ta không biết đó chính là chiến mã của trại Thiên Hồ các người đâu.” Tần Phục vẫn cố gắng giải thích.

“Người cho rằng những lời này gạt được Trần Thông ta sao? Đi mà lừa đứa trẻ ba tuổi ấy!” Nhị trại chủ cười lạnh, nói.

“Nhị đương gia[òl, tiểu tử này giáo hoạt y như tên họ Lâm. Không cần nhiều lời với loại người này, giết hẳn là xong, không tin là tên họ Lâm không ra!” Một người nhắc nhở.

“Có nghe hay không, tiểu tử kia, ngoan ngoãn bó tay chịu trói đi, may ra có thể cho người một con đường sống, nếu không, đừng trách bọn ta xuống tay vô tình!” Trần Thông hừ lạnh, nói.

Tần Phục không khỏi lắc đầu. Y biết bất kể mình nói thế nào thì bọn chúng đều không tin. Chuyện này chính là do mình tự chuốc lấy phiền toái, thật sự không thể trách người khác được.

“Lên...” Người của trại Thiên Hồ quát ngựa đi lên núi một cách trật tự. Mỗi người đều giương cung đặt tên, xem bộ dạng đúng là muốn đuổi tận giết tuyệt.

Tần Phục thầm kinh hãi trong lòng. Mặc dù y không sợ đám người này, nhưng nếu đối phương dùng một trận loạn tên bắn tới thì sẽ vô cùng khó đối phó. Dù cho võ công y khá, nhưng đối với cung mạnh nỏ cứng nhiều như vậy cũng khó lòng phòng bị được.

“Các người không nói lý lẽ! Xin lỗi, ta không hầu tiếp được!” Tần Phục tất nhiên chẳng ngốc đến nỗi cam chịu “ăn” tên, liền hướng mặt sau sườn núi, lao nhanh đi.

“Chiu... chiu...” Một loạt tên cứng như châu chấu từ phía sau ập đến. Tần Phục khẽ quát một tiếng, thân mình ngửa ra sau, ngã dán lên lưng ngựa, roi ngựa thật dài cuộn ngược lại, lập tức như ngàn vạn con linh xà, thêu dệt lên một màn roi, cuốn lấy hết sạch những tên cứng bắn tới y và chiến mã.

“Thân thủ khá!” Trần Thông khen.

“Quá lời rồi, nhưng các người đúng là đã tìm nhầm người. Ta vốn chỉ muốn mượn ngựa của các người dùng tạm, ngày khác sẽ dâng trả gấp bội!” Trong lúc Tần Phục đang nói thì đã xuống tới sườn núi. Loạt tên sau lưng lần lượt tùm nãm tùm ba rơi xuống, nhưng đã mất đi sự chuẩn xác, dù có vài cái không trệch, cũng không thể tạo thành sự uy hiếp đối với Tần Phục.

Tần Phục chọn hướng về Dục Dương, giục ngựa chạy như điên. Chỉ cần vào được thành Dục Dương, đám người này sẽ không thể mặc sức hung hăng bằng cung nỏ, bởi vì trong thời đại này, tất cả các loại như cung nỏ

đều không được phép mang vào thành. Vì loại binh khí này có thể sát thương người từ khoảng cách xa, quan phủ cũng sợ kẻ khác gây bất lợi cho nhân vật quan lại, nên cấm mang cung tên vào thành.

Ven dịch đạo[7], dưới gốc cây già cổ, cờ của quán rượu đu đưa. Chủ quán rượu là một đôi vợ chồng già.

Đây là ngã ba đường Dục Dương, thông đến Uyển Thành và Cức Dương. Ở nơi này dựng quán rượu, có trà xanh rau quế, cũng thuận tiện cho người đi đường, làm ăn không tồi.

vợ chồng già có một đứa con ngốc nghếch, rất ít khi gặp người khác, chỉ ở phòng bếp đơn sơ nhóm lửa làm việc vặt.

Quán rượu nhỏ có thể ở nơi này mà thịnh lâu không suy cũng là điều lạ. Quan binh không bắt nạt, sơn tặc không cướp bóc trong thời đại này đã là cực kỳ đáng quý rồi. Dĩ nhiên, chẳng có ai lại đi tìm hiểu nguyên nhân chuyện đó cả. Cái mà người đi đường quan tâm chỉ là rượu ngon, trà thơm, ăn được no bụng, tiền bạc rành mạch là được, cũng không để ý nhiều đến vài đồng mấy cắc đó.

Lưu Tú không quá quan tâm đến việc rượu mà đôi vợ chồng già này cất ngon thế nào, y chỉ muốn mượn nơi đây nghỉ chân một chút, mặt trời giữa trưa quá chói chang khiến người ta chịu không nổi.

Giờ là mùa hè, bốn ba đường dài, không chỉ người khó chịu, cả ngựa cũng luôn rỉ mồ hôi. Bởi vậy, ở trong quán rượu nhỏ này dừng chân nghỉ ngơi, cũng là chuyện cực kỳ sáng khoái.

“Chường quĩ, mau mang trà ra, khát chết ta rồi,” một thiếu niên cực kỳ chật vật khập khiễng đi vào mái che nắng, cao giọng hô.

Lưu Tú nghiêng người liếc nhìn gã thiếu niên, thấy đối phương vận quần áo quan binh, nhưng lại rách nát tả tơi, giống như bị thứ gì đó làm rách toạc, mặt đầy phong trần. Lưu Tú lập tức không nhìn nhiều thêm nữa.

Ánh mắt của Đặng Vũ lại nhìn về ánh mặt trời chói chang bên ngoài tấm che nắng. Lúc này ánh mặt trời đang hùng hực, chỉ sợ còn phải nghỉ tạm ở

đây chừng một canh giờ nữa, trời mới mát mẻ hơn chút.

Thiếu niên vừa vào quán đã cởi quần áo quan binh rách nát ra, vò cuộn thành một đồng tròn, miệng lầm bầm oán hận: “Mẹ kiếp, thứ quần áo xui xẻo này, sao mặc vào đen đui thế, lão tử không cần người nữa!”

“Khách quan, trà của ngài đây. Lão đây chuẩn bị đều là trà mát, không biết khách quan còn muốn thứ gì khác không?” Ông lão nói cực kỳ lễ độ.

“Không biết chương quỹ ở đây có quần áo cũ vừa người của ta không? Chỉ cần sạch sẽ một chút là được,” thiếu niên đó nói.

Ông lão nhìn phần thân trên để trần, cơ bắp cường tráng của y, có chút lúng túng, đáp: “Có thì có, chỉ sợ không vừa thôi.”

“Không sao, chỉ cần không phải là thứ đàn bà con gái mặc, cũng không giống cái vải bọc thân xui xẻo này là được!” Thiếu niên nọ chẳng để ý gì, buông cuộn quần áo quan binh trong tay lên bàn, bình hòa nói.

Mọi người xung quanh thấy y nói chuyện thú vị như vậy, không kìm được đều bật cười.

“Vậy để lão đi tìm xem sao...” Ông lão nói xong định quay đi.

“Ài, chậm đã, hãy cầm cái vải bọc thân này để nhóm lửa đi,” thiếu niên đẩy bộ quân trang rách nát, nói.

Ông lão cầm lấy bộ quân trang giũ ra rồi nhìn, chỉ thấy mặt trên trừ hai đường bị rách và chút dư dáy ra, tất cả đều tốt, không khỏi nghi ngờ, hỏi:

“Khách quan, quần áo này chỉ cần vá một chút thì vẫn có thể mặc mà?”

“Lão đừng quan tâm, thứ đó quá xui xẻo, không thể mặc, không thể mặc được. Người mặc nó không có chuyện gì tốt cả. Bởi vậy, lão hãy mang đốt đi thì hơn,” thiếu niên có vẻ tràn đầy cảm khái, nói.

Những người ngồi kế bên nghe vậy, không khỏi bật cười, có người nói vui: “Lời của tiểu huynh đệ là phạm tội đó, nếu bị quan binh nghe thấy, cái đầu khó mà giữ được!”

Thiếu niên nọ cũng cười, đoạn nói: “Đầu ta đã mất vài lần rồi, cũng không ngại thêm lần nữa đâu. Những kẻ ngu ngốc nào thích mặc thì cứ để chúng mặc đi, còn ta không thềm cái thứ như da sói và vải bọc thân này. Hôm nay lão tử đã có thể chạy khỏi quân doanh, sẽ không bao giờ dính líu vào cái

thứ xúi quẩy này; ta không thể chịu được cái kiểu áp bức người lành, sợ hãi kẻ dữ ấy nữa!”

“Nói hay lắm! Hiện ta có chút quần áo, nghĩ sẽ vừa với người huynh đệ, chi bằng cầm lấy thử đi!”

Mọi người không khỏi theo tiếng mà nhìn lại.

Người vừa nói chính là kẻ thích náo nhiệt Đặng Vũ!

Thiếu niên nọ ngẩng đầu nhìn nhìn Đặng Vũ, đã thấy Đặng Vũ nâng một bọc quần áo đưa qua, thiếu niên bèn vội đứng dậy.

“Chỗ này là vài bộ quần áo đã giặt sạch của ta, nếu huynh đệ không ngại thì cứ mặc,” Đặng Vũ bọc trực nói.

“Ồ, vậy ta cũng không khách khí nữa,” thiếu niên nọ cũng không nhiều lời, thản nhiên tiếp lấy gói đồ của Đặng Vũ, lấy ra quần áo, kinh ngạc nói: “Vải tốt quá, cảm ơn rất nhiều. Dám hỏi huynh đệ tôn tính đại danh là gì? Lâm Miếu ta không phải loại người nhận ơn không báo!”

Đặng Vũ vỗ vỗ vai y, đoạn nói: “Sao phải khách khí vậy? Mau mặc vào đi. Ta làm vậy đâu phải muốn được trả ơn, chỉ là thấy huynh đệ người sống rất có cá tính, chút đồ này tính toán làm gì!”

Lâm Miếu cũng cười cười, vỗ vai Đặng Vũ, rồi nói: “Tình này ta xin nhận. Tiền trà rượu của người hôm nay, ta mời. Đừng chối từ nhé, nếu không, chính là người xem thường ta đó!”

Đặng Vũ cùng Lưu Tú đưa mắt nhìn nhau, Đặng Vũ cười nói: “Được, hôm nay người giúp chúng ta trả tiền cũng được, vậy cùng ngồi một bàn với ta lại có cấm kỵ gì sao?”

Mọi người nhìn hai người trẻ tuổi này, đều cảm thấy rất thú vị. Song, đó tuyệt không phải là điều nực cười, ngược lại còn làm cho tất cả trở nên khách khí hẳn.

- Thời xưa, đình trường tương đương với trường thị trấn ngày nay. Việc quản lý sổ sách dân số của họ lấy mười nhà làm một đơn vị, mười nhà là một thập, mười thập là một lý, mười lý là một đình, cả thầy mười trường, lý trường và đình trường. Như vậy, trong vùng đất quản lý của đình trường có khoảng một nghìn hộ. Cũng có cách nói khác, lấy năm nhà làm một đơn vị, năm nhà là một ngũ, mười ngũ là một lý, mười lý là một đình. Bởi vậy, đình trường cai quản khoảng từ năm trăm đến một nghìn hộ. Nhưng độc giả không cần phải đi sâu vào vấn đề này - TG.
- Khi làm chuyện gì, không thể chỉ nghĩ đến các tình huống thông thường mà phải tính cả những trường hợp đặc biệt, để chắc chắn không có chuyện gì xảy ra - ND
- Ngày nay, Tiêu huyện nằm ở phía bắc tỉnh Giang Tô
- Thủ dụ là chỉ thị viết tay - ND
- Truy tung nghĩa là truy tìm tung tích, dấu vết - ND.
- Đương gia là người quản lý, quản gia - ND
- Dịch đạo là đường chuyển công văn thư tín thời xưa. Hai bên đường có các trạm dịch, thư tín được chuyển trung gian qua đó hoặc kỵ sỹ đổi ngựa khò ở đó - ND.

Chương 5

THỦ ĐOẠN VÔ LẠI

“Cũng chẳng phải cao nhân gì, ở chỗ bọn ta gọi đây là giả heo ăn thịt hổ. Ta là heo, lão là hổ, đánh nhau đường nào cũng không thắng được lão, đành phải dùng tí ti thủ đoạn. Được rồi, không cần uống trà nữa, lão bảo bọn chúng tránh mau, bọn ta phải đi rồi, ” Lâm Miểu thờ ơ nói.

I

Giữa lúc mọi người đang nói chuyện đột nhiên vang lên một loạt tiếng vó ngựa dồn dập, ánh mắt mọi người bất giác cùng nhìn về phía phát ra âm thanh ấy.

Sắc mặt Đặng Vũ khẽ biến đổi, người mới tới chính là phó tổng quản Tề phủ, Tề Tử Thúc, cùng một đám cao thủ của phủ An Chúng hầu.

Vẻ mặt Lưu Tú cũng khẽ biến đổi, nếu lúc này Tề Tử Thúc phát hiện ra thân phận của hai người thì không hay. Nhân số của đối phương hơn gấp mười lần, với sức của hai người họ, căn bản không thể đối phó với đám người Tề Tử Thúc, chạy trốn cũng là cả một vấn đề lớn.

Đặng Vũ ngoảnh đầu nhìn Lưu Tú.

Lưu Tú nào phải không hiểu ý tứ của Đặng Vũ, nhưng lúc này bản thân đã nằm trong tầm mắt của đối phương, nếu lập tức bỏ đi rất có khả năng sẽ làm đối phương hoài nghi, lỡ không may còn biến tốt thành xấu.

“Quý khách, quần áo tới rồi!” Ông lão còng lưng đi ra.

“Cảm ơn chường quý, vị huynh đệ đây đã tặng ta bộ đồ này rồi, không cần nữa đâu. Hôm nay tâm tình ta khá thoải mái, chi phí của mấy vị nhân huynh đây, cứ tính hết cho ta!” Tâm trạng Lâm Miểu tựa như đang cực kỳ vui vẻ, lấy ra một khối bạc đặt vào tay ông lão, sáng khoái nói.

Ông lão ngẩn người. Sao lại có người chỉ uống chút trà mà trả cả một khối bạc thế này, vì bình thường có một hai đồng mà thôi.

“Nếu thừa thì không cần trả lại, thiếu thì sẽ trả thêm. Có điều, không tính những người mới tới này đâu nhé.” Lâm Miếu cười bảo.

Những người ngồi uống trà bên cạnh thấy Lâm Miếu hào phóng như thế, hơn nữa lại nói chuyện vô cùng hấp dẫn, tất cả đều nảy sinh thiện cảm.

Chưởng quỹ cũng không nói gì, chỉ nhìn quần áo trên người Lâm Miếu, tay nắm chặt khối bạc, im lặng lui xuống.

Lâm Miếu và mọi người đều thấy khó hiểu, không rõ vì sao ông lão ngay cả một biểu hiện cũng không có mà đã lui ngay xuống, quả thật có chút ngạc nhiên.

Lâm Miếu cũng chẳng tính toán đặc biệt gì; có điều y cảm thấy ánh mắt của ông lão lúc lui xuống có chút quái lạ, nhưng sự chú ý của y nhanh chóng bị Tề Tử Thúc và đám nhân mã của Hầu phủ thu hút mất.

“Chưởng quỹ, mau đem mấy bình trà lớn lên đây!” Đám Tề Tử Thúc vừa xuống ngựa đã hô lên.

“Nường chỗ! Nường chỗ!” Đám cao thủ của Hầu phủ thấy trong quán nước chẳng còn mấy vị trí, không đủ cho cả bọn ngồi, lập tức quát tháo ầm ĩ.

Lâm Miếu nổi giận, muốn đứng lên chửi nhưng bị Đặng Vũ đá khẽ một cước, Miếu ngơ ngác nhìn Đặng Vũ, có chút không hiểu.

Phần lớn đám người đi đường đang nghỉ chân trong quán đều là khách buôn; tuy cũng có vài nhân vật giang hồ nhưng không dám đối đầu với hơn hai chục tên như hổ như sói này.

Người giang hồ đương nhiên giỏi nhìn mặt đoán tướng nhất, thấy đám người này nghênh ngang đi vào là biết ngay trong bọn chúng chẳng có tên nào dễ chọc. Do đó, họ đành phải nhẫn nhịn đứng lên nường chỗ, cũng có người bất bình đứng lên bỏ đi.

Đám cao thủ của Hầu phủ không nhịn được liền vênh vang cười lớn, đặt đao kiếm lên bàn hoặc giơ chân giẫm lên ghế, tỏ vẻ cực kỳ uy phong, thái độ hống hách không sao chịu nổi.

Đặng Vũ đưa mắt nhìn Lưu Tú. Lưu Tú thừa cơ đứng lên, cất giọng khàn khàn nói: “Lâm huynh đệ, bọn ta đi trước đây.”

Lâm Miếu hết sức ngạc nhiên, lập tức lửa giận dâng lên. Lâm Miếu đương nhiên không biết nguyên nhân chính khiến Lưu Tú và Đặng Vũ muốn đi, mà chỉ nghĩ hai người này cũng sợ đám Tề Tử Thúc, y không nhận được nên đứng phắt dậy!

Trong lòng Lưu Tú vừa thầm kêu không hay, còn chưa kịp lên tiếng ngăn trở thì Lâm Miếu đã phẫn nộ chửi: “Con mẹ nó, cái gì thế!”

Đặng Vũ nghĩ hỏng việc rồi, mấy vị khách uống trà đang muốn đi cũng thầm kêu khổ.

Quả nhiên, lời của Lâm Miếu vừa dứt liền có một gia tướng của Hầu phủ đứng lên, giận dữ quát: “Tiểu tử thối, mày chửi ai đó?”

Lâm Miếu lửa dâng lên đầu, không để ý tới ánh mắt của Lưu Tú, ưỡn người ra, nhìn tên đó đầy khinh thường, đáp: “Ta đang chửi một đám chó cắn bậy sủa bậy, liên quan gì tới ngươi?”

“Con mẹ nó, muốn chết hả?” Tên gia tướng kia giận dữ vung đao chém tới.

Lâm Miếu phẫn nộ nói: “Đừng cho rằng người đông thì lão tử sợ!” Vừa nói Miếu vừa đưa tay chụp lấy một chiếc ghế, đập mạnh.

Trong lòng Lưu Tú thầm kêu hỏng rồi, nhưng việc đã tới nước này, y cũng không thể ngăn được nó phát triển. Đã vậy thì y và Đặng Vũ có muốn đi cũng không được, dù sao cũng không thể để cho người bạn mới quen phải chết thảm được. Huống chi, gã thanh niên tên Lâm Miếu này quả thật là một người nhiệt huyết, cực kỳ trọng tình nghĩa, bọn y sao có thể thấy chết mà không cứu?

Một số người khác vốn đang chuẩn bị rời đi, thấy vậy cũng dừng bước đứng xem. Tuy nhân tính trên đời này đã dần mai một nhưng vẫn còn phân biệt rõ thị phi, biết Lâm Miếu chỉ vì bọn họ mà nổi cơn bất bình. Huống chi, bọn họ đối với người thanh niên nhiệt huyết này quả thật đã có chút thiện cảm.

Tề Tử Thúc và đám gia tướng của Hầu phủ cũng ngừng cả lại, xem xét tình huống.

“Rầm...” Cái ghế dài bị chém mất một khúc, Lâm Miếu lùi lại một bước, còn tên gia tướng của Hầu phủ lại lùi đến bốn bước.

Mọi người không khỏi hoảng sợ, Lưu Tú càng kinh ngạc hơn. Cái ghế của Lâm Miếu vung lên căn bản chẳng theo chiêu thức nào cả, tưởng như sơ hở

trăm bề, nhưng chỉ một cú đánh này lại bức đối phương phải lùi bốn bước. Điều đó không chỉ nằm ngoài dự đoán của Lưu Tú mà còn khiến Tề Tử Thúc bất ngờ.

Lâm Miểu một chiêu đánh lùi đối phương nên càng thêm tự tin, nhưng không thừa cơ tấn công mà nhìn tên gia tướng đó, nói: “Người chiếm ưu thế là nhờ binh khí, có bản lĩnh thì đánh tay không đi!”

Câu này của Lâm Miểu vừa nói ra thì Tề Tử Thúc và đám gia tướng của Hầu phủ đều bật cười, ngay cả Lưu Tú và Đặng Vũ cũng cảm thấy Lâm Miểu thật ngây ngô.

“Lão tử làm thịt người trước rồi nói sau!” Tên gia tướng của Hầu phủ vừa ăn quả đãng, chẳng thèm giữ thể diện nữa, đãng đãng sát khí xông tới.

Lâm Miểu bất đắc dĩ đành phải tiếp tục vung mạnh chiếc ghế, vẫn là một chiêu sơ hở trăm bề, không có lấy một chút biến hóa, dường như y chỉ biết mỗi động tác này.

“Phập...” Lần này tên gia tướng của Hầu phủ không chém đứt được cái ghế, ngược lại, đao còn bị cắm ngập vào ghế.

Mọi người đều hơi ngạc nhiên, chẳng ai hiểu nổi tại sao Lâm Miểu lại đánh thẳng tuột như thế y chẳng biết chiêu thức võ công gì cả. Nhưng tên gia tướng của Hầu phủ rõ ràng cũng lấy cứng chọi cứng, cứ thế xông thẳng vào, không thèm dùng chiêu thức võ công để giành phần thắng.

Lần này Lâm Miểu không lùi, ngược lại, tên gia tướng của Hầu phủ thiếu chút nữa bị ngã bật ra.

Mọi người đều sợ hãi sức lực của Lâm Miểu, nhưng lại thấy buồn cười hai kẻ này giống như chẳng biết võ công, chỉ dùng sức trâu để đánh nhau.

“Hừm hừm, đừng cho rằng người có đao thì ta sợ nhá, có bản lĩnh thì xông vào, có gì hay ho chứ! Chỉ cần bọn người đừng có mặt dày nhất tề xông lên thôi. Trước giờ lão tử đánh nhau chưa hề sợ ai, không tin cứ tới Uyển Thành mà hỏi!” Lâm Miểu thấy đánh bại đối phương hai lần liền, không khỏi trở nên dương dương tự đắc.

Lưu Tú và Đặng Vũ không nhịn được bèn nhìn nhau, bọn họ ở Uyển Thành mà chưa từng nghe có một nhân vật như Lâm Miểu.

“ô, người cũng từ Uyển Thành tới sao?” Tề Tử Thúc lạnh nhạt hỏi.

“Lão tử đang trên đường về Uyển Thành, đã mấy tháng rồi chưa về nhà. Ông già, ông từ Uyển Thành tới hả?” Lâm Miểu tựa như không biết thân phận của Tề Tử Thúc, hỏi một cách vô cùng xác xược.

“To gan...” Một tên gia tướng của Hầu phủ nghe Lâm Miểu ăn nói vô lễ như thế, không nhịn được liền giận dữ quát.

“Xi!” Lâm Miểu nói đầy vẻ khinh thường: “Người thì đáng gì, trên đường Thiên Hòa trước nay chưa từng có ai dám nói chuyện với ta giống như người. Người không tin cứ đi hỏi thử xem, không lẽ ngay cả tên của đại gia Lâm Miểu ta mà người cũng chưa từng nghe qua sao?”

Lưu Tú và Đặng Vũ dở khóc dở cười, nói tới nói lui hóa ra Lâm Miểu lại là một đại ca trên đường Thiên Hòa. Lúc trước hình như hai người đã nghe qua cái tên này, có điều nhất thời không nhớ được. Nhưng Lâm Miểu đang đứng trước mặt họ lại cuồng vọng đến mức dám chửi cả Tề Tử Thúc và đám người của Hầu phủ, thật là không biết trời cao đất dày.

“Tiểu tử kia, người biết ta là ai không?” Tề Tử Thúc cũng cảm thấy gã tiểu tử trước mặt mình quá ư cuồng vọng; đồng thời lão cũng biết thân phận của Lâm Miểu, nên cũng có cảm giác dở khóc dở cười như Lưu Tú.

“Cần gì biết lão là ai! Hôm nay lão làm như thế là không được, tiếc cho lão đã lớn tuổi thế này mà ngay cả chút lễ phép cũng không hiểu. Đi ra ngoài phải để ý đến người khác, mọi người ai cũng bỏ tiền để nghỉ ngơi, lão cũng không thể chỉ vì có nhiều người mà khinh khi kẻ khác chứ? Làm việc cũng chẳng thềm để ý đến nguyên tắc. Lão lớn tuổi rồi, bọn ta nhường chỗ cho lão ngồi cũng chẳng đáng gì, nhưng đám hán tử mạnh khỏe đi cùng với lão lại chẳng thềm nói đạo lý, dù sao cũng phải xét xem ai tới trước ai tới sau chứ...”

“Người nói xong chưa?” Tề Tử Thúc quát ngăn đám gia tướng của Hầu phủ đang muốn tấn công lại, ngắt lời Lâm Miểu, lạnh lùng hỏi.

“Đương nhiên là chưa xong, nhưng nếu lão có lý do gì không phục, có thể nói trước, sau đó ta nói tiếp!” Lâm Miểu giống như một người lớn đang dạy dỗ một đám thiếu niên vô tri về đạo lý làm người. Dáng vẻ của y rất nghiêm túc làm cho Lưu Tú, Đặng Vũ buồn cười đến đau cả ruột.

Lưu Tú và Đặng Vũ đương nhiên không cười ra miệng, còn đám khách uống trà vốn đã muốn đi nhưng chưa đi thì không nhịn được bật cười, cảm thấy tên tiểu tử trước mặt quả thật có ý tứ; tuy nhiên, rất nhanh họ liền ngừng cười. Bọn họ cũng biết như thế sẽ chọc giận đối phương, đến lúc đó thì không hay.

“Lão phu thấy người tuổi nhỏ vô tri, hôm nay không thèm tính toán với người; hãy lập tức rời khỏi đây cho ta, đừng để lão phu nhìn thấy lần nữa!” Tề Tử Thúc tựa như cảm thấy so đo với tên tiểu tử như Lâm Miểu rất mất mặt. Dù gì lão cũng không giống như đám gia tướng kiêu ngạo nghênh ngang của Hầu phủ, trong giang hồ cũng được xem là có mặt mũi; còn lời lẽ của Lâm Miểu lại đầy chính nghĩa, quả thật làm lão thấy thẹn trong lòng. Vì thế lão không muốn so đo với y.

Lâm Miểu còn muốn nói gì đó thì bị Lưu Tú níu tay, nói: “Đi thôi!”

Trong lòng Lâm Miểu còn có chút bất bình nhưng hiện tại đã bắt một tên trong bọn kia ném quả đăng, hơn nữa còn quở trách chúng một trận, sự tức giận trong lòng cũng đã giảm đi nhiều. Giờ thấy Lưu Tú níu tay, Miểu cũng không muốn làm lớn chuyện nữa. Tuy nhiên, Miểu là một kẻ không chịu thua, còn cố ngoái đầu lại nói: “Sẽ còn gặp nhiều, lần này Lâm mỗ không thèm tính toán với lão nữa. Lần sau nếu gặp lại mà các người còn ra vẻ ta đây nữa thì ta sẽ không khách khí đâu, đến lúc đó đừng trách ta cậy khỏe mà đi ăn hiếp ông già.”

Tề Tử Thúc không nhịn được, cười giận dữ nhưng không đứng lên, lạnh lùng quát: “Nhóc con có chí khí, mong là lần sau người vẫn có khí phách như thế!”

Lâm Miểu khinh thường liếc đám gia tướng của Hầu phủ, hừ lạnh một tiếng, rồi khệnh khạng cùng với Lưu Tú, Đặng Vũ và mấy vị khách uống trà đang đứng chặn đường đi ra khỏi quán.

Lưu Tú và Đặng Vũ vừa mới cởi dây buộc ngựa đột nhiên nghe Tề Tử Thúc quát: “Hai tên kia đứng lại!”

Lúc Lưu Tú và Đặng Vũ vừa thềm kêu không hay, Tề Tử Thúc đã nhàn nhã đi tới.

“Cái gì, lão còn có chuyện gì thế? Không phải muốn cướp ngựa của người ta chứ?” Lâm Miểu có chút khó chịu nhìn Tề Tử Thúc đang đi tới, hỏi ngược lại.

“Mặt mũi hai người các người trông rất quen?” Tề Tử Thúc tuyệt không để ý tới Lâm Miểu, ung dung nói với Lưu Tú và Đặng Vũ.

“Thật sao? Nhưng hình như ta trước giờ chưa từng gặp lão tiên sinh!” Lưu Tú bình thản đáp.

Tề Tử Thúc cười lạnh, mắt nhìn chăm chăm vào mặt Lưu Tú, làm cho Tú phát sợ.

“Làm gì mà nhìn người ta như thế?” Lâm Miểu cũng bị vẻ mặt của Tề Tử Thúc gây nên một cảm giác khó nói.

“Không liên quan tới người, tránh ra mau!” Tề Tử Thúc khó chịu nói.

“Sao không liên quan tới ta? Bọn họ là bạn của ta!” Lâm Miểu có chút giận dữ nói.

“Ô, là bạn của người sao? Thế người có bằng lòng bị tru di chín họ cùng với chúng không?” Tề Tử Thúc đột nhiên sầm mặt xuống, tràn đầy sát khí, uy thế cực lớn khiến Lâm Miểu kinh hãi lùi lại ba bước.

“Không phải chứ?” Lâm Miểu sợ đến nỗi nhảy dựng lên, nhìn Lưu Tú và Đặng Vũ để đánh giá, có chút buồn bực hỏi.

“Nhóc con không biết gì, sao chưa tránh sang một bên!” Tề Tử Thúc quát.

“Lão có làm không, nhìn bọn họ thế nào cũng không giống người xấu, ngược lại, chính lão mới giống người xấu! Tuổi đã cao như thế rồi mà không biết lấy một chút khiêm tốn!” Lâm Miểu bất bình nói.

Trong lòng Lưu Tú và Đặng Vũ hiểu rõ, Tề Tử Thúc nhất định đã nhìn ra sơ hở của họ, bất đắc dĩ đành phải cười cười, bình thản bảo: “Lâm huynh đệ, việc này không liên quan tới huynh đệ, huynh đệ đừng nhúng tay vào là hơn.”

“Ai nói thế? Nếu các huynh còn coi ta là bạn thì việc của các huynh cũng chính là việc của ta. Lúc bạn bè gặp khó khăn sao có thể chỉ quan tâm tới bản thân mình?” Lâm Miểu nói quả quyết.

“Rất tốt, lão phu tuyệt không ngại tiếp thêm một tên như người đâu!” Tề Tử Thúc nhìn Lâm Miểu rồi quay sang nói với Lưu Tú: “Đúng là đi mòn gót

sắt không gặp, tìm được lại chẳng phí chút công sức. Sao người còn chưa bỏ mặt nạ xuống? Lưu Tú trước giờ đâu phải là một kẻ rụt đầu rụt cổ, chẳng lẽ không đúng sao?”

Lưu Tú và Đặng Vũ giờ đây không còn hoài nghi gì nữa, quả thật Tề Tử Thúc đã nhìn ra sơ hở của bọn y.

Tề Tử Thúc nói tới đây thì đám gia tướng của Hầu phủ liền bỏ mấy ly trà xuống, ào tới, chỉ trong khoảnh khắc đã vây Tú và Vũ lại.

Lưu Tú cười sang sảng, lắc đầu nói: “Trên đời này có nhiều chuyện làm người ta khó tưởng tượng thật, như việc Tề phó tổng quản lại trở thành chó săn của Vương Hưng vậy!”

Lâm Miếu kinh hãi, ngạc nhiên nhìn Lưu Tú và Tề Tử Thúc, thần sắc vô cùng cổ quái, hỏi: “Huynh chính là Lưu Tú?”

“Không sai, ta chính là Lưu Tú!” Lưu Tú bình thản đáp.

“Lão là người của phủ An Chúng hầu?” Lưỡi Lâm Miếu khẽ lập bập.

“Không, lão chính là phó tổng quản của Tề phủ, Tề Tử Thúc, đám người sau lưng huynh đệ mới là người của phủ An Chúng hầu!” Đặng Vũ cười cười đáp.

Sắc mặt Lâm Miếu lập tức trắng bệch, lẩm bẫm: “Thảm rồi, chuyện này thế là xong rồi.”

“Tiểu tử, bây giờ biết hối hận rồi chứ?” Tề Tử Thúc cười lạnh nói.

“Sao không nói sớm lão là tổng quản của Tề phủ chứ? Trời ạ, bây giờ mới nói cho ta biết!” Lâm Miếu đưa hai tay ôm đầu, như đau đớn đến nỗi không còn muốn sống nữa, giống như cực kỳ sợ hãi đến mức mất hết tự chủ.

Toàn bộ đám gia tướng của Hầu phủ đều cười âm lên, thêm phần khinh bỉ và coi thường. Bọn chúng cứ tưởng Lâm Miếu là một nhân vật khá, không ngờ vừa nghe đến tên Tề Tử Thúc và người của Hầu phủ thì lại sợ đến mức đó.

Lưu Tú và Đặng Vũ cũng hơi ngạc nhiên, không ngờ biểu hiện của Lâm Miếu lại kích động đến thế, nên không tránh khỏi cũng có chút xem thường.

“Thằng nhóc vô tri kia, bây giờ mới biết sợ ư, lão phu còn tưởng người là một nhân vật khá...” Tề Tử Thúc nói tới đây đột nhiên nín thinh, bởi vì bên hông lão chợt xuất hiện một thanh đoản đao.

Mọi người đều ngậy ra, bởi đoán đao đó là của Lâm Miểu và người ra tay cũng chính là Lâm Miểu.

“Sao không nói sớm! Nếu biết lão là Tề Tử Thúc của Tề phủ thì ta đã không đối xử khách khí như thế rồi. Ài chà, thật chẳng còn cách nào khác, ta sợ mất mạng lắm nhưng nghĩa bạn bè không thể bỏ được. Người ta nói, tính mạng dĩ nhiên đáng quý nhưng giá trị của tình nghĩa còn quý hơn...” Lâm Miểu nói tới đây bỗng hướng về đám gia tướng của Hầu phủ, quát: “Đừng có loạn động, nếu không, ta sẽ đem lão già này cùng xuống mồ luôn!”

Sự việc xảy ra quá đột ngột, không chỉ đám người của Hầu phủ rơi vào thế bị động mà ngay cả Lưu Tú và Đặng Vũ cũng thấy ngạc nhiên. Tề Tử Thúc càng kinh hãi hơn; không thể nghĩ rằng Lâm Miểu lại ra tay nhanh thế, làm cho lão ngay cả một cơ hội phản ứng cũng không có.

Dĩ nhiên, Tề Tử Thúc cũng thầm hận mình đã quá xem thường tên thanh niên này. Quả thật trình độ diễn xuất của Lâm Miểu cực kỳ cao minh, với thân phận của y ở Uyển Thành, nhìn thấy người của Tề gia mà có dáng vẻ sợ muốn chết như thế thì hầu như ai cũng bị lừa. Thử hỏi có ai nghĩ rằng cái gã Lâm Miểu đang sợ run lập cập kia lại đột nhiên ra tay vào lúc này không?

Cách làm của Lâm Miểu căn bản chẳng theo quy củ giang hồ, hoàn toàn như một tên vô lại đầu đường xó chợ, nếu là người có thể diện tuyệt sẽ không giả vờ như thế.

Đao của Lâm Miểu thúc nhẹ vào hông Tề Tử Thúc, cười cười bảo: “Ta nhớ Kỳ lang trung có nói, chỗ này chính là huyết Mệnh môn, chỉ cần đâm ở đây một nhát thì sẽ toi đời, chẳng biết ông ấy nói đúng không, ta thật muốn thử nghiệm một phát xem thế nào.”

“Lão phu quả thật đã nhìn nhầm, không ngờ các hạ lại là một cao nhân,” Tề Tử Thúc tự giễu cợt, nói.

“Cũng chẳng phải cao nhân gì, ở chỗ bọn ta gọi đây là giả heo ăn thịt hổ. Ta là heo, lão là hổ, đánh nhau đường nào cũng không thắng được lão, đành phải dùng tí ti thủ đoạn. Được rồi, không cần uống trà nữa, lão bảo bọn chúng tránh mau, bọn ta phải đi rồi,” Lâm Miểu thờ ơ nói.

Trong lòng Lưu Tú và Đặng Vũ mừng rỡ, Lâm Miếu thần bí khó dò trước mặt họ đã bắt được Tề Tử Thúc, chỉ cần họ khống chế lão già này thì đám gia tướng của Hầu phủ ắt không dám động thủ. Thật không ngờ Lâm Miếu này lại là một cao thủ không lộ tài năng.

“Người có biết bao che cho tội phạm triều đình là tội lớn bị tru di chín họ không?” Tề Tử Thúc lạnh lùng hỏi.

“Biết, nhưng chẳng sao cả, chín họ nhà ta cũng chỉ còn mỗi ta, chẳng cần phiền phức thế, cứ chém chết ta là diệt được cả chín họ rồi!” Lâm Miếu nói một cách thờ ơ.

Tề Tử Thúc và mọi người đều ngạc nhiên, không ngờ Lâm Miếu lại trả lời như thế.

“Còn chưa tránh ra!” Đặng Vũ cũng kề dao lên cổ Tề Tử Thúc, lạnh lùng quát.

Tề Tử Thúc giờ đây đã có chút tuyệt vọng; lão biết võ công của Đặng Vũ, nếu muốn tìm may mắn từ trong tay y quả thực là chuyện không thể.

Lão chủ quán lúc này lại mang lên mấy bình trà, nhìn thấy tình thế như vậy, không khỏi ngây ra, nhưng cũng chẳng có vẻ ngạc nhiên lắm.

Đám gia tướng của Hầu phủ tuy hung dữ nhưng cũng không dám bỏ mặc sự sống chết của Tề Tử Thúc. Lần này bọn chúng đi bắt người vốn do Tề Tử Thúc chỉ huy, vì thế chúng đành phải tránh ra nhường đường cho bọn Lưu Tú đi.

Tề phủ ở Uyển Thành còn có danh vọng cao hơn An Chúng hầu phủ, với thân phận của Tề Tử Thúc ở Hầu phủ thì lão chính là thượng khách, chiêu “muốn bắt giặc phải bắt tướng giặc trước” của Lâm Miếu được dùng rất đúng lúc.

“Đành phải làm phiền phó tổng quản tiền bọn ta một chặng đường rồi,” Đặng Vũ cười lạnh bảo.

Ngay lúc Lưu Tú cỡi xong dây buộc ba con ngựa thì mặt đất lại vang lên một loạt tiếng vó ngựa.

Trong lòng Đặng Vũ và Lưu Tú hơi kinh hãi, đoạn hô lên: “Đi!” Bọn y không biết lần này là nhân vật nào tới, nên không dám Lưu lại lâu.

Lâm Miếu vẫy tay với ông chủ quán nước, cười bảo: “Chưởng quỹ, lần sau ta lại tới uống trà, nhưng đừng có tính tiền đấy nhé!”

Lưu Tú và Đặng Vũ không khỏi cảm thấy buồn cười, vào lúc này mà Lâm Miếu vẫn còn tâm trạng nói đùa, quả thật làm người ta dở khóc dở cười.

“Đuổi theo!” Đám gia tướng của Hầu phủ vô cùng giận dữ, nào còn tâm tư uống trà, quát lên rồi đuổi theo.

Lúc này Lâm Miếu lại hét: “Hông rồi!”

Lưu Tú không biết đám người này, lại nghe có tiếng hét lớn: “Tên tiểu tử đó ở đằng trước, đừng để gã chạy mất!”

Đặng Vũ cũng kinh hãi, lại thấy một đội kỵ binh từ trên núi cách đó không xa đang điên cuồng phóng xuống đuổi theo bọn họ.

“Không phải người của quan phủ chứ?” Lưu Tú vừa phi ngựa vừa lăm bằm.

“Bọn chúng là người của trại Thiên Hồ đuổi theo đệ đó!” Lâm Miếu gượng cười đáp.

“A...” Đặng Vũ và Lưu Tú đều kinh hãi; lúc này đám gia tướng của Hầu phủ và người của trại Thiên Hồ đang song song đuổi theo.

“Bọn chúng cộng lại có năm sáu chục người, chúng ta đấu không lại đâu!”

Đặng Vũ nói một cách bất lực.

“Đấu không lại thì chạy!” Lưu Tú nhún vai, cười khổ nói.

“Chiu... chiu...” Tên cứng từ đằng sau bắn tới như mưa.

“Không được bắn!” Đám gia tướng của Hầu phủ hoảng hồn quát lên.

Bọn Lưu Tú và Đặng Vũ tránh được mấy mũi tên, mừng rỡ thầm kêu may mắn, vì đang có Tề Tử Thúc trong tay.

“Các ngươi là cái thá gì? Lão tử cứ bắn tên đấy!” Cao thủ của trại Thiên Hồ cực kỳ khinh thường, hô lớn: “Các con, bắn chết ngựa của chúng cho ta!”

Người nói chính là tam trại chủ, Lý Bá, của trại Thiên Hồ.

Đám gia tướng của Hầu phủ rất phẫn nộ, nhưng nghe đám người này chỉ muốn bắn ngựa thì cảm thấy yên tâm hẳn.

“Tam đương gia, trại chủ muốn bắt sống!” Một tên nhắc nhở Lý Bá.

“Lão tử còn rõ hơn ngươi, bắn ngựa!” Lý Bá bực mình quát.

Lưu Tú dẫn đầu phóng qua một ngọn núi nhỏ, tránh khỏi tầm mắt của Lý Bá. Lúc Đặng Vũ đang nhanh chóng mang Tề Tử Thúc chạy sát phía sau

mình thì y lại mơ hồ cảm thấy có chút bất ổn.

Lưu Tú chưa biết vì sao đột nhiên lại có cảm giác này thì Lâm Miếu đã giục ngựa chạy sạt qua người Tú.

“Uỳnh...” Mặt đất phía dưới ngựa của Đặng Vũ bỗng nổ tung, bắn ra bốn phía.

“Hí í í...”

Ngựa của Đặng Vũ lập tức đứng lại. Vũ còn chưa rõ chuyện gì xảy ra thì giữa đám bùn đất bắn ra bốn phía đã xuất hiện một mảng màu đỏ.

“Cẩn thận!” Lưu Tú kinh hãi hô lên, phi thân bay tới mảng màu đỏ ấy.

Đặng Vũ cũng cảm thấy nguy nhưng chiến mã của y đang bị lún trong bùn đất.

“Vèo...” Một luồng như cầu vồng chênh chếch quét tới dữ dội.

Đặng Vũ không nhìn rõ là gì nhưng đã cảm thấy đó tựa như kiếm khí có thể phá hủy mọi thứ; vì thế Vũ cũng chẳng nghĩ ngợi gì, liền trượt người lăn xuống.

Thân hình Đặng Vũ vừa chạm đất liền nghe Tề Tử Thúc gào lên thảm thiết đầy tuyệt vọng, một màn máu tươi nóng hổi tóe lên người Vũ.

“Keng... keng... keng...” Lưu Tú ra tay với thân pháp rất nhanh, mục tiêu là kẻ phục kích thần bí đó! Tuy nhiên, dù Tú rất nhanh, nhưng đối phương cũng nhanh, trong chốc lát hai bên đã giao đấu mười mấy chiêu.

Đặng Vũ nhất thời ngậy ra; Vũ chỉ nhìn thấy một màn đỏ đang giao đấu với Lưu Tú giống như một ngọn lửa đang nhảy múa, lay động.

“Không bồi tiếp nữa!” Lúc Lưu Tú đánh ra kiếm thứ ba mươi sáu thì bị đối phương bức phải lùi lại bốn bước. Nhưng nhân vật thần bí kia gần như không chịu nổi nữa, uốn người như gió kéo theo một màn đỏ lùi lại, giống như một con rồng lửa thuận theo gió mà bay qua thảo nguyên.

“Chạy mau, bọn chúng đuổi tới rồi!” Lâm Miếu lấy lại bình tĩnh đầu tiên, vội hô lên.

Đặng Vũ và Lưu Tú hầu như ngậy người ra, không thể tưởng được lại có kẻ dễ dàng giết chết Tề Tử Thúc trong tay bọn y như thế.

“Tàn Huyết!” Đặng Vũ thốt ra hai chữ.

Lưu Tú quay đầu nhìn, thấy đám gia tướng của phủ An Chúng hầu và cao thủ của trại Thiên Hồ chỉ còn cách hơn hai chục trượng, nên không khỏi kinh hãi, vội phóng lên ngựa, hô: “Đi!”

Đặng Vũ cũng chẳng có cách nào khác, giờ mà không đi thì không kịp nữa, y đành phải bỏ thi thể Tề Tử Thúc lại, giục ngựa phi ngay.

“Tên khốn đó làm tổn thương lòng tự tôn của chúng ta quá, dám giết người ngay trước mắt bọn ta. Đuổi theo hăn mau, xem hăn nhanh hay ngựa của chúng ta nhanh!” Lâm Miểu vừa rồi hầu như đã ngậy ra nhìn trước tốc độ tấn công kỳ quái của tên áo đỏ, cùng kiểu ăn mặc kỳ dị ấy. Tóc đỏ, áo đỏ, mái tóc dài màu đỏ bay phấp phới che đi khuôn mặt; Lâm Miểu từ đầu chí cuối chưa hề nhìn rõ được mặt mũi của hăn.

Lưu Tú cũng không thể nhìn rõ mặt mũi kẻ kia. Hai người giao đấu đều lấy nhanh thắng nhanh, lúc bị kiếm khí cực mạnh của đối phương bức phải lùi lại, Lưu Tú căn bản chẳng có thời gian để nhìn rõ mặt hăn.

Đặng Vũ cũng chẳng hơn gì, nhưng Vũ biết rõ, nhân vật áo đỏ thần bí trước mắt nhất định là Tàn Huyết mà người ta đồn đại. Nhưng Vũ không biết vì sao Tàn Huyết lại đột nhiên xuất hiện ở chỗ này, vào ngay lúc này.

Mục tiêu của Tàn Huyết rốt cuộc là Đặng Vũ ta hay Tề Tử Thúc? Vì sao có thể tính toán chuẩn xác rằng y sẽ đi qua đây? Tất cả mọi thứ đều làm Đặng Vũ thấy khó hiểu.

Lưu Tú cũng không cách nào hiểu nổi, tự hỏi giữa mình và Đặng Vũ cùng với Tàn Huyết không hề có qua lại, cứ sao Tàn Huyết lại ra tay giết người trong hoàn cảnh này? Dĩ nhiên, Lưu Tú suy đoán khả năng Tàn Huyết nhắm vào Tề Tử Thúc lớn hơn một chút. Nhưng việc Tàn Huyết giết chết Tề Tử Thúc trong tay bọn Lưu Tú sẽ để lại cho họ một mầm họa cực lớn, khiến họ và Tề gia kết một mối thù rất khó hóa giải.

Có một kẻ địch lớn như Tề gia quả thực làm cho Lưu Tú vô cùng đau đầu, điều này cũng làm y phải động sát cơ với Tàn Huyết. Nếu không phải vì hăn, sự việc sao lại đến nước này chứ?

Đám gia tướng của Hầu phủ đã phát hiện thi thể của Tề Tử Thúc nên đều kinh hãi, có kẻ còn hô lớn: “Giết bọn chúng, đừng để bọn chúng chạy mất!”

“Giờ thì thăm rồi, bọn nó chẳng còn e ngại gì nữa đâu!” Lâm Miếu nói một cách bất lực.

“Bọn chúng có thể thì bọn ta cũng có the!” Lưu Tú hít sâu một hơi, không muốn tiếp tục bị động nữa, dù sao cũng đã kết oán với Tề gia rồi. Khi phải đối mặt sống chết, không phải địch chết thì là ta vong, Lưu Tú dĩ nhiên không muốn tiếp tục nhẫn nhịn.

“Chiu... chiu...” Hai mũi tên cứng đuối sau lưng Lưu Tú.

Hông Lưu Tú khẽ chuyển động, cây cung lớn đằng sau yên ngựa bắn vọt lên, vạch nên sau lưng Tú một đường cong tuyệt đẹp. Lưu Tú tuyệt nhiên chẳng cần quay đầu lại, dùng cây cung lớn đập lên một mũi tên cực kỳ chuẩn xác, đồng thời vươn tay chụp lấy mũi còn lại.

Lâm Miếu quay đầu nhìn, mũi tên bị cây cung lớn đập lên đã rơi vào tay Lưu Tú.

“Chiu...” Lưu Tú quay ngoắt một trăm tám mươi độ, cây cung lớn căng tròn như trăng rằm, bắn ra một mũi tên bùng bùng khí thế.

“Hí í í...” Mục tiêu của Lưu Tú không phải người mà là những chiến mã đang tung vó phía sau. Tú biết rõ, dù phép bắn tên của mình có chuẩn hơn nữa, muốn đối phó với đám cao thủ này cũng không chắc thắng, nhưng bắn bị thương chiến mã thì không phải là chuyện khó, ít ra sẽ không trệch mấy con ở ngay trước mắt.

“Chiu...” Lại một mũi nữa, Lưu Tú không hề cho đối phương có thời gian phản ứng.

“Hay! Bắn hay lắm!” Lâm Miếu không nhịn được bèn kêu lớn khen hay, hai mũi tên của Lưu Tú đã bắn gãy chân hai con chiến mã chạy nhanh nhất một cách chuẩn xác. Lúc chiến mã bị gãy chân, người trên ngựa vừa ngã xuống, chưa kịp gượng dậy đã bị những con chiến mã phía sau đạp cho xương gãy thịt rơi, thê thảm vô cùng.

Người của trại Thiên Hồ và đám gia tướng của Hầu phủ đều kinh hãi, hai mũi tên này đều do bọn chúng bắn ra, nhưng tên này không thể uy hiếp được đối phương, ngược lại còn biến thành vật chí mạng của bọn chúng. Điều này đối với đám gia tướng của Hầu phủ và người của trại Thiên Hồ mà nói quả thực là một sự sỉ nhục.

“Chiu... chiu...” Đặng Vũ vừa lắp tên vào thì tên từ đằng sau đã bay tới như ong. Đặng Vũ căn bản không muốn chặn chúng lại, thân thể y trượt qua, dùng hai chân kẹp chặt bụng ngựa, cây cung lớn từ phía dưới chênh chếch bật ra, ba mũi tên liên châu bay đi.

Cùng lúc đó, khi Lưu Tú bắn ra mũi tên thứ tư, móng ngựa của y trúng phải một mũi tên, chiến mã điên cuồng hí lên đau đớn, đột nhiên tăng tốc, làm cho mũi tên của y mất độ chuẩn xác, sạt qua bên tai Lý Bá, dọa hấn nhảy dựng lên.

“Hí í í...” Ngựa của Đặng Vũ hí thảm rồi ngã xuống. Tuy Đặng Vũ trừ đi ba con chiến mã của đối phương nhưng cũng không cách nào bảo vệ được ngựa mình.

“Đây này...” Lúc Đặng Vũ sắp rơi xuống đất thì Lâm Miểu đã giục ngựa sạt qua, đưa tay chụp lấy Vũ.

Đặng Vũ mượn lực bay lên lưng ngựa của Lâm Miểu, kinh sợ đến toát mồ hôi lạnh đầy người.

“Vào khu rừng trước mặt!” Lâm Miểu hô, thúc ngựa chạy hết tốc lực xông tới khu rừng rậm ở phía trước không xa.

Trong lòng Lưu Tú cũng mừng rỡ, lúc này y chỉ cách khu rừng rậm trước mặt hơn trăm trượng. Chỉ cần vào được khu rừng rậm thì bọn y không sợ đối phương người đông tên nhiều nữa; không còn lợi thế ngựa nhanh tên nhọn thì phần lớn phải dựa vào tu vi của bản thân thôi.

Lý Bá hiển nhiên cũng nhìn ra ý đồ của Lâm Miểu và Lưu Tú.

Đặng Vũ vừa lên ngựa liền dựa lưng vào Lâm Miểu, dây cung liên tục bật, dùng thủ pháp cực nhanh bắn ra mấy mũi tên hạ gục vài con ngựa chạy trước nhất của đối phương.

Đặng Vũ đối diện với kẻ địch thật ra là có Ưu thế rất lớn: y có thể tùy ý đối mặt mà bắn thẳng vào ngựa. Con ngựa nào xông lên trước sẽ phải “ăn” tên của y trước, cứ thế độ chuẩn xác càng bắn tên càng cao, lực đạo cũng mạnh hơn. Còn đối phương từ đằng sau bắn đuổi tới, về mặt lực đạo và độ chuẩn xác lại kém hơn một chút.

Lý Bá cũng không dám áp quá gần, hai cây cung lớn của Đặng Vũ và Lưu Tú chỉ phút chốc đã làm tổn thất mười mấy kỵ sỹ, làm sao không khiến hấn

kinh hãi và giận dữ? Nhưng cũng đành phải bất lực. Dĩ nhiên, bản thân Lý Bá không biết đối thủ của mình chính là Lưu Tú và Đặng Vũ uy danh hiển hách của Uyên Thành, cũng chẳng biết đám người cùng đuổi theo với mình là nhân mã phương nào. Dù đoán được bọn kia có khả năng là người của quan phủ, nhưng Lý Bá tuyệt không để ý đến chuyện quan quân hay giặc cướp, hẳn chỉ muốn tuyệt đối không để Lâm Miếu chạy thoát!

Điều này tuyệt chẳng có gì kỳ quái, lúc có chung kẻ thù thì tất cả những đối nghịch trước đây đều tạm gạt sang một bên. Do đó, đám gia tướng của Hầu phủ cũng chẳng thèm để ý thân phận giặc cướp của đám người trại Thiên Hồ. Trong mắt bọn Hầu phủ, Lưu Tú và Đặng Vũ mới là tội phạm quan trọng nhất, hơn nữa hai kẻ này còn là hung thủ giết chết Tề Tử Thúc.

Ánh mắt của Lâm Miếu nhìn chăm chăm Tàn Huyết đã chạy vào trong rừng rậm; Miếu không ngờ tốc độ của Tàn Huyết còn nhanh hơn ngựa phi, chỉ trong thời gian một tuần trà đã bỏ xa bọn y gần trăm trượng, tốc độ này quả thật kinh người.

Đặng Vũ và Lưu Tú tất nhiên cũng kinh hãi, thầm nghĩ chẳng trách kẻ kia có bản lĩnh làm sát thủ. Cứ thế mà suy thì tên Tàn Huyết nhất định phải là một nhân vật cực kỳ đáng sợ. Với thân pháp như thế cũng không khó để tưởng tượng vì sao quan phủ mãi không có cách nào tìm ra tung tích của hai kẻ ấy, càng không có cách nào để bắt bọn chúng! Lưu Tú và Lâm Miếu giục ngựa chạy đến khu rừng, mượn đám cây thưa thớt ở bìa rừng yểm hộ cho mình.

Đặng Vũ có chút kinh ngạc về thuật cưỡi ngựa tinh thâm của Lâm Miếu, chỉ dựa vào cây cối mà tránh được hết mọi mũi tên.

Con ngựa của Lưu Tú lại trúng phải hai mũi tên nữa. Nếu không phải Lưu Tú có công lực cao tuyệt, chỉ sợ đã không thể khống chế được chiến mã, nhưng lúc này y phải cố lắm mới làm được điều đó.

“Chặt cây!” Lâm Miếu hô lên, vừa giục ngựa phi vừa vung đao điên cuồng chặt những cây vừa vừa bên cạnh mình.

“Rắc... Ầm...” Những nơi Lâm Miếu đi qua, cây cối đều gãy đổ làm cho quân đuổi theo bị thất điên bát đảo. Có một số cây không gãy ngay mà từ từ đổ xuống, đến khi quân đuổi theo tới gần thì số cây đó mới đổ trên mặt đất.

Càng vào sâu cây cối càng rậm rạp; những cây đổ ngổn ngang trên đường, cành lá xum xuê che khuất tầm mắt của quân đuổi theo, tên bắn cũng thiếu chuẩn xác.

“Làm tốt lắm!” Đặng Vũ và Lưu Tú không khỏi thốt lên tán thưởng, tên Lâm Miếu cao thâm khôn lường này quả thật cực kỳ cơ trí, liên tục nghĩ ra diệu kế. Lưu Tú và Đặng Vũ thích thú học theo Lâm Miếu vung đao chặt cây. Với công lực của bọn y, những cây lớn bằng cổ tay đều bị chặt đổ ầm ầm như đám gỗ mục.

Lý Bá và đám gia tướng của Hầu phủ đành phải phân ra, từ hai bên điên cuồng đuổi theo, nhưng như thế lại làm giãn cự ly với bọn Lưu Tú, càng giảm đi hiệu quả bắn tên, các mũi tên bắn ra loạn xạ.

Lúc đám Lý Bá chạy tới rừng rậm thì thân hình mấy người bọn Lưu Tú đã biến mất trong rừng sâu, chỉ còn tiếng vó ngựa và tiếng cành cây gãy đổ rõ ràng như cũ.

“Mọi người cẩn thận, tên tiểu tử kia cực kỳ giao hoạt, đừng để gã chuồn mất!” Lý Bá nhắc nhở.

Không cần Lý Bá nói thì mỗi người ở đây đều đã có vẻ mặt rất căng thẳng rồi.

Người của trại Thiên Hồ bị kinh hãi bởi phép bắn tên của Lưu Tú và Đặng Vũ, còn đám gia tướng của Hầu phủ lại lo lắng về võ công của hai người này.

“Bằng hữu, các huynh là người ở đâu?” Lý Bá tiến lên hỏi, lúc này hẳn mới hỏi thân phận của đối phương.

“Tại hạ Vương Thống, là một trong các đội trưởng đội thân vệ của phủ An Chúng hầu, không biết các vị là anh hùng ở đâu?” Một tên thân vệ của Hầu phủ khách khí ôm quyền nói. Bọn hắn không muốn gây chuyện với đám người này, về mặt nhân số đối phương chiếm ưu thế tuyệt đối, hơn nữa thực lực tựa như cũng không yếu hơn bọn hắn. Do đó biểu hiện của hắn cung kính chưa từng có.

Lý Bá vừa nghe liền nhíu mày, tuy biết đối phương là người của quan phủ, nhưng không ngờ là người của phủ An Chúng hầu. Trại Thiên Hồ lại là

bang phái của hắc đạo, thường phát sinh xung đột với quan phủ, nên không muốn giao du với người của quan phủ.

Huynh đệ trại Thiên Hồ vừa nghe bên kia là người của phủ An Chúng hầu, có người liền hừ lạnh.

“Các vị cũng có thù oán với bọn chúng sao?” Vương Thống hỏi. Vương Thống là người thông minh, vừa nhìn là biết đối phương chẳng có thành ý giao du với bọn hắn, nhưng lúc này hắn không thể lật mặt với đối phương, đành phải nhẫn nhục tươi cười, hơn nữa còn hỏi thẳng vào vấn đề.

“Không sai. Không biết mấy vị quan gia đuổi theo bọn chúng vì lý do gì?” Lý Bá cũng không muốn đối đầu trực tiếp với đối phương. Tuy bọn hắn hận người của quan phủ, nhưng sau khi suy tính, chi bằng cứ hợp tác để làm việc chính cho xong đã rồi hãy tính tới chuyện xung đột chính diện, nên hắn cũng bình thản hỏi ngược lại.

“Bọn chúng là tội phạm bị triều đình truy nã, bọn ta phụng mệnh bắt về quy án!” Vương Thống đáp.

“Tội phạm triều đình?” Lý Bá hơi kinh ngạc, lời nói của Vương Thống quả thật làm Bá hơi ngạc nhiên. Lý Bá không biết việc Vương Thống vừa nói là về Lưu Tú và Đặng Vũ chứ không phải Lâm Miểu, nên Bá cảm thấy cực kỳ ngạc nhiên.

“Hắn phạm tội gì?” Lý Bá hỏi đầy khó hiểu.

“Cướp pháp trường...” Một tên gia tướng của Hầu phủ vừa định trả lời thì bị Vương Thống níu tay ra hiệu, tên đó lập tức nín bặt.

Các huynh đệ trại Thiên Hồ càng ngạc nhiên hơn, tất cả đều thốt lên khen giỏi.

Lý Bá cũng tán thưởng từ đáy lòng: “Hảo hán, thật không ngờ bọn họ có lòng dũng cảm và bản lĩnh như thế!”

Wương Thống và đám gia tướng của Hầu phủ nghe thế lập tức tràn đầy phần hận, nhưng không muốn gây chuyện với bọn Lý Bá vào lúc này, nếu không tình thế sẽ cực kỳ bất lợi với bọn chúng.

“Lâm Miểu, bản trại chủ kính người là một nhân vật khá, chỉ cần người bằng lòng cùng với bản trại chủ quay về trại Thiên Hồ, ta có thể đảm bảo sẽ

không làm tổn thương đến nửa cọng lông của người!” Lý Bá đột nhiên hét lớn, âm thanh dọa chim chóc bay tán loạn, thanh thế cực kỳ kinh người.

“Đã không làm ta tổn thương, sao còn phải cùng người về trại Thiên Hồ nữa?” Giọng nói của Lâm Miểu từ sâu trong rừng truyền tới.

Vương Thống vừa nghe là hiểu ngay đám người trước mặt là giặc cướp của trại Thiên Hồ. Vương Thống không khỏi thềm kinh hãi, nghĩ: “Chẳng trách thái độ của chúng đối với bọn mình lại như vậy, chẳng phải là vô cố.”

Người của trại Thiên Hồ ai ai cũng cảnh giác nhìn đám gia tướng của Hầu phủ, đồng thời cũng từ từ áp vào sâu trong rừng.

Đám gia tướng của Hầu phủ cũng tản ra, tiến về phía trong rừng, mục tiêu chính là nơi đã phát ra giọng nói của Lâm Miểu.

“Bọn ta mời Lâm công tử về trại Thiên Hồ chỉ vì muốn cùng nhau thương lượng đại kế...”

“về bảo với đại trại chủ Hình Phong rằng Lâm Miểu là bạn của Lưu Tú ta, ngày nào đó rảnh rồi, bọn ta nhất định sẽ về trại Thiên Hồ thỉnh tội!” Giọng của Lưu Tú giống như tiếng vọng trong núi, khuếch tán ra bốn phương tám hướng, làm người ta không thể nhận ra được phương hướng.

Lưu Tú vừa mở miệng, Lý Bá lập tức nhảy dựng lên, không nhịn được cất cao giọng hỏi: “Các hạ có phải là Lưu Tú, Lưu công tử của Uyển Thành?”

“Không sai, chính là ta!” Giọng của Lưu Tú bỗng bình tĩnh, làm người ta khó nắm bắt.

“Thì ra Lưu công tử cũng ở đây, vậy Lý Bá có thể quay về phục mệnh rồi. Nếu Lưu công tử rảnh rồi thì xin mời cùng với Lâm công tử tới trại Thiên Hồ một chuyến.” Giọng nói của Lý Bá trở nên cực kỳ khách khí.

“Đa tạ tam dương gia nể mặt, Lưu Tú xin ghi nhớ!”

“Tại hạ còn có một chuyện muốn nhắc Lâm công tử. Nếu công tử đã nuốt thánh vật đó thì nhất định phải tăng cường nỗ lực chăm chỉ rèn luyện mới có thể hoàn toàn phát huy tác dụng, nếu không sẽ làm lãng phí vật trời cho, cũng chả khác gì dùng sâm cả!” Lý Bá đột nhiên nói một câu kỳ lạ.

Nhưng có rất nhiều người có thể đoán ra trong đó nhất định còn có ý khác; đương nhiên, muốn biết kết quả từ miệng Lý Bá chỉ sợ là cực khó.

“Lui!” Lý Bá nói xong, khễ hô một tiếng, dẫn người lui khỏi khu rừng rậm, điều này nằm ngoài dự đoán của bọn Vương Thống.

Lý Bá nói lui là lui, tới nhanh, đi cũng nhanh.

Vương Thống và mấy thủ hạ không nhìn được bèn nhìn nhau, chỉ chốc lát khu rừng đã trở nên vô cùng yên lặng vắng vẻ, ngay cả Vương Thống cũng cảm thấy hơi ớn lạnh.

Chính xác là như thế, vừa rồi người đông, cả khu rừng rậm rất ồn ào, đột nhiên mấy chục người của trại Thiên Hồ đi hết, chỉ còn lại hơn chục tên gia tướng của Hầu phủ trong khu rừng rậm vô tận này, không khí ắt hẳn phải yên lặng hơn nhiều. Huống chi, bọn chúng nghĩ tới chuyện có hai cao thủ là Lưu Tú và Đặng Vũ đang chờ ở sâu trong rừng, tâm lý sao không hoảng sợ cho được?

Người của phủ An Chúng hầu không lạ gì Lưu Tú và Đặng Vũ, hiểu rất rõ sự lợi hại của hai người này, do đó tâm trí của bọn chúng tràn đầy bóng ma.

“Vương Thống, ta ở đây này, muốn bắt ta tại sao còn chưa tới ngay đi?”

Giọng của Lưu Tú như đầy vẻ hăm dọa, giọng nói bỗng bình vắng vắng càng làm cho khu rừng rậm trở nên âm u.

“Lưu Tú, người chạy không thoát đâu, dù hôm nay có thoát cũng đừng mong được yên ổn!” Vương Thống nói, cả mặt mũi lẫn ngữ điệu đều rất dữ dằn.

“Chiu...” “Phập...” Lời Vương Thống vừa dứt, một mũi tên mạnh mẽ đã từ sâu trong rừng bắn ra, cắm vào cành cây đại thụ bên cạnh Vương Thống, làm mọi người sợ quá nhảy dựng lên.

“Lui...” Sắc mặt Vương Thống biến đổi, vì hẳn hiểu rất rõ, trong hoàn cảnh này mà muốn bắt Lưu Tú thì còn khó hơn lên trời. Hơn nữa nếu không may còn bị tổn thất binh tướng, nên hẳn không thể không rút lui.

“Nếu cố chấp không ra, ta sẽ biến các người thành heo quay!” Vương Thống nói độc ác, liền cho châm lửa.

Khu rừng rậm nhanh chóng có lửa bốc lên ở vài nơi, đối với rừng rậm nguyên sinh thế này, tuyệt không khó để đốt cháy. Hơn nữa lúc này đang là mùa hè, mặt đất của khu rừng cành lá khô chất dày, dễ bốc lửa là điều hiển nhiên.

Vương Thống nhanh chóng lui ra, hẳn không hy vọng ngọn lửa này có thể thiêu chết Lưu Tú và Đặng Vũ, có điều hẳn không nuốt trôi cục tức này. Vương Thống biết, dù hẳn có đốt phía này rừng thì Lưu Tú cũng có cơ hội chạy thoát từ phía kia. Thật ra bọn Vương Thống không dám đi sâu vào trong rừng để châm lửa, bọn hẳn sợ bản thân cũng bị rơi vào biển lửa.

Ngọn lửa cháy suốt ba ngày ba đêm mới bị một cơn mưa gió bão bùng dập tắt, khu rừng rậm mấy chục dặm vuông bị thiêu hoàn toàn, chỉ còn lại mấy cái cây bị cháy đen.

Cháy rừng không chỉ làm kinh động Cức Dương, Dục Dương, mà ngay cả Uyển Thành cũng bị kinh động, những thôn làng gần rừng rậm đều bị bỏ trống, rồi trở thành nơi tránh nạn của rất nhiều dã thú.

Lửa đã tắt nhưng khói mù dày đặc lại bay tới bầu trời Uyển Thành, làm cho sắc trời nơi đó âm đạm dị thường, trong nước mưa còn có tro bụi, điều này quả thực là một tai họa.

Còn ba người bọn Lưu Tú bị ngọn lửa này làm cho cực kỳ nhếch nhác, do cây rừng quá dày, nên ngựa rất khó đi.

May mà lửa lan ra không nhanh lắm, nên họ mới có đủ thời gian chạy ra khỏi rừng.

Trước khi ngọn lửa bị cơn mưa to dập tắt, bọn Lưu Tú đã quay về đến Uyển Thành.

Tuyệt không ai ngờ Lưu Tú và Đặng Vũ lại quay về Uyển Thành, sự chú ý của quan phủ đều tập trung trên đường đi về phía nam, ngược lại, sự đề phòng và tra xét ở Uyển Thành đã chùng xuống, ngay cả tra xét trên đường cũng ít hơn nhiều.

Mấy ngày nay Lưu Tú, Đặng Vũ và Lâm Miếu ba người cùng đi cùng nghỉ, trở thành bạn bè trong hoạn nạn.

Thì ra Lâm Miếu đã ở trong quân đội nửa năm, bị tăng cường huấn luyện bốn tháng trời, bất kể là cưỡi ngựa, bắn tên hay vật lộn.

Liên Đan chọn trong binh lính của mình những kẻ mạnh khỏe nhất để làm lực lượng trung kiên, Lâm Miếu bị tuyển. Vì thế Miếu phải chịu sự huấn luyện gian khổ nhất, làm cho y không muốn ở lại quân đội.

Lâm Miếu theo quân tham gia hai trận chiến lớn, ba trận chiến nhỏ, biết được sự tàn khốc trên chiến trường, may mắn sống sót. Trong trận chiến lớn cuối cùng, Miếu giả chết rồi trốn thoát, không ngờ lúc đi ngang núi Thiên Hồ lại bị người của trại Thiên Hồ bắt giữ.

Người của trại Thiên Hồ nghĩ Lâm Miếu là gian tế, nên bắt giữ y. Lâm Miếu ở trong địa lao lại tìm được cách chạy thoát, ngầm xâm nhập vào cấm địa của trại Thiên Hồ, ăn cắp thánh vật “Liệt cương Phù Dung quả” của trại Thiên Hồ vừa mới chín tới. Vì thế Miếu mới bị người của trại Thiên Hồ đuổi mãi, không ngờ giữa đường gặp được Lưu Tú và Đặng Vũ, còn bị Tần Phục cướp mất ngựa.

Cuối cùng cũng về được quê hương, trong lòng Lâm Miếu có cảm giác thoải mái, nhẹ nhõm không nói nên lời. Kể từ lúc Miếu lên ăn Liệt cương Phù Dung quả, y cảm thấy bản thân mình quả thực phát sinh biến hóa rất lớn, bất kể là trong hay ngoài thân thể. Sức lực toàn thân như sử dụng không hết, mắt nhìn cái gì cũng vô cùng rõ ràng, kể cả đầu óc cũng như được mở mang, càng thêm linh hoạt.

Nhưng Lâm Miếu tuyệt không thấy kỳ quái, bởi vì Lưu Tú và Đặng Vũ đã nói cho y biết Liệt cương Phù Dung quả là vật quý hiếm của Đạo gia, một trăm năm mới nở hoa một lần, thêm trăm năm nữa mới kết quả. Truyền thuyết kể năm xưa kỳ nhân Đông Phương Sóc phát hiện ra một cây, trong sách có ghi lại: “Hoa nở ba mươi sáu cánh, ban đầu là màu xanh, sau thành màu phấn hồng, rồi thành hồng đậm, từ từ biến thành tím sẫm, từ từ héo đi, cuốn vào bên trong tạo thành quả. Thêm năm mươi năm thì quả chín, người tu đạo luyện khí ăn vào sẽ tăng thêm công lực, luận theo tư chất, người nhiều có thể tăng một giápni công lực, kẻ ít cũng được hai mươi năm. Người thường ăn vào có thể kéo dài tuổi thọ, thoát thai hoá cốt...”

Lưu Tú ngày trước từng đọc qua cuốn sách viết về những kỳ vật trong thiên hạ, nhưng trong sách không ghi đầy đủ, vẫn có nhiều công hiệu mà người soạn sách không thể nào biết được.

Nghe Lưu Tú nói thế, Lâm Miếu hưng phấn như thể muốn bay lên; y tuyệt không biết thứ mà trại Thiên Hồ xưng là thánh vật này có công hiệu gì, nhưng lại biết, đây chính là Liệt Dương Phù Dung quả năm xưa Đông

Phương Sóc đã phát hiện được. Bởi vì trong cấm địa kia có bút tích của Đông Phương Sóc, chủ trách người của trại Thiên Hồ lại ồ ạt phát động lực lượng đuổi theo Miếu như thế.

Lưu Tú và Đặng Vũ đương nhiên không khinh rẻ Lâm Miếu mà còn tỏ ra vui mừng.

Lâm Miếu vừa vào Uyển Thành liền cùng hai người bạn Lưu Tú phân ra hai đường. Lưu Tú và Đặng Vũ có chuyện quan trọng của mình, còn Lâm Miếu nhanh chóng về nhà gặp người thương yêu. Đã rời khỏi hơn nửa năm, không biết đường Thiên Hòa rốt cuộc có phát sinh sự tình hay biến cố gì không.

Đường Thiên Hòa, một nơi quen thuộc mà dơ dáy, đặt chân lên nơi đây, Lâm Miếu có một cảm giác cách biệt đã lâu nay mới được gặp lại.

Đường Thiên Hòa, vẫn hẹp như trước, mặt đường lỗ chỗ, nơi nào cũng có rác rưởi, có thể nói nơi đây căn bản không được xem là một con đường. Nó chỉ là một góc bị con người lãng quên, hoang vắng tiêu điều như ngày mùa đông không trăng, gió lạnh thổi xào xạc.

Trên con đường cực kỳ dơ dáy đó không một bóng người, giống như một nghĩa địa.

Trong lòng Lâm Miếu thêm phần âm u, y có một dự cảm cực kỳ xấu. sự thật ngày đó, trước khi Miếu bị ép nhập ngũ, y đã có một chút dự cảm, nhưng loại dự cảm chang lảnh ngày hôm nay còn mãnh liệt hơn ngày đó nhiều.

Lâm Miếu đột nhiên dừng bước, từ đây chỉ cần rẽ qua một chỗ ngoặt là có thể nhìn thấy căn nhà ngói nhỏ mà Lương Tâm Nghi ở.

Lâm Miếu hít một hơi thật sâu, cảm thấy một nguy cơ tiềm ẩn đang tiếp cận mình, đó là một cảm giác kỳ lạ, không thể nói được nguyên do.

Nhưng bất kể là nguyên nhân gì, Lâm Miếu đã bắt đầu lùi bước; y không muốn theo đường này để tới nhà Tâm Nghi, đây là quyết định rất đột ngột, bởi vì y ngửi thấy mùi sát khí.

Trong đường Thiên Hòa mà có sát khí mạnh mẽ đến thế, quả thật không bình thường. Đường Thiên Hòa hôm nay vốn đã không bình thường, thêm vào sát khí không bình thường nữa, càng khiến Lâm Miếu cảm thấy bất

ngờ. Hơn nữa, sát khí này lại xuất hiện gần chỗ Tâm Nghi ở, cho nên Miểu không thể không thận trọng. Đạo này bị người của trại Thiên Hồ đuổi giết làm cho Miểu không dám xem xét vấn đề quá đơn giản, vì thế Miểu lùi lại. Lâm Miểu lùi lại nhưng chưa lùi được mấy bước đã nhận ra ở tận cùng tầm mắt bỗng xuất hiện một người.

Là Vương Thống!

Lâm Miểu kinh hãi, quay đầu lại, ở cuối đường không có chỗ nào để lùi nữa.

Kia là quan binh, còn đây là một ngõ cụt, Lâm Miểu là một con thú săn bị chặn trong ngõ cụt đó.

Lâm Miểu biết việc này là thế nào, biết vì sao đường Thiên Hòa lại vắng vẻ như thế, tất cả đều vì y mà ra!

Quả thực là vì Lâm Miểu, nếu không phải vì y nói cho Vương Thống biết mình là người ở đường Thiên Hòa, không phải vì y giúp Lưu Tú trốn thoát, nếu không phải vì Tề Tử Thúc chết thảm trong tay Tàn Huyết, nếu không phải y... sao lại chọc đến đám quan binh này chứ? Sao lại chọc tới Vương Thống? Sao để cho người ta biến y thành thú săn bị chặn trong cái ngõ cụt này?

Bên cạnh Vương Thống xuất hiện thêm bốn người, sát khí chính là từ thân thể của bốn người này phát ra, Lâm Miểu không ngửi lầm, nhưng mà...

Lâm Miểu chỉ biết cười nhả nhó.

“Chúng ta lại gặp nhau!” Vương Thống cười lạnh, đưa mắt nhìn Lâm Miểu, tràn đầy sát khí nói.

Lâm Miểu phát hiện mình ngốc thật, sao lại quên mất chuyện quan trọng đến thế chứ. Lúc nhìn thấy đường Thiên Hòa như vậy thì phải nghĩ ngay đến khả năng có “mùi” quan phủ chứ. Có điều Miểu không ngờ là bọn quan phủ lại tới nhanh đến thế, hoặc có thể do Miểu quá nôn nóng muốn tới gặp người thương yêu nên mới không nghĩ ngợi nhiều, hiện tại nghĩ tới thì quá muộn rồi.

“Người làm gì bọn họ rồi?” Lâm Miểu cố gắng lấy lại bình tĩnh, lớn tiếng hỏi.

“Bọn họ chẳng qua ‘được’ mời đến một nơi an toàn hơn thôi, chỉ cần người giao Lưu Tú và Đặng Vũ ra, ngay lập tức có thể gặp bọn họ, hơn nữa Hầu gia còn ban thưởng cho người!” Vương Thống tuyệt không xem thường đối thủ trước mắt, nói chuyện rất khách khí.

Lâm Miếu biết chuyện này đã không thể cải thiện hay đổi được nữa và cũng hiểu rõ mục đích của Vương Thống. Miếu biết, dù có khai ra chỗ Lưu Tú và Đặng Vũ, đám người này cũng tuyệt không tha cho y, ít nhất người của Tề phủ sẽ không tha cho hung thủ đã hại chết Tề Tử Thúc! Nếu không phải vì y, Tề Tử Thúc tuyệt không dễ dàng chết như thế. Lâm Miếu chỉ hận hôm đó không biết trước thân phận của Tề Tử Thúc và Vương Thống, nếu biết, y đã không để lộ nơi ở của mình. Đáng tiếc, chuyện này không thể nào cứu vãn được nữa, còn hại thêm nhiều người, trong lòng Lâm Miếu hối hận không tưởng tượng nổi.

“Đừng hòng trốn, cả đường Thiên Hòa này nơi nào cũng là quan binh, người không thoát được đâu!” Vương Thống như đã khám phá ra tâm sự của Lâm Miếu.

“Nếu ta nói ra nơi ở của Lưu Tú và Đặng Vũ, người có thả những người trên đường này không?” Lâm Miếu đột nhiên hỏi, không thèm suy nghĩ gì.

“À, còn phải xem thái độ hợp tác và thành ý của người đã,” Vương Thống thản nhiên cười đáp.

Lâm Miếu liếc mắt, thấy quan binh phía sau đang áp tới gần, không nhịn được lộ ra một nụ cười nhạt.

Vương Thống nhìn rõ nụ cười của Lâm Miếu, lúc hẳn đang cảm thấy có gì đó không ổn, Lâm Miếu đã xoay người, tông thẳng vào bức tường bên cạnh ngõ cụt.

“Uỳnh...” Bức tường lập tức đổ sập, Lâm Miếu đã chui vào khu nhà dân bên kia tường.

“Phong tỏa đầu đường, đừng để gã trốn mất!” Vương Thống quát lớn; hẳn không thể nào đoán được Lâm Miếu giao hoạt đến thế, phá tường chạy mất. Vương Thống vội phóng lên nóc nhà, nhảy sang một ngõ khác, nhưng lúc này thân hình của Lâm Miếu đã xuất hiện giữa một ngõ khác.

“Sầm...” Lâm Miếu không do dự phá tung cửa một căn nhà, nhảy vào trong.

Bọn thân vệ, cao thủ của Hầu phủ lập tức nhảy lên nóc nhà như Vương Thống, một số kẻ không có bản lĩnh đó đành phải đuổi theo qua cái lỗ Lâm Miếu đã phá tường, có kẻ đi đường vòng đuổi theo.

Đô kỵ vệ cũng phái người tới nhưng bọn này không thể bỏ ngựa lại, cũng không thể đi xuyên qua nhà dân, đành phải chạy theo những con hẻm ngoắt ngoéo để truy đuổi.

Lâm Miếu biết mình phải rời khỏi đường Thiên Hòa đây thị phi này ngay, trước mắt không thể gặp được Lương Tâm Nghi, đành phải nghĩ cách khác. Vương Thống giận dữ, Lâm Miếu xuyên qua nhà dân mà chạy, có muốn bản tên cũng không tìm được bóng dáng Lâm Miếu. Những căn nhà dân trở thành sự yểm hộ tốt nhất cho Lâm Miếu. Thật ra Vương Thống cũng thâm kinh hãi Lâm Miếu trời sinh thần lực, có thể xuyên tường phá vách, Vương Thống nào biết Lâm Miếu đối với nơi đây mỗi căn nhà, mỗi cọng cỏ nhánh cây đều quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn. Tường ở đây chỗ nào dày, chỗ nào mỏng, chỗ nào kiên cố, chỗ nào xộp... Miếu đều rõ như lòng bàn tay. Đối với địa hình đường Thiên Hòa, Miếu còn rành rẽ hơn, ở chỗ này mà muốn bắt Miếu tuyệt không phải là chuyện dễ dàng.

Điều làm Vương Thống an tâm một chút là mỗi đầu đường đều đã lập trạm gác, vừa phát hiện Lâm Miếu quay về đường Thiên Hòa là hấn lập tức cho phong tỏa mọi đường ra, tuyệt không để Lâm Miếu trốn mất! Nếu không, chỉ sợ không có cách nào ăn nói với Vương Hưng và Tề phủ. Nhưng điều đáng hận là hấn đã đuổi theo Lâm Miếu qua mấy con hẻm rồi mà lại bị mất dấu y; dường như Lâm Miếu thoáng cái đã hoàn toàn biến mất trong đám nhà dân trên đường Thiên Hòa, chỉ có tiếng vó ngựa và bước chân của quan binh vang loạn lên...

Rất nhanh, Đô kỵ vệ và gia tướng của Hầu phủ tra xét cả đường Thiên Hòa một lượt nhưng không phát hiện được tung tích Lâm Miếu, ngược lại còn tìm thấy bốn thi thể của Đô kỵ vệ.

Bốn người này dĩ nhiên là bị người ta đánh lén mà chết; bọn chúng là binh sỹ được phân canh gác ở hai lối ra, vậy mà ngay cả một tiếng báo động cũng không phát ra được vì đã bị người ta cắt cổ. Người ra tay chắc chắn là Lâm Miếu.

Cuối cùng, Vương Thống tìm thấy một địa đạo gần chỗ bốn thi thể, thông ra khỏi đường Thiên Hòa, cửa ra nằm ngoài vùng phong tỏa của hãn.

Phát hiện này hầu như làm Vương Thống giận đến ói máu, khổ cực bày trận lại để Lâm Miểu chạy mất, làm sao không khiến hãn kinh hãi và giận dữ được chứ? Đám cao thủ của Tề gia phong tỏa bên ngoài hóa thành công cốc, nên cực kỳ giận dữ, thế nhưng cũng chẳng có cách nào cả.

Uyển Thành lại trở nên náo nhiệt, khắp nơi dán hình vẽ của Lưu Tú, Đặng Vũ nay lại có thêm hình Lâm Miểu.

Quán rượu Đại Thông ở Uyển Thành tuyệt không đáng gì nhưng trên đường Đại Thông thuộc vào hàng số một số hai.

Quán rượu Đại Thông phân làm hai tầng trên dưới, tầng trên trang nhã, tầng dưới bình dân. Nơi đây nổi danh nhất là thức ăn, vì trong quán có một đầu bếp giỏi, đồng thời cũng là chủ quán, Tiểu Dao Lục.

Tiểu Dao Lục hôm nay không tự mình nấu nướng, mà ở trong phòng một mình uống rượu giải sầu, dường như có tâm tư không nói ra được hoặc tâm trạng đang rất xấu.

Không ai tới quấy rầy Tiểu Dao Lục. Đám tiểu nhị, đầu bếp cho đến chường quầy trong quán rượu Đại Thông đều rất rõ tính khí của Tiểu Dao Lục, nên chẳng ai làm phiền y, chỉ chuẩn bị cho y một vò rượu mạnh lớn và một bàn thức ăn.

Trong lúc Tiểu Dao Lục ăn uống tuyệt đối không thích có người bồi tiếp, mà chỉ thích yên lặng, an an tĩnh tĩnh thưởng thức vị cay của rượu và sự ngon lành của món ăn. Do đó trong mắt một số người, Tiểu Dao Lục cũng là một người rất thú vị.

Kỳ thực, chỉ mình Tiểu Dao Lục biết mình tuyệt không phải đang ăn uống mà là đang đợi, đợi một người! Chỉ cần người đó chưa chết, không bị giam trong đại lao không thể ra được thì y nhất định sẽ tới, Tiểu Dao Lục rất tự tin về điều này. Vì thế hôm nay Dao Lục không muốn nấu nướng.

Không biết đã qua bao lâu, Tiểu Dao Lục vẫn ngồi buồn uống rượu. Nhưng y đã cảm thấy ai đó mở cửa, vì có một cơn gió nhẹ thổi vào, căn phòng sáng lên một chút, điều này biến mất rất nhanh.

Bước chân rất nhẹ, rồi tiếng động của ghế, người đi vào ngồi xuống đối diện với Tiểu Dao Lục, dường như đang yên lặng nhìn Tiểu Dao Lục. Tiểu Dao Lục vẫn không ngẩng đầu lên, nhưng y đã ngừng uống rượu, chỉ nhìn chăm chăm vào ly rượu mạnh trong tay mình.

Trầm mặc. Trong phòng trầm mặc đây vẻ chết chóc làm người ta có cảm giác khó thở, hoặc cũng có thể vì mưa gió vừa ập xuống khiến cả trời đất trở nên vô cùng buồn bã, nặng nề.

Đây là một căn phòng độc lập, tuyệt đối sạch sẽ và trang nhã, bên trong còn bố trí vài phần ý thơ mang vẻ cổ điển. Chỉ có điều, trong sự trầm mặc đó, những nét tình thơ ý họa này đều ẩn chứa cơn lốc.

Người mới đến đưa tay nhẹ nhàng gỡ nón trúc xuống, đặt lên ghế bên cạnh, chỉ một tiếng động nhẹ nhàng nhưng có hiệu quả kinh tâm động phách.

Cuối cùng Tiểu Dao Lục cũng thở ra một hơi dài, hai tay mân mê ly rượu, từ từ ngước mắt lên, có một chút phẫn nộ và giận dữ! Trước mắt Tiểu Dao Lục chính là khuôn mặt quen thuộc không thể nào quen thuộc hơn, Lâm Miếu!

Tiểu Dao Lục đang chờ Lâm Miếu. Tiểu Dao Lục biết, chỉ cần Lâm Miếu về Uyển Thành, chưa chết hoặc không bị giam trong đại lao, e rằng dù chỉ có chút xíu thời gian Miếu cũng sẽ đến tìm y, nhất định thế!

Lâm Miếu không nói gì nhưng lại né tránh ánh mắt giận dữ của Tiểu Dao Lục; tuy không dám nhìn thẳng vào đó nhưng Miếu có thể thấy rõ sự phẫn nộ và thương cảm của Tiểu Dao Lục.

Lâm Miếu then với Tiểu Dao Lục!

Đây là bí mật không mấy người biết, Lâm Miếu từng hứa với Tiểu Dao Lục rằng nhất định sẽ làm cho Lương Tâm Nghi hạnh phúc, nhất định sẽ chăm sóc nàng tử tế. Do đó Tiểu Dao Lục ra đi, rời khỏi đường Thiên Hòa, mở quán rượu Đại Thông ở đường Đại Thông. Giữa tình yêu và tình bạn, Tiểu Dao Lục đã chọn cái thứ hai.

Dĩ nhiên Lâm Miếu biết rất rõ người mà Lương Tâm Nghi yêu là mình chứ không phải Tiểu Dao Lục, nhưng Miếu bội phục dũng khí của y, tán thưởng tác phong của, cảm động trước sự thành khẩn và tình yêu mà y dành cho Lương Tâm Nghi. Vì thế Lâm Miếu đã đảm bảo với Tiểu Dao Lục rằng tuyệt đối sẽ không để cho Tâm Nghi phải chịu khổ sở, rằng sẽ yêu nàng cả đời, vậy mà...

Vậy mà...

Lâm Miếu không nói gì, chỉ cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt Tiểu Dao Lục.

!

- *Một giáp hay một vòng can chi bằng sáu mươi năm - ND.*

Chương 6

UYÊN THÀNH HỒN LOẠN

Khống Dung sợ chết khiếp. Lâm Miểu không hề nhường lấy một bước. Ngay cả cơ hội hít thở hắt cũng không có. Cây chùy lớn của Lâm Miểu lại đập tới. Lúc này hãn tay không tắc sắt cho dù có binh khí cũng khó mà chống đỡ được thần lực trời sinh của Lâm Miểu, huống chi giờ đây hồ khẩu của hãn đã liệt, hai tay tê rần.

“Người tốt cuộc đã phạm tội gì? Vì sao bọn chúng lại bắt toàn bộ người ở đường Thiên Hòa? Vì sao bọn chúng truy nã người khắp nơi?” Tiểu Dao Lục lại hít sâu một hơi, nhưng không có cách nào làm cho tâm tư của y bình tĩnh lại, kích động hỏi.

Lâm Miểu thở dài, hồi lâu không trả lời, yếu ớt hỏi ngược lại: “Tâm Nghi và Lương bá bá đang ở đâu?”

“Người còn chưa trả lời câu hỏi của ta!” Tiểu Dao Lục tuyệt không khách khí, vẫn cố chấp nói.

“Có thể đợi chút nữa trả lời không? Trước hết hãy nói cho ta biết Tâm Nghi và Lương bá đang ở đâu không?” Lâm Miểu cầu khẩn.

Thần sắc Tiểu Dao Lục buồn bã, hít một hơi, đáp: “Lương bá chết rồi!”

“Cái gì? Còn Tâm Nghi?” Lâm Miểu biến sắc, trong mắt lóe lên một tia bất an.

“Hôm đó khi người đi rồi, nha dịch của quan phủ đã nhìn thấy Tâm Nghi, sau đó Khống Dung - con của Đô thống đại nhân - thường quấy rầy Tâm Nghi. Tâm Nghi bị ép không còn cách nào khác đành phải nhờ lão Bao giúp đỡ, âm thầm rời khỏi đường Thiên Hòa. Nào ngờ Khống Dung đã sai người ngầm giám sát từ trước nên đánh lão Bao bị thương, cướp Tâm Nghi đi,

Lương bá bá cũng bị chết!” Trong mắt Tiểu Dao Lục lóe lên một tia cừ hận, thương cảm nói.

“Chuyện đó xảy ra lúc nào?” Các đốt ngón tay Lâm Miêu kêu răng rắc, trong mắt lóe lên sát khí làm người ta sợ hãi.

Tiểu Dao Lục cũng hoảng sợ, nhưng hăn tuyệt không cảm thấy lạ; lúc hăn nghe thấy tin này lần đầu - cũng như Lâm Miêu - rất muốn đi giết người, rất muốn xông vào Đô thống nha môn, nhưng Tường Lâm đã ngăn hăn lại.

“Một tháng trước. Không phải người muốn tới Đô thống nha môn chứ? Người đâu không lại chúng đâu!” Tiểu Dao Lục rất đau lòng, nhưng bất lực nói.

“Bất kể hăn là ai, ta tuyệt không tha cho hăn!” Lâm Miêu đứng phắt lên, sát khí ngập trời.

“Trước mắt, ngay cả bản thân người còn khó giữ, làm sao đối phó được với hăn? Nên biết, người là trọng phạm đang bị triều đình truy nã!” Tiểu Dao Lục nhắc nhở.

Lâm Miêu không khỏi nhụt chí, gần như rên lên: “Không lẽ các người không nghĩ cách cứu Tâm Nghi sao?”

“Sao lại không? Người của bang Hồ Đầu không dám đắc tội với Khổng Dung, bang Thanh Xà cũng chối lên chối xuống, cuối cùng bọn ta đành phải liên minh đi gặp Khổng Dung để đòi người nhưng hăn không thừa nhận, bọn ta mời cao thủ đi cứu thì bị bắt sạch! Bọn ta nghĩ hết cách rồi, nhưng người ta là con trai của Đô thống đại nhân, trong tay nắm quân Đô kỵ của cả thành, còn có thể điều động đại quân toàn thành, bọn ta có thể làm gì chứ? Muốn tạo phản ư? Đâu có nhiều binh khí thế? Ai sẽ lãnh đạo bọn ta? Nơi này là thiên hạ của người ta!” Tiểu Dao Lục uất hận nói.

“Vậy Tâm Nghi còn ở Đô thống nha môn không? Còn trong tay Khổng Dung không?” Lâm Miêu lạnh lùng hỏi.

“Còn! Tâm Nghi còn sống. Trong Đô thống nha môn có huynh đệ của bọn ta, nhờ hăn mà mua chuộc được một ả nha đầu bên cạnh Khổng Dung, từ đó biết được tin tức. Tâm Nghi dùng cái chết để uy hiếp nên Khổng Dung không dám làm bậy. Tâm Nghi bảo rằng nếu Khổng Dung muốn có được nàng thì trước hết phải có được trái tim nàng, nếu không, dù chiếm được

thân xác nàng, cũng chỉ là một cái xác không hồn! Tên tiểu tử Khổng Dung này cực kỳ tự phụ, bị Tâm Nghi dùng ngay chiêu này làm điều kiện, nên hẳn không có những yêu cầu vô lễ nữa, mà còn nghe lời Tâm Nghi răm rắp. Trước mắt, Tâm Nghi vẫn chưa gặp nguy hiểm gì!” Tiểu Dao Lục nói.

Lâm Miểu hơi ngạc nhiên, nhưng y cực kỳ tin tưởng vào sự cơ trí và thông tuệ của Lương Tâm Nghi. Miểu cũng biết Tâm Nghi làm như thế chỉ để kéo dài thời gian tìm cơ hội chạy trốn mà thôi.

“Rốt cuộc người đã phạm phải tội lớn gì? Bọn chúng treo thưởng năm trăm lượng bạc, lại còn bắt hết những người thân thuộc của người!” Tiểu Dao Lục chất vấn.

“Vì ta đã cứu Lưu Tú và Đặng Vũ, hơn nữa phó tổng quản của Tề phủ, Tề Tử Thúc, cũng bởi ta mà chết! Do đó bọn chúng mới truy nã Lâm Miểu này,” Lâm Miểu thở dài đáp.

“Cái gì?” Tiểu Dao Lục kinh hãi, nhìn Lâm Miểu có chút không dám tin.

“Lão Bao và Tường Lâm cũng bị bắt sao?” tâm trạng Lâm Miểu cực kỳ không tốt, hỏi tiếp.

“Giỏi! Ngay cả Te Tử Thúc cũng không đối phó nổi người, Lưu Tú và Đặng Vũ lại là những hảo hán, đáng lắm!” Tiểu Dao Lục lại đáp một nẻo.

“Ta hỏi người, lão Bao và Tường Lâm sao rồi?” Lâm Miểu có chút giận dữ hỏi lại.

“A, lão Bao và Tường Lâm nhận được tin báo của huynh đệ trong nội bộ Hầu phủ, nên lão ấy và bọn A Tứ đã tránh đi rồi, chỉ mang theo một số người khác,” Tiểu Dao Lục đã lấy lại bình tĩnh trả lời.

“Bọn lão Bao đang ở đâu?” Lâm Miểu vui mừng hỏi.

“Bọn họ đang trốn ở lâu Lục Phúc. Máy ngày nay tình thế rất căng thẳng, người mau rời khỏi thành đi, nếu không sớm muộn gì bọn chúng cũng tra ra người!” Tiểu Dao Lục nhắc nhở.

“Muốn ra khỏi thành không dễ vậy đâu, nếu ta đi rồi thì Tâm Nghi làm sao đây? Những người thân thuộc tính sao?” Lâm Miểu quả quyết nói.

“Vậy người ở lại trong thành thì làm được gì? Không lẽ chỉ dựa vào sức của mình người mà đấu với quan binh đầy thành sao? cướp được đại lao sao?”

Có thể làm thịt Khổng Dung hả? Nên biết tội của người là tội lớn chém đầu đó,” Tiểu Dao Lục khuyên.

“Nếu chỉ mình ta sống sót, người cho rằng ta sẽ vui vẻ sao? Không có Tâm Nghi, người nghĩ ta có thể yên tâm mà sống sao? Chết có đáng gì, Lâm Miểu ta đã chết đi sống lại mấy lần, có thể sống đến bây giờ đã là đủ lắm rồi!” Lâm Miểu vẫn cố chấp nói.

“Nhưng người có cách gì chứ? Ke cả thêm lão Bao, Tường Lâm, ta và A Tứ cùng mấy vị huynh đệ nữa, chẳng qua cũng chỉ có mười mấy người, vậy thì làm được gì?” Tiểu Dao Lục buồn khổ nói.

“Tra giúp ta xem mấy ngày nay Khổng Dung thường đi đâu,” Lâm Miểu đột nhiên nói.

“Người quả thật muốn đối phó Khổng Dung?” Tiểu Dao Lục giật mình hỏi.

“Người chỉ cần cho ta biết mấy ngày nay Khổng Dung thường đi đâu là được, những việc khác không cần lo lắng. Ta đi trước, ngày mai cho ta biết tin!” Lâm Miểu cầm lấy nón trúc, trầm giọng nói.

Tiểu Dao Lục im lặng nhìn Lâm Miểu, không biết nên nói gì. Y hiểu rõ, việc gì Lâm Miểu đã quyết thì không có ai có thể thay đổi.

“Ầm...” Một tiếng sét vang trời, lửa điện giống như một con rắn bạc từ trời lao xuống phía ngoài cửa, trong phòng như dần trở nên âm đạm.

Dưới ánh chớp, bóng lưng của Lâm Miểu kéo ra thật dài, nhưng rồi cũng mất hút ngoài hiên. Tiểu Dao Lục không có ý giữ Lâm Miểu lại, y thậm chí còn không biết Lâm Miểu đã ăn cơm trưa chưa, nhưng chuyện đó không còn quan trọng nữa.

Đồng Nhân hàng[1] là cửa hàng đồ sắt lớn nhất Uyên Thành, nằm ở phía tây thành. Nơi đây là khu vực của những thương nhân cực kỳ giàu có và nổi danh, cửa hàng đủ loại nằm kín hai con đường, Đồng Nhân hàng là một trong số đó.

Vì mưa lớn nên con đường vốn sầm uất này cũng trở nên khá tiêu điều. Người đi đường thưa thớt, nhiều cửa hàng đã đóng cửa nhưng Đồng Nhân

hàng lại không. Đối với Đồng Nhân hàng, trời có đổ mưa hay không không quan trọng, bọn họ chỉ quan tâm tới việc đúc rèn binh khí thôi.

Binh khí của Đồng Nhân hàng xa gần đều nghe tiếng, chất thép cứng, tuyệt không làm ra đồ bỏ đi.

Lão Thiết là đương gia của Đồng Nhân hàng, có năm đệ tử, cả Đồng Nhân hàng là do sáu người này làm nên. Bọn họ không chỉ chế tạo công cụ nhà nông mà còn làm binh khí, áo giáp cho quan phủ, vì thế rất nổi tiếng trong Uyển Thành.

Lão Thiết rất ít khi tự tay rèn binh khí và công cụ nhà nông bởi vì đã có đệ tử, trừ khi thấy có thép tốt hạng nhất, lúc đó lão mới thấy ngứa tay muốn thể hiện tài nghệ. Giờ đây lão Thiết đã không còn trẻ nhưng không ai dám nói lão ta già nua. Trong Đồng Nhân hàng có treo một cây búa mà chẳng mấy ai có thể làm cho lão Thiết động đến nó. Cây búa đó giống như thương hiệu của lão, chỉ cần nó còn treo trong đại sảnh của Đồng Nhân hàng thì không một ai dám hoài nghi tiệm này sẽ chế tạo ra đồ bỏ đi.

Ngọn lửa nhảy nhót, không khí trong Đồng Nhân hàng vẫn nóng hừng hực dù bên ngoài đang mưa to.

Đệ tử của lão Thiết như không hề để ý xem thời tiết thay đổi như thế nào, cũng chẳng quan tâm tới sự vật nào khác ngoài sắt thép trong tay, kể cả người khách đang dầm mưa tiến vào tiệm. Bọn họ dồn hết tâm trí vào việc kiểm soát ngọn lửa và vùng quai búa.

“Keng... keng...” Tiếng đập không ngừng vang lên cùng với mồ hôi chảy ròng ròng, trong cảnh chớp lóe ngẫu nhiên kết hợp với lửa trong lò, tất cả mọi thứ đều tràn đầy vẻ tráng kiện và sống động khôn lường.

Người dầm mưa tới vẫn giữ nguyên chiếc nón sùm sụp, nước rơi lã chã; ánh mắt của y dừng ở ngọn lửa trong lò và trên những chiếc búa sắt đang vung lên đập xuống như bay. Y có vẻ trầm tư.

Trong cửa hàng, khí nóng tràn ngập khắp mỗi tấc không gian hòa cùng sinh khí tràn trề toát ra từ cơ thể để trần của người cầm búa. Người ta có thể cảm nhận sức lực trào dâng khắp nơi đó làm cho sinh mạng trở nên chân thật, súc tích, tựa như thanh đao đang từ từ thành hình!

Quần áo của người lạ ướt sũng, dù y có đội nón trúc nhưng không cách nào ngăn được nước mưa, hầu như chỗ nào cũng bị ướt. Y đứng hồi lâu rồi thản nhiên nói: “Ta muốn tìm lão Thiệt!”

Người đang rèn sắt không trả lời nhưng lại có một phụ nữ tuổi không còn nhỏ từ nhà trong đi ra.

Người phụ nữ nhìn qua có chút quyến rũ, da trắng nõn, làm người ta cảm thấy khó tin đó là người luôn sống trong cảnh khói lửa hun đốt thế này.

“Người tìm lão Thiệt?” Người phụ nữ hỏi thẳng, bình thản và ôn hòa, không mạnh bạo như lửa dữ và búa sắt, ngược lại giống như một cơn gió xuân phớt qua, khiến lòng người có cảm giác thoải mái.

“Đúng vậy, ta tìm lão Thiệt!” Người lạ khẳng định, nhưng không có ý cười nón ra.

Người phụ nữ tuy thấp hơn người lạ kia một chút nhưng không thể nào nhìn rõ khuôn mặt của y khuất dưới cái nón, do đó bà chần chừ một lúc rồi bảo: “Ta là phu nhân của lão Thiệt, ông ấy không có trong cửa hiệu, có chuyện gì cứ nói với ta cũng được.”

“Có vài lời nhưng chỉ nói được với lão Thiệt. Thật ra bà cũng có thể thay mặt lão Thiệt, nhưng với ta thì đó là hai chuyện khác nhau, nên ta chỉ nói được với ông ấy thôi!” Người lạ nói có chút cố chấp.

Người phụ nữ nhìn người lạ để đánh giá lại; bà rất muốn cúi xuống nhìn xem hình dáng đối phương thế nào nhưng nhanh chóng khống chế lòng hiếu kỳ mãnh liệt của mình. Có điều nghe giọng thì bà biết người kia nhất định còn rất trẻ.

“Được rồi, mời đi theo ta,” người phụ nữ hít một hơi rồi nói.

Người lạ chẳng nói gì thêm, nhưng cũng chẳng bất ngờ nên y liền theo sát người phụ nữ, đi về phía vườn sau.

Người phụ nữ dẫn người lạ tới vườn sau liền chỉ một người đang đứng ngắm mưa trong một ngôi đình, đoạn nói: “Ông ấy ở đằng kia.”

Lão Thiệt đứng yên lặng, giống như đang suy nghĩ chuyện gì đó, nhưng ánh mắt lão lại dán chặt vào những hạt mưa to như hạt đậu.

Tuổi lão Thiệt dường như không còn trẻ, tóc đã có chút muối tiêu, cũng không biết do khói lửa hun đốt hay là vì tuổi của lão đã cao.

Người lạ chỉ nhìn bóng lưng đỉnh đạc, bình ổn như đúc bằng sắt của lão Thiệt, người ta có cảm giác đó như một ngọn núi cao lớn hiên ngang.

Một ngôi đình, một con người bị mưa gió bao quanh, vừa đơn độc lại vừa giống như hợp với trời đất thành một thể, càng có một kiểu phong thái không nói nên lời, ngay cả người lạ cũng đứng ngây ra nhìn.

Người lạ chỉ chần chừ một lúc rồi nhấc chân đi về phía ngôi đình, tuyệt không nhìn người phụ nữ kia thêm lần nào nữa, cũng có thể điều đó không cần thiết. Trong mắt y chỉ có lão Thiệt...

Tiếng bước chân làm kinh động lão Thiệt; lão từ từ xoay người lại, những nếp nhăn trên mặt như được khắc bằng dao, từng nếp một, góc cạnh rõ ràng. Lông mày rậm và sắc tựa như kiếm xé lên, trong đôi mắt nhỏ dài lóe lên thần thái sắc bén. Mặt lão đen như sắt, lại không có râu, toàn thân như một pho tượng đúc bằng thép, tự thân có một bá khí siêu nhiên lâm liệt, giống như một thanh kiếm cổ được nung lại.

Người lạ dừng bước, tựa như sợ khí thế của lão Thiệt, nhưng chỉ dừng trong giây lát, người lạ tiếp tục bước nhanh vào trong ngôi đình, khẽ cởi nón trúc xuống, thản nhiên nhìn thẳng vào lão Thiệt.

“Ông chính là lão Thiệt?” Người lạ hỏi.

Lão Thiệt nở nụ cười, gật đầu xác nhận, bình thản nói: “Ta biết cậu nhất định sẽ tới, nên đã đợi ở đây từ rất lâu rồi!”

“Ông biết ta?” Người lạ hơi kinh ngạc, hỏi.

“Lâm Miếu, hiện nay khắp thành đều dán hình cậu, lão phu đương nhiên biết; có điều không ngờ là cậu lại dám ngang nhiên không hóa trang mà đi thẳng vào đây! Chàng trai trẻ quả thật gan dạ!” Giọng lão cực kỳ ôn hòa, làm người ta rất khó tưởng tượng đó chính là lão Thiệt. Đương nhiên, đó là tình huống khi không được tận mắt nhìn thấy lão nói.

“Lưu huynh đã nói với ông rồi?” Người lạ đó chính là Lâm Miếu.

“Không sai, tam công tử đoán trong hai ngày này cậu nhất định sẽ đến tìm ta. Hôm qua không đến, hôm nay nhất định sẽ đến!” Lão Thiệt cười, bình thản đáp.

“Ta muốn gặp huynh ấy,” Lâm Miếu nghiêm nghị nói.

“Được, đêm nay ta đưa cậu đi gặp tam công tử,” lão Thiệt hứa.

Lâm Miếu lộ ra một tia vui mừng, dù không thể biết ngày mai sẽ phát sinh chuyện gì nhưng ít nhất ở trong Uyển Thành đang xáo trộn này, y cũng không bị cô độc.

Lâm Miếu đã dậy từ sáng sớm dù tối qua rất khuya y mới đi ngủ.

Lão Thiết sớm đã chuẩn bị xong thanh đao mà Lâm Miếu yêu cầu, ngoài ra còn có chiếc nỏ cực kỳ tinh xảo, có thể giấu trong ống tay áo để âm thầm giết địch, cùng một chiếc mặt nạ da người rất tuyệt.

Lúc Lâm Miếu nghênh ngang bước vào quán rượu Đại Thông, y ngạc nhiên thấy lão Bao và Tường Lâm cũng ở đây, chắc chắn Tiểu Dao Lục đã gọi bọn họ tới.

Thần sắc của lão Bao và Tường Lâm không tốt lắm; lúc Lâm Miếu bước vào phòng, họ đều đang trầm tư, không biết suy nghĩ gì, chẳng có ai nói chuyện.

Tiểu Dao Lục thấy người lạ này xuất hiện quá bất ngờ, tuyệt không nhận ra khuôn mặt này là do Lâm Miếu hóa trang.

“Người tìm ai?” Giọng Tiểu Dao Lục có chút không hữu hảo lắm.

Lâm Miếu không trả lời, đưa tay ra sau đóng cửa lại; sau đó dưới ánh mắt của ba người kia, Miếu từ từ đi tới cái bàn tròn, nhẹ nhàng lột mặt nạ ra.

Lão Bao, Tường Lâm và Tiểu Dao Lục đều rất ngạc nhiên.

“Tin tức về Khổng Dung tra xét sao rồi?” Lâm Miếu vừa mở miệng đã nói ngay chuyện chính.

Đám Tiểu Dao Lục lúc này giống như mới tỉnh mộng, có chút kinh dị, cùng đánh giá Lâm Miếu.

“Hành tung của hãn khó xác định lắm, nhưng không sao; hãn thường đến lầu Túy Nguyệt, vì đang rất say mê người mới của Túy Nguyệt tên là Tiểu u, mấy ngày này nhất định sẽ tới đó!” Tiểu Dao Lục nói.

“Tiểu tử người trở về cũng không tìm gặp bọn ta trước!” Tường Lâm đưa tay nắm vạt áo Lâm Miếu, có chút hờn giận nói.

Lâm Miếu nhìn người huynh đệ tốt, từng cùng nhau quậy phá từ nhỏ, trong lòng dậy lên chút ấm áp; nhưng đối với câu chất vấn của Tường Lâm, y chỉ biết cười nhạo: “Lão Lục Phúc người đông lại hỗn tạp, nếu ta ngang nhiên đi gặp các huynh chẳng phải sẽ làm hại các huynh sao?”

“Mẹ kiếp!” Tường Lâm hung dữ đấm Lâm Miểu một cái, ngồi vào chỗ cũ, cố ý tức giận nói: “Hại bọn ta phải sống chui rúc lén lút thế này chẳng lẽ không do người sao? Nếu bình thường không coi người như anh em thì hôm nay ta nhất định sẽ đánh cho người dẹp lép!”

Trong lòng Lâm Miểu cảm thấy thẹn vô cùng, nhưng lão Bao lại vỗ vai y, cười cười an ủi: “Có đáng gì chứ, chẳng phải trước đây bọn ta cũng sống chui rúc lén lút sao? Chỉ cần người còn sống, chút khó khăn khổ sở này có đáng gì! Bây giờ mấy người chúng ta cùng nghĩ cách cứu người thân ra đi!”

“Mọi người đừng lo, người thân sẽ không sao đâu, Lý Thông và Lý Dật đã đồng ý giúp chúng ta cứu họ rồi!” Lâm Miểu an ủi.

“Lý Thông, Lý Dật ư?” Ba người không khỏi giật mình, nhìn Lâm Miểu tựa như không dám tin.

“Người có quan hệ với hai người này từ lúc nào vậy?” Lão Bao cũng có chút không dám tin, hỏi lại.

“Hôm qua ta đi gặp huynh đệ Lưu Tú, bọn họ đã đồng ý giúp rồi.” Lâm Miểu tuyệt không muốn giấu giếm các huynh đệ của mình điều gì, vì Miểu cho rằng nếu ngay ba người này mà cũng không tin được nữa thì trên thế gian cũng chẳng còn mấy ai đáng tin.

“Tốt lắm, có hai người này ra mặt thì Đô thống nha môn không thể không nể mặt!” Lão Bao thở phào.

“Ta muốn đi cứu Tâm Nghi!” Lâm Miểu không hề vui vẻ, bình tĩnh nói đầy kiên quyết.

Sắc mặt lão Bao liền trở nên rất khó coi, thở dài, nói có chút thẹn: “Là ta không tốt, không thể chăm sóc Tâm Nghi tốt, để cho thằng giặc kia cướp đi mất!”

“Không phải lỗi của huynh!” Lâm Miểu an ủi ngược lại lão Bao.

“Vì sao người không nhờ người của Lưu Tú giúp?” Tường Lâm có chút nghi hoặc hỏi.

“Đây là chuyện riêng của ta, chính Lâm Miểu này phải tự làm. Tâm Nghi là hiền thê của ta, hạnh phúc của cô ấy không thể có được từ sự bố thí của người khác!” Lâm Miểu đáp như chém đinh chặt sắt, làm bọn lão Bao đều ngẩn ra.

Bọn họ nhìn vẻ bình tĩnh mà nghiêm nghị của Lâm Miểu, hồi lâu không nói nên lời, cuối cùng lão Bao đành phá vỡ sự yên lặng, hít một hơi, nói: “VẬY người tính cứu Tâm Nghi thế nào? Trong phủ Đô thống bảo vệ nghiêm ngặt, nếu cứ ngang nhiên xông vào có khác gì tự tìm con đường chết?”

Lâm Miểu hít sâu một hơi, hồi lâu mới nói: “vẫn chưa nghĩ ra cách tốt nhất, nhưng mọi người yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không hành động lỗ mãng! Có thể kiếm cho ta hai con ngựa tốt không?”

“Người muốn làm gì?” Tiểu Dao Lục không hiểu, bèn hỏi lại.

“Dĩ nhiên là để chạy rồi! Ta biết ở phía đông thành có một cổng ngầm có thể thông ra ngoài thành, có lẽ sẽ dùng được. Còn phải chuẩn bị cho ta mấy bộ đồ nữa!” Lâm Miểu suy nghĩ rồi đáp.

Thần sắc của lão Bao lay động, nói: “Nói như thế thì chỉ cần đưa Tâm Nghi tới phía đông thành là được, vậy là chúng ta có thể chớp lấy cơ hội rồi?”

Lâm Miểu nhìn lão Bao, vẻ tán thưởng, gật đầu nói: “Không sai, chỉ cần đưa Tâm Nghi tới miếu Xi Vương ở phía đông thành là chúng ta có thể theo cổng ngầm ra khỏi thành. Bọn quan binh nhất thời không nghĩ ra đâu, chỉ cần để ngựa tốt ở gần lối ra của dòng nước là chúng ta có thể cao chạy xa bay, hoặc đi xuống phía nam tìm quân Lục Lâm, lúc đó không sợ bọn chúng đuổi theo nữa!”

“Nhưng làm cách nào đưa Tâm Nghi tới miếu Xi Vương ở phía Đông thành đây? Thằng khốn Khổng Dung kia cũng mười phần gian xảo, canh giữ Tâm Nghi rất ngặt, làm sao có thể cho Tâm Nghi rời phủ chứ?” Tường Lâm lo lắng nói.

“VẬY thì phải xem chúng ta làm thế nào đã. Ai đi cùng ta tới bang Hồ Đầu một chuyến?” Lâm Miểu đột nhiên hỏi.

Ba người trong phòng đều nhìn Lâm Miểu, không ai lên tiếng, không hiểu câu này là có ý gì, vào lúc này mà còn có tâm trạng tới bang Hồ Đầu sao.

“Người muốn nhờ người của bang Hồ Đầu giúp hả?” Lão Bao hỏi.

“Cái đám chó má đó, lúc bình thường có lợi thì xưng huynh gọi đệ, giờ chúng ta gặp khó khăn thì con mẹ nó chứ, đứa nào cũng thành rùa đen rút đầu rút cổ!” Tường Lâm giận dữ nói.

“Thật ra cũng không thể trách bọn chúng được; tuy bọn chúng đều là tay anh chị, nhưng lần này đối thủ lại là Đô thống nha môn. Nếu đắc tội với Đô thống nha môn thì làm sao có thể tiếp tục làm ăn ở Uyển Thành chứ?” Tiểu Dao Lục giải thích.

“Ta muốn đi gặp Du lão đại, lần này hẳn phải giúp ta, nếu không, đừng mong làm ăn trên đường Thiên Hòa nữa!” Lâm Miếu lạnh lùng nói.

“Bọn chúng đông người!” Lão Bao có chút lo lắng, liền nhắc nhở.

Lâm Miếu chẳng có phản ứng gì, hỏi lại lần nữa: “Ai đi cùng ta tới bang Hồ Đầu?”

“Lâm Miếu tới bang Hồ Đầu rồi!” Thiết Nhị, đệ tử của lão Thiết, nói.

Lưu Tú không lên tiếng, y chỉ lắng nghe. Đặng Vũ chưa quay lại nhưng Lưu Tú tuyệt đối không phải lo cho Vũ.

Hiện thời tuy trong thành đầy nguy hiểm, nhưng chẳng qua chỉ là một loại hình thức mà thôi, quan phủ tuyệt không nghĩ huynh đệ Lưu Tú lại quay về Uyển Thành nhanh như vậy.

Lưu Tú rời khỏi Uyển Thành rồi lại quay về Uyển Thành, chỉ muốn đập phá một trận cho thoải mái. Lưu Tú vốn muốn đi Thung Lăng nhưng trên đường lại gặp người anh họ là Lưu Huyền, chính Lưu Huyền đã làm Tú đổi ý định tới Thung Lăng.

Trước mắt, bốn phía khói lửa chiến tranh nổi lên, Nam Quận đã bị quân Lục Lâm khống chế, Lưu Tú thân là con cháu họ Lưu sao có thể thua kém người ta? Do đó y quay lại Uyển Thành, phái người phi ngựa hỏa tốc tới liên lạc với huynh trưởng ở Thung Lăng. Lâm Miếu xuất hiện càng làm cho Lưu Tú sắp xếp kế hoạch tốt hơn.

Đối với chuyện của Lâm Miếu, Lưu Tú đã nắm rõ, sớm phái người tra xét tận tường gốc gác của Miếu, chỉ là Miếu tuyệt không hay biết điều này thôi.

“Chúng ta có cần đi giúp gã không?” Thiết Nhị hỏi.

“Không cần, cứ yên lặng quan sát rồi tùy cơ ứng biến, bang Hồ Đầu chưa làm gì được gã đâu. Người đi bảo Thiết thúc đem binh khí dự trữ chuẩn bị

sẵn sàng, có thể trong hai ngày tới chúng ta phải một lần hành động để khống chế Uyển Thành!” Lưu Tú quả quyết nói.

“Nếu đại quân từ Nam Dương tới chi viện, chúng ta phải làm sao?” Thiết Nhị hơi do dự hỏi.

“Ta tự có sắp xếp. Thanh thúc đã chuẩn bị sẵn nhiều thuyền, chúng ta không cần chiếm Uyển Thành, chỉ cần tạo ra một dạng thanh thế để thu hút nhiều người hàng phục ta. Phải nhớ, thanh thế càng lớn càng tốt!” Lưu Tú dặn dò.

“Tiên sinh Khổng Đại đang khẩn trương chế tạo bè lớn, cũng là do công tử phân phó sao?” Thiết Nhị có chút nghi hoặc hỏi.

“Không sai, đây cũng là một dạng thủ đoạn!” Lưu Tú nói.

“Võ công Lâm Miểu không cao, lại thể đơn lực bạc, tại hạ sợ rằng gã chẳng thể gây rối loạn nổi...”

“Đừng xem thường, tiềm lực của gã Lâm Miểu này không thể đánh giá hết được đâu. Hơn nữa cơ trí gã hơn người, tuyệt đối sẽ không làm chúng ta thất vọng!” Lưu Tú khẳng định.

“Tiên sinh Tống Nghĩa tới!” Bên ngoài truyền tới một thông báo nhỏ.

Lưu Tú vừa đứng lên, rèm cửa đã được gạt ra, một người trung niên cao gầy bước nhanh vào.

“Tổng thúc!” Lưu Tú khách khí chào.

“Lương thảo của Uyển Thành đã chuẩn bị sẵn sàng, lúc nào chuyển ra ngoài thành, xin tam công tử phân phó!” Tống Nghĩa nghiêm trang nói.

“Có thể đi ngay hôm nay!” Lưu Tú bình tĩnh nói đầy khẳng định.

“Chẳng lẽ tam công tử không để lại một ít sao?” Tống Nghĩa có chút nghi hoặc hỏi.

Lưu Tú cười, bình thản đáp: “Không cần, chúng ta không phải ở lại đây lâu, chỉ cần lương thảo ở đây là đủ, trong kho của quan phủ cũng còn, nếu không đủ, chúng ta có thể đi mượn!”

Tống Nghĩa nhìn Lưu Tú, lại nhìn Thiết Nhị, chấp tay nói: “Ta biết phải làm gì rồi, xin phép đi trước!”

Lưu Tú gật đầu.

Bang Hồ Đầu, tuyệt không phải là một cứ điểm vô cùng bề thế, địa bàn của nó chỉ là đền Thần Nông ở trong thành.

Đền Thần Nông, nằm ở trung tâm Uyển Thành, xây dựa vào núi, không được hùng vĩ nhưng rất có tiếng tăm. Ngày trước nơi đây hương khói tấp nập nhất thành, gần một năm nay chiến tranh loạn lạc bùng nổ, dân chúng không kiếm sống được, mọi người không bái tế Thần Nông ân cần nữa. Chỉ vì cầu

khẩn hàng năm cũng không thể đem điều tốt đẹp đến nên lòng người cũng nhạt đi. Có điều mỗi năm vào dịp lập xuân và lập thu, nơi đây vẫn là chỗ náo nhiệt nhất toàn thành.

Hiện giờ đền Thần Nông rất yên tĩnh, người hoạt động ở đây phần nhiều là của bang Hồ Đầu.

Bang Hồ Đầu ngày thường ngoài việc thu một ít phí bảo kê, cũng làm chút buôn bán nhỏ để kiếm thêm tiền, có khi còn đòi nợ giúp người khác. Có điều những ngày gần đây, không khí trong thành cực kỳ căng thẳng, bang Hồ Đầu cũng co rút lại nhiều.

Lúc Tường Lâm xuất hiện ở cửa đền Thần Nông, lập tức có người vào thông báo cho bang chủ là Du Thiết Long.

Đối với Tường Lâm, trên dưới của bang Hồ Đầu tuyệt không xa lạ, đều là những anh chị nơi đầu đường phố chợ cả. Mấy đại thiên Vương ở đường Thiên Hòa cũng rất có tiếng tăm trong giới anh chị ở Uyển Thành.

Tường Lâm không nói gì, cùng với Lâm Miểu bước nhanh vào trong đền Thần Nông, Lâm Miểu đương nhiên là mang mặt nạ.

“Ha ha, ta tưởng khách ở đâu, thì ra là Tường Lâm!” Du lão đại tươi cười không được tự nhiên lắm, đi ra đón, bước nhanh về phía Tường Lâm.

Tường Lâm chỉ cười nhạt, nói với chút trào phúng: “Gần đây Du lão đại hình như đã tu tâm dưỡng tính rồi nhỉ, chẳng nghe tin tức gì, huynh đệ ta cứ tưởng lão đại bị bệnh, nên hôm nay bèn tới thăm.”

Du lão đại hơi biến sắc, sắc mặt của mấy người bên cạnh hẳn cũng có chút thiếu tự nhiên, nhưng không phải là bất mãn với lời của Tường Lâm, mà ẩn

chứa một chút hổ thẹn.

“Ta muốn nói chuyện với Du lão đại, tìm một nơi yên tĩnh hơn đi,” Tường Lâm bình tĩnh, thản nhiên nói.

Du Thiết Long nhìn lại mười mấy huynh đệ chung quanh, cười khan, nói: “Được rồi, chúng ta vào phòng trong nói chuyện.” Rồi hắn dẫn đầu đi vào phòng trong.

Phòng trong là sảnh phụ của đền Thần Nông được Du Thiết Long sửa lại giống như một gian mật thất.

Đứng bên cạnh Du Thiết Long là bốn huynh đệ của bang Hồ Đầu, giống như để khoe khoang vũ lực của hắn.

“Vị này là...” Du Thiết Long thấy Lâm Miếu ngồi ngông nghênh bên cạnh Tường Lâm, không khỏi có chút nghi hoặc bèn hỏi.

“Du lão đại không nhận ra ta sao?” Lâm Miếu thản nhiên gỡ mặt nạ xuống, cười lạnh hỏi.

Du Thiết Long và bốn thủ hạ bên cạnh đều chấn động, thất thanh kêu lên: “Lâm Miếu!”

“Thì ra Du lão đại vẫn chưa quên tiểu đệ, thật là vinh hạnh tột cùng!” Lâm Miếu thờ ơ nói.

“Lâm huynh đệ quay về lúc nào thế?” Du Thiết Long hỏi, sắc mặt cực kỳ khó coi.

“Điều này không quan trọng, hôm nay ta tới đây là muốn nhờ người giúp đỡ,” Lâm Miếu lạnh lùng nhìn Du Thiết Long nói.

“Lâm công tử và bang Hồ Đầu bọn ta vốn là người một nhà, sao phải nói lời dư thừa như thế?” Một hán tử bên cạnh Du Thiết Long lên tiếng.

Du Thiết Long liếc xéo hắn, rồi hổ thẹn nhìn Lâm Miếu, nói: “Nếu là chuyện liên quan đến quan phủ, e là bọn ta cũng bất lực!”

Lâm Miếu cười lạnh, nói: “Du lão đại biến thành kẻ sợ chuyện như thế từ lúc nào vậy? Mới mở đầu mà đã rào trước đón sau rồi.”

Du Thiết Long lại cười khan hai tiếng, không đáp.

“Hôm nay ta đến đúng là vì chuyện liên quan tới quan phủ, còn sắp xếp như thế nào, tạm thời chưa quyết định. Bây giờ ta chỉ chờ một câu nói của Du lão đại, có giúp hay không?” Lâm Miếu nói với thái độ rất kiên quyết,

nhưng không ai cho rằng lời của Lâm Miểu có chút quá đáng. Thật ra Lâm Miểu vốn có thể thành bang chủ bang Hồ Đầu, nhưng y đã nhường cho Du Thiết Long, đây là chuyện mà mọi người trong bang Hồ Đầu đều biết rõ.

Du Thiết Long lúng túng nói: “Cái này, cái này...”

“Người có giúp hay không?” Lâm Miểu ép hỏi.

“Chuyện này liên quan tới sự an nguy của hơn hai trăm bang chúng, ta không dám một mình làm chủ, cần phải được mọi người đồng ý mới có thể ra quyết định!” Du Thiết Long đảo mắt nói.

Lâm Miểu cười lạnh bảo: “Thế ta đành phải xin lỗi vậy!”

Du Thiết Long biến sắc, vừa ý thức được chuyện gì thì tay của Lâm Miểu đã bóp lấy yết hầu hần, cũng không thấy Lâm Miểu làm thế nào mà nhấc bổng được Du Thiết Long lên.

Tường Lâm và mấy người khác đều kinh hãi; không ngờ Lâm Miểu nói động thủ là động thủ, hơn nữa tốc độ cực nhanh, hoàn toàn vượt ra ngoài sức tưởng tượng của bọn họ, đến lúc bọn họ có phản ứng thì mọi sự đều rơi vào thế đã định.

“Đành mượn lệnh bài của người dùng tạm!” Tay phải Lâm Miểu bóp yết hầu của Du Thiết Long, tay trái nhanh chóng lục trong người hần lấy ra một tấm lệnh bài.

“Người làm thế này là ý gì?” Du Thiết Long hoảng sợ, tay của Lâm Miểu như cái kìm sắt làm hần không dám manh động.

Bốn đệ tử của bang Hồ Đầu cũng ngây ra, không biết có nên ra tay hay không.

“Ý gì hả? Tường Lâm, trói hần lại, ta không muốn nói lời thừa với loại người này!” Lâm Miểu nói một cách tàn khốc.

Tường Lâm giật mình, rồi hấp tấp dùng dây bằng gân trâu đã chuẩn bị sẵn trói Du Thiết Long lại.

“Bốn người các người theo ta hay theo hần?” Lâm Miểu lạnh lùng nhìn bốn đệ tử bang Hồ Đầu, chỉ tay vào Du Thiết Long, hỏi.

Bốn tên đó nhìn Lâm Miểu rồi lại nhìn Du Thiết Long, nhất thời do dự không quyết được.

“Đừng có nghe gã, gã là trọng phạm của triều đình, chỉ làm hại các người...”

“Bùng...” Lâm Miếu đập tay lên cái bàn dày làm bằng gỗ đàn hương bên cạnh, một tiếng vỡ nát vang lên.

“Nếu còn lăm mồm thì ta sẽ cho người giống như cái mặt bàn này!” Lâm Miếu lạnh lùng nói đầy sát khí.

Chiêu này của Lâm Miếu đã trấn át hết mọi người trong phòng, Tường Lâm cũng ngậy ra nhìn Miếu như nhìn một kẻ lạ. Lại nhìn cái mặt bàn vỡ nát, Tường Lâm phát hiện ra Lâm Miếu hôm nay đúng là có chút không giống ngày xưa, bất kể là khí thế hay uy phong đều hơn xa ngày trước.

Du Thiết Long quả thật không dám nhiều lời nữa, bốn đệ tử bang Hồ Đầu vôi vàng nói: “Chúng tôi bằng lòng theo Lâm lão đại!”

“Tốt, các người lập tức truyền lệnh cho các huynh đệ trong bang chờ nhận lệnh!” Lâm Miếu nói, rồi quay sang nói với Tường Lâm: “Canh giữ Du lão đại cần mật một chút, trước mắt đành phải để hãn chụ ủy khuất mấy ngày!”

Lão Thiết có chút kinh ngạc, nhìn dáng vẻ đầy nghiêm trang của Lâm Miếu, trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác khó tả.

“Cậu thật sự muốn học phương pháp rèn sắt của lão phu?” Lão Thiết hỏi lại lần nữa.

“Vãn bối không nói đùa, xin tiền bối chỉ điểm!” Lâm Miếu nghiêm túc nói.

“Vì sao lại có ý nghĩ như vậy?” Lão Thiết có chút buồn cười, người thanh niên này làm việc tựa như có chút nằm ngoài dự đoán của người ta.

“Vãn bối đã xem kỹ phương pháp rèn sắt của các vị, vãn bối biết đây không chỉ là một môn kỹ thuật mà còn là một loại võ học cao thâm, do đó vãn bối muốn xin tiên sinh chỉ giáo!” Lâm Miếu thành thật nói.

Lão Thiết không nhịn được cười lớn; lão thực sự cảm thấy Lâm Miếu rất lý thú, đã biết đây là một môn võ công mà không đề cập chuyện bá sư lại muốn người ta dạy cho, chẳng phải có chút buồn cười sao?

“Thế nghĩa là tiểu huynh đệ bằng lòng làm đệ tử của ta?” Lão Thiết hỏi ngược lại.

Lâm Miếu sững sốt, đang định trả lời thì giọng của Lưu Tú đã vang lên bên cạnh: “Thiết thúc, ta thấy lễ bái sư này nên miễn đi.”

Ánh mắt của Lâm Miếu và lão Thiết bất giác dời sang.

“Ha ha, trên đời sao lại có đạo lý đó? Thế chẳng phải là chiếm mất tiện nghi của ta sao?” Lão Thiết cười lớn bảo.

Lâm Miếu khẽ cắn răng nói: “Nếu tiên sinh bằng lòng truyền thụ, Lâm Miếu sẽ làm lễ bái sư ngay...”

“Ài... Lão phu chỉ nói đùa thôi, tiểu huynh đệ bằng lòng học nghệ làm ta vui mừng chưa hết nữa là. Cuối cùng cũng có người hiểu mình, ta sao có thể giữ khư khư không truyền thụ chứ?” Lão Thiết đưa tay đỡ lấy Lâm Miếu, vui sướng nói.

“Còn không mau cảm ơn Thiết thúc?” Lưu Tú cũng cười vui mừng nói.

“Cảm ơn tiên sinh!” Lâm Miếu mừng rỡ nói.

“Kỳ thật ta cũng không giỏi dạy dỗ, có thể chỉ dẫn cho cậu, cũng chỉ có một bộ tâm pháp. Tiểu huynh đệ nếu có thể hiểu thấu bộ tâm pháp này, tự nhiên sẽ rèn sắt thuận tay. Chúng ta vốn chỉ dùng để chống lại nhiệt độ cao của lửa trong lò, nếu cậu có thể làm cho nó rạn vỡ cũng là một chuyện tốt.”

Lâm Miếu nghe vậy thì mừng rỡ vô cùng.

Lão Thiết lấy một cuốn sách nhỏ từ trong người ra, nói: “Đây là tâm pháp và những thứ ta tâm đắc; lão phu không thể tự thân dạy cậu được, đành phải trông vào sự chuyên cần rèn luyện của cậu vậy.”

“Sao còn chưa bái tạ đi? Tâm pháp của Thiết thúc là một loại tâm pháp của Đạo gia, do nhiều đời đại sư luyện đan sáng tạo ra, tên là cửu Đỉnh huyền công. Nó vốn do người luyện đan sáng tạo để chống lại nhiệt độ cao của lửa lò, thực sự là đồ quý của Đạo gia, người cần phải giữ gìn cho tốt đó.” Lưu Tú nhắc nhở.

Lâm Miếu càng mừng hơn, vội chạy tới cảm ơn rồi rít.

Lâm Miếu không có trong phòng; buổi đêm ở Uyển Thành rất náo nhiệt, vì khí trời mát mẻ hơn, lúc này lại là đêm trăng sáng, tự nhiên sẽ có người muốn hưởng thụ cuộc sống về đêm.

Lâm Miếu và Tường Lâm cùng đi thăm dò lầu Túy Nguyệt, một lầu xanh có tiếng trong Uyển Thành. Tuy chẳng cách nào so sánh được với lầu Yến Tử của thành Cức Dương, nhưng cũng là một nơi tốt hiếm có.

Lầu Yến Tử cách Uyển Thành quá xa, nên đám con cháu quan chức quý tộc và con nhà giàu dù sao cũng thích tới đây.

Lâm Miếu tuy không lạ gì lầu Túy Nguyệt nhưng trước đây cũng chỉ đến xem chơi, còn hôm nay tâm tư tuyệt nhiên khác hẳn. Do đó, Miếu chẳng thèm để ý địa hình chung quanh lầu mà đi thẳng đến gặp cô nương mới tới Túy Nguyệt, tên là Tiểu u.

Tiểu u quả thực là vưu vật trời sinh, tới lầu Túy Nguyệt chưa đầy mười ngày mà đã làm cho nhiều công tử cậu ấm phải mê mẩn. Ngay cả Lâm Miếu mới gặp cũng thấy hơi máy động trong lòng; điều khó quên nhất chính là đôi mắt biết nói của Tiểu u, chẳng trách sao Khổng Dung lại Lưu luyến nàng.

Nhìn thấy Tiểu u, Lâm Miếu cũng yên tâm nhiều, Miếu có thể khẳng định, trong mấy ngày tới nhất định Khổng Dung sẽ đến đây. Chỉ cần Khổng Dung vừa đến là Miếu có thể thực hiện ngay kế hoạch của mình.

Lâm Miếu tuyệt không ở lại lầu Túy Nguyệt, bởi vì y cần phải thu xếp rất nhiều chuyện. Vừa rồi có tin báo Lý Thông và Lý Dật quả thật đã bắt phủ nha phải thả dân chúng trên đường Thiên Hòa ra; Lâm Miếu còn muốn đi làm vài chuyện.

Nhưng Lâm Miếu và Tường Lâm chưa kịp tách ra thì lão Bao đã tới, còn có A Tứ nữa.

A Tứ có thân hình vô cùng gầy gò nhỏ bé, dáng vẻ bệnh tật, cũng là bạn sống chết với Lâm Miếu ở đường Thiên Hòa.

Lão Bao nhìn thấy Lâm Miếu, nhưng không nói gì, có vẻ trầm mặc dị thường.

A Tứ dường như có chút sợ hãi ánh mắt của Lâm Miếu.

Lâm Miếu không hiểu ra sao cả. Nhìn sắc mặt u ám của lão Bao và A Tứ, y cảm thấy một nỗi bất an vô hình, có một dự cảm cực kỳ không hay nảy sinh trong lòng, rồi lan ra.

“Rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì?” Lâm Miếu cuối cùng không nhịn nổi sự trầm mặc còn khó chịu hơn cái chết này nữa, muốn phá tan cục diện bế tắc đó, bèn hỏi.

“A Miếu, người phải kiềm chế đau thương!” Cuối cùng, lão Bao nặng nề nói ra một câu đầy đau buồn làm Lâm Miếu trợn tròn mắt, há hốc mồm.

“Rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì?” Lâm Miếu hít một hơi thật sâu, dùng giọng điệu trầm tĩnh chậm rãi nhất để hỏi.

“Tâm Nghi... cô ấy... cô ấy chết rồi!” Cuối cùng A Tứ không nhịn được khóc nức lên bảo.

“Cái gì...” Lâm Miếu lập tức cảm thấy như bị sét đánh.

Lương Tâm Nghi chết rồi!

Khổng Dung biết Lâm Miếu đã quay về, càng biết rõ Lâm Miếu là người đàn ông của Lương Tâm Nghi, sợ nàng sẽ chạy trốn hoặc Lâm Miếu sẽ đến cứu nàng đi, nên hẳn không muốn chờ nữa.

Bị ép vào đường cùng, Lương Tâm Nghi đành chọn cái chết.

Lương Tâm Nghi chết rồi, người trong phủ Đô thống lập tức truyền tin ra ngoài; đó là chuyện phát sinh tối qua.

Trong đầu Lâm Miếu là một mảng trống rỗng, mọi kế hoạch căn bản chưa kịp thực thi mà Lương Tâm Nghi đã vĩnh biệt y.

Không ai biết thi thể Lương Tâm Nghi ở đâu, chỉ có đám thân tín của Khổng Dung biết rõ. Đây không phải là chuyện hay ho gì, nên Khổng Dung liền sai bọn thân tín âm thầm đem thi thể chôn đi.

Trong lòng Tường Lâm cũng là một mảng trống rỗng; nước mắt mỗi người đều bất giác trào ra, may mà bây giờ là buổi tối và đây là một chỗ yên tĩnh.

Đối với Lâm Miếu mà nói, cả thế giới tựa như trong phút chốc mất hết sinh khí, y không biết sống vì điều gì nữa. Khi chưa có được Lương Tâm Nghi, Lâm Miếu đã biết ý nghĩa cuộc sống; đến lúc có Lương Tâm Nghi rồi, Miếu càng hiểu rõ hàm nghĩa của sự sống hơn. Nay đột nhiên Miếu mất đi người yêu nhất trong lòng, cũng giống như mất cả trời đất, mất hết mọi thứ. Lâm

Miếu không biết mình còn gì nữa! Giờ đây Miếu mới biết, Lương Tâm Nghi là cả thế giới, là mọi thứ đối với y.

Lương Tâm Nghi chết rồi, Lâm Miếu không cách nào tiếp nhận sự thật này, trời đất như sụp đổ. Miếu ngã xuống không một tiếng động, dường như y không nghe thấy tiếng kêu kinh hãi của lão Bao, cũng không nghe thấy tiếng gọi lo lắng của A Tứ và Tường Lâm...

Lâm Miếu tỉnh lại thì đã ở trong quán rượu Đại Thông. Trong ánh sáng leo lét của ngọn đèn, Miếu nhìn thấy lão Bao, Tường Lâm, A Tứ và Tiểu Dao Lục với đôi mắt sừng đỏ.

Lâm Miếu biết, Tâm Nghi chết rồi, điều này là thật, nhất định Tiểu Dao Lục đã khóc, kỳ thực Miếu rất muốn khóc nhưng không có nước mắt. Miếu không biết vì sao mình lại ở quán rượu Đại Thông, y nhớ rõ ràng là mình vừa mới rời khỏi lầu Túy Nguyệt, tựa như cứ ngỡ ngàn năm.

“Người tỉnh rồi à?” Tường Lâm vô cùng lo lắng hỏi.

Ánh mắt Lâm Miếu có chút thần thờ, cử động như có chút khó khăn, nhưng y lại đột ngột ngồi dậy. Miếu làm những người ngồi chung quanh sợ nhảy dựng lên, nhưng điều khiến bọn họ kinh hãi hơn chính là lời Miếu nói ra.

“Ta muốn giết Khổng Dung!”

Mọi người đều ngậy ra nhìn Lâm Miếu, ai cũng hoài nghi không biết thần trí của Lâm Miếu lúc này có phải là có vấn đề không.

“Ta muốn giết Khổng Dung!” Lâm Miếu rất bình tĩnh bồi thêm một câu; y bình tĩnh đến mức làm người ta không dám có bất kỳ sự hoài nghi nào, bình tĩnh đến mức làm lòng người ta phát lạnh.

Đám lão Bao và Tiểu Dao Lục đều không nói gì, cảm thấy kinh hãi trước câu nói của Lâm Miếu, hồi lâu vẫn chưa lấy lại được tinh thần.

Lâm Miếu không nhìn bốn người bên cạnh mà đứng lên, rẽ lão Bao và Tường Lâm ra, đi nhanh về phía cửa.

“A Miếu, người đi đâu?” Lão Bao định thần trước tiên, đưa tay níu Lâm Miếu lại, vội vàng hỏi.

“Lầu Túy Nguyệt!” Lâm Miếu bình thản đáp.

“Người muốn tìm Khổng Dung?” Tường Lâm cũng hoảng sợ hỏi.

“Đúng vậy!” Giọng nói của Lâm Miểu không có lấy nửa điểm sắc thái tình cảm.

“Người điên rồi! Bên cạnh Khổng Dung có rất nhiều gia tướng, người đi thế này chẳng phải tự chui đầu vào chỗ chết sao?” Tiểu Dao Lục cũng vội nói.

“Dù cả quan binh của toàn thành bảo vệ hãn thì ta cũng phải lấy cái mạng chó đấy!” Giọng Lâm Miểu lạnh lùng kiên quyết, rất có sức thuyết phục làm người ta không thể không tin.

“Người làm sao đầu lại hãn?” A Tứ lo đến nỗi níu chặt tay Lâm Miểu, thật ra y cũng chẳng biết nên nói gì để khuyên Lâm Miểu.

“Buông tay ra, không ai cản được ta đâu!” Lâm Miểu nói không một chút tình cảm.

“Cũng có thể Khổng Dung không ở lâu Túy Nguyệt thì sao?” Tường Lâm thấy ý Lâm Miểu đã quyết, biết khó lòng khuyên can, không nhịn được bèn nhắc nhở.

“Không, tối nay hãn nhất định sẽ tới. Việc phát sinh tối qua sẽ không làm hãn ủ rũ ở trong phủ cả ngày đâu. Vì thế tối nay hãn tuyệt không thể không tới lâu Túy Nguyệt!” Đầu óc Lâm Miểu tựa như vô cùng bình tĩnh, bình tĩnh đến mức khiến người ta kinh hãi.

Đám lão Bao và Tường Lâm không khỏi nhìn nhau; bọn hãn vốn cho rằng Lâm Miểu đã bị nỗi đau khổ lên tận não, nhưng giờ đây xem ra Miểu còn bình tĩnh hơn bất cứ ai trong bọn hãn.

“Nhưng mà... nhưng mà một mình người làm sao địch lại bọn chúng đông người như thế?” Lão Bao lo lắng hỏi thẳng.

“Không có gì không thể! Xin mọi người đừng cản ta, nếu còn là huynh đệ thì đừng có ngăn ta hành động!” Lâm Miểu cố chấp nói.

“Vậy bọn ta sẽ đi cùng người!” Tiểu Dao Lục đột nhiên buông tay, lạnh lùng nói một cách thành thật.

“Không, các người không thể đi!” Lâm Miểu cự tuyệt.

“Vì sao? Chẳng lẽ chúng ta không phải là huynh đệ có phúc cùng hưởng có nạn cùng chịu sao?” Tường Lâm cực kỳ tức giận, lạnh lùng hỏi vặn lại Lâm Miểu.

“Phải! Nhưng chuyện này không liên quan tới các người...”

“Người cho rằng Tâm Nghi là của một mình người sao? Người sai rồi! Tâm Nghi là của mọi người chúng ta, là của cả đường Thiên Hòa bọn ta; đây không chỉ là chuyện của người mà còn là chuyện của cả đường Thiên Hòa bọn ta!” Lão Bao cũng nói.

Lâm Miếu không khỏi ngậy ra, run rẩy hồi lâu, đoạn nói: “Được! Nhưng các người phải xem tình hình mà làm, tiếp ứng cho ta!”

“Được. Bọn ta biết phải làm thế nào, không ai hiểu làm cách nào để tự bảo vệ mình hơn bọn ta đâu!” Tường Lâm tự tin nói.

Lâm Miếu không nói gì nữa. Miếu nhìn bốn người bên cạnh, rồi bước nhanh ra khỏi quán rượu Đại Thông.

Lâu Túy Nguyệt vẫn rực rỡ ánh đèn, vô cùng náo nhiệt. Thời thế càng loạn, lâu xanh làm ăn càng tốt. Ở thành thị lớn như Uyển Thành này, đám nhà giàu càng cảm thấy bất an hơn ai khác; hình như chỉ có sống xa hoa trụy lạc mới giúp tâm linh trống rỗng của bọn chúng cảm thấy yên ổn, chỉ có đàn bà ôm trong lòng mới giúp bọn chúng tạm quên đi khói lửa loạn lạc.

Tâm trạng Khổng Dung hôm nay cực kỳ không tốt, có thể là chưa lấy lại được tinh thần sau chuyện tang thương tối qua. Bản thân hẳn khổ sở hơn một tháng trời, cuối cùng lại mất hứng thế này! Hẳn tức Lương Tâm Nghi. Thật ra hẳn quả có chút yêu thích cô gái này, nếu không, hẳn sẽ tuyệt đối không đợi hơn một tháng như vậy. Lâm Miếu đã quay lại. Vì muốn trọn nghĩa với Miếu mà nàng chọn lấy cái chết. Hẳn giận Lương Tâm Nghi nhưng lại có chút tiếc nuối. Người hẳn hận nhất là Lâm Miếu, bởi chính người này đã phá hỏng chuyện tốt của hẳn.

Khổng Dung rất muốn làm thịt Lâm Miếu nhưng quan phủ lại không tìm được chút tin tức nào liên quan tới y. Khổng Dung tuyệt không tin người này có thể bay khỏi Uyển Thành. Trực giác bảo với hẳn rằng người này nhất định còn trong thành. Vừa rồi hẳn còn ở trong phủ Đô thống phát tiết cơn giận, chửi cái đám giá áo túi cơm làm việc quá vô dụng. Nhưng bây giờ tâm trạng hẳn đã khá hơn một chút, đó là nhờ Tiểu u.

Đây quả là một vưu vật! Rất nhiều người trong Uyển Thành có ý với cô ta nhưng thân phận con trai Đô thống, Khổng Dung đã áp đảo hầu hết đối thủ.

Do đó hẳn có thể dễ dàng đưa Tiểu u về phủ của mình mà phong Lưu vui vẻ.

Điều này quả thực làm tâm tình của Khổng Dung vui hơn. Điều đó ít nhất cũng làm hẳn thấy rõ lợi thế trời sinh của mình. Hẳn đã có thể tạm thời bỏ qua nỗi tiếc nuối mà Lương Tâm Nghi để lại.

Đường vắng teo, đêm đã rất khuya. Đám gia tướng của phủ Đô thống vây quanh hộ tống cỗ xe ngựa của Khổng Dung cực kỳ phô trương. Bọn chúng tuyệt đối không quan tâm đến chuyện làm kinh động dân chúng. Tiếng bánh xe lộc cộc không thể át hẳn tiếng cười đùa của Khổng Dung và Tiểu u từ trong xe vọng ra.

Khổng Dung rất kiêu cách, ra vào đều tiền hô hậu ủng, gia tướng cả một đoàn lớn, cũng có thể do sự bất an của Uyển Thành. Gần đây xuất hiện những sát thủ như Đỗ Mậu, Lãnh Diện và Tàn Huyết đã làm nhiều kẻ không dám phô trương như trước nữa, vì ai cũng sợ người chết tiếp theo sẽ là mình.

Khổng Dung thì chẳng sợ gì hết. Nhưng Đô thống đại nhân Khổng Sâm lại không dám để đứa con trai bảo bối mạo hiểm. Nên biết Khổng Sâm chỉ có một đứa con trai là Khổng Dung, bởi vậy hẳn đã quen thói kiêu căng chẳng coi ai ra gì, nên mỗi lần Khổng Dung ra ngoài tất phải có tám gia tướng bảo vệ.

Quãng đường từ phủ Đô thống đến lầu Tuý Nguyệt không gần cũng không xa, đi qua ba con đường, rẽ bốn khúc ngoặt là tới. Đoạn đường này Khổng Dung đã đi cả ngàn vạn lần, dù có nhắm mắt cũng về phủ được; thế nên việc cha hẳn sai nhiều người theo bảo vệ như thế làm hẳn cảm thấy không thích.

Thật ra không chỉ mình Khổng Dung nghĩ vậy, kể cả đám gia tướng cũng nghĩ y như thế. Thử hỏi có ai dám động thổ trên đầu thái tuế[2] không? Huống chi Khổng Dung tuyệt không phải là kẻ hèn, vì đã được mấy vị sư phụ chỉ điểm kỹ càng.

Xe ngựa đang rẽ qua khúc ngoặt. Tuy Khổng Dung đang mê trong sự ôn nhu say người của mỹ nhân nhưng hẳn vẫn nhận thức rất rõ ràng. Giờ đây hẳn cảm thấy tuy Tiểu U có thân thể mê người nhưng đem so với Lương

Tâm Nghi lại kém hơn nhiều. Đó là sự thua kém về khí chất bên trong. Nhớ tới Lương Tâm Nghi, hẳn lại có chút sợ phải về phủ, do đó trong lòng hẳn âm thầm tính toán quãng đường về phủ. Chỉ cần rẽ qua chỗ ngoặt này thì chỉ còn lại một ngã rẽ và hai con đường nữa. Hẳn không khỏi cảm thấy hổ thẹn. Với thân phận, địa vị và tài hoa của hẳn, mà không giành được tình yêu của Lương Tâm Nghi...

“Uỳnh...” Lúc Khổng Dung vẫn trầm tư chưa tỉnh thì bỗng cảm thấy xe chấn động điên cuồng, nóc xe sập xuống thành một đồng gỗ vụn.

“Không hay...” Trong lòng Khổng Dung xẹt lên một ý nghĩ nhanh như lửa điện, kéo Tiểu u lắc người nhảy ra ngoài. Chiếc xe đã hoàn toàn vỡ nát, đó là vì một tảng đá lớn như cối xay từ trên trời rơi xuống.

“Chiu...” Khổng Dung vừa nhảy ra khỏi xe liền cảm thấy gió lạnh ập đến. Hẳn chẳng có lấy một cơ hội để thở.

“Phập... A...” Khổng Dung chỉ cảm thấy bả vai nhói lên đau đớn, còn Tiểu u trong lòng hẳn lại phát ra một tiếng kêu thảm. Đến khi phát hiện ra chuyện gì thì Tiểu u đã tắt thở. Đó là một mũi tên dài tám tấc.

Thảm hơn là không chỉ có Tiểu u mà tám gia tướng của hẳn cũng đã có bốn người trúng tên ngã xuống, bốn người còn lại đang gào rống giận dữ nhảy lên nóc nhà hai bên đường.

Sát thủ chính là những kẻ phục kích trên nóc nhà hai bên đường. Đêm tối đen, mái ngói tối đen, căn bản khó mà phát hiện được đám địch nhân ẩn nấp giống như những bóng ma ấy.

“Khổng Dung, nạp mạng đi!” Trong tiếng quát giận dữ, một bóng người như chim ưng tung cánh từ trên nóc nhà nhảy phóc xuống.

Trong lòng Khổng Dung ngùn ngụt sát khí. Người đẹp như hoa như ngọc mới rồi còn quấn quýt với mình, vậy mà chỉ trong nháy mắt đã biến thành cái xác không hồn, hỏi sao hẳn không giận dữ? Hỏi sao sát khí của hẳn không điên cuồng dâng lên? Nhưng Khổng Dung cũng bị một khắc suýt chết làm cho kinh hãi. Nếu không phải hẳn né nhanh hoặc không có Tiểu u, chỉ sợ giờ đây kẻ chết là hẳn rồi. Bả vai của hẳn cũng bị mũi tên khoét đi một miếng thịt, cũng chính mũi tên cực kỳ chuẩn xác này đã găm vào yết hầu của Tiểu u, đoạt mất tính mạng của cô ta.

“Chiu... chiu...” Thân hình bốn gia tướng của phủ Đô thống vừa bay lên lập tức đón loạt tên thứ hai.

Khổng Dung trong chớp mắt đang hoảng hốt, nghe thấy tiếng quát giận dữ đó, cũng cảm thấy sát khí mãnh liệt từ phía trên ép xuống, căn bản không để cho hắn nghĩ nhiều. Hắn buông Tiểu u ra, hai chân đạp lên càng xe, nhanh chóng nhảy tránh.

Phản ứng của Khổng Dung quả thật rất nhanh, vì chỉ cách một chút xíu thôi, chiếc càng xe chỗ hắn đứng liền hóa thành hai khúc gỗ.

Trong khi mấy khúc gỗ bay tán loạn, Khổng Dung chỉ thấy một bóng đen ập đến trước mặt, nhanh đến mức hắn không có thời gian để hồi khí.

“Bảo vệ công tử!” Bốn gia tướng còn lại hoảng sợ từ trên không hạ xuống. Hai tên tránh được tên bắn trong gang tấc, hai tên kia bị thương rơi xuống. Giờ đây bọn chúng mới hối hận mình đã quá tự đại. Nếu không phải vì quá tự đại, căn bản không thể xảy ra tình huống như thế này. Với bản lĩnh của chúng, muốn tránh mấy mũi tên đoạt mạng này tuyệt không phải chuyện quá khó; nhưng sự an nhàn thường ngày đã làm bọn chúng mất đi sự cảnh giác vốn có.

“Keng...” Khổng Dung cực kỳ nhanh, rút kiếm ra, vô cùng chuẩn xác chặn lấy bóng đen ập tới trước mặt mình. Nhưng khi giao kích, kiếm trong tay hắn tựa như muốn bay khỏi tay. Lực đạo của đối phương rất mạnh mẽ, hoàn toàn vượt xa sự tưởng tượng của hắn.

“Lâm Miểu!” Khổng Dung kêu lên kinh hãi. Giờ đây hắn mới nhìn rõ mặt mũi đối phương, lại là đại oan gia Lâm Miểu của hắn. Bình khí trong tay Lâm Miểu càng làm hắn kinh hãi. Đó là một thiết chùy lớn, đầu chùy to như đầu một đứa trẻ, chẳng trách lực đạo trầm trọng đến thế.

Khổng Dung bị một chùy của Lâm Miểu chắn ngã lăn lông lốc, ép hắn sát vào bức tường ở ven đường đằng sau.

“Khổng Dung, hôm nay là ngày chết của ngươi!” Lâm Miểu không có bất kỳ chiêu thức dư thừa nào, vung cây chùy lớn điên cuồng đập tới với phương thức cuồng dại nhất.

Khổng Dung phát hiện trong bóng đêm là đôi mắt của Lâm Miểu lấp lóe những tia u ám, giống như thần chết trong đêm đen. Khí thế mạnh mẽ đó

khiến lòng hãn lạnh đi, có cảm giác khó thở. Đột nhiên hãn như quên hết võ công của mình, hoàn toàn khiếp sợ trước khí thế một đi không trở lại của Lâm Miểu.

“Công tử!” Đám gia tướng của phủ Đô thống kinh hãi kêu lớn, bay ào tới. Khổng Dung nhờ có tiếng gọi này mà lập tức hồi tỉnh, cuống quýt đưa kiếm lên đỡ.

“Keng... Uỳnh...” Kiếm của Khổng Dung bị đập cong như một cây cung sắt. Lực đánh mạnh mẽ làm cho hãn đập lưng xuyên qua vách tường.

Khổng Dung quả thật nắm bắt tình hình rất nhanh. Nếu không phải hãn mượn lực tông xuyên qua tường chỉ sợ lúc này đã là một đồng xương vụn dưới cây thiết chùy. Nhưng hãn không hoàn toàn tránh được hết uy lực của một chùy này; hầu như toàn bộ xương ngón tay của hãn gãy nát, cánh tay thiếu chút nữa thì rời ra, hổ khẩu rướm máu.

Lâm Miểu cảm thấy hơi ngạc nhiên, không ngờ Khổng Dung lại giao hoạt đến thế, lại nhờ bức tường để trốn. Nhưng hôm nay Miểu đã quyết giết Khổng Dung, tuyệt không cho hãn thoát khỏi tai kiếp này.

“A Miểu, cẩn thận đằng sau!” Lão Bao kinh hãi gọi.

Không cần lão Bao nhắc nhở, Lâm Miểu cũng đã cảm giác được hai luồng gió mạnh sắc bén tập kích sau lưng mình. Có điều Lâm Miểu đã không màng đến chuyện sống chết của bản thân, thậm chí ngay cả động tác tự bảo vệ cũng không có, nhanh chóng xuyên qua lỗ trên tường xông vào, lập tức vung chùy lên. Trực giác báo cho Miểu biết vị trí của Khổng Dung.

“Roạt... roạt...” Hai lưỡi kiếm vạch nên hai đường máu dài trên lưng Lâm Miểu, nhưng vì thân hình của Lâm Miểu nhanh chóng ập vào trong nhà nên hai lưỡi kiếm không thể có được kết quả khác hơn.

Lâm Miểu không quay người để đỡ hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của mọi người, sự thật, chỉ cần Lâm Miểu quay người đỡ, hai thanh kiếm này căn bản không thể làm Miểu bị thương, nhưng như thế sẽ cho Khổng Dung cơ hội nghỉ ngơi. Vì vậy Lâm Miểu bỏ không đỡ. Miểu thà chịu bị thương chứ không cho Khổng Dung bất kỳ cơ hội nào, dù phải cùng chết với hãn cũng được.

Khổng Dung sợ chết khiếp. Lâm Miểu không hề nhường lấy một bước. Ngay cả cơ hội hít thở hắt cũng không có. Cây chùy lớn của Lâm Miểu lại đập tới. Lúc này hãn tay không tắc sắt, cho dù có binh khí cũng khó mà chống đỡ được thần lực trời sinh của Lâm Miểu, huống chi giờ đây hồ khẩu của hãn đã liệt, hai tay tê rần.

“Uỳnh...” Khổng Dung lăn người, song cước đá ngược trở lại.

Lâm Miểu kêu lên đau đớn. Trong bóng tối Miểu không nhìn thấy cước của Khổng Dung công tới, bị đá lệch sang hai bước, cây chùy lớn đập lên mặt đất. Nhưng rất may xương ngón chân của Khổng Dung đã bị cây chùy lớn đập nát nên lực đạo của cú đá không trầm trọng lắm, chưa làm Miểu bị thương.

Khổng Dung thoát chết, nhanh chóng xông vào trong nhà. Lúc này người trong nhà đã tỉnh giấc từ lâu, trẻ con khóc òa, người lớn hét lên rồi không còn tiếng động nào nữa, hiển nhiên là người lớn đã bịt miệng trẻ con lại.

Lâm Miểu giận dữ, đang muốn đuổi theo Khổng Dung thì hai gia tướng của phủ Đô thống đã đuổi tới.

Lâm Miểu bất đắc dĩ phải trở tay vung chùy đập mạnh.

“Keng...” Hai tên đó đột ngột vào nhà, vốn không nhìn rõ tình trạng bên trong, đâu có ngờ cây chùy cứng của Lâm Miểu lại mạnh như thế nên cả hai đứa bị đánh văng ra, đập vào tường, tâm trạng vô cùng hoảng sợ.

Lúc này mắt Lâm Miểu cũng đã thích ứng với bóng tối, thấy bóng Khổng Dung đang chạy về phía một cánh cửa nhỏ, không nhịn được quát lớn: “Khổng Dung, chết đi!”

Khổng Dung nghe tiếng quát của Lâm Miểu, không khỏi sợ hãi dựng lên. Hãn cả kinh cảm thấy ngực đau nhói, một thứ sắc bén đâm vào trong thân thể, một cảm giác khó nói cùng một trận tê rần nhanh chóng từ trước ngực truyền vào lục phủ ngũ tạng. Tới lúc này hãn mới kịp phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Lâm Miểu không đuổi theo nữa, vung chùy đập về phía hai tên gia tướng, luồng khí vô cùng mạnh mẽ làm người ta thiếu chút nữa thì nghẹt thở.

Hai tên gia tướng kia cũng không dám đón đỡ chiêu này của Lâm Miểu, đành vội tránh ra. Bọn chúng vừa mới “thưởng thức” sự lợi hại của cây

chùy nặng trong tay Lâm Miểu, tất nhiên hiểu rõ không nên lấy cứng chọi cứng với kẻ địch này.

“Uỳnh...” Hai tên gia tướng tránh ra, cây chùy lớn của Lâm Miểu liền tạo nên một lỗ lớn trên tường. Cả người lẫn chùy xông ra khỏi nhà, chạy lên đường lớn.

“Công tử!” Hai tên gia tướng kia không biết Khổng Dung rốt ruộc ra sao, nào còn tâm trạng đuổi theo Lâm Miểu? Chúng liền chạy tới chỗ Khổng Dung.

Lúc này Lâm Miểu mới cảm thấy trên lưng đau đớn kịch liệt.

“A Miểu, đi mau, quan binh tới rồi!” Bọn lão Bao và Tường Lâm nhanh chóng nhảy từ trên nóc nhà xuống, cướp mấy con ngựa của phủ Đô thống, chụp lấy Lâm Miểu, phóng vào trong hẻm.

Bọn lão Bao vừa mới tiến vào trong hẻm thì nơi góc đường đã sáng lên ánh đuốc của quan binh.

Đám gia tướng bị thương của phủ Đô thống đành phải trơ mắt nhìn hung thủ chạy xa. Bọn chúng vốn chẳng còn sức lực để đuổi theo.

“Mau đuổi theo! Bọn chúng từ đây chạy mất!”

Bọn Lâm Miểu sớm đã chuẩn bị hành trang sẵn sàng, giữa đường bỏ ngựa lại, nhanh chóng âm thầm tiến về phía miếu Xi VUU. Lúc bọn Lâm Miểu sắp tới được miếu thì quan binh toàn thành đã được điều động hết, hầu như toàn bộ mọi giao lộ đều bị phong tỏa.

Thương thế của Lâm Miểu rất nặng, mất máu cực nhiều, dù lão Bao đã đắp thuốc cho nhưng trên đường chạy trốn lại làm máu tươi ứa ra. Bọn y biết, không bao lâu nữa quan binh sẽ lần theo vết máu tìm đến đây, vì thế bọn y phải rời Uyển Thành với tốc độ nhanh nhất, nếu không chỉ còn đường chết. Bọn Lâm Miểu tránh được mấy tốp quan binh tuần tra trên đường thì nghe tiếng vó ngựa vang lên cách đó không xa.

“Không xong, chúng đuổi tới rồi!” Lão Bao vô cùng lo lắng kêu.

“Đe ta đánh lạc hướng chúng!” A Tứ kiên quyết nói.

“Không được, ở đây cách miếu Xi Vưu không xa, chúng ta hoàn toàn có thể xông qua!” Lâm Miểu chụp lấy A Tứ, trầm giọng bảo.

“Vậ thì đi nhanh!” Tường Lâm không nói nhiều, vung đao dẫn đầu xông ra khỏi con hẻm.

“Bọn chúng ở đằng kia, mau đuổi theo!” Bốn người vừa ra khỏi hẻm lập tức bị quan binh phát hiện, đều quay đầu đuổi theo bọn y.

Bọn Lâm Miểu đã không quản đến nhiều chuyện như thế, nhanh chóng chạy về phía miếu Xi Vưu...

Nhưng rất nhanh...

“Các người chạy không nổi đâu, mau đưa tay chịu trói đi!”

Bọn Lâm Miểu đột ngột dừng chân. Tuyệt không phải vì bọn y không muốn đi mà là không thể đi được nữa, bởi vì... đường đã bị chặn.

“Hí í í...” Chiến mã hí nhỏ. Lâm Miểu ngoảnh đầu nhìn quan binh đang mau chóng đuổi tới gần, lại hung dữ trừng mắt nhìn mười mấy tên quân Đô kỵ ở ngoài mười trượng phía trước, đột ngột rống lớn: “Giết!”

Lâm Miểu bước nhanh lên trước, bỗng như hoàn toàn biến thành một người khác.

Đám quân Đô kỵ kia bị dọa nhảy dựng lên, nhưng rồi cười lạnh nói: “Muốn chết hả? Giết cho ta!” Vừa nói vừa thúc ngựa lên đón Lâm Miểu đang xông tới.

Mấy người bọn A Tứ thấy Lâm Miểu không quan tâm tới mọi thứ như thế nên cũng ào tới. Bởi vì bọn y biết dù không chết trận thì cũng bị xử tử. Điều đó đã thúc đẩy bọn y quyết tâm liều chết chiến đấu.

“Keng...” Cây chùy lớn của Lâm Miểu nhanh chóng đón lấy cây trường kích quét tới.

Chấn động mạnh làm người ngồi trên ngựa bị một lực mạnh mẽ hất văng xuống.

“Phịch... A... Hí í í...” Ngựa hí, người rên, liền đó là tiếng vật nặng rơi xuống. Nơi nào cây thiết chùy lớn của Lâm Miểu đi qua đều như gỗ mục cành khô. Thương gãy, người chết, ngựa đi đời...

Không ai có thể tưởng tượng Lâm Miểu điên cuồng mà lại có uy thế như vậy. Ke cả những người quen thuộc với Lâm Miểu như lão Bao, Tường Lâm cũng ngây ngốc, hầu như không dám tin vào mắt mình. Dù ngày trước Lâm Miểu cũng rất lợi hại nhưng đó chỉ là trò Lưu manh đánh nhau, không

ngờ chỉ sau nửa năm không gặp Lâm Miểu đã có thêm một loại khí thể khó đặt tên.

Lúc giết Khổng Dung, họ chưa có cảm giác ấy nhưng giờ đây, khi Lâm Miểu chém giết quân Đô kỵ, họ thấy vô cùng kinh hoàng.

“Giết...” Tay trái Lâm Miểu đột nhiên xuất hiện một thanh đao đầu bằng, cây chùy lớn ở tay phải vẫn không ngừng đánh ra. Lâm Miểu không lùi lấy một bước.

Lâm Miểu mỗi bước đều tiến về phía trước, mỗi bước đều giống như giẫm đạp lên lòng người, chứa đựng sự chấn động vô bờ. Đó tuyệt không giống một người đang xông vào chỗ chết, ngược lại tựa như một vị thần chiến tranh bất tử!

Lúc Lâm Miểu tiến lên được tám trượng thì đã có bốn ngựa tám người ngã trước mặt y. Trên thân Miểu cũng có thêm hơn chục vết thương nhưng y dường như không cảm thấy.

“Các người mau đi đi!” Lâm Miểu rống nhỏ giống như một con sư tử bị thương.

Bọn lão Bao hơi ngăn người nhưng lập tức tỉnh ngay. Bọn y biết rõ nếu lúc này không đi, đến khi truy binh tụ hội thì dù có chấp cánh cũng không cách nào chạy thoát.

“Lên ngựa!” Tường Lâm túm một con ngựa đã mất chủ, quát lên.

Lão Bao và Tiểu Dao Lục lập tức hiểu ý Tường Lâm. cả bốn người nhanh chóng lên ngựa, đuổi theo phía sau Lâm Miểu đang xông lên giết đám Đô kỵ cản đường.

Lâm Miểu giống như một con mãnh hổ mất hết lý trí, gặp người giết người, gặp ngựa giết ngựa, tay trái đao tay phải chùy, không thèm để ý đòn tấn công của địch nhân, cứ thế mà giết làm đám quân Đô kỵ cản đường lạnh gáy! Thêm vào đó Lâm Miểu toàn thân đầy máu, không biết là máu của kẻ địch hay của y, trong ánh lửa trông thật dữ tợn và đáng sợ.

Lâm Miểu tuyệt không phải không cảm thấy đau đớn nhưng y đã không màng tới sống chết từ lâu. Lương Tâm Nghi đã chết. Khổng Dung cũng chết chắc rồi. Lâm Miểu cảm thấy trên đời này chẳng còn gì đáng để Lưu

luyện. Vĩ mấy người bọn lão Bao, y chết thì có gì hối hận chứ? Do đó y tuyệt không sợ chết.

“Kẻ nào cản ta là chết!” Thân hình Lâm Miểu lại xông về phía bốn tên quân Đô kỵ phía trước giống như con dơi tung cánh. Gió phát ra từ cây chùy tạo nên một tiếng rít sắc bén. Người chưa tới mà đã làm mấy con chiến mã kinh hãi khẽ hí lên.

“Phịch...” Một tên Đô kỵ cùng với ngựa ngã lăn ra. Lâm Miểu vận người, chặt đứt chân trước một con chiến mã.

“Phập... phập...” Tuy Lâm Miểu liên tiếp hạ được hai tên địch nhưng cũng bị hai cây trường kích đâm trúng.

“Chết đi!” Lão Bao và Tường Lâm tới kịp thời, trường thương phóng ra.

“A... a...” Khi hai tên Đô kỵ đâm trúng Lâm Miểu, trong lòng cả mừng, nhưng chưa kịp đắc ý thì đã bị hai cây trường thương bay tới hất khỏi lưng ngựa.

Lâm Miểu cũng hét lên một tiếng thảm thiết, ngã lù ra sau hai bước.

“A Miểu, lên ngựa đi!” A Tứ và Tiểu Dao Lục trong lòng đau đớn, vội vàng giục.

“Không, các người mau đi đi! Ta chặn truy binh!” Lâm Miểu gạt tay Tiểu Dao Lục và A Tứ ra. Miểu không tiến lên mà lùi lại, xông ra nghênh đón quan binh đang đuổi tới.

Hơn mười tên Đô kỵ chặn đường đã bị hạ mất mười hai tên, những tên còn lại đều lạnh cả người, nào có tâm tư ham chiến? Dĩ nhiên chúng đã giật ngựa quay đầu về phía sau bỏ chạy.

Tiểu Dao Lục và A Tứ bị Lâm Miểu gạt ra, đều ngẩn người, không nhận được vội gọi: “A Miểu...”

“Mau, kéo gã lại!” Lão Bao và Tường Lâm cũng khẩn trương, kinh hãi kêu lên, giật ngựa quay đầu đuổi theo Lâm Miểu.

- *Tiệm Đồng Nhân - ND*
- *Thành ngữ “động thổ trên đầu thái tử” chỉ việc xúc phạm người có quyền thế lớn - ND*

Chương 7

KIỆP NẠN SINH TỬ

Con đường tĩnh lặng. Thứ duy nhất có thể nghe thấy là tiếng bước chân và tiếng hô hấp làm cho sự tĩnh lặng đó đầy vẻ kỳ dị. Lâm Miểu toàn thân đầy máu nhưng vẫn toát lên khí thế mãnh liệt khiến người ta thấy khó thở. Đó là một thứ khí thế do Miểu đã hoàn toàn vượt khỏi sự sống chết mà có, chứ không phải vì thân mang tuyệt kỹ kinh người.

Lâm Miểu đột ngột dừng bước, quay lại nhìn lão Bao hét lớn: “Nếu vẫn coi ta là huynh đệ thì mau chạy đi, càng xa càng tốt! Nếu còn quay lại, ta sẽ tự vẫn trước mặt các người đó!”

Bọn lão Bao và Tường Lâm vô cùng kinh ngạc, đứng ngẩn người ra. Họ biết Lâm Miểu nói được là làm được. Hơn nữa, hành động này của Miểu quả thật phải mất rất nhiều tâm tư cân nhắc, do đó họ không khỏi buồn rầu chảy nước mắt.

Trầm ngâm một lát, lão Bao bỗng nghiêng răng hô: “Đi!”

Khoé mắt Lâm Miểu lập tức ướn nhoèn, nhưng trong lòng lại cảm thấy nhẹ nhõm khó tả.

“Cẩn thận nhé!” Lâm Miểu lầm bầm.

“A Miểu...” Tiểu Dao Lục và A Tứ không nhịn được vừa khóc vừa hô lớn. Tường Lâm lại nói với giọng bình tĩnh khác thường: “A Tứ, đi thôi!”

Tiểu Dao Lục và A Tứ thấy Lâm Miểu trong lòng đã quyết mà truy binh càng lúc càng đuổi đến gần, biết không thể chần chừ được nữa bèn đau đớn thốt: “A Miểu, bọn ta sẽ không để người chết vô ích đâu!” Nói xong liền giục ngựa quay đầu chạy về phía cuối đường.

Lâm Miểu khẽ nở nụ cười vui mừng, quả quyết xoay mình, giơ đao ngang ngực, đứng sừng sững như một cây cổ thụ giữa con đường tràn ngập sát khí.

Truy binh thấy Lâm Miểu đứng chặn ngang đường, bước chân càng lúc càng chậm nhưng đã trở nên nặng nề! Chúng bước đều tằm tấp, ngay cả ngựa cũng không cất tiếng hí, dường như bị bầu không khí nặng nề trên đường chèn ép đến khó thở.

Lâm Miểu ngạo nghễ đứng thẳng. Tuy cảm thấy máu tươi trong mình vẫn chậm chậm rỉ ra, nhưng tựa như có một sức mạnh vô hình giữ cho y đứng thẳng mà không ngã xuống.

Sống hay chết, Lâm Miểu hoàn toàn không nghĩ tới nữa. sống có gì vui, chết có gì phải sợ? Lúc này, suy nghĩ duy nhất còn lại trong đầu Miểu là: giết!

Thế giới này thật quá tàn nhẫn. Vì sao người tốt lại không thể sống lâu? Vì sao đâu đâu cũng thấy toàn chuyện bất bình? Kẻ gian thì đắc ý, lẽ Trời không còn tồn tại, Vương pháp chẳng có tác dụng gì, đây không còn có thể coi là một thế giới hoàn chỉnh được nữa. Nếu đã như vậy thì sống còn ý nghĩa gì?

Nghĩ đến việc Tâm Nghi đang đợi mình trên đường tới tuổi vàng, cảm giác dâng lên trong lòng Lâm Miểu không phải là bi ai, mà là một cảm giác hạnh phúc trong đau khổ.

Bất kể đó là hạnh phúc kiểu gì thì vẫn là một loại hạnh phúc! sống trong bi ai làm sao so được với chết mà hạnh phúc?

Đối với thế giới này, Lâm Miểu có một loại thù hận. Đó là thứ thù hận sinh ra trong thời khắc Miểu biết Tâm Nghi đã chết. Miểu hận thế gian vô tình, hận trời cao bất công, hận bản thân bất lực! Đến người mình yêu cũng không bảo vệ được. Miểu hận... Vì thế, Miểu坦然 đối diện với cái chết; chỉ là rời bỏ cái thế giới mà mình hết sức căm hận thôi mà.

Con đường tĩnh lặng. Thứ duy nhất có thể nghe thấy là tiếng bước chân và tiếng hô hấp làm cho sự tĩnh lặng đó đầy vẻ kỳ dị. Lâm Miểu toàn thân đầy máu nhưng vẫn toát lên khí thế mãnh liệt khiến người ta thấy khó thở. Đó là một thứ khí thế do Miểu đã hoàn toàn vượt khỏi sự sống chết mà có, chứ không phải vì thân mang tuyệt kỹ kinh người.

Thật ra, Lâm Miểu vốn không thể coi là một cao thủ. Thậm chí ngay cả một chút công phu thượng thừa Miểu cũng không biết. Thế nhưng khí thế mãnh

liệt nhất lại không đến từ võ học của bản thân Miếu, mà có được từ chính sinh mạng y. Dù là hình thức võ học nào cũng không thể vượt quá được sinh mạng bản thân. Đó là một thứ hạn chế và cũng là một cảnh giới. Chỉ có sinh mạng mới có thể tạo ra kỳ tích. Vĩ vậy, toàn thể địch nhân đều bị khí thế của Lâm Miếu làm cho hoảng sợ.

Đó tuyệt không phải là biểu hiện hay bản chất của sự khiếp nhược, mà là biểu hiện kính sợ và tôn trọng đối với sinh mạng. Bằng chứng là trăm ngàn ánh mắt đều đổ dồn vào Lâm Miếu. Rất nhiều người biết con người này chẳng có sự uy hiếp gì đáng kể, nhưng mỗi người khi tiếp xúc với ánh mắt của y đều phải đưa mắt nhìn ra chỗ khác, tâm trạng trở nên nặng nề.

“Roạt...” Toàn bộ tên đã lên dây, cung được kéo căng nhắm về phía Lâm Miếu. Chỉ cần ai đó quát khê là Lâm Miếu sẽ biến thành một con nhím bởi hàng vạn mũi tên.

Lâm Miếu không hề động đậy, như một cây cổ thụ sừng sững giữa đường. Khóe miệng Miếu khê nở nụ cười mà người khác khó lòng thấy được. Vào lúc này, Miếu cảm thấy tử thần đã tới sát bên mình. Cảm giác tử vong thật rõ nét, nhẹ nhàng xâm nhập vào suy nghĩ và thân thể Miếu như hơi thở tự nhiên. Thật ra Miếu đã biết dù những mũi tên kia không lấy mạng mình thì cái mạng nhỏ nhoi này cũng sẽ theo những giọt máu đang rỉ ra mà rời khỏi thân thể.

“Phải bắt sống nó để tra ra bọn đồng đảng!” Không biết là ai trong đám người đó đã hô lên như vậy.

Toàn bộ cung tên theo tiếng hô đó chầm chậm hạ xuống, quan binh rẽ ra hai bên nhường đường. Một con ngựa từ trong đám người mau chóng vượt lên. Trên đường có đến mấy trăm quan binh nhưng lại yên tĩnh lạ thường. Đây quả là một kỳ tích.

“Làm phản rồi. Làm phản rồi...” Sau lưng đám quan binh bỗng vang lên tiếng hò hét.

Bọn quan binh bỗng rối loạn cả lên!

“Uỳnh...” Bỗng nhiên lửa cháy bùng bùng sau lưng bọn chúng. Toàn thể quan binh kinh hãi la hét, chạy tứ tán. Thì ra một chiếc xe ngựa lửa cháy bùng bùng do mấy con trâu kéo đang âm ỉ lao tới.

Trên xe đường như đổ đầy dầu nên lửa bốc cháy rất dữ dội. Những quãng lửa từ trong xe bắn ra tung toé. Tên nào không kịp tránh né, nếu không bị trâu điên kéo xe húc ngã thì cũng bị lửa thiêu.

“Ừ... Ừ...”

Không chỉ có thế, từ những hẻm nhỏ hai bên đường cũng có mấy chiếc xe lửa lớn xông ra. Những xe này không phải do trâu kéo mà do sức người đẩy ra. Đồ vật trên xe đã cháy thành than, tro bụi bay mù mịt.

Đám quan binh bị xe trâu kéo xô đẩy nhau chạy loạn cả lên, ngờ đâu lại xuất hiện mấy chiếc xe lửa lớn này.

Có bốn cỗ xe lớn xông ra. Khi bốn xe đó vừa tới mặt đường thì lại thêm hai cỗ xe nữa phá vách lao ra. Từ trên hai cỗ xe khói lửa ấy, tro than trút xuống như mưa.

“A...” Bọn quan binh lần này thê thảm hết chỗ nói. Bọn chúng còn chưa kịp phản kích thì đã bị đám than lửa đỏ rực như từ trên trời ập xuống đó thiêu đốt đến nổi la thảm liên tiếp. Chiến mã cũng bị thiêu đốt nhảy loạn cả lên.

“Bắn tên cho ta!” Có người hô lớn nhưng đám quan binh chỉ đang cố gắng che chắn mặt mũi và dập lửa bám trên mình, còn ai hưởng ứng lời kêu gọi của gã đó chứ? Hơn nữa, hai chiếc xe lớn đang âm ầm lao thẳng tới. Bọn chúng tránh né còn không kịp, căn bản chẳng có lòng dạ nào đối phó với kẻ đã tạo ra trường hỗn loạn này.

“Uỳnh...” Hai cỗ xe lửa đâm sầm vào nhau giữa đường, lập tức chặn ngang con đường giữa quan binh và Lâm Miếu.

“Vù... vù...” Không chỉ có thế, từ mái nhà hai bên đường lại có người ném từng bó củi khô xuống mặt đường. Trong lúc quan binh chưa kịp hiểu chuyện gì thì đã bị những bó củi nặng nề đó đụng phải làm cho liêu xiêu loạn quạng.

Những quan binh phản ứng nhanh nhạy lập tức hiểu ngay là chuyện gì liền hô lớn: “Chạy mau...”

“Xèo!” Đám củi khô gặp than lửa trên xe và củi lửa dưới đường lập tức cháy bùng lên.

Nhất thời, cả đoạn đường dài biến thành biển lửa. Tiếng la thảm, tiếng hét khiếp sợ, tiếng ngựa hí, tiếng quát tháo tức giận nhất loạt vang lên, biến cả khu vực thành một đám hỗn loạn rối tung.

Lâm Miếu cũng bị biến cố này làm cho kinh ngạc cực độ, đứng ngây người, không biết phải làm sao cho tốt.

“Lâm công tử, chạy!” Đúng lúc Lâm Miếu còn đang ngơ ngác thì có người đẩy một chiếc xe không chạy thẳng về phía y.

Lâm Miếu giật mình, chiếc xe đã dừng ngay bên cạnh.

“Lên xe!” Lâm Miếu còn đang ngẩn ra thì người đó la lớn, đồng thời túm lấy y ném tọt vào trong xe.

Lâm Miếu chỉ thấy mắt hoa đầu váng, đã không còn sức phản kháng.

“Đi. Ta sẽ băng bó vết thương cho công tử!” Lâm Miếu vừa lọt vào trong xe thì đã có một người chạy tới nhảy vào theo, lên tiếng ra lệnh cho người đẩy xe.

“Chạy!” Người đẩy xe hướng về phía đường lớn quát lên, lập tức có mấy chục người xách đao chạy tới. Những người ném củi khô ở trên mái nhà cũng nhảy xuống, đuổi theo.

Lúc này Lâm Miếu mới giật mình hiểu ra, thì ra họ chính là người của trại Thiên Hồ. Trong lúc gấp gáp Miếu đã ngất đi.

Lần thứ hai tỉnh dậy, Lâm Miếu chỉ thấy miệng vết thương mát rượi, nhưng cơ thể vô cùng mệt mỏi, bốn phía rộn lên tiếng quan binh chửi rủa. Lâm Miếu biết lần này mình thảm rồi. Rơi vào tay của trại Thiên Hồ cũng chẳng tốt hơn rơi vào tay quan binh là mấy. Cho dù không sợ chết, nhưng Miếu cũng không muốn chết vì trong lòng vẫn có bản năng cầu sinh.

Lâm Miếu mở to mắt chỉ thấy xung quanh tối om. Không nhìn thấy bầu trời, cũng chẳng nhìn thấy gì khác, nhưng trực giác cho Miếu biết có thứ gì đó đang trườn lên người mình, nơi đang nằm là một chỗ ẩn nấp. Bỗng nhiên có tiếng bước chân hoặc tiếng vó ngựa đi qua cách Miếu không xa lắm, rõ ràng là đám quan binh đang đi truy bắt y. Dường như đám quan binh không hề phát giác được Miếu mà chính Miếu cũng không cảm thấy bên mình có

tiếng hô hấp. Vậy thì người của trại Thiên Hồ ở đâu? Chẳng lẽ họ bị bắt hết rồi hay là... Nghĩ tới đây, Lâm Miểu thử cử động.

Chẳng có gì trói buộc tự do của Miểu. Thậm chí thanh đao của y cũng ở ngay bên mình, cảm giác lạnh lẽo khiến đầu óc y tỉnh táo hơn nhiều. Y nhẹ nhàng hé vạt gì đó đang phủ trên người mình ra.

Cảm giác rất mềm mại. Thì ra là một loại chăn thảm gì đó, không nặng lắm. Lâm Miểu nghe ngóng kỹ càng động tĩnh bên ngoài, hoàn toàn không có tiếng người. Tiếng hò hét từ xa xa vọng lại càng khiến y tin rằng gần đây không có người. Thế là y nhẹ nhàng hé một góc thảm ra, tầm mắt đã nằm ngang mặt đất.

Lâm Miểu không khỏi giật mình kinh hãi. Chỗ Miểu đang nằm ở bên dưới lòng đất. Như vậy thì chiếc xe lớn mà Miểu đã nằm cũng đang lọt sâu dưới đất. Nói một cách tương đối thì chỗ Miểu đang nằm là một cái hố.

Đường lớn vắng tanh. Vừa đưa mắt nhìn, Lâm Miểu giật mình nhận ra đó là con đường lớn dẫn tới miếu Xi Vưu. Lập tức Miểu biết ngay chỗ mình nằm chính là hố sâu cách miếu Xi Vưu không xa. Theo truyền thuyết, nơi đây từng là chỗ một con xà tinh tu hành, vì xà tinh đắc tội với đại thần Xi Vưu nên bị Thiên lôi đánh chết. Vì thế mới tạo thành huyết động này.

Đương nhiên đó chỉ là truyện Lưu truyền để gạt người. Nhưng lâu lắm rồi chẳng có ai lấp huyết động này đi. Đối với chỗ này Lâm Miểu tuyệt không xa lạ nên có thể khẳng định nó rất gần tòa miếu lớn Xi Vưu.

Nghĩ tới đây, Lâm Miểu không khỏi vô cùng mừng rỡ. Chỉ cần tới được miếu Xi Vưu là có thể theo đường thủy mà âm thầm thoát ra ngoài thành. Lúc đó sẽ chẳng sự rơi vào tay quan binh hoặc người của trại Thiên Hồ.

Lâm Miểu khó nhọc xoay người, cảm thấy miệng vết thương trên mình đau rát, toàn thân rã rời. sự mệt mỏi và đau đớn dâng lên tận óc.

Thấy vẫn còn hy vọng sống sót, Lâm Miểu không nghĩ mình sẽ ngu ngốc ở đây đợi người trại Thiên Hồ đến bắt, hoặc để quan binh giết chết. Dù chẳng biết tại sao người của trại Thiên Hồ lại giấu mình ở đây, nhưng có một điều Miểu biết rõ là trại Thiên Hồ nhất định sẽ quay lại mang mình đi. Vì thế, Miểu phải rời khỏi đây ngay.

Tuy Lâm Miểu đã bắn mũi tên có tẩm chất kịch độc vào mình Khổng Dung, nhưng trước khi chưa biết chắc là Khổng Dung đã chết, Miểu vẫn muốn sống tiếp. Thậm chí Miểu còn muốn giết cả Khổng Sâm, như vậy mới có thể giải hết nỗi hận trong lòng. Đó chính là tác phong nhất quán của Lâm Miểu.

Đến giờ phút này, có thể nói Lâm Miểu đã trải qua một lần chết. Khi biết Tâm Nghi đã chết, toàn bộ tâm thần Miểu rơi vào trạng thái tuyệt vọng nặng nề. Thế nhưng, sau khi trải qua một phen sinh tử, Miểu mới phát hiện cái chết tuyệt không phải là kết thúc cuối cùng. Miểu còn rất nhiều việc phải làm, ít nhất thì cũng phải biết nơi chôn Tâm Nghi, ít nhất cũng phải đắp mộ lập bia cho nàng...

Đau đớn tuyệt không thể cản trở Lâm Miểu hành động. Cuối cùng, Miểu cũng bò ra khỏi chăn, liền phát giác trên tấm chăn còn phủ một lớp cỏ xanh dày. Chính nhờ lớp cỏ này mà đám truy binh đã không phát hiện ra sự tồn tại của chiếc xe lớn và Miểu. Hơn nữa, trong đêm tối, toàn thành hỗn loạn thì hầu như chẳng ai nghĩ tới ở đây từng có một huyết động lớn. Đó chính là nguyên nhân tại sao Lâm Miểu vẫn an nhiên vô sự. Trong đó quả thực có phần may mắn.

Lâm Miểu phải thầm khen việc giấu người ở chỗ này thật là tuyệt diệu, nhưng y không còn tâm trạng nghĩ đến chuyện này nhiều. Y cần tới miếu Xi Vưu ngay. Lúc này đến cả ngón chân cũng không động đậy được, y đành phải dựa vào thanh đao và chiếc nỏ, khó nhọc lê về hướng miếu Xi Vưu. Trong lòng y thầm cầu khẩn đừng có ai tới vào lúc này. Nếu không, chỉ cần một đứa trẻ lên năm cũng đủ sức đối phó với y. Quả thật, y cảm thấy mình vô cùng bất lực.

Miếu Xi Vưu ở ngay trước mắt. Bình thường, Miểu chỉ cần chạy vài hơi là tới. Thế mà lúc này, Miểu cảm thấy nó cách xa mình đến hàng thế kỷ, chừng như là một con đường không có điểm cuối. Trán Lâm Miểu rướm mồ hôi lạnh, không chỉ vì Miểu quá khẩn trương mà còn vì đoạn đường quá gian nan đã động tới vết thương trên người. Lúc giao chiến với địch nhân, hoàn toàn là nhờ vào niềm tin kiên cường chống đỡ cho Miểu, lại nhờ cừ

hận và ý chí chiến đấu kết hợp thành chỗ dựa trong lòng y. Lúc đó, dường như Miếu hoàn toàn không cảm thấy nỗi đau đớn của vết thương.

Nhưng bây giờ, mọi chỗ dựa trong lòng Lâm Miếu đều không còn. Tuy Lâm Miếu khổ sở chịu đựng vì muốn sinh tồn, nhưng cảm giác đau đớn cũng thấu tận xương tủy.

Lâm Miếu biết mình tuyệt không nên nghĩ tới vết thương. Chỉ khi Miếu không chú ý đến vết thương thì mới có thể giảm bớt sự hành hạ của nỗi đau đớn đối với tư tưởng và thân thể y. Chừng như y chưa hề nghĩ tới việc hiện giờ thân thể mình đang rất yếu ớt, đến việc đi một đoạn đường cũng phí nhiều sức lực như vậy, mà y chỉ nghĩ nếu như phải đi theo đường thủy thì mình phải làm sao?

Nghĩ tới đây, Lâm Miếu không khỏi rùng mình ớn lạnh. Con sông dài đó thông ra sông hộ thành bên ngoài thành, bản thân mình phải vượt qua sông hộ thành mới có thể thoát khỏi nguy hiểm. Nhưng với tình trạng cơ thể mình lúc này, căn bản không thể bơi qua đoạn sông đó. Hy vọng duy nhất trước mắt Miếu là bọn lão Bao đợi y bên sông hộ thành một thời gian, còn những khúc gỗ mà cả bọn đã sớm chuẩn bị cũng chừa cho y một đoạn thì may ra mới có thể an toàn vượt qua, thế nhưng đó chỉ là hy vọng thôi.

Sóng gió nổi lên khắp thành, như thế cũng phải thôi, con Đô thống đại nhân là Khổng Dung đã bị người ta giết chết tối qua vẫn chưa bắt được hung thủ mà. Tuy giết được vài người, nhưng quan binh cũng vì thế mà tổn thất hơn trăm mạng, thậm chí còn bị thiêu hủy cả một đoạn phố lớn.

Trong Uyển Thành đủ kiểu đồn đoán, nhưng hôm nay quan phủ đã tăng số tiền thưởng tước nã khâm phạm Lâm Miếu lên mức ba nghìn lượng, sống phải thấy người, chết phải thấy xác. Chỉ trong thời gian ngắn, giá trị bản thân Lâm Miếu dường như đã cao hơn cả Lưu Tú và Đặng Vũ. Việc này quả thực khiến người ta không thể không đoán sự việc tối qua có liên quan đến Lâm Miếu.

Từ Uyển Thành, kỵ binh trinh sát túa ra khắp nơi truy tìm. Quả thực Đô thống Khổng Sâm đã tức giận lắm rồi, thề phải phân thân Lâm Miếu thành vạn mảnh. Lão chỉ có một đứa con là Khổng Dung, vậy mà Lâm Miếu lại khiến lão tuyệt tự thì phải biết lão hận y đến cỡ nào?

Cả phủ Đô thống bao trùm về bi ai tang tóc. Đô thống phu nhân cũng khóc lóc đến ngất lên ngất xuống tới năm lần.

Vết thương chí mạng của Khổng Dung là một mũi tên bắn vào người hãn. Nơi mũi tên cắm vào cách tim chừng một đốt tay, tuyệt không phải là vết thương chí mạng. Nhưng vấn đề là trên mũi tên có bôi chất kịch độc, độc tố nhập vào tim liền khiến Khổng Dung không thể cứu được nữa.

Điều làm người ta đau thương nhất tuyệt không phải là cái chết của Khổng Dung, mà là cái chết của Tiểu u của lâu Túy Nguyệt. Rất nhiều Vương tôn công tử chưa một lần được gần gũi tấm thân yêu kiều đó nên đều cảm thấy vô cùng nuối tiếc. Cái chết của Tiểu u cũng là một đả kích trầm trọng đối với lâu Túy Nguyệt.

Bọn giặc tối qua dùng hỏa công khiến quan binh tổn quân mất tướng, chết gần hai trăm người. Có thể coi đó là một trận thất bại thảm hại nhất đối với Uyển Thành. Có người nghi ngờ là do quân Lục Lâm tới làm trò quỷ. Lại có người cho rằng đó là dư đảng của bọn Đổ Mậu và Ngô Hán ngày trước. Nếu ngày trước, Ngô Hán có thể cướp pháp trường thì hôm nay tất nhiên y cũng có thể giết người phóng hỏa.

Về việc này, người của Tề phủ chẳng bày tỏ thái độ gì, chừng như họ đã không còn quan tâm đến chuyện trong Uyển Thành nữa.

Bọn Lưu Tú cũng rất ngạc nhiên. Bọn hãn luôn chú ý đến hành động của Lâm Miểu, nhưng không nghĩ mình tối qua lại sơ xuất đến vậy. Không ngờ Lâm Miểu đã giết chết Khổng Dung, lại chạy thoát khỏi vòng vây truy sát của quan binh. Việc này quả thực nằm ngoài dự liệu của bọn hãn, nhưng Lưu Tú biết Lâm Miểu nhất định sẽ làm nên những việc khiến người ta kinh hãi. Dù Lưu Tú chỉ ở cùng với Miểu mấy ngày nhưng đã biết rõ Miểu tuy sinh sống trong tầng lớp thấp nhất xã hội, nhưng người này rất thông minh, rất có đầu óc lại quý kẻ đa đoan. Vì thế, Lưu Tú rất coi trọng Lâm Miểu.

Thiết Nhị hỏi: “Có cần đi tìm nơi ẩn nấp của Lâm công tử không?”

“Người có thể đến đường Thiên Hòa tìm qua một lượt, xem có thể biết nơi ẩn nấp của y không. Nhưng quan trọng nhất là không được để người của quan phủ nghi ngờ.”

Lâm Miếu chỉ thấy cơ thể mình lúc nóng lúc lạnh, mọi giác quan dường như không còn tồn tại, chỉ còn lại một linh hồn hư vô trôi nổi, chịu cực hình trong một khoảng không vô định. Loại cảm giác này, như tỉnh mà không tỉnh, lại giống như đang lạc vào giấc mộng vĩnh viễn không bao giờ tỉnh lại. Lâm Miếu nằm mơ thấy mình lạc tới chỗ người mẹ đã mất, dù ấn tượng của Miếu rất mơ hồ. Sau đó, Miếu cũng mơ gặp cha, Tâm Nghi và Lương bá bá, dường như những người đó đang đợi chờ y, lại gọi tên y nữa.

Trong cõi hư vô, dường như Miếu gặp rất nhiều người, có người quen, có người không hề quen. Ai cũng nhìn Miếu và vẫy tay, nói gì đó với Miếu, nhưng Miếu thì không cách nào đến gần họ được. Lâm Miếu hoảng hốt, kinh hãi, cảm thấy bản thân không còn thuộc về mình nữa. Lâm Miếu không nói được, muốn kêu la cũng không thành tiếng, cũng không động đậy gì được; đồng hành với Miếu chỉ là cảm giác cô đơn và bất lực vô cùng vô tận.

Lâm Miếu nghĩ mình đã chết, đã xuống địa ngục. Một điều may mắn nhưng cũng là nỗi bi ai duy nhất là tư tưởng của Miếu vẫn còn hoạt động.

Có thể suy nghĩ cũng là một kiểu hạnh phúc, nhưng vì có thể suy nghĩ nên Lâm Miếu mới cảm thấy cô đơn, bất lực và đau khổ. Miếu không biết rốt cuộc mình đang ở đâu, cũng có thể là đang ở trong vòng luân hồi dưới địa phủ, có thể Miếu mới trải qua những cảm giác kỳ dị như vậy.

“Công tử...” Trong đám mơ hồ hỗn độn, Lâm Miếu loáng thoáng nghe thấy từ nơi xa xăm truyền lại tiếng ai đó gọi mình, giống như một điểm sáng xuất hiện trong đêm đen, càng lúc càng sáng tỏ...

“Tỉnh rồi! Tỉnh rồi! Công tử, tỉnh lại rồi!”

Lâm Miếu chậm chậm mở mắt ra, liền thấy trước mắt là một khuôn mặt hoàn toàn xa lạ, mới đầu còn mơ hồ, nhưng dần dần trở nên rõ ràng.

“Đây là đâu?” Tinh thần Lâm Miếu đã tỉnh táo lại một chút, yếu ớt cất tiếng hỏi.

“Tiểu tử, quả nhiên ngươi tỉnh lại rồi.” Bên cạnh người xa lạ lại xuất hiện một lão già.

Lâm Miếu ngơ ngác đưa mắt nhìn lão già, lại cất giọng yếu ớt hỏi: “Lão tiên sinh, xin hỏi ta đang ở đâu?”

“Đây là Ân Tiên cốc!” Người xa lạ xuất hiện trước mặt Miếu đầu tiên vừa cười vừa đáp.

“Hừ. Tiểu tử ngươi thật muốn chống đối ta đây mà. Đã chết bảy ngày rồi mà còn sống lại! Chắc ngươi muốn Phong Si ta không thể ngẩng đầu lên nhìn mặt lão bất tử đó mà!” Lão già hăm hè nhìn Lâm Miếu, giọng giận dữ. Lâm Miếu ngây người, không hiểu ý lão già ra sao, cái gì mà đã chết bảy ngày còn sống lại, cái gì mà lão không thể ngẩng đầu lên được... Quả thật Miếu chẳng hiểu gì cả. Có thể vì thân thể y quá yếu ớt, đầu óc vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo cho nên mới không hiểu rốt cuộc đó là chuyện gì. Nhưng y biết lão già tên là Phong Si, riêng cái tên cũng đã rất kỳ quái rồi.

“Lão tiên sinh, ta không hiểu lão đang nói gì,” Lâm Miếu hốt hốt nói.

“Hà... hà....” Một tràng cười ròn rã từ bên ngoài truyền vào. Lâm Miếu đưa mắt nhìn ra, lại thấy một lão già râu tóc bạc trắng, tay ôm hòm thuốc đang sải bước tiến lại.

“Đe ta cho ngươi biết chuyện gì đã xảy ra nhé.” Nói xong mấy câu này thì lão già râu tóc bạc trắng đã tới bên giường Lâm Miếu, tốc độ cực kỳ mau lẹ. Lâm Miếu không khỏi sững sốt, ngẩn mặt nhìn lão già đó, chẳng biết nói gì. Lão già râu tóc bạc trắng khoan khoái tiếp lời: “Ngươi đã hôn mê bảy ngày bảy đêm, nhưng cuối cùng ngươi đã tỉnh lại, quả thật không phí kỳ dược và công sức của lão phu.”

Lâm Miếu giật mình kinh hãi, không ngờ mình đã hôn mê đến bảy ngày bảy đêm! Nhưng Lâm Miếu cũng biết lão già trước mặt đã cứu mình nên không khỏi cảm kích thốt: “Đa tạ ơn tiên bối cứu mạng!”

“Ngươi không cần phải tạ ơn ta. Lão phu cứu ngươi tuyệt không phải vì ngươi, mà chính là vì bản thân lão phu. Ngươi sống lại chính là lấy lại thể diện cho lão phu. Thật ra lão phu phải cảm tạ ngươi mới đúng.” Lão già tóc bạc đặt hòm thuốc xuống, không giấu được vẻ đắc ý và hưng phấn.

Lâm Miếu vô cùng ngạc nhiên. Hai lão già này dường như đều rất cổ quái. Lâm Miếu còn chưa biết nên đáp thế nào thì lão già râu tóc bạc trắng đã quay sang lão Phong Si nói: “Phong lão nhi, ngươi thua rồi. Mau đưa quyển thứ hai của ‘Thần Nông bản thảo kinh’ cho ta!”

Sắc mặt Phong Si lập tức trắng bệch, lùi lại hai bước, lạnh lùng thốt: “Tên tiểu tử đó chỉ là hồi quang phản chiếu mà thôi. Chờ một lúc nữa là hẳn sẽ chết. Hỏa lão nhi, chẳng phải ngươi quá vội vàng sao?”

“Ngươi muốn chối ư? Lúc đầu, chẳng phải ngươi nói chỉ cần ta cứu hẳn tỉnh lại thì ngươi sẽ giao quyển thứ hai của ‘Thần Nông bản thảo kinh’ cho ta sao?” Lão già râu tóc bạc trắng lập tức khẩn trương hẳn lên.

“Hừ! Ý ta là hẳn phải không chết cơ!” Phong Si giảo hoạt cười đáp. Lão hoàn toàn không lộ vẻ gì khác lạ.

“Ngươi...”

Lâm Miểu không khỏi kinh hãi. Lâm Miểu đã từng nghe qua truyền thuyết về “Thần Nông bản thảo kinh”. Đó là khi Miểu còn nhỏ, triều đình hạ hoàng bảng triệu tập kỳ nhân, danh y ở các nơi vào cung viết thành.

Lâm Miểu từng nghe cha nói đó là thời Bình đế. Toàn bộ danh y, dược sỹ, người luyện đan đều tụ tập ở kinh thành để hoàn thành bộ kỳ thư chưa từng có đó. Trong sách không chỉ ghi lại các loại kỳ phương diệu thuật, mà còn có cả phương pháp luyện đan, thậm chí có người nói trong sách còn bao hàm cả võ công tuyệt thế.

Lý do triều đình biên tập bộ kỳ thư đó cũng có nhiều ý kiến khác nhau. Có người cho là Vương Mãng vì muốn tìm thuật trường sinh bất tử, cũng có người cho rằng đó chỉ là một âm mưu, Vương Mãng muốn nhân cơ hội đó chiêu mộ hiền tài để sử dụng.

Bất kể những phán đoán đó đúng hay sai, chỉ riêng hoàng bảng chiêu hiền đãi sỹ đó đã khiến “Thần Nông bản thảo kinh” rìl được bao trùm một sắc thái thần bí, trở thành một kỳ vật tuyệt thế mà những người hiếu kỳ trong thiên hạ đều muốn được một lần thưởng lãm.

Lâm Miểu nghe hai lão quái đó thản nhiên đề cập đến “Thần Nông bản thảo kinh” khiến y kinh hãi không ít.

“ĐƯỢC rồi. Lão tử muốn ngươi thua tâm phục khẩu phục. Khi lão tử chữa lành cho tên tiểu tử này rồi để xem ngươi còn chối được không!” Lão già râu tóc bạc trắng tức giận nói.

“Hừ. Nếu ngươi có thể cứu sống tên tiểu tử đó, Phong Si ta tuyệt không phải là người nói không giữ lời. Chỉ sợ ngươi không có bản lĩnh cứu sống

hắn thôi!” Phong Si cười lạnh đáp.

Lâm Miểu cảm thấy mí mắt mình cực kỳ nặng, có một luồng khí nóng kỳ dị từ trong tim tỏa đi khắp tứ chi, lan ra toàn thân. Lâm Miểu không nhịn được khẽ rên một tiếng.

“Tiểu tử, ngươi thấy sao?” Lão già râu tóc bạc trắng thấy Lâm Miểu rên rĩ liền cất tiếng hỏi.

“Nóng quá. Giống như bị nung trong lò lửa vậy!” vàng trán Lâm Miểu đã xuất hiện từng giọt mồ hôi lớn, luồng khí nóng trong người dường như tăng tốc mau chóng, càng lúc càng mãnh liệt.

Lão già râu tóc bạc trắng thấy thế, hơi biến sắc mặt, vội bắt mạch Lâm Miểu. Thần sắc lão lập tức biến đổi! Lão lẩm bẫm: “Thế này là thế nào?” Ngừng một chút, lão lại nhìn Phong Si, tức giận hỏi: “Ngươi đã làm gì hắn rồi? Ngươi đã cho hắn uống Hỏa Thiềm Tiên hả?”

Phong Si cất tiếng cười quái dị đáp: “Chẳng phải ngươi luôn nói người lợi hại hơn ta nhiều sao. Đe xem ngươi làm sao cứu được hắn. Hà... hà...”

“Ngươi thật ti bỉ nên mới dùng thủ đoạn đó, lão tử sợ ngươi sao? Hừ!” Lão già râu tóc bạc trắng tức giận nói, đồng thời quay sang nhìn người trung niên đang đứng bên giường, tức giận quát: “Hỏa Nô, mau chuẩn bị kim châm cho ta! Mang Đại Thánh Kim Đan tới đây! Cái thứ Hỏa Thiềm Tiên cởn con ấy có đáng gì chứ!”

“Ngươi cứ từ từ mà làm. Lão tử không quấy rầy nữa,” nói xong, Phong Si nghênh ngang bỏ đi.

Lâm Miểu bị luồng khí nóng cổ quái trong người thiêu đốt đến ngất lịm đi. Trong suốt thời gian đó, Lâm Miểu mấy lần tỉnh lại vì bị nỗi đau đớn không thể chịu nổi hành hạ, rồi y lại đau đớn ngất đi. Miểu cảm thấy cơ thể đã hoàn toàn không thuộc về mình nữa, chỉ có nỗi đau đớn vẫn gặm nhấm, dày vò linh hồn và tư tưởng y. Biết bao lần Miểu muốn chết đi cho rồi, nhưng điều đó đã trở thành một mong ước xa vời.

Nỗi đau đớn hành hạ Lâm Miểu còn đau khổ gấp hàng trăm ngàn lần so với cái chết, như làm thân thể y tan thành ngàn vạn mảnh, mà mỗi một mảnh thể xác đó vẫn liên hệ chặt chẽ với não bộ và tư tưởng y khiến toàn bộ nỗi đau đớn đều truyền lên tận óc.

Mỗi một bộ phận thân thể lại chịu một kiểu đau đớn khác nhau, cuối cùng tập trung cả vào một chỗ khiến Lâm Miểu muốn chết không được, muốn sống cũng không xong...

Lâm Miểu không biết mình đã bị nỗi đau đớn đó làm tỉnh lại đến lần thứ mấy. Lão già râu tóc bạc trắng mồ hôi nhễ nhại nhưng vẫn không ngừng dùng kim châm cắm vào cơ thể y làm y phải chịu nỗi đau đớn vô cùng vô tận. Y thật sự muốn chết, nhưng trong cơ thể y sinh cơ lại dần dần bành trướng.

“Giết ta đi! Đe ta chết... chết một cách thoải mái một chút...” Lâm Miểu yếu ớt khẩn cầu.

“Không cần lo lắng, người sẽ không chết đâu. Lão phu đã nói kiểu gì cũng phải cứu sống người. Hỏa Quái ta làm sao mà thua vào tay Phong lão nhi được chứ? Hừ!” Lão già râu tóc bạc trắng nói với giọng không phục. Dường như lão không thể hiểu nỗi nỗi đau đớn mà Lâm Miểu đang phải chịu đựng.

“Không, người nên giết ta đi... cầu... cầu xin người... mau giết ta đi.” Toàn thân Lâm Miểu không cử động được, y chỉ có thể cố gắng phát ra thanh âm rên rỉ, yếu ớt như tiếng côn trùng, thậm chí ngay cả việc cắn lưỡi tự vẫn cũng không thể.

“Kỳ quái... thật kỳ quái! Tại sao huyền dương lại chuyển thành chí âm thế này? Chẳng lẽ trong Hỏa Thiềm Tiên lại còn thứ gì khác? Rốt cuộc là cái gì đây?” Hỏa Quái vừa bắt mạch Lâm Miểu, vừa vỗ đầu tự nói một mình.

“Cầu... cầu xin người... giết... ta đi...”

Dường như Hỏa Quái chẳng nghe thấy Lâm Miểu nói gì. Lão chỉ ngồi thừ ra, mặt mày nhăn nhó, vừa suy nghĩ vừa lẩm bẫm một mình. Dường như chỉ trong một thời gian ngắn ngủi đó mà lão đã già đi rất nhiều.

“Hỏa lão nhi, đã hai ngày hai đêm rồi, người vẫn không chữa được sao? Ta thấy người nên nhận thua sớm cho xong!” Vừa nói, Phong Si vừa dài bước tiến lại, vẻ mặt vô cùng đắc ý.

“Phì! Nhận thua một kẻ ti bỉ như người ư? Đừng hòng! Đừng tưởng một chút tài vật của người mà làm khó được ta. Ít nhất thì tên tiểu tử này dù đã bị trúng kịch độc Hỏa Thiềm Tiên của người mà vẫn không chết là một

minh chứng rõ ràng! Hãn còn chưa chết thì lão tử nhất định sẽ cứu hãn sống lại.” Hỏa Quái nói với giọng phẫn nộ nhưng hết sức tự phụ.

“Hừ, người đừng phí công nữa. Lão tử đã dùng đến ba mươi sáu loại độc hòa trộn làm một, rồi đưa vào cơ thể hãn. Ba mươi sáu loại độc vật tương xung tương khắc, nếu người chỉ chữa một loại độc trong đó, tất sẽ dẫn phát loại độc khác biến hóa, cứ thế tuần hoàn luân chuyển, có thể tạo ra bốn vạn sáu ngàn sáu trăm năm mươi sáu loại độc tính khác nhau, tuyệt nhiên người chang có khả năng cứu hãn sống lại!” Phong Si cực kỳ đắc ý nói.

Lâm Miểu và Hỏa Quái không khỏi sửng người. Lâm Miểu chưa bao giờ nghe qua thế gian này lại có thứ độc tính đáng sợ như vậy. Cho dù Hỏa Quái y đạo như thần cũng phải tròn mắt há miệng trước loại kỳ độc chưa từng nghe chưa từng thấy đó, nhất thời lão chẳng biết nói gì.

Phong Si thấy vẻ mặt Hỏa Quái như thế, không khỏi bật cười quái dị, thốt lên: “Thật ra việc này phải trách lão già người quá ngu ngốc. Chẳng qua thứ mà ta cho hãn uống lúc đầu chính là loại kỳ đan được luyện bằng ba mươi sáu loại kịch độc. Đây là một loại thánh dược, tính nóng như lửa, tình trạng thể hiện ra tuy giống Hỏa Thiềm Tiên, nhưng không hề có độc tính, trái lại còn có thể làm cho người luyện võ tăng thêm công lực gần một giáp. Đáng tiếc người càng già càng hồ đồ, cho rằng lão tử đã hạ kịch độc Hỏa Thiềm Tiên. Quả không ngoài dự đoán của ta, người sẽ dùng Đại Thánh đan và Kim Châm Đạo Mạch đại pháp, khiến cho sự việc vốn tốt đẹp trở thành không thể giải quyết được nữa... hà hà...”

Sắc mặt Hỏa Quái vô cùng khó coi. Một lát sau lão mới hỏi: “Phải chăng vì ta đã giải hết Hỏa Thiềm Tiên trong ba mươi sáu loại kịch độc đó nên mới khiến một thứ vốn không độc lại biến thành kịch độc?”

“Không sai. Chỉ cần ai đó phá giải bất kỳ một loại độc nào trong số ba mươi sáu loại kịch độc đó trước khi đan dược hoàn toàn tan ra, lập tức sẽ phát sinh biến hóa vô cùng vô tận, biến thành các loại độc hoàn toàn khác nhau. Căn bản là không một ai có thể trị được, kể cả ta!” Phong Si quả quyết nói.

“Người nghiên cứu chế ra dược vật đó khi nào vậy?” Hỏa Quái dường như đã chịu lép vế, lại như già thêm mười mấy tuổi, hỏi với giọng uể oải, chán chường.

“Năm ngày trước. Nhưng thật đáng tiếc, trong số một trăm linh sáu viên chỉ có mỗi một viên thành công!” Nét mặt Phong Si đầy vẻ tiếc nuối.

“Hà hà hà...” Hỏa Quái bỗng ôm bụng cười sảng sặc, âm thanh làm rung chuyển cả gian nhà.

“Người cười cái gì?” Phong Si tức giận hỏi.

Hỏa Quái cười lớn một hồi mới ngừng, lão cười đến chảy cả nước mắt, đoạn nói: “Lão già ơi là lão già, người phí tâm huyết cả đời mới luyện được một viên đan dược, vậy mà chỉ vì đánh cược với ta, người đã dùng nó luôn. Hỏa Quái ta đã thua thì còn gì không phục nữa? Ta nghĩ cái đó chắc là tâm nguyện một đời của người, Thất Khiếu Thông Thiên đan phải không?”

Sắc mặt Phong Si càng trắng bệch, không giấu nổi vẻ hối hận. Bị Hỏa Quái nói cho một hồi, Phong Si suýt chút nữa chỉ muốn đâm vào người mấy cú thật mạnh, hoặc ôm đầu khóc lớn một trận.

Hỏa Quái nói xong lại cười âm lên.

Phong Si tức giận trừng trừng nhìn Hỏa Quái, một lát sau mới lên tiếng: “Ta muốn nhờ người giúp!”

“Cái gì?” Tiếng cười của Hỏa Quái đột ngột dừng, quả thực lão không dám tin vào tai mình.

“Ta muốn nhờ người giúp một việc,” Phong Si nhắc lại.

“Người nhờ ta giúp?” Hỏa Quái thực không dám tin kẻ đối đầu với mình cả mấy chục năm chẳng bao giờ nhường nhịn nay bỗng nhờ mình giúp đỡ.

“Đúng vậy. Thất Khiếu Thông Thiên đan vốn có năm viên, cho tên tiểu tử này dùng một viên, còn lại bốn viên. Vì không biết dược tính thế nào nên ta không dám khinh xuất dùng nó, đành để trong lò luyện đan nghiên cứu kỹ lưỡng mấy ngày liền. Ai ngờ, loại đan dược này cần phải dùng trong vòng ba ngày sau khi ra lò, nếu không sẽ mất công hiệu, biến thành tuyệt độc. Rốt cuộc trong đó đã phát sinh những biến hóa gì, ta không cách nào biết được, ta nghĩ người đương nhiên sẽ giúp được ta chuyện này!” Phong Si vừa thở dài vừa nói.

“Còn bốn viên nhưng đã biến thành tuyệt độc rồi ư?” Hỏa Quái lại cảm thấy muốn cười lớn một trận, nhưng lão không cười. Quả thật, lão cũng phát sinh hứng thú rất lớn đối với việc này, thậm chí còn đồng tình với Phong Si.

“Theo ta tính, loại đan hoàn này tuyệt không thể để gặp gió quá lâu, thậm chí không thể để nó trong không khí một thời gian dài. Khi ta mở lò liền có không khí tràn vào trong lò, lại có cả gió nữa. Vì thế, sau mấy ngày nó mới biến chất! Nói không chừng, có thể trong quyển một của Thần Nông bản thảo kinh’ có ghi đáp án nên ta mới cần người giúp đỡ!” Phong Si suy tư nói.

“Hay nhỉ, nói đi nói lại người cũng chỉ muốn quyển Thần Nông bản thảo kinh’ của lão tử thôi. Không có cửa đâu nhé!” Hỏa Quái nghe đến đây, không khỏi sinh lòng cảnh giác.

“Đừng có lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử. Viên Thất Khiếu Thông Thiên đan của lão tử bao hàm toàn bộ tinh hoa của quyển hai Thần Nông bản thảo kinh’ đấy. Ta muốn người cùng thảo luận vấn đề để tìm hiểu nguyên nhân ngay tại đây mà không sợ người hiểu được chỗ kỳ bí, vậy mà người còn sợ ta chộm quyển một của người sao?” Phong Si nói với giọng pha chút tức giận.

Dường như Hỏa Quái không cam chịu ở thế yếu, vừa thẹn vừa giận quát to: “Người nói ai lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử hả? Hôm nay người phải nói cho rõ ràng đi.”

Phong Si sốt ruột đáp: “Ta không muốn lằng nhằng với người nữa. Nói cho cùng, có giúp hay không, người chỉ cần nói một câu là xong. Nếu người không giúp, ta sẽ đi tìm lão tạp mao Độc Long.”

Hỏa Quái nhất thời câm miệng lại, đảo tròn mắt một vòng, cười bồi: “Có gì cứ từ từ nói, đâu cần phải tức giận như vậy. Tuy chúng ta tranh hơi với nhau mấy chục năm nay rồi, nhưng cũng vì thế mà có chút cảm tình với nhau, đúng không? Người có việc, sao ta lại không giúp chứ?”

Phong Si lạnh lùng đưa mắt liếc Hỏa Quái. Lão còn chưa biết Hỏa Quái có nghĩ ra được tinh nghĩa của quyển hai “Thần Nông bản thảo kinh” thông qua Thất Khiếu Thông Thiên đan hay không, nhưng lão tuyệt không thèm để ý đến chuyện này.

“Xin... xin...các người... giết... giết ta đi...”

Tiếng rên rĩ cầu xin vì quá đau đớn không thể chịu nổi của Lâm Miểu làm hai lão Phong Si, Hỏa Quái quay về thực tại.

“Xử lý tên tiểu tử này thế nào?” Phong Si chỉ Lâm Miếu rồi nhìn Hỏa Quái, hỏi.

“Con mẹ nó! Việc cứu hãn coi như lão tử không may rồi. Sớm biết như vậy thà cứ để nước sông cuốn hãn đi thì hơn. Hãn khiến ta lãng phí biết bao kỳ trân dị thảo, nói một cách dễ hiểu là hãn đã nuốt hết thánh dược của ta rồi. Nếu cứ để hãn chết đi như vậy thì quả thực rất đáng tiếc!” Hỏa Quái vừa nhìn Lâm Miếu vừa nói với giọng vô cùng hối hận.

“Vậy người định làm gì hãn?” Phong Si có chút không hiểu, bèn hỏi.

Hỏa Quái lộ vẻ quái dị, đoạn đáp: “Ta phải đem hãn đi nuôi các bảo bối của ta. Cứ nghĩ toàn thân tên tiểu tử này là thuốc thì đám bảo bối đó nhất định sẽ rất vui mừng.”

Lâm Miếu giật mình kinh hãi. Hai lão già này quái dị đến mức thật khủng khiếp, bọn lão định đem y đi nuôi cái quái gì đây? Thế chẳng phải quá tàn nhẫn sao? Nhưng Lâm Miếu tuyệt không thể động đậy, muốn phản kháng một chút cũng không đủ sức, muốn tự vẫn cũng chẳng được! Lúc này, nỗi đau đớn y phải chịu đựng đã quá nhiều rồi. Y không biết hai lão già này rốt cuộc là người thế nào, nhưng y biết sau khi chạy khỏi miếu Xi Vưu, ôm khúc gỗ trôi thoát ra theo đường sông nhưng không hề được bọn lão Bao tiếp ứng. Rồi y mệt quá chẳng còn sức bơi vào bờ, đành để mặc thân mình cùng tấm gỗ trôi dạt theo dòng nước. Vĩ sông hộ thành nối liền với Dục Thủy nên y cũng bị trôi vào Dục Thủy, sau đó thì ngất đi nên chẳng biết tại sao mình lại lạc tới chốn này.

Phong Si đột nhiên cười lạnh, nói: “Nếu quả thực người muốn những bảo bối đó chết sạch thì nên dùng thịt tên tiểu tử này đây.”

Hỏa Quái sửng sốt, không hiểu nguyên do.

Phong Si quả quyết nói: “Tên tiểu tử này hiện giờ toàn thân là độc, hơn nữa, các loại độc tính trong người hãn đang không ngừng biến hóa. Nếu bảo bối của người ăn thịt hãn vào thì nhất định sẽ chết sạch. Không tin thì người cứ thử coi!”

Giờ Hỏa Quái mới nghĩ đến độc tính trong người Lâm Miếu. Tuy lão không muốn nhận thua với Phong Si, nhưng cũng không dám đánh cược đám bảo

bối của mình. Lão không khỏi tức giận thốt: “Chẳng lẽ những thánh được quý giá của ta đành lãng phí sao?”

“Vậy có cách gì không? Thất Khiếu Thông Thiên đan của ta cũng lãng phí mất rồi, ta có nói gì đâu!” Phong Si tỏ vẻ khinh thường nói.

Hỏa Quái vô cùng chán nản, tức giận nói: “Đều do tên tiểu tử này hại lão tử lãng phí sạch tâm huyết hơn nửa đời người rồi. Ta không muốn để hãn chết một cách thống khoái!”

“Vậy người định gì?” Phong Si hỏi.

“Hỏa Nô!” Hỏa Quái gọi lớn.

“Xin chủ nhân phân phó!” Hán tử trung niên bước nhanh vào trong, cung kính nói.

Hỏa Quái nói với giọng vô cùng tàn khốc: “Đem tên tiểu tử này chôn sống cho ta, nhưng phải chừa lại chỗ thông hơi cho hãn. Ta muốn hãn bị chôn mà không chết, chậm rãi hưởng thụ sự hành hạ của cái chết!”

“Lão quái vật người, người... người... sẽ không được... chết... yên lành đâu!” Lâm Miểu nghe câu đó của Hỏa Quái, chút nữa thì sợ quá ngất đi. Lão già này thật quá độc ác, dùng cách tàn độc đó để tiết hận. Lâm Miểu không nhịn được phải lên tiếng mắng.

“Ha... ha... ha... lão tử chưa hề sợ điều đó!” Hỏa Quái cười lớn.

Hỏa Nô bồng Lâm Miểu lên rồi mau chóng đi ra.

Về mặt Lưu Tú không được thoải mái, vì Đặng Vũ vừa trở về và kể lại mọi chuyện phát sinh ở Uyển Thành trong thời gian gần đây. Dù y không thể tin gã Lâm Miểu chẳng hề biết võ công đó lại giết được Khổng Dung, còn khiến cho quan binh tổn thất tới gần hai trăm người, nhưng đó là sự thật.

Dĩ nhiên Lưu Tú sẽ không vì chuyện của Lâm Miểu mà phiền lòng. Dù sao chuyện đó cũng đã trôi qua hơn mười ngày, y cũng không lo lắng về sự an toàn của Lâm Miểu. Ít ra cho tới lúc này vẫn chưa ai phát hiện ra tung tích Lâm Miểu. Điều khiến Lưu Tú phiền lòng chính là tin tức từ Thung Lăng truyền tới, nói thúc phụ y là Lưu Lương bệnh tình đang nguy cấp.

Từ khi lên chín tuổi, Lưu Tú luôn đi theo thúc phụ Lưu Lương, theo thúc phụ đọc sách ở Tiêu huyện[2]. Lưu Lương cũng giống như cha của y vậy. Hiện giờ, Lưu Tú đã rất nóng ruột muốn trở về nhà, nhưng Lưu Lương đã

gửi thư cho y, hiển nhiên ông đã biết y quyết tâm khởi nghĩa nên muốn y phải lấy đại cục làm trọng.

Trong lòng Lưu Tú cực kỳ mâu thuẫn. Tú biết thúc phụ mình có nỗi khổ riêng, nhưng y có thể không màng gì tới hiếu nghĩa sao?

“Cháu phải về Thung Lăng,” Lưu Tú quyết định nói.

“Neu lúc này người về Thung Lăng thì sự bố trí, chuẩn bị trong mười mấy ngày qua đều uổng công hết, lại lỡ mất cơ hội tốt nhất đang ở ngay trước mắt!” Lão Thiết nghiêm nghị nói.

“Chỗ này có thể để tứ đệ và tam đệ chủ trì, lại có Thiết thúc trợ giúp một bên thì còn lo phát sinh chuyện gì nữa?”

Lão Thiết nghiêm khắc nói: “Đừng quên người phải khôi phục lại thiên hạ của họ Lưu người, cũng là giang sơn của nhà Hán. Cứ như người nói thì chúng ta cứ giương mắt nhìn Phàn Sùng đến lật đổ chính quyền Vương Mãng, rồi lại nhìn Phàn Sùng xưng đế sao?”

“Nhưng cháu không thể...”

“Bỏ qua đạo hiếu mà không lo chứ gì?” Lão Thiết ngắt lời Lưu Tú. Lão lại tiếp: “Người nghĩ về nhìn Lương huynh một lát là đã tận hiếu với ông ấy rồi sao? Người có thể làm ông ấy bất tử sao? Người phải chôn chặt hiếu nghĩa trong lòng, lại phải bỏ hết tất cả tư tình, giành lại giang sơn nhà Hán. Như thế mới là tận hiếu với liệt tổ liệt tông, cũng không uổng ơn nuôi dạy của Lương huynh!”

Lưu Tú không nói gì nữa. Trong lòng Lưu Tú tuy đau khổ nhưng mỗi lời của lão Thiết như những viên đá ném xuống nước, khiến lòng y không ngừng nổi sóng.

“Đại hiếu là trung với quốc gia, tiểu hiếu là kính trọng cha mẹ! Đại trượng phu đứng ở trên đời phải biết bỏ nhẹ lấy nặng, lấy đại cục làm trọng. Lưu huynh gửi phong thư đó cho người cũng là để cảnh tỉnh người không được làm việc theo cảm tính! Ta đã nói đến thế này, nếu người vẫn cố chấp nói việc lập tức về Thung Lăng thì ta cũng không cản người nữa!” Lão Thiết nghiêm nghị nói.

Đặng Vũ vội giật áo Lưu Tú khuyên: “Đại ca, lời Thiết thúc rất đúng. Việc ở Uyển Thành tất phải do đại ca ra mặt, đó cũng là việc khởi dòng cho Lưu

gia chúng ta. Đe cho người thiên hạ biết từ nay Lưu gia sẽ không thể đứng chung với tên gian tặc Vương Mãng! Chỉ có đại ca ra mặt mới có thể tạo sức hiệu triệu lớn nhất!”

Lưu Tú thành khẩn nói: “Đa tạ Thiết thúc cảnh tỉnh. Cháu biết phải làm thế nào rồi.”

Lão Thiết cười nhẹ, rồi khẽ thở dài: “Ta đã kết giao với Lưu Lương huynh mấy chục năm, cũng đã tận mắt nhìn người lớn lên từng ngày, sao lại không hiểu ý của Lưu huynh? Nhưng sau này có thể còn nhiều việc khó quyết định hơn nữa, ta không phải lúc nào cũng cảnh tỉnh người được, hy vọng người luôn ghi nhớ một điều: người là dòng giống nhà Hán, lại là huyết thống chính thống của Vương tộc cho nên khi làm bất cứ việc gì cũng đều phải lấy đại cục làm trọng, không được vì chuyện nhỏ mà hỏng chuyện lớn!”

“Thiết thúc dạy rất phải. Cháu nhất định sẽ nhớ kỹ lời dạy của Thiết thúc!”

Bỗng nhiên Lưu Tú như biến thành một con người khác.

“Việc an bài cho anh em các nơi thế nào rồi?” Lưu Tú lập tức quay sang hỏi Đặng Vũ.

“Đã bố trí tất cả mọi người ổn thỏa, phân đà Nhữ Nam đã điều bốn trăm huynh đệ được huấn luyện bí mật chia nhau âm thầm vào thành. Chỉ đợi đại ca nói một câu là có thể lập tức đánh chiếm phủ Đô thống!” Đặng Vũ tự tin đáp.

Lão Thiết cũng nói: “Bọn Lý Dật và Lý Thông cũng đã liên hệ được với các gia tộc quyền thế lớn, có thể cung cấp ba ngàn gia tướng, số người này đủ làm một trận không chế Uyển Thành!”

Lưu Tú lo lắng nói: “Nhưng chúng ta dường như sơ sót không tính tới sự tồn tại của Tề phủ rồi. Tề Vạn Thọ tuyệt không phải là người dễ đối phó!”

“Ta tuyệt không bỏ sót Tề phủ đâu. Chỉ vì phần lớn cao thủ của Tề phủ đã bị phái đi hết rồi. Cứ theo báo cáo từ thám tử của ta thì vì một người trẻ tuổi tên là Tần Phục đã ăn cắp đồ rất quý báu của Tề gia nên Tề Vạn Thọ đã phái kỵ binh thám tử đi truy tìm Tần Phục khắp nơi rồi. Nếu không, Lâm Miếu cũng rất khó giết được Khổng Dung vì lúc nào bên cạnh Khổng Dung cũng có cao thủ của Tề phủ!” Lão Thiết thản nhiên đáp.

“Ồ. Thật không ngờ Tần lão đệ tự nhiên lại giúp ta một việc lớn. Sau này phải cảm ơn y thật nhiều mới được!” Lưu Tú không khỏi bật cười.

“Không biết tên tiểu tử Tần Phục đó hiện giờ ra sao rồi?” Đặng Vũ chợt nhớ tới con người Tần Phục vô cùng thần bí đó, nghĩ tới thuật dịch dung quỷ thần khó lường của Tần Phục thì Vũ không thể không phục.

“Nhưng chúng ta vẫn không thể xem nhẹ sức mạnh của lão già chết tiệt Tề Vạn Thọ được!” Lưu Tú nhắc nhở.

Lão Thiết điềm đạm nói: “Tề Vạn Thọ không phải là người không hiểu lý lẽ, cũng không phải là người không biết thời cuộc. Lão ta không hề câu kết chân thành với quan phủ, chỉ cần chúng ta tạo được thế lực lớn mạnh thì lão ta tuyệt không dám vọng động! Lão hồ ly đó còn biết ngả theo chiều gió hơn bất cứ ai!”

“Thiết thúc muốn nói chỉ cần chúng ta dùng tốc độ mau lẹ nhất khống chế Uyển Thành thì Tề Vạn Thọ cũng chỉ còn cách giả câm giả điếc sao?” Đặng Vũ hỏi.

Lão Thiết lãnh đạm đáp: “Sự thật là thế. Nếu quả Tề Vạn Thọ không biết tốt xấu, muốn nhúng tay vào thì ta chỉ còn cách đi lãnh giáo Vô Vọng thoái của lão ta thôi!”

Lưu Tú ung dung nói: “Có Thiết thúc xuất thủ là cháu yên tâm rồi. Vậy tứ đệ, người phụ trách đánh phá Hầu phủ. Ta muốn lấy đầu Vương Hưng để thị chúng!”

Đặng Vũ tự tin đáp: “Được. Đại ca cứ yên tâm!”

Áp lực nặng nề khiến thân thể Lâm Miểu như muốn nổ tung. Trong cơ thể Lâm Miểu tựa hồ có vô số luồng chân khí từ bên ngoài xâm nhập vào, còn áp lực từ bên ngoài thì dồn ép nặng nề lên da thịt y.

Lâm Miểu cảm thấy mình sẽ chết rất mau, nhưng mãi vẫn chưa chết được. Y vẫn có thể hít thở luồng không khí mỏng manh chắc là do Hỏa Nô tuân theo chỉ thị của Hỏa Quái nên để lại lỗ thông hơi cho y.

Lâm Miểu chưa từng nghe nói đến Ân Tiên cốc, cũng chưa từng gặp qua nhân vật nào quái dị nào bằng Hỏa Quái và Phong Si. Trong lòng Miểu thầm mắng chửi thậm tệ hai lão quái vật bất tử đó.

Đương nhiên, lúc này Lâm Miếu chẳng còn sức lực đâu mà chửi thành tiếng, đến hít thở cũng rất khó khăn. Nguyện vọng duy nhất của Miếu là mau chóng được chết, nhưng đáng hận là trong cơ thể tựa hồ sức sống đang bùng bùng trỗi dậy. Hàng ngàn hàng vạn luồng chân khí quái dị hoặc nóng hoặc lạnh Lưu chuyển âm âm trong cơ thể, giống như bị sinh cơ trong người Miếu dẫn dắt nên chúng cứ chạy loạn lên mà Miếu không cách nào khống chế được.

Lâm Miếu không hiểu, Phong Si nói trong người Miếu đã trúng kịch độc, nhưng tại sao trong cơ thể Miếu vẫn bùng bùng sinh cơ như thế? Lúc Miếu mới tỉnh lại, y chỉ thấy thân thể mình bỗng bênh như không có trọng lượng, chỉ có linh hồn và tư tưởng là đang trôi nổi vô định. Nhưng sau đó, Miếu dần dần cảm nhận được sự tồn tại của cơ thể, nỗi đau đớn không ngừng hành hạ cắn xé y, nhưng ngược lại, cảm giác về cơ thể lại càng lúc càng thực. Dường như sinh cơ dưới hình thức nào đó đang không ngừng lớn lên và Lưu chuyển làm cho y cảm nhận được rõ ràng hình hài sinh mệnh của mình.

Toàn thân Lâm Miếu đều bị những luồng chân khí quái dị vô danh xung kích, nhưng y lại không thể dùng chút sức lực nào. Giống như y có vô số bảo vật, nhưng lại không biết làm sao đem những bảo vật đó ra bán. Hơn nữa, trong thân thể y tồn tại hai mặt cực kỳ mâu thuẫn. Trong cơ thể y phát sinh các luồng khí Lưu chuyển rất mạnh như nạn Hồng thủy, nhưng ngoài cơ thể thì lại có hiện tượng như bị hạn hán. Lâm Miếu căn bản không biết làm sao để điều hòa được tình trạng này nên chỉ còn cách cắn răng chịu đựng, một mình nhấm nháp nỗi thống khổ cùng cực dày vò.

“Đại nhân! Bên ngoài thành phát hiện tung tích rất nhiều địch nhân.” Trần Xa tiến vào phủ Đô thống, nghiêm cẩn báo cáo.

Mấy ngày nay, tinh thần Khổng Sâm rất kém, lão không còn lòng dạ nào xử lý công việc trong thành, thậm chí còn thấy bị quấy rầy nếu có người đến tìm mình. Nhưng đối với Trần Xa lại là ngoại lệ.

Trần Xa là một dũng tướng, thủ hạ của Khổng Sâm, từng lập đại công trong chiến dịch bình phản loạn. Hơn nữa, người này vốn túc trí đa mưu, rất biết nắm bắt tâm lý người khác nên ấn tượng của Khổng Sâm đối với y rất tốt.

Đương nhiên còn có nguyên nhân khác, đó là vì Trần Xa là em của đại gia tộc ở Nam Dương là Trần Thông nên Khổng Sâm cũng không thể không có vài phần kính trọng đối với Trần Xa.

Tại Uyển Thành, tuy quan phủ có thể làm rất nhiều chuyện, nhưng cũng có rất nhiều chuyện nếu do loại gia tộc quyền quý như Trần Thông làm thì sẽ tiện hơn. Hơn nữa, họ Trần lại có rất nhiều chỗ dựa vững chắc ở cả bên trong lẫn bên ngoài triều đình, vì thế, Khổng Sâm không thể không khách khí đối với nhà họ Trần, sự thật trong quan trường chính là như vậy, Khổng Sâm là người đứng đầu một phương, nếu muốn quản trị cho tốt lãnh địa của mình thì lão tất phải câu kết với cường hào địa phương cho nên mấy ngày nay lão đối xử với Trần Xa cực tốt, các công việc liên quan đến phòng thủ thành đều giao cho hai người là Trần Xa, Khổng Yêm quản lý.

Khổng Yêm là cháu ruột Khổng Sâm. Người này không có tài cán gì đặc biệt, nhưng bằng mối quan hệ với Khổng Sâm, Khổng Sâm cũng không thể không trọng dụng hẳn. Thực ra, cũng vì Khổng Yêm không có năng lực nên lão mới ủy nhiệm Trần Xa hợp tác với hẳn.

“Tung tích rất nhiều địch nhân ư?” Khổng Sâm hơi ngạc nhiên. Lão có chút không dám tin vào tai mình. Có người dám đến Uyển Thành làm loạn ư? Trong Uyển Thành đóng hơn vạn quân mà ở các thành liên kết gần đó cũng có quân binh trấn đóng. Quân số toàn bộ Nam Dương tới gần mười vạn, thử hỏi ai dám lặn lội đường xa tới tấn công một thành rất kiên cố như Uyển Thành chứ?

Trần Xa phân tích: “Theo như quan sát được thì hẳn là nhân mã của quân Lục Lâm. Thuộc hạ hoài nghi đám người này là đồng đảng của Lâm Miểu!” Vừa nghe nói có thể là đồng đảng của Lâm Miểu là Khổng Sâm ngồi bật dậy ngay, toàn thân sát khí bùng bùng.

“Dan ta đi xem thử. Ta phải tự tay phân thân tên tiểu tử đó thành vạn mảnh!” Khổng Sâm nói xong liền rào bước đi ra.

Nước mưa chảy xuống. Lâm Miểu cũng nghe thấy tiếng sấm. Lâm Miểu biết trời đã đổ mưa.

Không khí bên dưới càng lúc càng ít vì lỗ thông hơi bị nước mưa chảy xuống bịt lại, đồng thời bùn đất kết dính lại với nhau. Chỗ đất cát vốn phơi

xốp có thể thông khí đột nhiên như biến thành một tầng niêm phong, ngăn cản không khí thông xuống dưới đất.

Lâm Miểu không thở được, cảm giác ngộp thở khiến các luồng chân khí đang xung kích khắp nơi trong thân thể y càng chạy loạn lên. Nổi thống khổ không phải do chất độc trong người kích thích làm cho đau đớn, mà do tâm mạch và kinh mạch toàn thân không thể chịu đựng nổi những luồng kinh khí kỳ quái đang chạy loạn lên như Hồng thủy.

Lâm Miểu không biết tại sao trong cơ thể mình lại có nhiều luồng kinh khí mãnh liệt như vậy. Trực giác cho y biết đó không phải do chất độc gây ra, rất nhiều khả năng chính là nội gia chân khí mà Lưu Tú và Đặng Vũ từng nói tới. Nguồn nội gia chân khí này nhiều khả năng là do viên thuốc quái quỷ Thất Khiếu Thông Thiên đan mà Phong Si từng nói phát huy tác dụng tạo thành. Nhưng Lâm Miểu không hiểu ở chỗ, Phong Si từng nói vì Hỏa Quái hóa giải hết độc tính của Hỏa Thiềm Tiên nên viên thuốc đó đã biến thành kịch độc biến hóa vô cùng vô tận sao? Chẳng lẽ Phong Si nói dối? Hơn nữa, cho dù Phong Si có nói dối thì với tu vi y đạo của Hỏa Quái, chẳng lẽ lão cũng không nhìn ra vấn đề trong đó?

Việc này là không thể! Nhưng rốt cuộc nguyên nhân gì khiến Lâm Miểu không những không chết mà trong người lại có chân khí nội gia hùng mạnh như vậy? Đột nhiên Lâm Miểu nghĩ tới một nguyên nhân khác, đó là Liệt cương Phù Dung quả!

Thì ra Liệt cương Phù Dung quả vốn là vật chí cương chí dương, nhưng tính chất lại âm hàn. Hỏa Quái tuy hóa giải được hết độc tính chí dương của Hỏa Thiềm Tiên, nhưng Liệt cương Phù Dung quả đã thay thế thuộc tính của Hỏa Thiềm Tiên, khiến dược lực của Thất Khiếu Thông Thiên đan được phát huy. Mà dược tính của Liệt cương Phù Dung quả còn mạnh hơn Hỏa Thiềm Tiên nhiều lần nên trạng thái trong người Lâm Miểu chuyển từ nóng bỏng biến thành lạnh buốt! Hỏa Quái không biết chuyện đó đó nên mới cho là Lâm Miểu bị chất độc phát tác.

Thật ra, để hóa giải chất độc của Hỏa Thiềm Tiên, Hỏa Quái không chỉ dùng đến nhiều kỳ trân dị dược mà còn dùng Kim Châm Đạo Mạch đại pháp đã thông toàn thân kinh mạch Lâm Miểu để hóa độc có thể dễ dàng

tiết ra khỏi cơ thể Miếu. Vĩ vậy Hỏa Quái đã tổn hao công lực rất lớn, sau đó nghe Phong Si nói như vậy lão liền nhụt chí vì biết Phong Si tuyệt không nói dối. Hỏa Quái lại đáp ứng thỉnh cầu của Phong Si, cũng không muốn để ý tới Lâm Miếu nữa. Lão Hỏa Quái thật không muốn lại lãng phí kỳ được và tinh lực cho y.

Thực ra, chỉ cần Hỏa Quái quan sát kỹ Lâm Miếu thêm một canh giờ nữa thì nhất định có thể phát giác Lâm Miếu không bị trúng độc! Nhưng việc đòi đôi lúc hay trùng hợp như vậy.

Dĩ nhiên Lâm Miếu không hiểu nội tình bên trong, nhưng y biết chuyện này nhất định có liên quan đến Liệt Cương Phù Dung quả. Thế nhưng Miếu cũng chẳng thấy có gì tốt lành để nghĩ đến vì luồng không khí thấu xuống để y thở càng lúc càng ít, đầu óc dần dần trở nên mơ hồ, toàn thân như muốn nổ tung.

Lâm Miếu không muốn chết. Miếu biết mình không trúng độc, còn hy vọng sống sót, tất nhiên y không muốn bị chôn sống, ông trời muốn đấu với y thì y không thể ngồi yên để chờ chết, đây chính là tính cách quật cường mà y đã rèn luyện được tại đường Thiên Hòa, và cũng là điều kiện cơ bản nhất để một tên tiểu Lưu manh sinh tồn. Chỉ khi tìm được sự sống trong nghịch cảnh thì mới thấy được giá trị của sinh mệnh, mới có thể ngẩng cao đầu.

Cho dù cái chết của Lương Tâm Nghi là cú đả kích Lâm Miếu rất nặng nề, nhưng mấy ngày nay trải qua vô số lần đứng ở ranh giới giữa sự sống và cái chết càng kích thích ý chí và mong muốn sinh tồn của y! Lâm Miếu cũng muốn xuống suối vàng để bầu bạn với Lương Tâm Nghi, nhưng Miếu biết nếu mình là một người không có chí khí thì Lương Tâm Nghi sẽ không yêu mình nữa! Người mà Lương Tâm Nghi yêu là một Lâm Miếu dù trong tuyệt vọng vẫn không khuất phục, chiến thắng tất cả mọi khó khăn, tìm được đường sống. Vì thế, Lâm Miếu quyết định mình phải sống, hơn nữa còn phải lột xác trở thành con người khác.

“Ầm...” Dường như có một tia sét cực lớn đánh xuống khiến cả khu đất rung chuyển.

Cảm giác tê dại lan truyền khắp thân thể Lâm Miếu, kinh khí trong cơ thể y cũng âm âm tràn ra ngoài không thể khống chế được.

“Uỳnh...” Một tiếng nổ lớn vang rền, Lâm Miểu cảm thấy thoải mái dễ chịu không thể tả, dường như thân thể hoàn toàn không tồn tại nữa mà chỉ còn lại linh hồn hư vô mờ ảo.

Lâm Miểu nhắm chặt mắt, trong lòng tràn ngập nỗi bi ai. Lâm Miểu không muốn chết, nhưng cuối cùng vẫn không tránh khỏi số mạng bị những luồng chân khí hùng mạnh không gì sánh được làm cho nổ tung thành mảnh vụn.

Rất lâu sau...

Lâm Miểu cảm thấy mặt mình lạnh buốt nhưng hô hấp cực kỳ thoải mái. Trong nháy mắt, y cũng cảm thấy sự tồn tại của cơ thể, cảm giác lạnh lẽo dường như chạy thẳng vào tim. Y không khỏi mừng rỡ như điên cuồng!

Thật vậy, thân thể Lâm Miểu vẫn còn, lại đang nằm giữa trời mưa gió. Cơ thể vốn tê dại đã có thể cảm nhận những kích thích xung quanh.

Lâm Miểu sợ mình đang nằm mộng. Miểu không có cảm giác đau đớn, chỉ thấy nhẹ nhõm dễ chịu và nỗi vui sướng khó tả. Miểu nghe rõ ràng tiếng sấm, tiếng mưa rơi, tiếng nước chảy, tiếng cành lá rì rào. Cuối cùng, Miểu từ từ mở mắt.

Trên không, những đám mây đen sà thấp. Mưa như trút nước, thỉnh thoảng ánh chớp lóe lên, cây cối xa gần xanh biếc. Cho dù cách màn mưa mờ mịt nhưng Lâm Miểu vẫn có thể dễ dàng phát hiện từng giọt nước mưa trên mỗi phiến lá!

Lâm Miểu cảm thấy cả đất trời có sức sống chưa từng có với những sắc màu vừa rõ ràng vừa tuyệt đẹp. Miểu mừng như được tái sinh, trong lòng dâng lên tình cảm khó tả. Miểu không muốn động đậy tuyệt không phải vì y không thể động đậy, mà y còn muốn tận hưởng thêm nữa cảm giác được tái sinh đó; không bút mực nào có thể tả nỗi cảm giác của y lúc này.

Lâm Miểu há to mồm để nước mưa rơi thẳng vào cổ họng. Nước mưa vừa rơi vào cổ liền hóa thành một cảm giác mát mẻ chạy thẳng xuống bụng.

Một lúc lâu sau, Lâm Miểu chợt nghĩ tới việc mình vốn bị chôn dưới đất cơ mà! Vừa rồi vì tận hưởng nỗi vui sướng được tái sinh nên Miểu chút nữa thì quên hết sự nguy hiểm lúc trước. Lâm Miểu không khỏi ngạc nhiên khi phát hiện ra mình đang nằm giữa một cái hố lớn. Trong hố đã tích tụ một lượng nước mưa lớn nhưng sao bùn đất lại dính đầy người y nhỉ?

Lâm Miếu nhắc chân, duỗi tay, vẫn là cảm giác thoải mái và dễ chịu rất khó tả. Dường như mỗi cái nhắc chân, duỗi tay của Miếu đều có một sức mạnh vô hình giúp đỡ.

“Vù...” Trong đầu Lâm Miếu vừa nghĩ sẽ đứng lên thì cơ thể đã từ đáy hố vọt lên như viên đạn khiến Miếu giật thót mình. Lâm Miếu kinh hãi nhìn xuống hố, nhưng không phát hiện ra có gì cổ quái cả. Nhất thời đầu óc Miếu mơ hồ không hiểu chuyện gì.

Xung quanh hố, đất cát tung tóe, Lâm Miếu biết đó chính là bùn đất đã từng lấp trên người mình. Giờ thì đám bùn đất đó bắn đi khắp nơi, xa nhất là tới cành cây cách ngoài năm trượng. Chỗ Miếu bị chôn giờ đã biến thành một cái hố lớn dài bảy thước, rộng nửa trượng, sâu bằng nửa thân người.

Mọi chuyện đều giống như đang nằm mộng, Lâm Miếu không khỏi giơ tay sờ đầu. Miếu căn bản không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng y biết chuyện này có liên quan tới những luồng chân khí vừa bùng nổ từ trong thân thể mình ra ngoài, chỉ là không ngờ chúng lại có một uy lực hùng mạnh đến vậy.

Nước mưa rơi xuống người, Lâm Miếu tuyệt không có cảm giác gì. Miếu đang mãi nghĩ tại sao mình lại tới chốn này, cái nơi Ân Tiên cốc hoàn toàn xa lạ này rốt cuộc là ở chỗ nào? Uyển Thành cách đây bao xa?... Trong cơ thể mình có những biến hóa gì?

Lâm Miếu nhớ ngày đó mình thụ thương nghiêm trọng tới mức không thể không chết. Sau đó y được người của trại Thiên Hồ cứu, rồi không thấy người của trại Thiên Hồ đâu nữa mà vết thương trên người y thì đã được buột thuốc. Cuối cùng, y cũng tránh được sự truy đuổi của quan binh và người trại Thiên Hồ, nhưng không còn sức để chạy xa, chỉ còn cách cứ để mình trôi theo dòng nước. Y không ngờ mình lại tới một nơi cổ quái thế này mà thương thế trên người lại được khỏi hết!

Lâm Miếu đưa mắt nhìn quanh, chỉ thấy bốn phía cây cỏ hoa dại xanh tươi. Dường như có một con đường mòn chạy về phía xa xa. Y biết đó là con đường dẫn tới chỗ ở của Hỏa Quái và Phong Si.

“Ầm...” Lại một tiếng sấm rền, ánh chớp mãnh liệt như vô số con rồng bạc điên cuồng giáng xuống.

Lâm Miếu hoảng hốt tuyệt không phải vì tiếng sấm mà vì tia chớp; y chưa bao giờ nhìn thấy tia chớp nào lớn như vậy. Không những thế, tia chớp đó lại đánh xuống một đỉnh núi cách đó không xa, nhì nhằng mãi không tan. Hiện tượng quái dị đó làm sao không khiến y kinh hãi chứ?

Đỉnh núi gần đấy dường như bị một màn hơi nước mù mịt che phủ, cảnh vật nơi đó như bị cách ly hoàn toàn với thế giới bên ngoài. Tia chớp cực lớn kia đánh thẳng vào trong màn hơi nước; khi tia chớp giáng xuống, cả đỉnh núi như tỏa ra một thứ ánh sáng trong ngần. Trong thoáng chốc, Lâm Miếu lại nhìn thấy một cảnh tượng kỳ lạ khác. Đó là hai bóng đen!

Hai bóng đen như hai con rồng lớn bay lượn trong làn hơi nước trong suốt, liên tục chuyển động nương theo ánh chớp.

Quang cảnh đó chỉ lóe lên rồi tắt ngay nhưng làm cho lòng Lâm Miếu bùng lên nỗi kinh động khó tả. Trực giác cho y biết màn hơi nước bao trùm toàn bộ đỉnh núi đó là do hai bóng đen đang bay lượn tạo thành.

Chẳng lẽ trên thế gian này quả thực có loại dị thú như thần long ấy? Mà cũng có thể hai bóng đen ấy là những kỳ vật khác của thế gian cũng không chừng. Lâm Miếu không khỏi nhớ tới miệng hố lớn trước miếu Xi Vương. Chẳng lẽ trên đỉnh núi kia lại có hai con rắn lớn đã thành tinh trú ẩn nên mới hấp dẫn sấm chớp đánh xuống?

Do lòng hiếu kỳ thôi thúc mãnh liệt, bất giác Lâm Miếu cất bước chạy về phía đỉnh núi. Miếu vừa chạy được hai bước liền phát hiện ra thân mình như đang đứng trên mây, theo gió mà bay, toàn thân nhẹ như bông, chỉ nhún một cái đã vọt qua ngọn cây. Miếu liệng sang ngang đến một cành cây lớn cách hơn ba trượng; đột nhiên, y phảng phất cảm thấy mình không cần phải chạy dưới đường nữa.

Lâm Miếu không khỏi hoảng sợ trước biến cố của bản thân, dường như tự nhiên lại biết bay, rốt cuộc trong cơ thể y đã phát sinh chuyện gì đây? Tại sao lại như vậy? “Chẳng lẽ là do sự biến hóa trong cơ thể mình mà ra ư?” Lâm Miếu chợt nghĩ.

Trong khi Lâm Miếu đang suy tư không hiểu chuyện gì thì lại phát hiện ra một việc kinh người hơn nữa.

Đỉnh núi vốn bị màn hơi nước bao trùm đột nhiên tỏa ra ánh mặt trời chói lọi. Những đám mây đen nặng nề dày đặc vốn sà thấp xuống đỉnh núi lúc này như bị một lưỡi búa lớn phá toang, mở ra một khe hở dài, hé lộ một khoảng trời màu xanh lam. Ánh mặt trời chính là chiếu qua khe hở đó.

Việc này giống như một giấc mộng kỳ lạ vừa khó tả vừa hoang đường vô cùng.

Khe hở giữa đám mây đó như bị hai bàn tay khổng lồ vô hình xé toạc ra khiến cho khe hở càng lúc càng rộng. Màn hơi nước trên đỉnh núi mau chóng trở nên rõ ràng, rồi dần dần tiêu tan...

Hai bóng đen đang bay lượn như hai con rồng lớn đã không còn vật gì che chắn nên cuối cùng cũng lộ rõ nguyên hình, thì ra là hai bóng người một đỏ một trắng...

Là người! Nhất định là người! Lâm Miểu có thể khẳng định một trăm phần trăm điều này. Cho dù hai bóng người đó múa may như gió, bay lượn như chim nhưng đã không còn màn hơi nước che phủ mà đôi mắt của Lâm Miểu thì lại lợi hại kinh người nên nhìn rất rõ.

Ánh mặt trời vàng chói chiếu xuống từ khoảng trời màu lam thẫm biến thành những tia mờ ảo. Một bên là mưa, một bên là nắng... Lâm Miểu nhìn đến mức si mê, bất giác ánh mặt trời chiếu tới người y. Điều này cho thấy trận mưa tối trời tối đất đã đột ngột ngừng lại.

“Ào...” Lại có một tia chớp từ trên không trung hạ thẳng xuống đỉnh núi với tốc độ cực nhanh. Hai bóng người đang bay lượn bỗng hợp lại, tia chớp liền đánh lên người bọn họ làm tóe ra một trận ánh sáng vàng chói lọi đẹp mắt.

Lâm Miểu kinh hãi. Hôm nay quả là một ngày khó quên nhất từ trước tới nay. Những gì y thấy, những gì y gặp đều là những thứ y chưa từng nghĩ tới. Y vốn nghĩ tia chớp kinh người đó đủ làm cho bất cứ ai cũng phải thịt nát xương tan, nhưng hai người kia lại chẳng hề hấn gì.

Không chỉ như thế, tiếp theo đó là một luồng không khí mãnh liệt không sao sánh bằng từ đỉnh núi âm âm tràn ra, dù đứng cách ngoài mười dặm nhưng y vẫn cảm ứng được rõ ràng vì trước mặt y lá cây trút xuống như mưa.

“Uỳnh...” Một tiếng nổ lớn còn kinh hồn động phách hơn cả mười tiếng sấm cộng lại cùng nổi lên, hai bóng người trên đỉnh núi tách ra, bắn đi như hai viên đạn.

Lâm Miếu nhìn thấy rõ ràng tất cả từ đầu đến cuối. Cho dù khoảng cách tới đây còn rất xa, nhưng dường như khoảng cách đó không hề làm hạn chế tầm nhìn của Lâm Miếu, thật ra là không thể hạn chế được.

Lâm Miếu kinh hãi vô cùng, vì hóa ra hai người đó đang quyết đấu. Tuy Lâm Miếu chưa từng dẫn thân vào giang hồ nhưng cũng biết võ công của hai người kia đã đạt tới cảnh giới không thể tưởng tượng được, có thể nói đã đạt tới mức như thần tiên. Như bọn Lưu Tú, Đặng Vũ thật không đáng nói tới. Hai người này lai lịch thế nào? Chẳng lẽ trong Ân Tiên cốc quả thực có những nhân vật đã thành tiên đang ở sao?

Nghĩ đến đây, Lâm Miếu lập tức khịt mũi vẻ khinh bỉ, nghĩ: “Hai lão quái vật bất tử Hỏa Quái và Phong Si cũng có thể thành tiên sao? Bọn chúng chỉ như rằm chó, tên nào tính tình cung cổ quái.”

Đang suy nghĩ, Lâm Miếu bỗng phát hiện có thêm hai bóng người đang bay về phía đỉnh núi với tốc độ cực nhanh, sự mau lẹ đó so sánh cho dễ hiểu thì giống như hai con chim oanh vậy.

“Phong Si! Hỏa Quái!” Lâm Miếu lẩm bẩm kinh hãi. Miếu nhận ra hai bóng người đó chính là Phong Si và Hỏa Quái. Miếu không ngờ hai lão ấy lại đạt đến tốc độ kinh người như vậy, cứ thế mà suy thì võ công hai lão không cần nói cũng đủ biết cực kỳ đáng sợ.

Bóng người màu đỏ dường như đã phát hiện Phong Si và Hỏa Quái đang tới, nhân lúc bóng trắng bị bức vọt lên cao liền bay như gió về hẻm núi khác.

Bóng trắng liền đuổi sát theo, dường như không muốn bỏ qua cho bóng đỏ! Hỏa Quái và Phong Si chia thành hai đường bao vây bóng đỏ....

Lâm Miếu nhìn đến ngây người, hướng về phía mấy bóng người mất hút khỏi tầm mắt, mãi vẫn chưa hoàn hồn được.

- “Thần Nông bản thảo kinh” tất cả có ba quyển, chia dược vật thành ba cấp thượng, trung, hạ. Trong đó có ghi chép hai trăm ba mươi chín loại dược vật là cây cỏ, sáu mươi lăm loại là động vật, bốn mươi ba loại là khoáng vật. về nội dung và tư tưởng, khuynh hướng phân tích chịu ảnh hưởng của Thần tiên gia, Đạo gia rất rõ ràng. Bộ kỳ thư đó đã thất truyền. Những bản “Thần Nông bản thảo kinh” mà người sau có được đa phần là do người đời sau căn cứ vào chú giải của kỳ thư, vì thế chỉ có những thứ trân quý trong kỳ thư mà thôi - TG.
- Nay là phía tây bắc tỉnh Giang Tô

Chương 8

KHỞI NGHĨA UYỄN THÀNH

“Phù... phù..’ Đám quân Đô kỵ vội vàng che chắn trước mặt Khổng Sâm, chúng chưa kịp hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra thì thân hình đã như lá thu rơi bị gió cuốn bay, binh khí chưa kịp rút ra đã bị gãy làm mấy đoạn. Khí thế của lão Thiết thật kinh người, bất kể là tốc độ hay lực đạo đều có một loại khí thế mạnh mẽ vô địch, giống như một mũi khoan lớn.

“Đại nhân, tiên sinh Thiết Như Vân cầu kiến!” Một quan binh chặn ngang trước ngựa của Khổng Sâm, cung kính nói.

“Thiết Như Vân?” Khổng Sâm nhíu mày, không rõ tại sao Thiết Như Vân lại cản mình ở trên đường. Nhưng Khổng Sâm biết mình không thể coi nhẹ người này.

Thiết Như Vân chính là lão Thiết. Trong mắt quan binh, lão Thiết là một nhân vật có thân phận cực cao. Không chỉ bởi lão Thiết ngày xưa đã từng làm tướng quân, sau này từ quan tới Uyển Thành làm nghề rèn, mà còn vì những binh khí tốt nhất trong tay quan binh phần lớn có từ lò rèn của lão Thiết. Vì thế binh tướng trong Uyển Thành cực kỳ tôn trọng lão. Đồng thời, lão Thiết còn là một trong những người có máu mặt của Uyển Thành, gia tài bạc triệu, lại rất thương người, danh tiếng cực tốt, ngay cả quan phủ cũng không thể không nể mặt lão.

“Đưa lão tới gặp ta!” Khổng Sâm chậm rãi nói, kéo dây cương ngựa, dưới sự bảo vệ của các gia tướng và một số quân Đô kỵ chặn kín cả con đường, trông Khổng Sâm rất có khí thế.

Trần Xa đi kèm bên phải Khổng Sâm, kéo cao đầu ngựa cho dừng lại, hơi tụt lại phía sau Khổng Sâm. Vẻ mặt y nghiêm trang, không lộ chút cảm xúc,

ánh mắt hơi chếch xuống, lộ ra vẻ nghiêm nghị mà trầm tĩnh, rất có khí phách của cao thủ một phái.

Trần Xa là cao thủ, Khổng Sâm từ trước đến nay chưa từng hoài nghi điều này. Trần gia xuất hiện cao thủ không phải là chuyện lạ, Khổng Sâm không hoài nghi Trần Xa cũng giống như Trần Xa không hoài nghi Khổng Sâm cũng là một cao thủ.

Khổng Sâm rất ít khi ra tay, nhưng không ai dám coi thường lão, từ trước tới giờ đều không có! Bất kể là trên giang hồ hay trong triều đình, có rất nhiều chuyện không cần thiết phải phiền đến lão ra tay.

Lão Thiết tới một mình, bước đi vững vàng và mạnh mẽ, đi tới đâu quan binh lần lượt tránh đường tới đó.

Không thể phủ nhận rằng khí thế của lão Thiết rất khó kháng cự. Gương mặt lão Thiết giống như sắt đen, những đường nét rõ ràng như dùng dao khắc búa khảm, ẩn chứa vẻ tang thương mà thâm thúy, khiến cho người khác cảm nhận được tính cách ngoan cường của lão.

“Không biết tiên sinh muốn gặp bản quan có chuyện gì?” Khổng Sâm cố tỏ vẻ khách khí hỏi.

“Tiểu đồ vừa mới ra khỏi thành, nói rằng bên ngoài thành hình như có rất nhiều nhân mã lai lịch không rõ ràng, cho nên lão phu mới tới đây báo với đại nhân, mong đại nhân tra xét!” Lão Thiết trầm giọng đáp.

“Ồ.” Khổng Sâm vuốt râu cười, trên mặt càng lộ vẻ khách khí. Thật ra, lão đối với chuyện lão Thiết quan tâm đến sự an nguy của thành cũng có chút cảm động. Chính lão cũng vừa nhận được tin tức, nên biết lão Thiết không hề nói dối, mà với thân phận của lão Thiết lại tự mình tới báo tin thì lòng nhiệt tình này quả thật hiếm có.

“Đại nhân đã biết chuyện này nên đang định đến đầu thành xem xét, Thiết tiên sinh lo lắng quá rồi.” Trần Xa thay Khổng Sâm trả lời một cách lịch sự.

“Ồ, vậy thì tốt nhất...”

“Đại nhân, không hay rồi...” Một gia tướng của phủ Đô thống thúc ngựa như bay lao tới, dường như chẳng sợ đâm phải người đi đường, miệng hô lớn.

Ánh mắt mọi người đều hướng về hẳn, Khổng Sâm cũng vậy.

“Đại nhân, trong phủ bị cháy, có đạo tặc vào phủ làm loạn...” Gia tướng đó lao đảo nhảy xuống ngựa, hô lớn.

“Cái gì?” Khổng Sâm suýt chút nữa cũng ngã khỏi lưng ngựa, ngẩng đầu nhìn về hướng phủ Đô thống, quả nhiên thấy có khói bốc lên.

“Kẻ nào dám lớn mật như thế?” Khổng Sâm lớn tiếng quát hỏi.

“Bọn này lai lịch không rõ ràng, hơn nữa cứ gặp người là giết... Bọn thuộc hạ...”

“Đi, về phủ!” Khổng Sâm vội quát.

“Đại nhân, ta thấy ngài không cần phải về phủ đâu.” Lão Thiết đột nhiên cười.

“Tiên sinh nói vậy là ý gì?” Khổng Sâm lạnh giọng hỏi.

“Bởi vì bọn họ đều là người của ta,” lão Thiết cười nhạt nói, vẻ mặt trở nên cực kỳ lạnh lùng cương nghị.

“Người muốn tạo phản hả?” Khổng Sâm tức giận hỏi.

“Đại nhân nói không sai!” Trong lúc nói, thân hình lão Thiết xoay chuyển giống như một con quay lao vào Khổng Sâm.

Quan binh chưa kịp có bất kỳ phản ứng gì, thân hình lão Thiết đã tới trước mặt Khổng Sâm.

“Phù... phù...” Đám quân Đô kỵ vội vàng che chắn trước mặt Khổng Sâm, chúng chưa kịp hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra thì thân hình đã như lá thu rơi bị gió cuốn bay, binh khí chưa kịp rút đã bị gãy làm mấy đoạn. Khí thế của lão Thiết thật kinh người, bất kể là tốc độ hay lực đạo đều có một loại khí thế mạnh mẽ vô địch, giống như một mũi khoan lớn.

“Cửu Đỉnh huyền công!” Khổng Sâm hơi kinh ngạc, nhưng không hoảng loạn. Chỉ trong chớp mắt, quần áo toàn thân lão căng lên thành một quả cầu lớn, thân thể bay bổng lên không rồi lao xuống, hướng thẳng đến đỉnh vòng xoáy.

“Ầm...” Một luồng khí ào ạt dội ra, quan binh trong phạm vi năm trượng đều bị hất ngã, con ngựa mà Khổng Sâm cưỡi biến thành một đồng thít bầy nhầy.

Khổng Sâm và lão Thiết đồng thời văng ra hai hướng; đòn này hai bên ngang cơ nhau.

“Lão tặc giỏi!” Dao của Trần Xa hóa thành tia chớp, như một dải cầu vồng hung bạo lướt qua bên người Khổng Sâm.

Khổng Sâm rất hài lòng, Trần Xa xuất thủ cực kỳ đúng lúc, nắm bắt thời cơ chính xác khiến cho cả lão cũng không thể không khen hay. Lão Thiết lúc này cũng như lão, không có khả năng đỡ một đòn như sấm sét của Trần Xa!

“A...” Khổng Sâm bỗng phát ra tiếng hét giận dữ thảm thiết, trong mắt hiện lên sự kinh hãi và phẫn nộ, lão quả thực không dám tin đây là sự thật.

Dao của Trần Xa không phải chém về phía lão Thiết mà đâm thẳng vào người Khổng Sâm.

Cũng nhanh, chuẩn, độc, nhưng ý nghĩa của đòn này lại tuyệt đối khác nhau.

“Trần Xa...” Gia tướng của phủ Đô thống hầu như sững sờ, lao tới Trần Xa trong cơn giận dữ.

“Chiu... chiu...” Tiếng cung nỏ khê vang lên, vài gia tướng vừa manh động đã lập tức hét lên rồi gục ngã.

“Ai dám can thiệp thì mấy người này là bài học cho các người!” Phó tướng của Trần Xa vung đao thúc ngựa, lạnh giọng quát.

Gia tướng và thân vệ của Khổng Sâm đều sững sờ, bởi vì bây giờ bọn chúng mới phát hiện ra trong tay mỗi người phe đối phương đều có nỏ lên sẵn vài mũi tên, chỉ cần bọn chúng có chút manh động là chết ngay.

Gia tướng và thân vệ của Khổng phủ cùng với người của Trần Xa lập tức chia làm hai phe, ranh giới rõ ràng, nhưng tất cả quyền chủ động đều đã bị binh sỹ bên Trần Xa khống chế.

Thi thể của Khổng Sâm rơi bụp xuống đất. Trần Xa dùng một tư thế cực đẹp hạ xuống cạnh người Khổng Sâm, móc ra binh phù của Uyển Thành từ trong người Khổng Sâm, quay người nhìn lão Thiết, mỉm cười đầy ý vị.

“Các người nghe đây, Uyển Thành hiện tại đã nằm dưới sự khống chế của chúng ta. Ngày tàn của gian tặc Vương Mãng đã tới, là con dân của nhà Hán ta, thì nên lập chí khôi phục giang sơn của nhà Hán, khôi phục thiên hạ của họ Lưu,” Trần Xa hét lớn.

Lâm Miếu loay hoay mấy vòng, cuối cùng lại quay về vị trí ban đầu, vừa hoảng sợ vừa không hiểu nguyên do.

Lâm Miếu không muốn ở cái nơi quỷ quái này thêm một chút nào nữa. Hỏa Quái, Phong Si, và cả người áo trắng đều lợi hại như vậy, nếu bị bọn họ phát hiện, chỉ sợ Lâm Miếu sẽ bị Hỏa Quái bắt đem cho bảo bối gì đó ăn thịt thật thì không hay chút nào.

Càng muốn bỏ đi thì lại càng không đi được.

“Mẹ nó, cái rừng chết tiệt này thật quái dị, lão tử mà thoát ra được, nhất định sẽ đem lửa thiêu rụi mày!” Lâm Miếu tức giận lắm lắm, nhưng lúc này có ra được hay không là cả một vấn đề.

Lâm Miếu muốn tìm con đường nhỏ quay về chỗ của Hỏa Quái, nhưng lúc này ngay cả con đường đó Miếu cũng không tìm được, mắt thấy đâu đâu cũng là cây rừng, không nhìn ra con đường nào cả...

Trong lúc đang suy tư, Lâm Miếu chợt có cảm giác lạ, giống như có một đôi mắt đang chăm chú nhìn mình. Ở cánh rừng hoang vắng này, tuy đang là ngày hè, nhưng gió lạnh xào xạc, cực kỳ u ám, cái cảm giác kỳ lạ đó khiến toàn thân Lâm Miếu nổi da gà; y đột ngột quay lại.

Lâm Miếu không khỏi hoảng sợ lùi liền năm bước. Chỉ thấy đằng sau Miếu cách không tới ba thước có một quái nhân mặc y phục màu đỏ, đỏ hơn màu lửa, khô gầy như cương thi, gương mặt trắng bệch dị dạng, áo dài phất phơ, đôi mắt ánh lên vẻ lạnh lẽo và quỷ dị.

“Người... người là người hay quỷ?” Tim Lâm Miếu đập nhanh đến mức khó có thể tưởng tượng. Quái nhân đi đến sau lưng Miếu không một tiếng động, y phục toàn thân lại quái dị như vậy, cho dù chính diện nhìn lão bước tới, người nhát gan có khi cũng phải sợ ngã lăn ra, huống chi là đột ngột xuất hiện như thế này.

Quái nhân đó lạnh lùng nhìn Lâm Miếu, rồi dùng một ngữ điệu đầy âm khí, trầm thấp nhưng rõ ràng, hỏi: “Người có muốn ra khỏi khu rừng này không?”

“Dĩ nhiên muốn, người là ai?” Lâm Miếu thấy quái nhân nói chuyện mới thấy an tâm một chút, biết đó không phải là quỷ, trong lòng y vững vàng hơn, nhưng vẫn có chút bối rối đáp.

“Người có phải là người của Ân Tiên cốc không?” Quái nhân lại hỏi.

Lâm Miểu không khỏi cảnh giác dò xét đối phương, thận trọng hỏi lại: “Phải thì sao? Không phải thì sao?”

“Phải thì ta giết ngươi, còn không phải thì ta có thể giúp ngươi ra khỏi khu rừng này!” Quái nhân lạnh lùng đáp.

Lâm Miểu thầm đánh giá kỹ đối phương, giống như đang đoán xem lời của quái nhân này có bao nhiêu phần đáng tin.

“Ngươi không phải là người của Ân Tiên cốc?” Lâm Miểu hỏi ngược lại.

“Dĩ nhiên không phải, lão phu không muốn ở đây làm con rùa rụt đầu!”

Quái nhân áo đỏ khinh thường đáp.

Lâm Miểu trong lòng hơi mừng, quái nhân áo đỏ mắng như vậy thì chắc không phải là người trong Ân Tiên cốc thật, Miểu thầm nghĩ: “Mẹ nó, đành cược một phen xem sao, cùng lắm là chết, vả lại lão quái vật này chưa chắc sẽ giết ta.”

“Ta đương nhiên không phải người ở đây, nếu không, khu rừng tan hoang này làm sao có thể làm khó ta? Ta sớm đã ra ngoài rồi, việc gì phải ở đây cùng ngươi dùng dằng vớ vẩn thế này?” Lâm Miểu nói thô lỗ.

Quái nhân áo đỏ chẳng những không tức giận mà còn mỉm cười, bởi vì lão đã sớm nhìn ra điểm này.

“Nếu ta đưa ngươi ra khỏi khu rừng này, ngươi sẽ báo đáp ta thế nào?” Quái nhân áo đỏ lại hỏi.

Lâm Miểu không khỏi có chút tức giận đáp: “Hừ, ta đã biết trên đời không có chuyện tốt như vậy. Không cần ngươi giúp, cứ thế này ta cũng có thể ra khỏi đây! Từ trước đến giờ ta không thích người khác đem tình nghĩa ra đặt điều kiện trao đổi với mình!” Trong lúc nói, Lâm Miểu quay mặt bước đi, không muốn dây dưa với quái nhân này nữa.

Quái nhân áo đỏ đầu tiên kinh ngạc, rồi lập tức nói: “Khu rừng này trông theo bát quái, trong chứa lục hợp[2], ngoài dựa vào thất tinh. Chỉ bằng vào ngươi, cả đời này cũng đừng mơ thoát ra được!”

Lâm Miểu lập tức dừng bước, miệng nói nhưng không hề quay đầu lại: “Cho dù cả đời này không ra được thì ít nhất như vậy cũng coi là do ta chủ động. Ta không muốn ở thế bị động để người khác cầm mũi dặt đi!”

“Rất tốt, người trẻ tuổi có cá tính, nhưng người không muốn biết điều kiện của ta sao? Có thể chỉ cần người nhắc tay là trả hết món nợ nhân tình ấy rồi.” Quái nhân áo đỏ không chút tức giận, ngược lại còn tán thưởng tác phong của Lâm Miếu.

“VẬY người nói ra xem, chuyện gì mà dễ như trở bàn tay?” Lâm Miếu quay đầu lại hỏi. Miếu không phải không muốn để quái nhân này đưa mình ra ngoài, mà chỉ sợ quái nhân này cũng điên điên rồ rồ như Hỏa Quái và Phong Si, muốn đưa ra một điều kiện khó thực hiện, như vậy thì thật không hay. Loại giọng điệu cứng rắn mà Miếu dùng chỉ là lấy lùi làm tiến, khiến đối phương không dám đưa ra điều kiện khó làm.

Sự thật thì Lâm Miếu cũng biết khu rừng này thực sự rất khó ra. Y đã đi năm vòng, rốt cuộc đều tổn công vô ích. Nếu cứ tiếp tục như vậy, Hỏa Quái và Phong Si sớm muộn gì cũng phát hiện ra hành tung của y, chắc chắn sẽ bắt y về. Bởi vậy, nếu quái nhân này có thể đưa y ra thì không còn gì tốt hơn.

Quái nhân áo đỏ không phải là không hiểu mưu đồ của Lâm Miếu, chẳng qua lão không thèm để tâm thôi, hờ hững nói: “Ta muốn người sau khi ra khỏi Ân Tiên cốc, giúp ta mang thứ này tới nước Thành Dương.” Trong khi nói lão quái nhân lấy ra một chiếc hộp từ trong ngực, trên hộp có vết máu đỏ thẫm chói mắt.

“A...” Lâm Miếu kinh hãi, phát hiện ngón tay mà quái nhân áo đỏ cho vào trong ngực cũng đẫm máu.

“Người bị thương?” Lâm Miếu kinh ngạc hỏi.

“Đúng, cho nên ta mới muốn người giúp ta đem những thứ này đến nước Thành Dương,” Quái nhân áo đỏ không hề phủ nhận, bình tĩnh đáp.

“Đây là cái gì?” Lâm Miếu không khỏi có chút bối rối nhìn chiếc hộp, không hiểu tại sao quái nhân áo đỏ lại muốn mình không quản ngàn dặm đem thứ đồ chơi này đến nước Thành Dương.

“Người không cần biết đây là cái gì, nhưng phải hứa với ta, trên đường tuyệt đối không được mở ra xem trộm thứ ở bên trong hộp!” Quái nhân áo đỏ lạnh lùng nhìn Lâm Miếu, chậm rãi nói.

“Không nhìn thì không nhìn, có gì hay ho chứ!” Lâm Miểu coi thường nói, một lát lại hỏi: “Người muốn ta đi xa như vậy để đem thứ này đến nước Thành Dương, rốt cuộc muốn giao cho ai? Hay là để ở đâu?”

“Người chỉ cần giao nó cho Phàn Sùng là hoàn thành lời hứa với ta. Ngoài ra, ta tuyệt đối sẽ không để người chịu thiệt!” Quái nhân áo đỏ nghiêm nghị nói.

“Cái gì? Người muốn ta đem cái này giao cho Phàn Sùng?” Lâm Miểu kinh ngạc hỏi lại.

“Đúng, chính là Phàn Sùng, thủ lĩnh Phàn Sùng của quân Xích My!” Quái nhân áo đỏ nghiêm túc lặp lại.

Lâm Miểu ngậy người nhìn lão quái, hồi lâu mới hỏi: “Người là ai? Người sẽ không giấu độc vật gì đó ở bên trong, muốn ta đem đi hại người chứ?”

“Người yên tâm, ta là Lang Tà Quý Tẩu, một trong tam lão của quân Xích My, người chỉ cần cầm lệnh bài của ta tới nước Thành Dương, đại thủ lĩnh nhất định sẽ đối đãi người như thượng khách, đồng thời người có thể trở thành người quan trọng trong quân Xích My ta!” Quái nhân áo đỏ nói.

“Lang Tà Quý Tẩu...” Lâm Miểu chú ý quan sát đối phương một chút, thật sự cảm thấy lão ba phần giống người bảy phần giống quỷ. Lâm Miểu tất nhiên đã nghe nói tới danh tự Lang Tà Quý Tẩu, bởi vì y đã từng đánh nhau với quân Xích My, nhưng không nghĩ rằng có thể gặp Lang Tà Quý Tẩu ở nơi này.

“Nhưng... nhưng cho dù ta có thể rời khỏi khu rừng quý này, làm sao có thể thoát khỏi Ân Tiên cốc ma quái chứ? Nếu nơi đây lại có thêm mấy trận đồ phiền phức, ta chẳng phải vẫn chỉ có đường chết thôi sao?” Lâm Miểu có chút lo lắng hỏi tiếp.

“Nơi đây sẽ không còn trận đồ cây nào nữa, chỉ cần người xông ra ngoài chứ đừng xông vào trong cốc, chỗ này chính là trận địa cuối cùng. Trong rừng cây này có một thạch trận cực lớn, đó là cánh cửa bảo vệ của Ân Tiên cốc. Người đi ra khỏi rừng cây này, bước về phía đông hai trăm trượng là có thể thấy một vách núi, dưới vách núi là Dục Thủy, người chỉ cần từ trên vách núi nhảy xuống là có thể thoát khỏi Ân Tiên cốc!” Lang Tà Quý Tẩu chậm rãi nói.

“Cái gì?” Lâm Miểu kinh hãi, đoạn hỏi: “Còn muốn nhảy từ trên vách núi xuống ư? Chẳng lẽ không có đường khác sao?”

“Đây là con đường duy nhất có thể sống sót rời khỏi đây, nếu không, chẳng có người sống nào có thể ra khỏi Ân Tiên cốc!” Lang Tà Quỷ Tẩu khẳng định, giọng nói không hề có ý dọa dẫm.

“Nơi này có thật đáng sợ như vậy không?” Lâm Miểu hỏi dò.

“Nơi đây còn đáng sợ hơn nhiều so với sự tưởng tượng của người, từ trước đến nay chưa có ai vào đây rồi mà còn mạng trở ra. Nếu người có thể ra ngoài thì chắc chính là ngoại lệ đầu tiên, hoặc có thể xem là người thứ hai!” Nét mặt Lang Tà Quỷ Tẩu lộ vẻ chẳng còn cách nào khác.

Lâm Miểu ngây ngốc một hồi lâu rồi nghi ngờ hỏi: “Nếu nói như vậy thì người cũng không ra được sao?”

Lang Tà Quỷ Tẩu đau khổ lắc lắc đầu, rồi đáp: “Đại hạn của ta tới rồi, cho dù có thể ra khỏi đây thì cũng đành chôn thân ở Dục Thủy, đây cũng chính là lý do tại sao ta muốn nhờ người giúp. Thương thế của ta ngoại trừ người ở đây, còn lại không ai chữa được!”

“vết thương của người nghiêm trọng vậy sao?” Lâm Miểu kinh hãi thốt.

“Đúng, ta vừa rồi cùng Độc Đạo giao thủ, ngũ tạng lục phủ đều đã vỡ nát, lại trúng phải Khấp Huyết chưởng của hắn, chỉ sống thêm được vài canh giờ. Nếu không phải dùng toàn bộ chân khí để duy trì, e là ta đã không thể nói chuyện với người nhiều như vậy.”

Lâm Miểu đột nhiên nhớ lại trận chiến trên đỉnh núi không xa, buột miệng hỏi: “Người có phải là người áo đỏ đã đánh nhau trên đỉnh núi?”

Lang Tà Quỷ Tẩu gật gật đầu.

“Người sao lại chạy tới cái nơi quỷ quái này?” Lòng hiếu kỳ của Lâm Miểu dường như mãnh liệt vô hạn, lại hỏi tiếp.

“Người còn chưa hứa sẽ giúp ta đem vật trong hộp đến nước Thành Dương.” Lang Tà Quỷ Tẩu trầm giọng nói.

Lâm Miểu ngại ngùng cười cười: “Được rồi, ta hứa với người, chỉ cần ta có thể ra khỏi cái chỗ quỷ quái này mà còn sống sót, nhất định sẽ đem vật trong hộp đến nước Thành Dương!”

“Rất tốt!” Lang Tà Quý Tẩu đưa chiếc hộp gỗ cho Lâm Miểu, rồi từ trong tay áo lấy ra một tấm lệnh bài to bằng lòng bàn tay.

“Đây là Tam Lão lệnh của quân Xích My, người có tấm lệnh bài này giống như có quyền sinh sát trong quân Xích My, có thể sẽ có chút hữu dụng đối với ngươi, mời nhận lấy!” Lang Tà Quý Tẩu nói.

“Nếu bọn họ hỏi ta tấm lệnh bài này từ đâu mà có thì sao?” Lâm Miểu nhận lệnh bài, có chút lo lắng bèn hỏi lại.

“Duy chỉ có tam lão và đại thủ lĩnh mới có quyền hỏi chuyện này, người có thể nói với đại thủ lĩnh rằng lão phu đã chôn thân ở nơi này rồi, đừng để bất kỳ ai tới đây nữa.” Lang Tà Quý Tẩu có chút thương cảm nói.

Lâm Miểu nhìn lệnh bài rồi lại nhìn Lang Tà Quý Tẩu, có chút thông cảm với lão già quái dị đang đứng trước mặt mình, nhưng y cũng đành bất lực. Nghe nói võ công của tam lão trong quân Xích My và đại thủ lĩnh Phàn Sùng đã đạt tới cảnh giới tuyệt đỉnh, trong thiên hạ ít có địch thủ. Nhưng Lang Tà Quý Tẩu cũng không địch lại tên Độc Đạo gì đó trong cốc này, có thể thấy người trong cốc đáng sợ như thế nào. Đừng nói y không giỏi chiến đấu, cho dù có biết, y liệu có thể thắng nổi Lang Tà Quý Tẩu trước mặt không? Cho nên y cũng cảm thấy mình lực bất tòng tâm.

“Chúng ta mau chóng rời khỏi nơi này, chẳng bao lâu nữa bọn chúng sẽ tìm tới đây, nếu không đi ngay, chỉ sợ không còn thời gian nữa,” Lang Tà Quý Tẩu quả quyết nói.

Lâm Miểu được Lang Tà Quý Tẩu nhắc nhở, trong lòng không khỏi khẩn trương, kẻ gì đó cùng loại với Hỏa Quái quả thật khiến Miểu hoảng sợ.

“Đi thôi, sớm thoát khỏi cái nơi quỷ quái này mới phải!” Lâm Miểu có chút nóng vội nói.

“Đi theo ta, đừng tụt lại sau!” Lang Tà Quý Tẩu vừa nói vừa dẫn đường đi sâu vào trong rừng.

Lâm Miểu vội vàng bước theo, đoạn hỏi: “Ngươi vào đây cách nào?”

“Từ trên chỗ tận cùng của sườn núi trèo trộm vào. Còn ngươi?” Lang Tà Quý Tẩu hỏi lại.

“Ta không biết, ta theo Dục Thủy trôi xuống, lúc đó bị thương rất nặng, không biết gì cả, khi tỉnh lại thì đã ở đây rồi. sự thật ta cũng rất muốn biết

sao mình lại tới chỗ này.” Lâm Miểu không biết nói thế nào cho đúng.

“ừ.” Lang Tà Quỷ Tẩu hình như không muốn hỏi rõ ràng chuyện của Lâm Miểu, hoặc có thể do lão chẳng hứng thú gì.

“Ra khỏi đây rồi, người tuyệt đối không được đem chuyện chiếc hộp nói cho người khác biết, nếu không ngay cả nửa bước người cũng khó đi!”

“Tại sao?” Lâm Miểu ngu ngơ hỏi, rồi liền hiểu ra, giễu cợt nói: “Đây gọi là người không có tội nhưng do mang đồ quý mà chịu tội, đúng không?”

Lang Tà Quỷ Tẩu cười. Lão cười vì tư duy nhanh nhạy của Lâm Miểu, hoặc là cảm thấy tiểu tử này cũng rất thú vị, rất thông minh.

“Người tên gì?”

“Lâm Miểu, chữ ‘Lâm’ từ hai chữ mộc, ‘Miểu’ trong ‘hư vô phiêu miểu’.”[3] “Tên hay. sư phụ người là ai?”

“sư phụ? Ta chưa có sư phụ!” Lâm Miểu nhún vai đáp.

“Người không có? Võ công của người học từ đâu?” Ánh mắt Lang Tà Quỷ Tẩu có chút hăm dọa hỏi.

“Võ công cái gì? Tất nhiên không thầy thì tự biết rồi!” Lâm Miểu đắc ý đáp.

“Hừ!” Lang Tà Quỷ Tẩu hừ một tiếng coi thường, đột nhiên ra tay.

Lâm Miểu kinh hãi, vung tay đỡ theo bản năng, nhưng Lang Tà Quỷ Tẩu chỉ đánh ra hư chiêu, sau khi Miểu đỡ, tay của Lang Tà Quỷ Tẩu mới thực sự đánh ra.

“Bụp...” Lâm Miểu hự một tiếng đau đớn, không khỏi tức giận hỏi: “Người làm vậy là ý gì chứ?”

“Đúng là không biết võ công, nhưng công lực của tiểu tử người lại cao đến mức khiến người ta phải kinh ngạc, động tác cũng rất nhanh. Nếu gặp phải nhân vật võ lâm bình thường, người có lẽ sẽ đứng vào thế bất bại, nhưng nếu gặp cao thủ chân chính thì chỉ có nước đứng chịu đòn thôi!” Lang Tà Quỷ Tẩu nghiêm nghị nói.

Lâm Miểu lúc này mới hiểu vừa rồi Lang Tà Quỷ Tẩu chỉ thử xem mình có biết võ công hay không thôi, nhưng lại có chút không phục, nói: “Vừa rồi là ta không chú ý.”

“Người luyện võ không có khái niệm đánh lén hay bị đánh lén, cao thủ chân chính xuất thủ bất kỳ lúc nào cũng như nhau, không chịu hạn chế của hoàn cảnh và tinh thần, đó chỉ là vấn đề của ý niệm. Trong tâm có ý niệm, bao la như trời đất, không chú ý chẳng phải là lý do,” Lang Tà Quỷ Tẩu không vui, nhắc nhở Miếu.

Lâm Miếu không nói gì, nhưng y biết Lang Tà Quỷ Tẩu không nói sai; với võ công của đối phương, thiên hạ ít có địch thủ, nhận lời răn dạy của một cao thủ cỡ này không phải ai cũng có thể được hưởng.

Lang Tà Quỷ Tẩu thấy Lâm Miếu không nói gì, rất hài lòng với biểu hiện biết nghe lời của y, lão lại nói: “Nếu không phải thời gian của lão phu không còn nhiều thì cũng muốn dạy người vài chiêu, đáng tiếc, lão phu biết người quá muộn. Theo lão phu thấy, người là một người có tài luyện võ rất hiếm có, chỉ cần chịu khó học hỏi, thành tựu mai sau nhất định là siêu phàm thoát tục. Nếu không chê, ở đây có một tấm da dê ghi lại thân pháp bí truyền Quỷ Ảnh Kiếp của lão phu, người hãy cầm lấy học cho tốt, hy vọng sau này sẽ có ích cho người.”

“Đa tạ tiền bối!” Lâm Miếu nhận lấy tấm da dê, không khỏi vui mừng, đối với quái nhân ở trước mặt lại thêm phần thiện cảm, nhưng cũng vì sinh mạng ngắn ngủi của lão quái nhân mà y cảm thấy buồn bã mất mát.

“Tốt lắm. Người phải cất giữ thật kỹ, đừng để rơi vào tay bọn đạo chích giang hồ, nếu không sẽ gây họa cho võ lâm. Được rồi, đi nhanh lên! Nhớ kỹ, chút nữa tuyệt đối không được do dự, lập tức nhảy xuống dưới vách đá, phải nhảy cách bờ đá càng xa càng tốt, nước sông ở dưới vách đá rất sâu, chỉ cần người biết bơi thì sẽ không chết. Nếu không, người chỉ cần hơi do dự, rất có khả năng chỉ còn đường chết!” Lang Tà Quỷ Tẩu lại nhắc nhở Lâm Miếu.

“Nếu bọn họ đuổi theo thì ta phải làm gì?” Lâm Miếu lại hỏi.

“Người ở đây tuyệt đối không thể bước chân vào giang hồ nửa bước, chỉ cần người ra khỏi Ân Tiên cốc, bọn chúng sẽ không có cách nào bắt được người. Nhưng chỉ cần người còn ở trên đất của Ân Tiên cốc, sợ rằng chỉ lẩn vào một bước, bọn chúng cũng có trăm cách để giết người! Những người

sống ở đây, ai ai cũng đều là thiên tài, nhưng cũng đều điên khùng, trên đời không có cái gì mà bọn chúng không nghĩ ra được...”

“A. Tại sao bọn họ lại không thể ra khỏi cốc?”

“Việc này quan hệ đến một bí mật lớn của võ lâm, nhất thời không có cách nào nói rõ ràng được. Nếu tương lai may mắn gặp được đại thủ lĩnh, người có thể hỏi ngài, có lẽ ngài sẽ nói cho người đáp án!”

Lâm Miếu chỉ đành đem những điều muốn hỏi nén vào lòng. Sau khi sống lại, tâm trạng của Lâm Miếu dường như khá tốt, cho nên sau khi gặp Lang Tà Quý Tẩu thì nói đặc biệt nhiều, như tạm thời quên đi nỗi đau thương do cái chết của Lương Tâm Nghi mang lại. Trước mắt, bí mật của Ân Tiên cốc tràn ngập trong lòng Miếu, rất nhiều vấn đề muốn hỏi, nhưng lại không có thời gian và cơ hội. Có điều, chỉ cần Miếu còn sống, rồi sẽ có một ngày y biết được bí mật bên trong. Trước mắt, điều quan trọng nhất là phải rời khỏi cái nơi quỷ quái này.

Khắp nơi trong Uyển Thành đều hoảng loạn, phủ Đô thống lửa cháy ngút trời, không những thế, phủ An Chúng hầu cũng chìm trong biển lửa.

Trong thành chỗ nào cũng có cờ xí tạo phản được giương lên.

Lưu Tú khởi nghĩa, mở kho thóc của quan phủ phát gạo, lập tức được hàng trăm dân chúng chạy tới khao nhau.

Trần Xa cầm binh phù của Khổng Sâm, với khí thế chớp nhoáng bắt lấy Khổng Yêm, lại dùng thân phận “thân tín” của Khổng Sâm để nhanh chóng khống chế quan binh thủ thành và Uyển Thành, đối với những người phản kháng, đều giết không chút Lưu tình.

Bọn Lý Thông đều dẫn gia tướng, hợp lực mà ra, tiến hành thuyết phục các lực lượng phản kháng, hơn nữa đi đến đâu đều có rất nhiều dân chúng trăm họ gia nhập vào đội ngũ, gậy gộc giơ cao, thanh thế kinh người.

Tất cả là vì những người trong quân khởi nghĩa lúc bình thường đều có danh vọng cực cao ở bản địa, làm rất nhiều việc thiện, hưởng chi người khởi sự lần này là đại thiện nhân Lưu Tú.

Những việc thiện của Lưu Tú trong Uyển Thành nhiều không kể xiết, người từng nhận ân huệ của y cũng nhiều không đếm nổi. Bởi vậy, những người

trẻ tuổi của Uyển Thành đều lũ lượt gia nhập đội ngũ khởi nghĩa, trong số đó hưởng ứng nhiệt liệt nhất phải kể đến là dân chúng đường Thiên Hòa.

Trong Uyển Thành, nơi yên ổn nhất phải kể đến chính là lầu Vạn Hưng.

Lầu Vạn Hưng yên ổn không chỉ vì nó là quán rượu nổi danh nhất Uyển Thành, mà còn vì bên trong đang có một tiệc rượu cực kỳ đặc biệt.

Lý Thông, Lý Dật mời một nhân vật của Tề phủ là Tề Vạn Thọ đến dự tiệc, đồng thời còn có lão Thiết.

Lão Thiết sau khi giết Khổng Sâm lập tức tới đây. Khi lão Thiết tới thì những người được mời đều đã ngồi đông đủ.

Những người được mời đến dự tiệc rượu có thể nói là những nhân vật đầu não trong Uyển Thành, đều là hào phú và những nhân vật quan trọng của các gia tộc danh giá cho nên, lầu Vạn Hưng là nơi yên ổn nhất Uyển Thành.

Lúc lão Thiết đến, bầu không khí hình như không được tốt lắm. sắc mặt Tề Vạn Thọ có chút khó coi, nhưng vẫn trầm lặng ngồi đó, mặt đỏ bừng hơi tức giận. Hiển nhiên, Tề Vạn Thọ cảm thấy sự việc bên ngoài có chút không ổn.

“Tại hạ tới muộn, phiền các vị phải đợi lâu, thật xấu hổ quá, mong các vị bỏ quá cho!” Lão Thiết cười lớn, ngồi xuống chỗ trống cạnh Lý Dật, ôm quyền nói xin lỗi.

“Thiết tiên sinh thông dong đến muộn như vậy, phải phạt ba chén rượu!” Người vừa lên tiếng là phú hào Cổ Thấm, buôn bán vải da trong Uyển Thành. Người này buôn bán vải da có thể nói là đâu đâu cũng thấy, làm ăn cực lớn, gia tài vạn quan.

“Nên chứ, nên chứ, cổ tiên sinh bận rộn như vậy, lãng phí một khắc cũng có thể nói là lãng phí một đấu vàng, ta đúng là nên chịu phạt ba chén!” Lão Thiết sáng khoái nói.

“Ha... ha...” Trong phòng, ngoại trừ Tề Vạn Thọ ra, những người khác đều bị chọc cười, bầu không khí sôi nổi hơn nhiều.

Nhìn lão Thiết uống liền ba chén, Tề Vạn Thọ có chút ngồi không yên, nhưng vẫn bình thản hỏi: “Tiên sinh vừa từ ngoài vào, không biết bên ngoài phát sinh chuyện gì, sao lại huyền não như thế?”

Lão Thiết nhìn Tề Vạn Thọ, ngưng một chút rồi cười đáp: “Cũng không có chuyện gì lớn, chỉ có binh biến nho nhỏ thôi.”

“Cái gì?” Tề Vạn Thọ giật nảy mình, ngồi đây ngoài vài người đã biết chuyện ra, còn lại đều ngạc nhiên biến sắc.

“Các vị xin cứ ngồi xuống, đừng vội kinh ngạc, thật ra hôm nay mời mọi người đến đây, cũng là để thương lượng chuyện này!” Lý Dật cũng đứng dậy, làm điệu bộ “xin mọi người cứ yên tâm, đừng nóng vội”, bình thản nói. Cổ Thấm sắc mặt không đổi, chỉ quan sát những người bên cạnh đang đứng dậy, thản nhiên cười rồi kéo họ ngồi xuống ghế, đoạn nói: “Lý huynh đệ đã có lời, cứ sao không để cho y nói hết đi?”

Tề Vạn Thọ hung hăng trừng mắt với Lý Thông và Lý Dật rồi nhìn lão Thiết. Lúc này Tề Vạn Thọ mới hiểu tiệc rượu này chỉ là một cuộc Hồng Môn yến[4] mà thôi, sự thật Lý Thông và Lý Dật không hề có lòng tốt gì cả, nhưng trong tình huống này, Tề Vạn Thọ lại không thể trở mặt. Trước hết, Tề Vạn Thọ biết Lý Thông, Lý Dật đều là cao thủ hạng nhất, còn lão Thiết thì càng cao thâm khó dò hơn. Nếu nói về đánh nhau một đối một, Tề Vạn Thọ tự tin mình không sợ bất cứ ai ở đây, nhưng nếu lấy sức một người so với ba đại cao thủ là Lý Thông, Lý Dật và lão Thiết thì một chút cơ hội chiến thắng cũng không có. Huống chi bên cạnh còn có Cổ Thấm và những người khác. Hơn nữa, chỉ cần nhìn thái độ của lão Thiết và Lý Dật là biết ngay bọn họ sớm đã có sắp đặt, nếu Tề Vạn Thọ tùy tiện trở mặt, chỉ sợ gánh không nổi hậu quả.

“Thứ lỗi cho ta không nói rõ ràng trước với mọi người, thật có lỗi quá, vì thế ta xin chịu phạt ba chén, cũng xin mọi người bỏ quá cho!” Lý Dật quả nhiên uống liền ba chén rồi mới ngồi xuống.

“Binh biến lần này Lý mỗ lấy đầu ra đảm bảo, tuyệt đối sẽ không khiến các vị đồng đạo phải chịu bất kỳ tổn thất nào, cho dù có tổn thất, Lý mỗ nhất định sẽ bồi thường gấp đôi!” Lý Dật nói thẳng vào vấn đề.

“Lý viên ngoại, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Có người không nhịn được liền hỏi.

“Chư vị trước tiên xin hãy nghe Lý mỗ nói một chút, sau đó sẽ giải thích với mọi người được chăng?” Lý Dật thành khẩn nói.

“Lý huynh đệ có gì thì cứ nói ra hết đi!” cô Thẩm sáng khoái nói.

Lý Dật hít sâu một hơi, trầm giọng nói: “Sau khi nghịch tặc Vương Mãng mưu đồ cướp ngôi đã trắng trợn thay đổi đế chế nhà Hán, công bố chiếu thư, thực hiện pháp chế Vương điền[5], nhưng đáng hận nhất chính là chế độ thực hiện “ngũ quân”, “lục quản” khiến chúng ta con buôn không ra con buôn, dân không ra dân. Những chế độ hoàn toàn xa rời thực tế này khiến những người buôn bán như chúng ta làm ăn ngày càng đi xuống. Không chỉ vậy, hãn còn muốn thu hồi toàn bộ đất đai mà chúng ta sở hữu. Phải biết rằng đất đai và mạng lưới làm ăn của chúng ta là những thứ phải trải qua mấy đời gian khổ sáng nghiệp mới có được, há có thể hai tay dâng cho hãn sao? Chúng ta sao có thể trở thành phá gia chi tử làm lụi bại sự nghiệp của tổ tiên? Ta nghĩ, chư vị đều không hy vọng phải nhìn thấy cơ nghiệp to lớn của mình dần dần tiêu tán, phải không?” Lý Dật dừng lại quan sát mọi người, thấy toàn bộ đều không ngừng gật đầu, hiển nhiên rất tán đồng ý kiến của y.

“Đúng vậy, chúng ta tuyệt đối không thể làm mất đi cơ nghiệp của tổ tiên. Nhưng lúc này nghịch tặc vẫn tại vị, gian thần nắm quyền, lũ quan gian tham quản lý dân sinh, bọn chúng chuyên quyền cầu lợi, náo loạn thiên hạ, mưu cầu tư lợi, khiến cuộc sống của trăm họ nghèo khổ, không ai được sinh sống yên ổn. Vương Mãng không chỉ là một nghịch tặc, mà còn là một tên ngu xuẩn, không ngừng sửa đổi tiền tệ, khiến các loại tiền tệ có tới ngũ vật, lục danh, thập nhị bát phẩm rồ. sự thống trị của hãn khiến ‘nông thương thất nghiệp, thức ăn và hàng hóa đều giảm sút, dân khóc ngoài chợ, phải bán sạch ruộng vườn, bọn người ngược đãi nô tỳ, từ công khanh đại phu tới thứ dân, nhiều không kể xiết’. Đồng thời, hãn điên cuồng chinh chiến nhiều năm liên tiếp, hao phí hết quốc lực, khiến cho thiên hạ rối loạn, láng giềng bất an, dân chúng không kể sinh nhai, quốc gia không một ngày bình yên. Tội của Vương Mãng nhiều vô số, những người như ta lòng ôm đầy nhiệt huyết, há có thể khoanh tay chịu chết vì chế độ hà khắc? Hơn nữa, đường thoát duy nhất của chúng ta chính là chuyển từ bị động sang chủ động. Chỉ cần chúng ta lật đổ chính quyền, đánh đổ Vương Mãng, tìm được chế độ

mới, mới có thể giữ được cơ nghiệp ngàn đời của chúng ta!” Lý Dật nói một hơi dài, khuấy động sự phẫn nộ của mọi người.

“Không sai, Vương Mãng mới cai trị hơn mười năm nay, dân chúng đung đầu cắm đó, không thể cày bừa, lao dịch liên miên khổ sở, lại thêm nạn hạn hán và châu chấu. Lại vì làm ăn không dứt khoát, trên từ công hầu, dưới đến quan nhỏ, đều không tận tụy mà chỉ lo vợ vét riêng, hối lộ quan trên, kiện tụng không giải quyết, dùng bạo ngược để lập uy, áp đặt và bóc lột dân đen. Người giàu không thể tự bảo vệ, dân nghèo không được sống yên thân, vu hãm tội, nạn dịch đói kém nên phải ăn cả thịt người, mầm họa chưa dứt mà số người trong thiên hạ đã giảm mất một nửa. Nếu chúng ta cứ đợi chờ thì chỉ nhận được hậu quả càng tàn khốc. Hiện nay đạo tặc bùng lên khắp nơi, lửa nghĩa quân soi sáng khắp nơi, dân nghèo còn biết quật khởi, còn có thể tạo ra thanh thế lớn như vậy, chúng ta không chỉ có vốn mà còn có đầu óc, chẳng lẽ lại không thể từ chỗ chết vùng lên tìm sự sống, sáng lập ra một sự nghiệp vĩ đại hay sao?” Lý Thông tiếp lời Lý Dật, nói bổ sung.

Đám hào phú trong phòng gật đầu lia lịa, đều rất động tâm, đặc biệt là với câu nói cuối cùng của Lý Thông.

“Chúng ta khổ cực một đời là vì cái gì? Không phải vì muốn làm vinh dự cho dòng họ hay sao? Lúc này thiên hạ đại loạn, chỉ có loạn thế mới nảy sinh anh hùng, và cũng là thời cơ tốt nhất để tạo dựng sự nghiệp thiên thu, chúng ta há có thể chậm chân, bỏ qua dịp tốt này sao?” Lý Dật lại nói.

“Đúng, chúng ta tuyệt đối không thể ngồi yên đợi chết...”

“Đúng vậy, chúng ta nên nhân thời cơ này mà vùng lên...”

Lập tức mọi người trong lầu bàn luận sôi nổi.

“Nhưng chúng ta làm sao có khả năng đấu với quân bảo vệ thành và quân Đô kỵ chứ?” Có người lo lắng hỏi.

“Việc này mọi người cứ yên tâm, Khổng Sâm đã chết, quân phòng vệ đã hoàn toàn nằm dưới sự khống chế của chúng ta, Hầu phủ chắc tới lúc này cũng đã bị công hạ, tất cả đã đến gần giai đoạn cuối rồi,” lão Thiết trầm giọng nói.

“A...” Tề Vạn Thọ lúc này thật sự không thể ngồi yên được nữa, đột nhiên nhảy bật dậy, nhưng lại không biết là nên đi hay ở.

“Tề đương gia có gì muốn nói ư?” Lão Thiết lạnh nhạt hỏi, vẻ mặt có chút dọa dẫm.

Tề Vạn Thọ thấy ánh mắt của tất cả mọi người đều hướng về mình, tất nhiên không thể trở mặt, nếu không chỉ sợ sẽ biến thành đích ngắm của hàng trăm mũi tên. Nếu chỉ phải đắc tội với Lý Dật và lão Thiết, lão sẽ không thèm để ý đến. Nhưng nếu phải đắc tội với các vị cường hào ở đây, cho dù Tề phủ của lão có thực lực hơn nữa, chỉ sợ những ngày tháng sau này sẽ rất khó khăn.

“A, không có gì, chỉ là ta bỗng dưng cảm thấy trong người có chút không thoải mái, muốn sớm quay về phủ nghỉ ngơi thôi.” Tề Vạn Thọ dù sao cũng vẫn là một con cáo già, rất hiểu tầm quan trọng của thời thế.

“Ồ. Có thể rượu và thức ăn hôm nay chiều đãi không được chu toàn chăng? Nếu vậy, xin Tề đương gia bỏ quá cho!” Lý Dật cũng lạnh lùng nói.

“Đâu có, đâu có, tửu yến hôm nay của Lý công tử có thể nói là vô cùng đặc biệt, khiến cho lão phu cả đời khó quên!” Tề Vạn Thọ nói một lời hàm ý cả hai nghĩa.

Mọi người lập tức nghe ra sự bất bình thường trong lời nói của hai người. Thế nhưng, rất nhiều người hiểu, giữa Tề Vạn Thọ và An Chúng hầu Vương Hưng có quan hệ cực kỳ đặc biệt, lúc này lão có phản ứng như vậy không phải là kỳ lạ. Cũng có ít người biết rằng, hôm nay Lý Thông, Lý Dật sở dĩ mời Tề Vạn Thọ tới cũng là có dụng ý. Đương nhiên, điều này với bọn họ không có quan hệ gì lớn, bởi vì bọn họ không giống như Tề Vạn Thọ được nhận sự bảo hộ của An Chúng hầu, không phải nộp thuế. Sự thật là mấy vị hào phú ở đây đối với chuyện Tề Vạn Thọ nương tựa vào triều đình sớm đã không thuận mắt, cho nên cũng không khỏi há hê khi nhìn thấy tai họa của người khác.

“Nếu thân thể của Tề đương gia không khỏe, đúng là nên sớm về phủ nghỉ ngơi! Hay là để xe ngựa của ta đưa một đoạn có được không?” cố Thẩm đứng dậy khách khí hỏi.

“Không cần đâu, Tề mỗ thích đi bộ thay xe, huống chi lúc này bên ngoài náo nhiệt như vậy, cảnh sắc nhất định là không tồi, ta cũng muốn nhân tiện ngắm nghía.” Tề Vạn Thọ nói một cách kiên quyết.

Cổ Thấm cũng là người đấu võ miệng thiện nghệ trên thương trường, nghe vậy cũng không hề tức giận, vẫn cười nói: “Tề đương gia đã có nhã hứng như vậy, cổ mõ không dám phiền nhiều.”

“Cáo từ!” Tề Vạn Thọ chấp tay chào mọi người.

“Không tiễn!” Lão Thiết không hề có ý ngăn cản, chỉ hờ hững cười nói.

Lý Dật và Lý Thông đưa mắt nhìn nhau, nhưng thấy lão Thiết không có động tĩnh gì, cũng liền giả vờ như không có gì phải tiễn khách.

Lâm Miểu không dám dừng lại dù chỉ một thoáng, chỗ này cách vách núi chừng hai trăm trượng. Đối với Lâm Miểu mà nói, đây không phải là một cự ly quá xa, nhưng ở nơi Ân Tiên cốc cổ quái này, cự ly hai trăm trượng đủ để người ta chết hàng trăm nghìn lần.

Lâm Miểu tin lời này của Lang Tà Quỷ Tẩu. Không biết vì sao, Miểu rất tin tưởng Lang Tà Quỷ Tẩu, hoặc có thể Miểu tin vào đạo lý “người sắp chết thường nói thật”.

Sau khi ra khỏi rừng cây, Lâm Miểu phát hiện thấy Phong Si, tốc độ của người này rất nhanh, ít ra cũng nhanh hơn mười lần so với sự tưởng tượng của Lâm Miểu. Cho dù Phong Si không thoát được ánh mắt của Lâm Miểu, nhưng tuyệt đối Lâm Miểu không thể bì được.

Lang Tà Quỷ Tẩu lao ra ngăn cản Phong Si, tốc độ của lão tuyệt đối không chậm hơn Phong Si, cho dù lão đang bị thương chí mạng.

Thế lao tới của Phong Si bị ngăn cản, lão già lập tức giống như gà chọi lên cơn hăng máu. Phong Si không hề biết Lang Tà Quỷ Tẩu đã bị nội thương chí mạng, đành trơ mắt nhìn Lâm Miểu như con khỉ cong đuôi chạy đi.

“Người chính là người đến Ân Tiên cốc của ta ăn trộm ‘Thần Nông bản thảo kinh’?” Phong Si lạnh lùng hỏi.

Con người của Lang Tà Quỷ Tẩu lấp lánh thần thái, ngạo nghễ đáp: “Không sai!”

“Mau giao bản thảo ra, nếu không người chỉ có đường chết!” Phong Si đảo mắt, trầm giọng nói.

“Hừ!” Lang Tà Quỷ Tẩu không trả lời, toàn thân tỏa ra một luồng khí chết chóc, nặng nề kỳ lạ, giống như hồn ma vừa phục sinh trong lửa mạnh.

Phong Si nở nụ cười, nhìn Lang Tà Quý Tẩu, lắc đầu nói: “Thú vị, thú vị, lão tử đã hai mươi năm rồi chưa cùng người ngoài động thủ, xem ra hôm nay phải chơi cho thỏa rồi!”

Lâm Miểu không hề quay đầu lại, chỉ cảm đầu cảm cổ chạy như điên, nhưng y bỗng cảm thấy có một luồng khí thể trầm trọng ập tới, mang theo tử khí dày đặc.

Trong không trung đột nhiên nổi gió, cỏ cây rạp về hướng ngược với chiều Lâm Miểu đang chạy.

Gió điên cuồng thổi nghênh đón Lâm Miểu, dường như muốn ngăn cản những bước tiến về phía trước của y.

Lâm Miểu hoảng hốt, không biết tại sao đột nhiên lại như vậy, rốt cuộc phát sinh chuyện gì, y nhịn không được bèn quay đầu lại.

Lâm Miểu quay đầu lại nhưng không thấy Lang Tà Quý Tẩu và Phong Si đâu, chỉ thấy lá xanh, cành xanh, cỏ xám, hoa đỏ bay đầy trời... cả không gian đượm vẻ mỹ lệ đến quý dị.

Hoa, cỏ, cành, lá, bụi cùng múa lượn trong khoảng không, gió cứ thổi về nơi đó, giống như có một nguồn lực hút cực mạnh.

“Ào...” Lâm Miểu nghe thấy tiếng sóng, giống như có sấm to đánh qua, rõ ràng mà lại kinh tâm động phách.

Tiếng sóng đến từ Dục Thủy, đến từ vách núi đó, nhưng tâm trí Lâm Miểu lại bị vùng hư không quý dị kia hấp dẫn.

Luồng khí vô cùng mạnh giống như từng dòng từng dòng nước lạnh từ hư không khuếch tán ra, tất cả hoa cỏ trong phạm vi vài chục trượng đều khô héo.

Đột nhiên Lâm Miểu phát hiện Hỏa Quái đang thần tốc phóng về phía mình, không khỏi thấy kinh hãi, y liền không dám do dự thêm một chút nào nữa.

“Tiểu tử, ngươi quả nhiên chưa chết!” Hỏa Quái nhìn thấy Lâm Miểu, cao giọng hô hoán.

“Roẹt...” Một luồng lửa điện vạch qua không gian, bắn xuống chỗ cách Lâm Miểu không xa, trên bầu trời có một đám mây đen nhanh chóng tụ lại.

Lâm Miếu phát hiện mình giống như đang nằm mơ. Nơi này, thời tiết này, những nhân vật này đều vô cùng lạ lùng, không thể lý giải được, vừa kỳ diệu đến khó mức hiểu vừa hết sức quý dị. Thời tiết vốn đang tốt chợt biến đổi, thế nhưng Lâm Miếu không dám suy nghĩ dẫn đo làm lãng phí thời gian, liều mạng chạy đến bờ vách núi.

Ba mươi trượng... hai mươi trượng... mười trượng. Lâm Miếu đã cảm thấy hơi nước từ phía trước thổi tới, tiếng sóng đập vào đá thật kinh tâm động phách, đầu óc Miếu gần như trống rỗng.

Quá sợ hãi, Lâm Miếu không biết vách núi cao nhiêu, không biết nước sông sâu thế nào, không biết sóng cao tới đâu... toàn bộ đều là ẩn số. Nếu theo lời Lang Tà Quý Tẩu, Miếu nhất định phải nhảy xuống cái vách sâu không thấy đáy đó, đem tính mạng không dễ gì giữ được ra đánh CƯỢC một lần. Cho dù Lâm Miếu cảm thấy có chút mù quáng, lại có chút lưỡng lự và sợ hãi, nhưng y không có lựa chọn nào khác!

“Tiểu tử, người chạy không thoát đâu!” Tiếng của Hỏa Quái giống như ở ngay bên tai Lâm Miếu, y kinh hãi đến hồn bay phách tán.

Năm trượng, ba trượng, một trượng... ngay lúc Lâm Miếu vừa thầm cảm ơn trời đất, bỗng cảm thấy trước mắt tối sầm lại, cả bầu trời như đột nhiên sập xuống.

Lúc Lâm Miếu hoảng sợ ngẩng đầu lên, Hỏa Quái đã như một con chim lớn sà xuống đầu Miếu, song trảo như móng chim ưng, mang theo áp lực bao trùm trời đất khiến Miếu thấy nghẹt thở.

“Lão quái, ta liều với lão!” Lâm Miếu quyết định trong khoảnh khắc, cấp tốc xoay người, song chưởng theo thế nâng tháp đẩy mạnh ra.

Hỏa Quái cười khinh thường, nào xem Lâm Miếu ra gì?

“Ầm...” Song chưởng của Hỏa Quái cùng với chưởng kinh của Lâm Miếu đập vào nhau, Hỏa Quái lập tức thấy chấn động.

Chưởng kinh của Lâm Miếu như thủy triều trào dâng, y chỉ cảm thấy năm ngón tay đau rát, đồng thời toàn thân không tự chủ được té ngã ra sau.

Lâm Miếu kêu thảm một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, thân thể cũng bị chấn động văng ra sau, rơi thẳng xuống vách núi.

Lâm Miếu chỉ cảm thấy tiếng gió rít gào bên tai, ngũ tạng lục phủ như muốn trào khỏi lồng ngực, còn trước mặt lại là một khoảng trắng xóa, tiếng rống tức giận của Hỏa Quái vẫn còn vang vọng trong không gian.

“Ùm...” Lâm Miếu còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì cả người đã rơi xuống sông, bọt nước cao đến mấy trượng.

Đáy sông dường như có dòng nước ngầm mạnh mẽ, nhanh chóng cuốn lấy Lâm Miếu.

Khi ngoi lên được mặt nước, Lâm Miếu phát hiện mình cách vách đá lớn đến trăm trượng. Nhìn vách đá, Miếu không khỏi thềm tắc lưỡi.

Vách đá này ít nhất cũng cao trăm trượng, cây leo nối nhau, hiểm trở như được gọt bằng rìu. Nếu như Lâm Miếu đứng trên vách đá, thật sự không có dũng khí để nhảy, may mà bị lực phản chấn của lão Hỏa Quái làm cho rơi xuống khiến Miếu đỡ phải lưỡng lự.

Từ nơi cao như vậy nhảy xuống, cho dù công lực của Lâm Miếu cực cao nhưng cũng bị chấn động đến đầu óc quay cuồng, suýt nữa ngất đi. Hơn nữa một đòn của Hỏa Quái khiến Miếu không ít thì nhiều cũng chịu chút thương tổn. Dưới tình huống này, nếu Miếu muốn bơi qua Dục Thủy, e là không phải chuyện dễ dàng.

Nước sông lạnh buốt, cũng may giờ đang là cuối hè đầu thu, vẫn còn ấm áp, Lâm Miếu ra sức quẫy động tứ chi, muốn cố gắng để mình vào gần bờ hơn một chút. Nhưng nước sông vô tình, ở chỗ này lại đặc biệt chảy xiết, sức lực Miếu bỏ ra gần như là vô ích. Đang lúc nản lòng cam chịu, bỗng thấy một chiếc thuyền lớn nhanh chóng từ thượng du thuận dòng bơi xuống làm Miếu không khỏi mừng rỡ.

“Cứu mạng... cứu mạng...” Lâm Miếu vẫy tay hô lớn, nhưng vẫn không cách nào khống chế được bản thân đừng trôi nổi theo dòng nước. Tuy vậy Lâm Miếu vẫn liều mạng bơi lên phía trên, gắng sức khiến cho tốc độ trôi theo dòng nước so với thuyền lớn đang thuận dòng đi xuống chậm lại mấy nhịp.

Trên thuyền lớn hiển nhiên có người nghe thấy tiếng kêu cứu của Lâm Miếu, trên boong lập tức có năm sáu người tụ tập lại, còn có vài người đang chạy lên đó.

“Đừng sợ, chúng ta tới cứu người đây!” Trên boong thuyền xuất hiện một ông lão, tách mọi người ra, hô lớn với Lâm Miếu.

Lâm Miếu trong lòng cũng an tâm hơn một chút, ít ra những người này cũng không phải hạng thấy chết không cứu. Thật ra, chỉ cần bọn họ ném cho Miếu một khúc gỗ nổi là được rồi.

Tốc độ của thuyền lớn cực nhanh, vốn đang xuôi dòng mà xuống, nay hình như có người khua chèo căng buồm cho nhanh thêm.

Đồng thời còn có người chuẩn bị lưới, muốn vớt Lâm Miếu lên như vớt một con cá.

An Chúng hầu Vương Hưng từ trong mật đạo chạy trốn, có cả vài tiểu thiếp xinh đẹp và một số thân nhân của hắn.

Bọn người chạy trốn lộ vẻ cực kỳ thảm hại, đồ vàng bạc nữ trang không kịp thu gom hết. Bọn họ rõ ràng đã cảm thấy đại sự không ổn, liền trốn chạy trước, bởi vậy mới thoát khỏi nạn này.

Quân Uyển Thành hoặc đầu hàng hoặc chết, đại cục đã hoàn toàn nằm trong sự khống chế của Lưu Tú và Đặng Vũ.

Trần Xa bố trí thủ thành để đề phòng Vương Hưng chạy thoát ra ngoài. Chiến sự phát sinh đột ngột, kết thúc cũng cực nhanh, chỉ trong vài canh giờ Uyển Thành đã đổi chủ.

Trong thành dân chúng xôn xao, chạy đi thông báo cho nhau, các gia tộc hiển hách đều đến biểu lộ sự quy phục với Lưu Tú; người của anh rể Lưu Tú còn đi khắp nơi trong thành thu thập tàn cục.

Lý Dật và Lý Thông mang theo toàn bộ những nhân vật cực kỳ máu mặt trong Uyển Thành đến trước chúc mừng Lưu Tú.

Vì vậy, Lưu Tú lại một lần nữa mời những cường hào của Uyển Thành đến lầu Vạn Hưng dự tiệc, chuyện trong thành giao cho đám người Lý Dật, Đặng Vũ, Trần Xa và lão Thiết xử lý.

Sự thật, việc khởi sự hôm nay không phải là công lao của ngày một ngày hai, mà là kế hoạch đã trải qua nhiều năm chuẩn bị. Lần này, Lưu gia từ các nơi chuyển đến hơn hai nghìn quân tinh nhuệ.

Lưu gia những năm gần đây luôn luôn chiêu binh mãi mã, lại mượn lợi nhuận buôn bán để bồi dưỡng thế lực ở các nơi, cho nên, thành công ngày

hôm nay tuyệt đối không phải là ngẫu nhiên.

Lưu gia là đại tộc ở Nam Dương, cũng là tôn thất nhà Hán, nên trong Uyển Thành không ai không phục.

Tề Vạn Thọ quả đúng như lão Thiết dự liệu, đóng cửa không ra ngoài, dường như là mắt không thấy thì tâm không phiền, thật sự đây cũng chính là điều Lưu Tú hy vọng. Chuyện khiến Lưu Tú vui mừng nhất là huynh trưởng Lưu Dần của y cũng đã khởi binh ở Thung Lăng, hơn nữa anh rể Đặng Thần cũng khởi binh hưởng ứng.

Lưu Tú không muốn cùng Lưu Huyền gia nhập quân Lục Lâm[7], thiên hạ này phải là của Lưu gia, cho nên Lưu Tú không hề muốn phải đi khai sáng giang sơn cho người khác.

Phá Uyển Thành chính là bước tiến đầu tiên của Lưu Tú.

Lâm Miếu rút ruộc cũng thở phào một hơi, suýt nữa uống đầy một bụng nước. Đương nhiên, chỉ có thể trách vách núi quá cao, chứ y vốn không có cách nào khống chế bản thân không bị uống nước sông.

“Công tử, cậu không sao chứ?” Ông lão hiền lành đó ân cần hỏi thăm.

Lâm Miếu bối rối đáp: “Ta không sao, đa tạ ân cứu mạng của tiên sinh!”

“Không có việc gì là tốt rồi!” Ông già ôn hòa cười nói: “Chỉ là một cái nhấc tay thôi, hà tất phải nói cảm ơn!” Dừng một chút, ông lão lại điềm đàm hỏi: “Không biết công tử vì sao lại rơi xuống nước? Thuyền bè của cậu xảy ra chuyện gì sao?”

Lâm Miếu nghe vậy liền trầm nghĩ: “Không thể nói ra sự thật được thì đành nói dối vậy.” Miếu gật đầu đáp: “Tại hạ vốn muốn đánh cá, nhưng không ngờ thời tiết hôm nay lại quái dị như vậy. Thuyền nhỏ của tại hạ va phải đá ngầm, hơn nữa dòng nước ở đây chảy xiết vô cùng nên mới rơi xuống nước, thật xấu hổ quá!”

“Đúng là như vậy, lão phu thường lui tới đoạn vực nước này, nhưng dòng nước ở đây hôm nay thật sự rất lạ, lại có sóng cao như vậy, giống như thủy triều ở sông Tiền Đường!” ông lão đó cũng gật đầu tán đồng.

Lâm Miếu vốn nói liều, không ngờ ông lão này lại dễ dàng tin tưởng như thế. Lâm Miếu chưa bao giờ tới vùng nước này, tất nhiên không biết trước kia ở đây như thế nào, mà hôm nay giông tố bão bùng tự nhiên lại khác hẳn

những ngày trước. Trong lòng nghĩ vậy, Lâm Miếu không khỏi ngẩng đầu nhìn trời, chỉ thấy tầng mây dày đã tản ra, mưa lớn không hề rơi.

“Mây tụ mây tan vốn vô thường, nhưng trời đất hôm nay quả thật khiến người ta cảm thấy kỳ lạ. Thế nhưng, trời có nắng mưa thất thường, người có họa phúc khó lường, người trẻ tuổi đừng vì mất thuyền mà thương cảm, chỉ cần người còn sống, rồi sẽ có ngày lấy lại được tất cả!” Ông lão thấy Lâm Miếu ngẩng đầu nhìn trời, cũng ngược nhìn theo, cảm thán nói.

“Cảm ơn lời dạy bảo của tiên sinh, văn bối nhất định sẽ khắc ghi vào lòng.” Lâm Miếu cũng không khỏi nổi lên niềm tôn kính đối với ông lão thiện lương và hiền lành này.

“Canh thúc, tiểu thư nói trên boong thuyền gió lớn quá, mời Canh thúc vào trong khoang nghỉ ngơi, chuyện bên ngoài cứ giao cho người khác xử lý được rồi.” Một tiểu tỳ xinh đẹp từ trong khoang thuyền nhàn nhã bước ra, cực kỳ ân cần nói.

“ô ồ...” Ông lão ngạc nhiên rồi cười nói: “Tiểu thư quá quan tâm đến lão nô rồi, ta đây xương cốt tuy già, nhưng vẫn chịu được chút sóng gió này. Huống chi phong cảnh hai bên bờ sông đẹp như tranh vẽ, ta cũng không còn nhiều năm để ngắm nhìn nữa, nên cũng muốn ngắm vài lượt!”

Lâm Miếu kinh ngạc, ông lão này nói năng không tầm thường, có thể nói là nho nhã phóng khoáng, không thể nghĩ rằng lại là tôi tớ của người khác. Do đó có thể thấy, chủ nhân của ông lão nhất định cũng không tầm thường.

“Tiểu Tình nhi, người đừng tới cản trở nhã hứng của Canh thúc!” Một người nói chen vào.

Tỳ nữ xinh đẹp liếc mắt nhìn người đó, lại không nói gì, ánh mắt chuyển lên người Lâm Miếu, có chút ngạo nghễ hỏi: “Nhà người ở đâu? Có muốn cập thuyền vào bờ ở chỗ này để cho người về hay không?”

Lâm Miếu có chút ngạc nhiên, tỳ nữ xinh đẹp không hề khách khí đối với y, những lời này giống như đang hạ lệnh đuổi khách, y không hỏi cười nhạt nói: “Xin thay ta cảm tạ ơn cứu mạng của quý tiểu thư, nếu tiện, cho ta mượn một tấm gỗ là được!”

Ông lão nhìn Lâm Miếu, lại nhìn sang hai bên bờ sông, cười nói: “Ta thấy hai bờ đây đều là núi non hoang vu, cho dù có lên bờ, người về nhà cũng

không tiện. Trước mặt không xa chính là Dục Dương, tới đó người xuống thuyền cũng không muộn!”

Tỳ nữ xinh đẹp thấy ông lão nói như vậy, cũng không nói gì thêm, lại thản nhiên nói: “Canh thúc đã quyết định, cứ để gã ở trên thuyền một chốc vậy.”

Trong lòng Lâm Miếu tức giận. Tuy Miếu đối với ông lão này cực kỳ cảm kích, nhưng phần ngạo khí quật cường khiến Miếu khó mà nhịn nổi cái nhìn coi thường của đối phương, bèn nói: “Ý tốt của tiên sinh ta xin ghi nhận, có lẽ ta nên lập tức lên bờ là hơn. Không biết lão tiên sinh tôn tính đại danh là gì, ngày sau nhất định sẽ báo đáp ơn nghĩa hôm nay!”

“Ồ.” Ông lão quan sát vẻ mặt của Lâm Miếu một hồi, không khỏi mỉm cười, với đời người từng trải của lão, há lại không hiểu tâm tư của Lâm Miếu sao? Lão rất tán thưởng thái độ kiêu ngạo của người trẻ tuổi nên cũng không làm ra vẻ muốn giữ lại, thản nhiên nói: “Lão phu cũng quên cả tên họ của mình rồi, bọn họ đều gọi ta là Canh thúc. Người cứ gọi ta là Canh thúc thôi, tề tiểu thư họ Bạch, cũng là người của Hồ Dương thế gia!”

“Hồ Dương thế gia?” Lâm Miếu có chút kinh ngạc, thành khẩn nói: “Nếu ngày sau có thể gặp lại, nhất định sẽ báo đáp, hôm nay xin từ biệt ở đây!”

Canh thúc vẫn ôn hòa nhìn Lâm Miếu, bình thản nói: “Thế sự tùy duyên, thi ân không mong được báo đáp, nhưng nếu chúng ta thật sự có duyên gặp lại, ta cũng không cần người báo đáp ơn nghĩa đâu. Người trẻ tuổi, ta thấy người không phải loại phàm phu tục tử, sau này nhất định sẽ có ngày nổi danh, hy vọng người tự biết lo cho mình!”

Lâm Miếu không nén được ngạc nhiên, nghe ông lão nói như vậy, mặt Miếu không khỏi ửng đỏ. Lâm Miếu cảm thấy ông lão dường như đã biết y không phải là người đánh cá thật, cho nên mới nói như vậy, chỉ là đối phương không trực tiếp nói rõ thôi, điều đó chứng tỏ đối phương có tu dưỡng hơn người.

“Cảm ơn Canh thúc đã nhìn tại hạ với con mắt khác, chuyện ngày sau khó mà dự liệu, chúng ta sau này sẽ gặp lại!” Lâm Miếu nói xong chấp tay chào mọi người ở trên thuyền, thấy vùng nước gần đó chảy hơi chậm, cũng không chú ý mọi người kêu lên kinh ngạc, liền búng người nhảy xuống nước.

“A...” Một tiếng hô khẽ từ trong thuyền truyền đến, cũng chính là lúc Lâm Miểu ngoi lên mặt nước cách thuyền lớn năm trượng. Lâm Miểu vẫn nghe rõ thanh âm đó, quay đầu lại nhìn, ngạc nhiên thấy góc rèm trên khoang thuyền hé mở rồi một tấm gỗ được ném ra, không sai không lệch rơi xuống cách người Miểu ba thước làm hàng ngàn hàng vạn giọt nước bắn tung tóe.

“Bắt lấy!” Trong khoang thuyền truyền tới một giọng nữ êm tai làm động lòng người, thánh thót như tiếng chim vàng anh.

Lâm Miểu nhìn xuyên qua bọt sóng về góc màn được hé ra, thấy một dung nhan xinh đẹp không thể tưởng tượng nổi, nhưng chỉ kịp nhìn thoáng qua vì rèm đã chậm chậm hạ xuống.

Ánh mắt trong sáng, vẻ mặt có chút kinh ngạc, dung nhan xinh đẹp hơi xanh xao ốm yếu nhưng không nhiễm khói lửa nhân gian, đôi môi hồng mông và quyến rũ, khiến Lâm Miểu cứ ngỡ mình đang chìm đắm trong cơn mơ.

Ngần ngợ một lát, miếng gỗ đã trôi xa năm thước, Lâm Miểu vội vàng chụp lấy, nhưng trong đầu vẫn chưa xua tan được dung nhan kinh thế thoát tục ấy.

Rốt cuộc đó là ai? Chẳng lẽ là Bạch tiểu thư của Hồ Dương thế gia? ôm tấm gỗ nổi, Lâm Miểu không khỏi miên man suy nghĩ, cũng không biết mình đã bò lên bờ như thế nào.

Dục Dương, ở bên bờ Dục Thủy là thị trấn lớn chỉ sau Uyển Thành, tuy không phồn vinh bằng Cức Dương, nhưng lại có chỗ độc đáo riêng, đồng thời lại là nơi yết hầu của phía nam Uyển Thành, bởi vậy thành trì ở đây cũng rất hùng vĩ tráng lệ.

Lâm Miểu trèo lên một chiếc xe chở hàng hóa đến Dục Dương. Thực sự rất muốn quay lại Uyển Thành, nhưng lúc này khắp nơi trong Uyển Thành nhất định đã hạ lệnh truy nã y, hơn nữa lộ trình rất xa. Không bằng trước tiên cứ tới Dục Dương, nói không chừng y có thể kiếm được một con ngựa rồi tới nước Thành Dương gì đó.

Nghĩ tới nước Thành Dương, Lâm Miểu không khỏi cảm thấy tiếc thương cho Lang Tà Quý Tẩu, một nhân vật như vậy lại chết ở trong cái quỹ cốc đó. Đồng thời Lâm Miểu lại cảm thấy rất kỳ quái, vì sao từ trước đến giờ

chưa từng nghe nói tới danh tự Ân Tiên cốc? Nơi đó rốt cuộc đang ẩn chứa bí mật gì chứ?

Thế nhưng nghĩ tới nghĩ lui Lâm Miếu cũng không nghĩ ra được nguyên cớ gì mà lúc này trời cũng đã muộn. Tiến vào thành, Lâm Miếu mới phát hiện ra trong túi mình chẳng còn đồng nào, vậy là cả bữa tối cũng không có. Lâm Miếu đành thở dài than mình xui xẻo, chốc sau lại nghĩ, có thể sống sót cũng là may mắn lắm rồi.

Sờ tới sờ lui, chỉ có tấm Tam Lão lệnh là bạc nguyên chất, nếu đem đi cầm, đại khái có thể đủ chi phí đi đường. Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, Lâm Miếu đành vứt bỏ ý nghĩ dụ hoặc này đi, cùng lắm là nhịn đói một bữa, hay ra chỗ nào đó ngoài thành bắt chim hoặc trộm lấy vài quả trứng chim nhét vào bụng là xong, đối với chuyện trèo cây, Miếu cực kỳ tự tin.

Ngày trước Lâm Miếu chính là một cao thủ trèo cây, bây giờ lại cảm thấy cả người có thể bay lên thì việc trèo cây bắt chim có lẽ là chuyện quá dễ.

Lâm Miếu lượn mấy vòng trong thành, cuối cùng cũng ra ngoài thành, chẳng tìm thấy một tổ chim nào, nhưng lại phát hiện ra một miếu Thành hoàng đã đổ nát, ít nhất đêm nay cũng không phải ngủ ngoài trời.

I

- *Phù hiệu tượng trưng cho binh quyền, dùng để điều binh khiển tướng khi xưa - ND*
- *Sáu hướng đông, tây, nam, bắc, trên, dưới - ND*
- * *Chữ Lâm (林) gồm hai chữ mộc (木). “Hư vô phiêu miếu” nghĩa là mờ mờ ảo ảo - ND*

- Vào năm hai trăm lẻ sáu trước công nguyên, trong bữa tiệc Hồng Môn giữa Lưu Bang và Hạng Vũ, mưu sỹ của Hạng Vũ là Phạm Tăng sai Hạng Trang múa kiếm làm vui, muốn nhân cơ hội hạ sát Lưu Bang. Dưới sự hộ vệ của chúng tướng Hạng Bá, Phàn Khoái,... Lưu Bang đã thoát chết, về sau, khi nói Hồng Môn yến là chỉ bữa tiệc mà chủ muốn gia hại khách - ND
- Với pháp chế Vương điền, ruộng đất được quốc hữu hóa và chia lại theo kiểu “tĩnh điền”, có nghĩa là chia ruộng theo hình chữ tĩnh (冦)-ND
- Ngũ vật là năm loại vật chất để chế tạo tiền gồm đồng, kim (vàng), ngân (bạc), bối (vỏ sò), quy giáp (mai rùa). Lục danh chỉ sáu loại tiền gồm toàn hóa, bối hóa, bố hóa, quy bảo, ngân hóa và hoàng kim. Mỗi loại tiền lại chia ra các phẩm, tức đẳng cấp; tổng cộng có thập nhị bát phẩm, tức hai mươi tám loại đẳng cấp - ND
- Theo ghi chép trong “Sử Thông”, quân Lục Lâm khởi nghĩa vào năm Địa Hoàng thứ hai (tức năm thứ hai mươi một sau Công nguyên), thanh thế ngày càng to lớn. Năm sau, chia thành các đội ngũ quân Hạ Giang, quân Tân Thị và quân Bình Lâm. Cùng lúc đó, các cường hào ở Nam Dương cũng thừa cơ khởi sự, đặc biệt là họ Lưu. “Con cháu ở Thung Lăng tự phát hợp thành bảy, tám nghìn người”, bọn họ mang theo mục đích “phục hồi đại nghiệp của Cao tổ, gìn giữ muôn đời”, tham gia quân khởi nghĩa. Anh họ Lưu Huyền của Lưu Tú tham gia nghĩa quân, huynh trưởng Lưu Dần của Lưu Tú sai Đặng Thần và huynh đệ Lưu Tú hưởng ứng. Lúc đó Lưu Tú đang bán gạo ở Uyển

Thành, liền cùng với cường hào bản địa là Lý Thông, Lý Dật hợp mưu, “bèn mua binh khí”, vào năm Địa Hoàng thứ ba khởi binh ở Uyển Thành. Năm đó, Lưu Tú hai mươi tám tuổi, (xem “Thông sử Lưu Tú truyện”) - TG.

Chương 9

THIÊN KIM THẾ GIA

“Vừa rồi là Ngọc Lan không tốt, nếu có chỗ đắc tội, xin được bỏ quá cho. Bởi vì đêm nay có một số việc phát sinh, khiến cho ta đâm ra hoài nghi nhiều. Nếu người không tính toán Ngọc Lan vừa rồi có những lời sai quấy, xin mời ở lại được không?” Bạch Ngọc Lan đứng dậy, giọng nói đã trở nên vô cùng dịu dàng.

I

Muối trong ngôi miếu đổ nát quá nhiều khiến người ta khổ sở, ở gần đấy lại là Dục Thủy, cho nên ở vùng này khó mà tránh khỏi muối.

Lâm Miếu nhóm một đống lửa, nhưng không tài nào chợp mắt được. Gió đêm thổi vào trong miếu, cũng làm người ta khoan khoái mát mẻ, Lâm Miếu bèn cầm miếng da dê của Lang Tà Quỷ Tẩu ra xem kỹ lưỡng, nghiên ngẫm và luyện tập. Những điều ghi trên đó không quá khó hiểu, tổng cộng có bảy mươi sáu bức vẽ, dùng bột đàn sam để vẽ lên, còn ghi thêm chú thích, làm cho người xem những bức hình này càng thêm dễ hiểu.

Đáng tiếc Lâm Miếu không đem theo bản tâm pháp “Cửu Đỉnh huyền công” của lão Thiết bên người, mà cũng may là y không mang theo, nếu không, lúc ở Ân Tiên cốc chắc chắn đã bị mất rồi, đến lúc đó thật khó ăn nói với lão Thiết.

Thoạt nhìn các tranh vẽ trên tấm da dê, tựa như không có chỗ nào ảo diệu, chỉ là vẽ các hình người đang đi bộ, chưởng đặt ở những phương vị nhất định; nhưng càng nhìn Lâm Miếu lại càng phát hiện ra tất cả các hình không phải chỉ có đi quanh co như vậy, mà nội dung và biến hóa trong đó đã vượt khá xa phạm vi của các hình vẽ...

Chính lúc Lâm Miếu đang luyện đến mức xuất thần, chợt nghe có tiếng vó ngựa vọng lại, y không ngăn được kinh hoàng, lòng thầm đoán: “Đêm hôm

khuya khoắt thế này sao còn có người đi tới nhỉ?”

Nghĩ đến đó, Lâm Miếu ngó nháo nhác chung quanh, rồi nhanh chóng ẩn mình sau bức tượng thần, đồng lửa vẫn chưa kịp dập đi.

“Ồ, trong này có ánh lửa, lẽ nào bọn lão thất đã đi trước chúng ta một bước?” Tiếng vó ngựa đột nhiên dừng ngoài miếu, một âm thanh lạnh lạnh bay vào trong.

“Chẳng lẽ bọn họ nhanh hơn chúng ta sao?”

“Có thể trên đường đi chúng ta đã chậm trễ hai canh giờ, bọn họ đi đường thủy cũng không đến nỗi chậm, ta hãy vào xem sao!”

Lâm Miếu lại nghe có tiếng ngựa hí, đoán bọn người mới đến khoảng hơn bảy người, nhưng y không dám thò đầu ra nhìn vì lúc này đã có vài người bước vào miếu.

Người cầm đầu là một tên đầu trọc, nhưng lại có râu quai nón, mặc đồ bó sát người, bộ y phục màu vàng không sao che đậy được các cơ bắp nổi cuồn cuộn bên trong. Ở bên cạnh hắn là ba gã trẻ tuổi đầu đội nón lá thật lớn và ba người ăn mặc theo kiểu đạo sỹ nhưng lại có bộ mặt hung tợn.

“Hoàng bang chủ, quả nhiên là bọn thất đệ đã tới trước, đây là ký hiệu họ để lại!” Một tên đạo sỹ có giọng the thé nói.

“Xem ra thuyền bọn họ đã thuận buồm xuôi gió, nhưng sao bọn họ không nghỉ qua đêm ở miếu Thành hoàng này nhỉ?” Tên đầu trọc bản khoăn.

“Chắc có chuyện phải đi, hay là chúng ta đợi ở đây một lát, bọn họ nhất định sẽ quay lại,” tên đạo sỹ đó lại nói.

“Cũng được, bây giờ cho tới lúc trời sáng còn lâu, thuyền của Hồ Dương thế gia trước lúc trời sáng sẽ không rời khỏi bến đầu, chúng ta còn đủ thời gian để sắp xếp!” Tên đầu trọc thản nhiên nói.

Lâm Miếu chấn động trong lòng, suy đoán: “Mấy tên này lẽ nào lại muốn gây phiền toái cho Hồ Dương thế gia? Ta không thể khoanh tay đứng nhìn được.” Lát sau Lâm Miếu lại nghĩ: “Người đẹp như tiên nữ ấy có lẽ chính là Bạch tiểu thư, nếu mình còn gặp được nàng lần nữa thì hay biết bao.” Nhưng vừa nghĩ tới đó Lâm Miếu liền cảm thấy hổ thẹn, thầm cảnh cáo mình: “Hài cốt của Tâm Nghi còn chưa lạnh, sao ta lại làm chuyện không đúng với nàng?”

“Nghe nói người đẹp Bạch Ngọc Lan có thể sánh ngang với tiên nữ, không biết việc này có đúng không?” Tên đạo sỹ đó hỏi.

“Quán chủ nói không sai, vẻ đẹp của Bạch Ngọc Lan là thứ đặc biệt nhất mà ta từng thấy qua, nếu đem nàng so với Tăng Oanh Oanh và Tạ Uyển Nhi của lầu Yển Tử thành Cức Dương cũng không hề thua kém!” Tên Hoàng bang chủ đầu trọc cười dâm dật nói.

Lâm Miểu chưa từng thấy Tăng Oanh Oanh và Tạ Uyển Nhi, nhưng đã nghe nói qua hai vị cô nương này là người đẹp trụ cột của lầu Yển Tử và cũng là những mỹ nhân có tiếng trong thiên hạ, Miểu thầm nghĩ: “Nếu Tăng Oanh Oanh và Tạ Uyển Nhi quả thật đẹp như Bạch tiểu thư thì có thể gọi là tuyệt thế giai nhân được đấy. Không biết hai tên gọi là Hoàng bang chủ và Quán chủ này lai lịch như thế nào?” Lâm Miểu cẩn thận thò đầu ra nhìn, phát hiện mấy người này đang nghiêng người về phía mình. Lúc nhìn thấy tên đầu trọc, Lâm Miểu không khỏi thầm kinh hãi. Thi ra tên này Miểu đã từng gặp ở trại Thiên Hồ, còn đạo sỹ ngồi bên cạnh chính là đạo sỹ Âm Phong mà Miểu cũng từng thấy qua. Lúc đó Miểu đang bị trại Thiên Hồ giam giữ còn hai tên này hình như là khách của trại.

Tên đầu trọc chính là Hoàng Pháp Chính, bang chủ bang Khảo Lão nổi tiếng tàn ác ở quanh vùng núi Phục Ngưu. Bang Khảo Lão ở núi Phục Ngưu chuyên cướp bóc, không việc ác nào không dám làm. Người trong bang đều đội nón được đan bằng vỏ cành liễu, vì hình dạng cái nón trông giống như cái rổ, nên người bản xứ hay gọi chúng là bang Khảo Lão[2]. Tên đạo sỹ đó dường như cũng là người ở núi Phục Ngưu, không biết bọn chúng kéo tới đây làm gì? Nhưng nghĩ lại chắc cũng không phải là việc tốt lành gì, nghĩ tới đó Lâm Miểu không khỏi lo lắng cho Hồ Dương thế gia.

Nhưng chuyện làm cho Lâm Miểu sốt ruột nhất là không biết trại Thiên Hồ có phải người tới đây hay không, vì đã từng nếm qua mùi lợi hại của trại Thiên Hồ, trong lòng không khỏi có chút sợ hãi.

“Phải vậy không? Bần đạo đã có diễm phúc được thấy qua Tăng Oanh Oanh, thật đúng là báu vật trời ban cho nhân gian, nhưng đáng tiếc là chỉ thấy ở xa xa mà không có cách nào tiếp cận được người đẹp, thật là một ân hận lớn trong đời,” Đạo sỹ Âm Phong cảm thán nói.

“Chẳng hay Quán chủ có động lòng trần không?” Hoàng Pháp Chính cười dâm dật hỏi.

“Đối diện với một báu vật như thế, kẻ nào không động lòng thì còn là người sao? Tuy bần đạo là người xuất gia, nhưng cũng vẫn kẻ phàm tục thôi.”

“Ha... ha...” Hoàng Pháp Chính bật cười, đoạn nói: “Tăng Oanh Oanh và Tạ Uyển Nhi thì không thể mó tới rồi, nghe nói ngay cả Vương Mãng muốn rước hai người đẹp này vào cung còn không được nữa là. Dựa vào bọn ta, chỉ có đợi kiếp sau thôi.”

Đạo sỹ Âm Phong ngượng ngùng cười, nói: “về điểm này bần đạo tự mình biết mình chứ, ta không can đảm đến mức dám đối đầu với lầu Yến Tử. Huống chi còn nghe nói Tăng Oanh Oanh là người tình của Lưu Tú, cho dù bần đạo có ngàn lá gan, cũng không dám đắc tội với Lưu gia.”

“Như vậy chủ ý của Quán chủ là nhằm vào Bạch Ngọc Lan phải không?” Hoàng Pháp Chính hỏi.

“Nếu như có khả năng...”

“Đừng nói là ta không nhắc nhở Quán chủ, Bạch Ngọc Lan là người mà Trương đại long đầu muốn. Nếu như có tổn thất gì, chỉ sợ hai cái đầu của chúng ta cũng chưa đủ đâu.” Hoàng Pháp Chính nhắc nhở.

“Bần đạo sao lại không biết giữ chừng mực? Lần này trở về nhất định phải cho đồ chó má Hình Phong biết tay. Nếu không phải tại hãn, chúng ta đã sớm hoàn thành nhiệm vụ rồi.” Đạo sỹ Âm Phong nói có chút phẫn nộ.

“Con mẹ nó, Hình Phong thật không biết tốt xấu, Đại long đầu xem trọng hãn như vậy, hãn nghĩ cũng không thêm nghĩ, đã cự tuyệt chúng ta, càng nói càng thêm uất ức.” Một tên đạo sỹ khác đứng bên cạnh đạo sỹ Âm Phong cũng tức giận nói.

“Lúc này còn biện pháp gì chứ? Cao thủ trong trại Thiên Hồ rất đông, hơn nữa trong trại lúc nào cũng có hàng trăm người, bọn chúng có bản lĩnh để kiêu ngạo mà. Đợi cho lão tử lớn mạnh đã, khi ấy chúng ta sẽ dần dần thu thập hãn!” Hoàng Pháp Chính hung hăng nói.

“Hình như có tiếng chân người, có thể là lão thất đã quay về,” đạo sỹ Âm Phong lập tức đứng dậy nói.

Gã đạo sỹ vừa dứt câu thì đã có vài bóng người lao vào miếu Thành hoàng.

“Hoàng bang chủ và đại ca đã tới, vậy là tốt rồi, thuyền bọn họ đậu ở bên ngoài bến tàu cách đây năm dặm. Gần đây, Đặng Thần và Lưu Dần khởi sự, khiến cho tình hình trên đường thủy trở nên căng thẳng, đêm đến không ai dám dùng thuyền, do đó bọn họ sẽ không khởi hành trước khi trời sáng!” Bọn người mới phi thân vào miếu Thành hoàng vừa trông thấy người trong miếu, lập tức vui mừng nói.

“Ồ, vậy thì không còn gì tốt hơn, không ngờ Đặng Thần và Lưu Dần cũng tạo phản, hai người này thật không đơn giản chút nào! Xem ra vùng Nam Dương và Nam Quận lại có chuyện náo nhiệt để xem.” Hoàng Pháp Chính hơi bất ngờ nói. Hắn dừng lại giây lát rồi nghiêm trang nói tiếp: “Chúng ta chỉ cần hành động nhanh lên một chút, ép Hồ Dương thế gia giao ra ‘Sở Vương chiến sách’, vậy là đại ca chúng ta có thể giương cao cờ khởi nghĩa được rồi.”

“Ta không hiểu, một cuốn ‘Sở Vương chiến sách’ lại có tác dụng lớn lao gì chứ?” Đạo nhân vừa vào miếu liền hỏi.

“Tại thất đệ không biết thôi, sở Vương Hàn Tín năm xưa dùng binh như thần, chiến lược binh pháp của ông ta không ai có thể sánh nổi. Cuốn ‘Sở Vương chiến sách’ này là một bộ kỳ thư binh pháp, nếu đem so với ‘Tôn Tử thập tam thiên’ thì chỉ có hơn chứ không kém. Càng kỳ diệu hơn là trong cuốn đó có ghi chép đặc điểm và cách sắp xếp quân chế các nơi của nhà Hán, quả thật là một kỳ thư hiếm có.” Âm Phong nghiêm nghị nói.

Lâm Miếu nghe thế thì nhiệt huyết trong lòng dâng lên sùng sục, các truyện mà y rất thích nghe thời niên thiếu chính là sở Vương Hàn Tín và Bá Vương Hạng Võ, đối với sở Vương Hàn Tín thì càng tôn sùng gấp bội. Bây giờ nghe nói sở Vương còn để lại một bộ binh thư chiến lược, khiến cho Miếu không khỏi nôn nóng muốn xem qua. Thế nhưng Lâm Miếu không muốn đối địch với Hồ Dương thế gia, vả lại rất có cảm tình đối với sự hiền từ của Canh thúc. Bây giờ biết đám người này muốn đối phó với họ, Lâm Miếu tự nhủ thầm sẽ không để cho âm mưu của bang Khảo Lão thực hiện được.

“Các huynh đệ đã bố trí hẳn hoi chưa?” Hoàng Pháp Chính hỏi.

Người được gọi là lão thất đáp: “Thuyền của chúng ta sớm đã bao vây kín mặt sông, chỉ đợi bang chủ và đại ca đến là có thể lập tức động thủ. Mặc dù bọn họ có không ít cao thủ, nhưng tuyệt đối không ngờ người của bên ta sẽ bỏ Nhuyễn cốt tán[3] vào thức ăn. Đến lúc đó chúng ta sẽ động thủ, chắc chắn dễ như trở bàn tay, bảo đảm không có bất cứ sơ hở nào!”

“Không ngờ diệu kế của lão thất lại hay như vậy! Nếu lần này thành công, công đầu phải dành cho người!” Hoàng Pháp Chính vỗ vai lão thất, hoan hỉ nói.

Lâm Miểu càng kinh hãi, nếu sự thực đúng như bọn này nói thì Canh thúc và Bạch tiểu thư sắp bị nguy hiểm đến nơi. Lâm Miểu không khỏi lòng như lửa đốt, chỉ hận mình không thể lập tức bay tới thuyền để thông báo cho họ biết mà đề phòng, ngặt nỗi mấy tên này chưa chịu đi thì Miểu không cách nào ló người ra được.

Trên Dục Thủy, màn đêm tối như mực, vài ánh đèn trên thuyền rung rinh như hòa với gió nhẹ và hơi sương, thời tiết mát mẻ.

Thuyền lớn của Hồ Dương thế gia có hai tầng, ba cột buồm, dài sáu trượng, rộng hai trượng, có thể nói là rất to lớn và đồ sộ.

Loại thuyền có hai tầng này vào thời đó rất ít thấy, kể cả chiến thuyền của triều đình cũng không thấy nhiều chiếc to lớn như chiếc này, huống chi là thuyền của tư nhân.

Thế nhưng điều đó không làm cho người ta ngạc nhiên, vì sự giàu sang của Hồ Dương thế gia có thể sánh ngang với quốc gia, gia tộc lại to lớn. Luận về thanh thế, nếu so với Tề phủ ở Uyển Thành thì họ chỉ có hơn chứ không kém.

Danh tiếng của Tề Vạn Thọ là do chính lão tạo ra, trong khi đó danh tiếng của Hồ Dương thế gia là do gia tộc này tích lũy trong hàng trăm năm mới tạo thành, do đó căn cơ của họ không thể xem thường.

Trên bờ Dục Thủy, không gì nổi bật hơn thuyền của Bạch gia và cũng chính điểm này đã giúp Lâm Miểu giảm bớt phiền phức trong khi tìm kiếm con thuyền to lớn này.

Đêm, tựa hồ rất yên tĩnh, không hề cảm nhận được sát khí của cung kiếm đã sẵn sàng.

Lâm Miếu không dám mảy may khinh thường, bởi vì căn bản y không biết ở bên bờ sông rốt cuộc có bao nhiêu người của bang Khảo Lão mai phục. Hơn nữa người của quán Âm Phong nổi tiếng xưa nay về tài dùng độc, Lâm Miếu tuy không rành chuyện giang hồ, nhưng đối với các đạo sỹ Âm Phong thì không xa lạ gì.

Còn một vấn đề rắc rối khác, đó là Lâm Miếu không biết những người trên thuyền lớn của Bạch gia có phải đã thực sự bị trúng độc Nhuyễn cốt tán hay chưa. Nếu quả thực đúng như lời bọn Âm Phong nói, há chẳng phải Lâm Miếu này sẽ phải đơn thương độc mã đương đầu với đám hung đồ của Hoàng Pháp Chính sao? Lâm Miếu ta có khả năng đối địch với đám người này không? Đây mới là vấn đề nghiêm trọng.

Hoàng Pháp Chính và Âm Phong cũng không biết hiện giờ đã tới chỗ đó chưa, vì Lâm Miếu không trực tiếp bám theo hai tên này, mà đi làm một việc rất trọng yếu khác nhưng không biết có hiệu quả hay không. Khi tới nơi, Lâm Miếu thấy bên bờ sông vẫn tĩnh mịch như cũ, chỉ thấy ngọn đèn bão đung đưa, biết tình hình cũng chưa đến nỗi bi đát.

Đúng lúc Lâm Miếu đang cẩn thận quan sát thì bỗng nghe có tiếng chim cú từ trên sông truyền lại, tức thì ở trên bờ cũng có tiếng chim cú đáp trả.

Lâm Miếu lập tức hiểu rõ, Hoàng Pháp Chính và Âm Phong rất có khả năng đang ở trên một con thuyền nhỏ nào đó trên sông, bởi vì thuyền lớn của Bạch gia cách xa bờ sông tới ba trượng, chưa hề trực tiếp cập vào bờ. Thật ra với thuyền lớn như vậy thì không thể nào cập sát bờ được, chỉ ở giữa sông mới có thể xoay chuyển.

Trên thuyền lớn của Bạch gia như có ánh đèn chớp lên ba lần, Lâm Miếu liền nhận thấy ở đám cỏ cách mình không xa có nhiều tiếng bước chân rất nhẹ. Ánh đèn yếu ớt không ảnh hưởng tới thị giác của Lâm Miếu, hướng chi trắng sáng trên trời còn chưa lặn hết xuống phía tây. Một trong những kẻ đó có một tên đạo sỹ được Âm Phong gọi là lão thất, còn lại là bang chúng của Khảo Lão, vì tên nào cũng đội nón đan bằng cành liễu, giống như một ký hiệu đặc thù của bọn chúng.

Lâm Miếu không dám động đậy, chỉ nằm sấp bên bờ sông, nhìn đám người này đang nhanh chóng kín đáo tiến đến bờ, dùng dây thừng có móc sắt ở

đầu ném vào thuyền lớn.

“Ầm...” Trong thuyền lớn phát ra một tiếng nặng nề, rõ ràng đó là tiếng của vật nặng rơi xuống, trong đêm thanh vắng càng đặc biệt điếc tai.

“Có cướp lên thuyền!” Có tiếng người hoảng hốt hét lên, giọng đầy kinh sợ. Lâm Miểu lòng thầm than khổ, rõ ràng người trên thuyền đã bị trúng Nhuyễn cốt tán nên mới không có ai nhảy lên boong để chống địch. Bây giờ nếu Miểu có ý định cứu người thì chỉ có một mình y đối địch với đám hung đồ này thôi, nhưng làm thế khác gì tự mình đâm đầu vào chỗ chết?

Nhưng nếu như Miểu không ra tay, chẳng lẽ lại đưa mắt nhìn những người trên thuyền bị sát hại sao? Nếu Bạch tiểu thư xinh đẹp bị rơi vào tay bọn người hung ác đó, hậu quả như thế nào không một ai đoán trước được. Trong lòng Lâm Miểu nảy sinh mâu thuẫn rất khó diễn tả.

Người trên thuyền lớn căn bản không còn sức lực để phản kháng, trong tình thế khó khăn như vậy, cho dù có người nào còn sức chiến đấu đi nữa, nhưng hai tay làm sao địch lại bốn tay? Huống chi Hoàng Pháp Chính đầu phải tay vừa, còn Âm Phong lại là ác đạo nổi tiếng, cũng là nhân vật khó đối phó. Nếu hai tên này liên thủ cùng với sự trợ giúp của hơn mười huynh đệ bang Khảo Lão, thì căn bản không có ai trên thuyền lớn còn đủ sức để kháng cự. Đương nhiên việc này là vì Nhuyễn cốt tán đã khiến cho mọi người tạm thời mất đi võ công, nếu không cho dù Hoàng Pháp Chính có mười lá gan đi nữa cũng không dám ngang nhiên lên thuyền. Mặc dù Bạch gia xưa nay không hề đặt chân vào võ lâm, nhưng trong nhà lại nuôi rất nhiều võ lâm cao thủ. Với tư cách là một gia tộc to lớn, họ tất nhiên có thực lực của chính mình, cũng là để bảo đảm cho các lợi ích của gia tộc.

Hai tay Canh thúc bị trói, nhưng miệng vẫn lớn tiếng chửi rủa, Hoàng Pháp Chính không thèm để ý đến lời chửi mắng của lão. Lúc này hẳn chỉ lo bận tâm tới người đẹp như tiên nữ Bạch Ngọc Lan mà thôi.

“Trói hết bọn chúng lại!” Hoàng Pháp Chính bịt mắt, trầm giọng ra lệnh. Hẳn không muốn để lộ mặt thật cho những người trên thuyền biết, trừ phi hẳn có ý định giết người bịt miệng, bằng không nếu để cho Bạch gia biết hẳn nhúng tay vào việc này, chỉ sợ hẳn sẽ không có những ngày tháng yên ổn nữa.

Âm Phong và đồng bọn cũng giống Hoàng Pháp Chính, tất cả đều bịt mắt. Âm Phong đang bị dung nhan tuyệt thế của Bạch Ngọc Lan cướp mất hồn, hấn sững sờ đưa mắt ngây dại nhìn, miệng nuốt nước miếng liên hồi.

“Bọn người rớt cuộc là bằng hữu phương nào, Bạch gia ta có chỗ nào đắc tội với các người?” Bạch Ngọc Lan lại tỏ ra vô cùng bình tĩnh, nếu so với trạng thái đang phẫn nộ của Canh thúc thì đúng là một trời một vực.

“Rớt cuộc là vì cái gì, tiểu thư trước sau cũng sẽ biết. Chỗ đắc tội hôm nay chỉ là bất đắc dĩ thôi!” Hoàng Pháp Chính đối với người đẹp trước mắt cũng khó lòng mà buông ra những lời hung ác, hấn vội ho một tiếng đáp.

“Bọn người muốn tiền bạc phải không? Chỉ cần nói, Bạch gia ta sẽ đáp ứng đủ, hà tất phải lấp lập liếm liếm, giấu đầu hở đuôi như thế?” Bạch Ngọc Lan vẫn bình tĩnh hỏi, nàng không hề có chút yếu đuối bạc nhược của nữ nhi, càng khiến cho Âm Phong thêm bái phục.

“Đối với tiền bạc, bọn ta không chút hứng thú, bọn ta chỉ muốn lấy ‘Sở Vương chiến sách’ của quý phủ thôi, hôm nay đúng là muốn dùng tiểu thư để trao đổi vật đó với lệnh tôn.” Hoàng Pháp Chính cũng không muốn lảm lời, cười đáp luôn.

Sắc mặt Bạch Ngọc Lan và Canh thúc đều biến đổi, trong những người của Bạch gia trên thuyền này, chỉ có Bạch Ngọc Lan và Canh thúc hiểu rõ ý nghĩa trong câu nói đó, còn lại chưa từng nghe nói về “Sở Vương chiến sách”.

“Các người nghe rõ đây, hôm nay ta đưa tiểu thư của các người đi, nếu chủ nhân các người muốn người thì hãy đem “Sở Vương chiến sách” đến đỉnh Quan Nhật ở núi Phục Ngưu để đổi người! Nếu như trong mười ngày chưa đến thì bảo Bạch Thiện Lân tới mang xác con gái ông ta về,” Hoàng Pháp Chính lạnh lùng quát.

“Đưa lão này và Bạch tiểu thư xuống thuyền cho ta, đồ vật trong thuyền cũng mang đi luôn!” Hoàng Pháp Chính ra lệnh.

“Chậm đã, mấy người con gái này cũng mang theo luôn!” Âm Phong nói, đưa tay chỉ mấy người hầu gái xinh đẹp.

Mắt Hoàng Pháp Chính cũng sáng rực lên, hiểu ngay ý Âm Phong, lập tức ưng thuận. Trên thực tế, mấy tỳ nữ này cũng là những người đẹp hiếm có

khó tìm, lũ Âm Phong tuy không dám động tới Bạch Ngọc Lan, nhưng đối với các tỳ nữ này thì không cần phải kiêng nể.

“Tiểu thư...” Các tỳ nữ xinh đẹp đó kinh hoảng thét lên.

“Chúng bây là đồ hèn hạ vô liêm sỉ! Thứ quân rùa đen chứ không phải người...” Một gia đình của Bạch phủ lớn tiếng chửi rủa, nhưng tiếng chửi chưa dứt đã bị một bạt tai nảy đom đóm.

“Cắt lưỡi nó, ta muốn dùng lưỡi nó để nhắm rượu!” Âm Phong lạnh lùng ra lệnh.

“A...” Miệng của người gia đình đã bị gã thất đệ của Âm Phong dùng sức bóp cho mở ra.

“A... chúng mày... a...” Người gia đình còn muốn chửi nữa, nhưng đã bị Âm lão thất dùng dao ngăn thọc vào trong miệng, lập tức miệng y đầy máu.

“Dừng tay!” Bạch Ngọc Lan thấy đám người này tàn nhẫn như vậy, mặt không khỏi thất sắc, nghiêm nghị nói.

“Hừ, tiểu thư mềm lòng rồi sao?” Âm lão thất dùng không xoắn con dao ngăn nữa, quay về phía Bạch Ngọc Lan cười khanh khách hỏi lại, dường như hẳn không hề xem mạng người vào đâu.

“Muốn ta theo bọn người cũng được, nhưng tuyệt đối không được làm tổn hại bọn họ!” Bạch Ngọc Lan phẫn nộ nói.

“Chuyện này không phải do người quyết định,” Âm lão thất cười lạnh nói.

“Lão thất, hãy nể mặt Bạch tiểu thư, thả ngay tiểu tử đó ra,” Âm Phong ra lệnh.

Toàn bộ gia đình Bạch phủ trên thuyền đều sợ hãi yên lặng, hành vi tàn bạo của đám địch nhân không phải người đó đã thực sự làm họ khiếp sợ. Nhìn miệng người gia đình kia không ngừng phun ra máu tươi, mấy nha hoàn định thét lên nhưng rồi cũng không dám mở miệng.

Âm lão thất cười lạnh, thu dao về. Khi buông cầm người gia đình đó ra, hẳn đột nhiên cảm thấy có một luồng kinh phong lạnh lẽo ập vào mặt khiến hẳn không khỏi kinh hoảng, vội vàng tránh né.

“Ồi...” Âm lão thất vừa tránh khỏi thì đã nghe đằng sau có tiếng kêu thảm thiết của một huynh đệ bang Khảo Lão, thì ra là một mũi tên bắn lén.

“Ha... ha... ha...” Một trận cười từ trên không vọng xuống. Lúc Âm Phong còn đang ngạc nhiên thì có người như một con chim lớn đáp xuống thuyền lớn, người đó cũng bịt mặt bằng vải đen.

“Đã có món hời để hưởng rồi, kẻ chúng kiến nên có phần, như vậy cũng phải chia cho ta một phần chứ?” Người mới đến bước tới một bước dài, giọng khàn khàn, thản nhiên nói.

“Người là ai? Dám ám toán ta hả? Giết hử!” Âm lão thất nổi giận quát; vừa rồi suýt nữa thì bị đối phương bắn trúng, làm sao hử không tức giận cho được.

“Chết đi!” Hai đệ tử bang Khảo Lão vung đao bổ thẳng tới.

Người mới đến cười lạnh, hai cánh tay khẽ giơ lên, chụp lấy hai mũi đao trên không.

“Dựa vào sức các người ư?” Hai cánh tay người bịt mặt vừa kéo vừa đẩy, khiến cho cán đao đập vào ngực hai tên bang Khảo Lão.

“Ôi... ôi...” Tuy cán đao không đâm vào ngực, nhưng xương sườn của chúng chẳng khác nào thanh gỗ mục không chịu nổi cú đập này.

Người bịt mặt dường như không có ý định đánh chết hai tên tiểu tốt này, nên lúc cán đao dội ngược lại đối phương, hai tay người đó nhẹ nhàng thu về, giống như chẳng xảy ra chuyện gì.

“Roạt... roạt...” Khi đao đánh ngược lại ngực hai tên bang Khảo Lão thì bỗng nhiên bị vỡ vụn thành mấy mươi miếng sắt vụn, rơi lả tả xuống boong tàu, khiến cho mọi người có mặt đều ngây dại, kể cả Âm Phong và Hoàng Pháp Chính.

Sắc mặt Âm lão thất hết chuyển từ xanh sang trắng; trong hử vốn tràn đầy sát cơ, nhưng lúc này chẳng thể nào lộ ra. Hử cũng giống mấy đứa bang Khảo Lão khác, rốt cuộc cũng không dám ra tay trước.

“Các hạ là bằng hữu phương nào?” Trong lòng Hoàng Pháp Chính như bị một bóng đen che phủ, một chiêu nhẹ như không vừa rồi đã chứng tỏ công lực của đối phương cao thâm khôn lường. Chỉ dựa vào công lực của hử và Âm Phong thì không thể nào sánh nổi, nên không dám trở mặt ngay, về căn bản hử không thể nắm chắc phần thắng.

“Cùng là người thần bí phương xa, gặp nhau hà tất phải biết nhau? Người và ta đều là người không thể lộ mặt, đôi bên không nhất thiết phải hiểu về nhau, cũng giống như ta chẳng cần hỏi thân phận của người làm gì. Thực ra ta chỉ muốn chia một phần cơm canh thôi, chịu hay không chỉ cần người gật đầu là đủ rồi!” Người bịt mặt khẽ nhún nhún vai, thản nhiên cười nói.

“Cùng là người thần bí phương xa, gặp nhau hà tất phải biết nhau ư?” Hoàng Pháp Chính khẽ lẩm bẫm một mình, rồi không khỏi bật cười, nói: “Nói hay lắm, xem ra hôm nay ta gặp phải cao nhân rồi!”

“Cao nhân thì tính không tới, nhiều lắm cũng chỉ là giậu đổ bìm leo, kẻ tiểu nhân mượn gió bẻ măng thôi.” Người bịt mặt làm như không biết xấu hổ nói, giống như mình tuyệt chẳng phải là nhân vật hiếm thấy gì. Người đó ăn nói khéo léo như nhà ngọc phun châu, khiến cho Bạch Ngọc Lan và Canh thúc thực sự bất ngờ.

Âm Phong nhìn phong thái của đối phương, khí thế tự nhiên, dường như chẳng biết sợ hãi là gì, khiến hẳn cảm thấy y thật sự cao thâm khôn lường. Hẳn căn bản không thể đoán được thực lực của đối phương ra sao, vừa rồi y mới chỉ ra tay một chút mà đã làm mọi người có mặt ở đây đều chấn động sợ hãi, nên hẳn cũng không dám vọng động.

“Tốt lắm, người nói đi, nơi đây ngoại trừ người con gái này ra, còn những thứ khác, người muốn gì, cứ tự nhiên lấy!” Tâm trạng Hoàng Pháp Chính đột nhiên trở nên vô cùng cởi mở, chỉ vào Bạch Ngọc Lan nói.

“Ha... ha... ha... thật có lỗi quá, chỗ này tuy nhiều thứ thật đấy, nhưng ta cũng chỉ thích mỹ nhân này mà thôi. Ngoài nàng ra, các vật khác ta đều không có hứng thú!” Người bịt mặt cười ha hả nói.

Bạch Ngọc Lan đỏ mặt, lại có chút tức giận, nhưng lời người thần bí đã khiến cho nàng có một cảm giác vui sướng mơ hồ, bởi ít ra, vẻ xinh đẹp của nàng cũng được người khác khăng định.

Canh thúc không nói lời nào, mơ hồ cảm thấy việc này không hề đơn giản. Nếu không, người bịt mặt mới đến tuyệt đối không thể nào đã biết rõ là không được mà vẫn cứ làm. Y nói rõ là chỉ muốn Bạch Ngọc Lan, việc này há không phải là có ý đối địch với đám người này sao? Do đó, lão không nói gì hết mà chỉ cẩn thận đánh giá người bịt mặt mới đến thôi.

Trong ánh mắt Âm Phong và Hoàng Pháp Chính thoáng lóe lên một tia âm u lạnh lẽo.

“Thật là rượu mời không uống lại đòi uống rượu phạt, bọn ta đã nể mặt người vậy mà người lại tưởng bọn ta dễ bắt nạt.” Âm lão thất thấy người mới đến hung hăng càn quấy như vậy, không kìm được giận dữ bèn quát lên.

“Bằng hữu cố ý tới đây phá đám bọn ta phải không?” Hoàng Pháp Chính lạnh lùng hỏi.

“Ta không cảm thấy cách nghĩ đó có lợi gì cho người cả, hoặc đối với chúng ta cũng chẳng lợi lộc gì,” người bịt mặt thong thả nói, dường như không thèm để mắt tới tất cả mọi người.

“Đừng nói lời thừa thãi, người muốn người đẹp này thì cũng được, chỉ cần người có đủ bản lĩnh.” Âm Phong không muốn nói nhiều lời vô ích, chẳng lẽ hẳn nhìn không ra người bịt mặt trước mắt vốn không có ý tốt hay sao? Cũng không đơn giản là chỉ muốn chọn Bạch Ngọc Lan!

“Ta không nghĩ sẽ động thủ với bọn người...”

“Ta lại nghĩ vậy đó!” Âm Phong không đợi người bịt mặt nói xong, dùng lực toàn thân phát chưởng, đánh thẳng vào đối phương.

Ánh sáng của các ngọn đuốc đột nhiên tối sầm lại, người bịt mặt cũng nhanh chóng ra tay, một quyền đơn giản, nhẹ nhàng, nhưng lại ẩn tàng bão táp.

Hoàng Pháp Chính ngạc nhiên, hoàn toàn không nhìn ra chiêu thức người bịt mặt đã sử dụng thuộc môn phái nào, bởi vì về căn bản đối phương đã dùng vô chiêu nên không thể nhận ra. Dường như người đó chỉ là tiện tay đánh ra, không cần suy nghĩ, tựa hồ có trăm đường sơ hở, nhưng lại bao hàm thiên biến vạn hóa.

Âm Phong cũng kinh ngạc không kém, một quyền mà người bịt mặt đánh ra thực sự đơn giản vô cùng, đơn giản đến nỗi có cả trăm sơ hở. Nhưng hẳn đột nhiên phát hiện mình không cách nào có thể tấn công vào các sơ hở đó, bởi vì chỉ cần chưởng thế của hẳn đối phương hướng là lập tức quyền của đối phương nhất định sẽ đi trước một bước đánh ngay vào yếu điểm của

hắn. Điều này khiến cho Âm Phong không dám nghĩ đó là chỗ sơ hở của đối phương nữa.

“Âm...” Quyền người bịt mặt đánh sau nhưng lại đến trước, đâm chính xác vào chưởng của Âm Phong.

“Bộp... bộp... bộp...” Thân thể Âm Phong chấn động, liên tiếp thoái lui hơn năm bước, lòng bàn tay tựa hồ tê dại như không còn lực.

Hoàng Pháp Chính và lũ đệ tử bang Khảo Lão đều kinh hãi, Âm lão thất cũng kinh hoàng. Hắn biết rất rõ công lực của Âm Phong, nhưng chỉ một chiêu đã bị đối phương bức bách phải thoái lui, việc này dù chỉ là nghĩ hắn cũng chưa từng nghĩ qua.

Người bịt mặt bỗng kêu lên một tiếng đau đớn, ôm quyền thoái lui, phẫn nộ quát: “Người thật hèn hạ.”

Âm Phong hơi bình phục chân khí ở ngực, một lúc sau mới âm hiểm cười, nói: “Lão tử từ trước tới nay không việc gì ối nào không làm, Đoạt Mệnh âm châm của lão tử được chế luyện từ tám loại kịch độc, ngoại trừ lão tử ra, không ai có thể giải cứu nổi. Người chỉ đành chịu chết thôi!”

Mọi người bây giờ mới hiểu rõ cơ sự, Âm lão thất cũng cảm thấy yên tâm. Hắn hiểu ra vừa rồi sở dĩ Âm Phong không rút kiếm mà dùng chưởng, vốn không phải là chiêu sở trường, là vì trong tay Âm Phong đã giấu sẵn độc châm.

“Đoạt Mệnh âm châm ư? Người là Âm Phong ác đạo của quán Âm Phong sao?” Canh thúc đột nhiên hỏi.

“Ái chà, lão tiểu tử người kiến thức cũng rộng nhỉ! Không sai, là ông nội người đây, thì sao nào?” Âm Phong thấy đối phương đã biết thân phận mình nên chẳng cần giấu giếm nữa.

“Chất độc này trong khoảng thời gian cạn một chén trà chắc chắn sẽ phát tác, hôm nay là ngày chết của người!” “Soạt...” một tiếng, Âm Phong đã rút kiếm ra, lạnh lùng nói.

Đám đệ tử bang Khảo Lão lập tức bao vây người bịt mặt vào giữa, giống như đang săn mãnh thú vậy.

Người bịt mặt lạnh lùng đưa mắt quét một vòng đám người vây quanh mình, rồi rất nhẹ nhàng rút từ mu bàn tay ra một cây kim nhỏ màu xanh

nhạt, dài chừng một tấc, trong ánh lửa bập bùng, đầu mũi kim có dính một giọt máu đen rất nhỏ. Điều này đã chứng minh Âm Phong không nói dối, đó là một cây kim cực độc.

“Thứ này dùng cho gà chiếp mè con còn tạm được, muốn đổi phó bản đại gia ư, chẳng lẽ người không nghĩ là mình quá keo kiệt sao? Chỉ chơi có một cây kim như thế, chưa đủ để ta đã cơn nghiện đâu.” Vừa nói người bịt mắt vừa cầm cây kim độc chích nhẹ vào đầu ngón tay mình.

Âm Phong và những người có mặt đều kinh ngạc đến ngớ người, hầu như không tin vào mắt mình nữa. Người bịt mắt có vẻ như điên khùng, bị kim độc gây thương tổn, đã không lo lắng thì chớ, lại còn đem nó ra làm trò đùa, tự chích vào đầu ngón tay mình. Hành vi cổ quái này khiến cho Âm Phong thực sự sợ hãi.

“Bất quá cảm giác cũng giống như bị muỗi chích thôi!” Người bịt mắt ung dung như tự nói với mình.

Trên thuyền lớn chỉ có tiếng từ những ngọn đuốc cháy nổ tí tách, ánh mắt mọi người đều đang chăm chăm nhìn người bịt mắt giống như nhìn một quái vật.

Trong màn đêm dày đặc, hình ảnh người bịt mắt tuy có thực nhưng lại gần thì giống hư ảo. Đó là thứ cảm giác làm người ta không cách nào diễn tả nổi. Dường như y là trung tâm của bầu trời đêm nay, quần áo bay phấp phới giống như cánh bướm phát ra những âm thanh “vù vù”.

Tựa như có một loại áp lực đang đè nặng, bao trùm lên mỗi tấc không gian trên con thuyền lớn, hay trên toàn bộ mặt sông.

“Người không sợ độc, người rốt cuộc là ai?” Âm Phong bỗng chú ý tới vết thương rớm máu đen thẫm của người bịt mắt đang dần dần chuyển thành đỏ tươi, chứng tỏ vết thương không bị nhiễm độc của độc châm, hẳn không ngăn được kinh hãi bèn hỏi.

“Ta vốn định nói cho người biết, nhưng người lại lỗ mãng như đầu trâu, thật khiến ta thất vọng. Quay về mà hỏi đại ca người, y sẽ tự nói cho người biết ta là ai. Nghĩ ta đã từng có một thời quen biết với đại ca người, nên hôm nay không tính toán so đo với bọn người chuyện này! Quay về nói với y, người là do ta muốn, chắc chắn y sẽ không quở trách bọn người đâu!”

Người bịt mặt lãnh đạm nhưng thâm trầm nói, giọng thật trầm lại khàn khàn, tựa như có một loại sức mạnh không thể kháng cự được.

“Người, rốt cuộc người là ai?” Âm Phong cũng bị vẻ bề ngoài cao thâm khôn lường của đối phương làm cho cứng họng, hơn nữa đối phương như biết rất rõ về bọn chúng, làm cho hắn càng thêm hoang mang.

“Bọn người không cần biết ta là ai, chỉ cần ta biết bọn người là được rồi. Hoàng Pháp Chính, người về nói lại với Đại long đầu của bọn người rằng, hôm nay lão phu đã làm hỏng của y một việc, ngày sau tất hoàn trả lại một việc, sẽ không để y phải thiệt thòi đâu!” Người bịt mặt vẫn giữ thái độ bình tĩnh nói.

Hoàng Pháp Chính kinh ngạc, đối phương đã nêu đích danh tên hắn, càng khiến tâm thần hắn hỗn loạn. Đối phương càng lúc càng cao thâm khôn lường, bản thân hắn khác nào trần truồng đứng trước cơn gió lốc, dường như mỗi một ý nghĩ đều không có nơi ẩn náu.

“Tiên sinh đã có lời nhắn tới Đại long đầu chúng tôi, nhưng chúng tôi căn bản không biết...” Tuy lời nói của Hoàng Pháp Chính đã chuyển sang khách sáo, nhưng trong lòng vẫn còn nhiều nghi hoặc, nhất thời hắn khó quyết định nên đi hay ở.

“Người nên nhận biết cái này!” Người bịt mặt từ trong thắt lưng lấy ra một lệnh bài bằng bạc, để trong lòng bàn tay, rồi chìa ra cho mọi người thấy.

“Tam Lão lệnh!” Âm Phong, Hoàng Pháp Chính và Canh thúc cùng kinh ngạc kêu lên.

Âm lão thất kinh hoảng đến nỗi toát mồ hôi lạnh đầy mình; khi nghe Âm Phong thốt lên ba chữ “Tam Lão lệnh”, hắn chỉ cảm thấy như có một luồng ớn lạnh chạy từ đốt xương cùng lên thẳng óc.

Sắc mặt Âm Phong cũng biến thành trắng bệch, các đệ tử bang Khảo Lão đầy trên thuyền đều bất giác lùi lại hai bước.

“Không biết tam lão quá bộ đến đây, kẻ tiểu nhân có nhiều chỗ đắc tội, xin được tha thứ!” Hoàng Pháp Chính phản ứng trước, kinh hoàng nói.

“Tiểu nhân vô tri, không biết là tam lão, thật đáng tội chết vạn lần, hy vọng lão nhân gia không nhớ việc tiểu nhân đã làm, tha thứ cho tiểu nhân nhất thời hồ đồ!” Âm Phong cũng kinh hãi như bị chết tới nơi.

Thử hỏi trong thiên hạ ai mà không biết uy danh “Xích My tam lão” chứ? Quân Xích My càng như mặt trời giữa trưa. Có người nói võ công của Phàn Sùng đã đạt tới cảnh giới thiên hạ vô địch, mà tam lão trong Xích My cũng là các tuyệt thế cao thủ. Trong thiên hạ không có bao nhiêu người từng nhìn thấy mặt thật của họ, nhưng danh tiếng của họ và thực lực của quân Xích My đều giống nhau, rất nhanh chóng được truyền tụng như thần thánh.

Hoàng Pháp Chính và Âm Phong cũng là các nhân vật trong giới hắc đạo, tuy võ công không kém, nhưng nếu đem so với Xích My tam lão, căn bản không thể nào bằng được. Ngay cả Đại long đầu của bọn chúng khi đứng trước mặt Xích My tam lão cũng phải cung cung kính kính, huống chi là bọn chúng? Hơn nữa người trước mặt còn tuyên bố vì nể mặt Đại long đầu nên không thèm so đo tính toán, như vậy là đã giữ thể diện cho bọn chúng rồi. Điều này sao không khiến chúng được thương tâm ra sợ chứ, lại càng hoảng hốt bất an.

Phải biết rằng, người người đều biết rất rõ Tam Lão lệnh trong quân Xích My, bởi vì nó có thể nắm quyền sinh quyền sát tướng sỹ trong quân Xích My. Còn trên giang hồ, Tam Lão lệnh cũng không xa lạ gì, bởi một khi quân Xích My phát ra thiệp mời, trên đó đều có dấu hiệu Tam Lão lệnh. Do đó, Hoàng Pháp Chính và Âm Phong thoát nhìn đã biết ngay lệnh bài trong tay người bịt mặt chính là Tam Lão lệnh.

Âm Phong tuyệt đối không nghi ngờ người bịt mặt trước mắt có thể ra tay giết sạch người của hắn mang tới. Cứ lấy võ công của Xích My tam lão mà xét, cả đám bọn chúng căn bản không chịu nổi một đòn. Chỉ đến lúc này, hắn mới hiểu vì sao người bịt mặt này lại cao thâm khôn lường như vậy.

“Ta đã nói rồi, hôm nay sẽ không tính toán với bọn ngươi, việc ở đây cứ giao cho lão phu. Bọn ngươi chỉ cần đem lời của lão phu truyền lại cho đại ca các ngươi là được.” Người bịt mặt vẫn nói với giọng khàn khàn.

“Đã có tam lão ra mặt, chúng tôi nào dám không tuân, sẽ rút ngay!” Âm Phong và Hoàng Pháp Chính chỉ mong sớm rời khỏi chỗ này, chỉ sợ vạn nhất đối phương trở mặt thì không phải chuyện chơi. Hơn nữa lời của đối phương vừa rồi ý tứ rất rõ ràng là sẵn lòng kết minh với Đại long đầu của bọn chúng, có ý muốn lấy một việc hoàn trả một việc. Đã có lời hứa hẹn

của đối phương, dù bọn chúng có tay không quay về gặp Đại long đầu, cũng tuyệt đối không bị trách phạt, thậm chí còn có khả năng được ban thưởng nữa.

“Âm Phong!” Người bịt mặt nhìn bóng lưng Âm Phong như đang muốn đi, đột nhiên cất tiếng gọi.

“A...” Tâm thần Âm Phong chấn động, vội xoay người lại, thấp thỏm lo lắng, hỏi: “Không biết tam lão có gì chỉ bảo?”

“Đe thuốc giải Nhuyễn cốt tán lại cho ta!” Người bịt mặt nói.

Âm Phong thở dài nhẹ nhõm, hẳn cứ nghĩ rằng đối phương kêu mình lại là không muốn bỏ qua cho mình, nên không khỏi sợ hãi đến thất sắc, nhưng trong lòng cũng ngấm ngấm bội phục. Đối phương chỉ cần nhìn thoáng qua đã biết người của Bạch gia đều bị trúng Nhuyễn cốt tán, hẳn lẽ nào còn dám do dự? Âm Phong vội cung kính đưa thuốc giải ra, còn giải thích một hồi cách dùng, như thế sợ đối phương không biết cách sử dụng.

Nghe Âm Phong nói xong, người bịt mặt mới thản nhiên hỏi: “Người cho rằng lão phu không biết chăng?”

Âm Phong không khỏi cut hứng, ngượng ngùng đáp: “Tiểu nhân không dám, tam lão học vấn như người trời, chút việc nhỏ nhoi này sao làm khó dễ được lão nhân gia?” Trong lòng hẳn lại chửi thầm: “Con mẹ nó, lão tử làm việc tốt lại không được báo đền!”

“Được rồi, người đi đi!” Người bịt mặt thản nhiên nói.

Nhìn Âm Phong và Hoàng Pháp Chính đã đi xa, người bịt mặt mới quét mắt nhìn mọi người của Bạch gia.

“Lão muốn thế nào?” Canh thúc có chút lo lắng, bèn hỏi.

“Bạch gia chúng tôi và quân Xích My không có khúc mắc với nhau, tại sao tiền bối lại muốn đối phó với chúng tôi?” Bạch Ngọc Lan rụt rè hỏi. Ở trước mặt một nhân vật được xem là tuyệt đỉnh cao thủ cao thâm khôn lường này, mặc dù thân phận nàng là thiên kim tiểu thư của Bạch gia vậy mà cũng dâm ra ấp úng.

“Hừ, ta có vẻ gì muốn đối phó với các người sao?” Người bịt mặt cười, hỏi lại.

Bạch Ngọc Lan ú ớ không biết phải trả lời làm sao. Thực tế cho thấy đối phương không có ý định gì với bọn họ, chỉ có bọn Âm Phong và Hoàng Pháp Chính là làm việc xấu thôi.

Người bịt mặt không ngăn được cười, giọng cũng không còn khàn khàn như lúc đầu, giơ tay nhặt một thanh đao bén dưới sàn tàu, trong sự ngạc nhiên của mọi người, y chặt đứt dây trói cho Bạch Ngọc Lan, rồi tiện tay chặt đứt luôn dây trói cho Canh thúc.

“Đây là thuốc giải Nhuyễn cốt tán, cách dùng như vừa rồi các người đã nghe, ta thấy không cần phải nhắc lại nữa!” Người bịt mặt kéo bàn tay mềm mại trắng trẻo như bạch ngọc của Bạch Ngọc Lan lại, đặt Nhuyễn cốt tán vào lòng bàn tay nàng.

Bạch Ngọc Lan định chống cự nhưng không còn sức lực, hơn nữa từ tay đối phương đã truyền tới một luồng nhiệt lực khác thường, khiến trong người nàng như có một loại khát vọng tiềm ẩn đang rạo rức, nàng vừa then thùng vừa mong đối phương đừng buông tay mình ra.

Lúc cánh tay vững chắc khỏe mạnh của người bịt mặt nắm lấy bàn tay mềm mại của nàng trước ánh mắt chăm chăm của mọi người, nàng hận mình không tìm được một cái hố để chui vào; nhưng trong lòng lại dâng lên một cảm giác phấn khởi mơ hồ, trực giác như mách bảo rằng đối phương tuyệt đối không già...

Tất cả mọi người trên thuyền đều ngớ ra, nhưng không ai trách hành động giống như xâm phạm này của người bịt mặt, bởi vì bọn họ đều biết rõ y chính là cứu tinh của mình, vả lại lấy địa vị thân phận của y mà xét thì cũng không phải là loại người khiếm nhã.

Ánh mắt Bạch Ngọc Lan không dám nhìn thẳng vào người bịt mặt, nàng phát hiện trong mắt đối phương có một loại thần thái cực kỳ khác thường, làm con tim nàng không ngăn được đập liên hồi. Đó là một loại thần thái kiên cường mang tính hoang dã và thống trị, khiến nàng có cảm giác dường như đối phương đã hoàn toàn chi phối mình. Nàng có thể khẳng định, đối phương tuyệt đối không già, bởi vì loại ánh mắt này chỉ có ở tâm tư và sinh mệnh của người trẻ tuổi... Nhưng đối phương lại là một thành viên trong tam lão, một người có địa vị tối cao, một anh hùng trong cách suy nghĩ của

trăm họ thiên hạ, bởi vì trong mắt trăm họ, quân Xích My là nguồn hy vọng sẽ kết thúc chính sách hà khắc của Vương Mãng. Cũng chính vì thế, Xích My tam lão đã trở thành anh hùng trong tâm tưởng mọi người. Theo lời truyền tụng, Xích My tam lão đều là những lão cao thủ tuyệt thế. Đương nhiên, thủ lĩnh của quân Xích My là Phàn Sùng không già, điều này rất rõ ràng.

Người trước mặt Bạch Ngọc Lan lại có thứ nhãn thần như thế, tựa như có một nguồn sinh lực dồi dào đang phát triển đến cùng cực.

Người bịt mặt nhẹ nhàng khép bàn tay Bạch Ngọc Lan lại, cười cười, trầm giọng nói: “Giữ chặt lấy!”

Bạch Ngọc Lan đỏ mặt, bưng tỉnh rút tay về, không rõ tại sao người trước mặt lại cứu bọn họ.

“Khoảng sau nửa canh giờ nữa các người mới khôi phục lại công lực, nhưng quan binh sẽ nhanh chóng tới đây, ta nghĩ chắc chắn bọn họ sẽ bảo đảm an toàn cho các người trong nửa canh giờ này, ta phải đi trước đây!”

Người bịt mặt thân nhiên nói.

“Quan binh sẽ tới đây ư?” Canh thúc kinh ngạc hỏi.

“Không sai, ta đã sai người vào thành báo tin cho quan binh, nói ở đây có loạn đảng, lát nữa người nên biết phải ứng phó như thế nào, tất cả mọi chuyện cứ trút hết lên người Âm Phong!” Người bịt mặt khoan thai nói, dứt lời liền xoay người về phía mạn thuyền đi khỏi.

“Tiền bối, ngài còn chưa cho chúng tôi biết quý danh?” Bạch Ngọc Lan đột nhiên cất tiếng hỏi.

Người bịt mặt không xoay người, chỉ cười đáp: “Ta chẳng phải là bậc tiền bối gì đâu, vẫn là câu nói đó, gặp nhau hà tất phải biết nhau, sau này ắt sẽ gặp lại!”

Trong lúc đang nói, người bịt mặt đã nhảy sang ngang ba trượng, lướt tới bờ sông, cước bộ dường như có chút lão đảo, nhưng vẫn làm như không có việc gì, lao người vào rừng.

Bạch Ngọc Lan không tránh khỏi nhắc lại lời người bịt mặt: “Gặp nhau hà tất phải biết nhau?” Bất giác như ngây dại đi.

Người bịt mắt vừa mới đi được chốc lát, Canh thúc đã nghe thấy trên bờ có tiếng ồn ào truyền lại, không lâu sau lại có ánh đuốc sáng rực lên.

“Ở phía trước, chính là chiếc thuyền lớn đó!” Có tiếng người nói.

Bạch Ngọc Lan nghe vậy lòng không khỏi có chút khẩn trương, Canh thúc nói nhỏ: “Là quan binh tới!”

Bạch Ngọc Lan thở dài nhẹ nhõm, người bịt mắt quả nhiên không nói dối, ông ấy thật sự đã cho người đi thông báo với quan phủ. Lúc này nàng mới thấy yên tâm, bởi vì quan phủ Nam Dương tuyệt đối không dám làm khó dễ Hồ Dương thế gia của nàng.

“Canh thúc, việc này giao cho thúc, ta phải vào trong khoang thuyền.” Bạch Ngọc Lan không muốn quan binh thấy mặt, liền xoay người đi vào khoang thuyền, nhưng lập tức khựng lại, kinh ngạc nói: “Là gã!”

“Chính là tiểu tử hôm nay chúng ta đã cứu!” Tỳ nữ Tiểu Tình cũng nhận ra người dẫn đường cho quan binh tới chính là Lâm Miếu.

Bạch Ngọc Lan chỉ biết sững sốt, nàng vội xoay người đi vào khoang thuyền. Lúc này công lực tuy chưa khôi phục, nhưng tác dụng của Nhuyễn cốt tán đã hết, nên không làm ảnh hưởng tới hoạt động bình thường của nàng.

Canh thúc cũng phát hiện ra người dẫn quan binh đến quả nhiên là Lâm Miếu, lão không khỏi thấy hơi ngạc nhiên.

“Canh thúc, mọi người không việc gì chứ?” Lâm Miếu nhanh chóng tới bên bờ sông, vừa thấy Canh thúc trên boong tàu đã vội cất tiếng hỏi.

Canh thúc ngăn người, rồi cười đáp: “Đa tạ tiểu huynh đệ quan tâm, bây giờ không có chuyện gì rồi.

“Phía trước có phải là thuyền của Hồ Dương thế gia đó không?” Người cầm đầu đám quan binh cung kính hỏi.

Canh thúc quay người ra sau đưa mắt cho một gia đình, lập tức sai người lấy ván dài bắc thành một cây cầu ngăn để lên bờ.

“Thật khổ cho các vị quan gia, đây chính là thuyền của Hồ Dương thế gia, nửa đêm làm phiền tới các vị, lão hủ cảm kích vô cùng, xin mời lên thuyền nói chuyện được chăng?” Canh thúc khách sáo nói.

“Không sao, không sao!” Gã đội trưởng quan binh cũng không khách sáo, dẫn hơn mười người cùng Lâm Miêu lên thuyền lớn, những người còn lại ở trên bờ đợi.

“Mang rượu mời các quan gia!” Canh thúc sáng khoái ra lệnh.

“Ông lão không nên khách sáo, không biết ở đây đã xảy ra việc gì? Có cần dùng tới quan binh địa phương chúng tôi không?” Người đội trưởng có vẻ ân cần hỏi.

“Chỉ là một đám cướp vặt thôi, đã bị chúng tôi đánh tháo chạy cả, ở đây có vài thi thể chúng đã bỏ lại.” Canh thúc vừa nói xong, một gia đình đã vào đầu khoang thuyền, bưng ra một chiếc hộp gỗ, đặt vào tay Canh thúc.

Canh thúc mở hộp gỗ, các quan binh chỉ thấy sáng rực lên, trong hộp toàn là bạc.

“Chỗ này có năm mươi lượng bạc ròng, của ít lòng nhiều, đêm nay đã làm phiền tới các vị quan gia, có chút tấm lòng xin các huynh đệ cầm lấy để mua rượu uống!” Canh thúc thản nhiên nói.

Mắt người đội trưởng sáng rực, hai tay cầm lấy bạc, không biết phải nói làm sao cho tốt.

“Thật ngại quá, bọn ta không bỏ công sức gì mà hưởng lộc!” Người đội trưởng cầm bạc trên tay, miệng nói vài lời khách sáo.

“Hà, quan gia sao nói như thế? Đêm khuya khoắt như vậy, ở nhà nghỉ ngơi không phải thoải mái hơn sao? Vậy mà các vị lại không ngại gian khổ tới đây, cái này các vị phải nhận, vì còn phải nhờ các vị xử lý giùm mấy cái thầy ma này. Bọn cướp chính là sơn tặc đến từ núi Phục Ngưu, nhưng cũng không cần phải truy cứu nhiều, không biết quan gia có hiểu không?” Canh thúc nói.

“Tiểu nhân biết, xin ông lão yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ giải quyết ổn thỏa,” gã đội trưởng nói.

“Canh thúc, rượu đã chuẩn bị xong,” một gia đình nói.

“Tốt! Quan gia, mời các vị huynh đệ cùng nhau uống mỗi người một chén rượu.” Canh thúc khách khí mời mọc.

Đám quan binh ai nấy đều vui vẻ. Nếu lúc này Canh thúc có kêu bọn họ đi giết người, chắc bọn họ cũng sẽ không chau mày. Người của Hồ Dương thế

gia lại khách sáo như vậy quả thật khiến bọn họ được sung ái mà đâm lo.

“Tiểu huynh đệ, chúng ta lại gặp nhau nữa rồi, thiên hạ quả thật nhỏ bé!”

Canh thúc vỗ vai Lâm Miếu, cười nói.

“Cái này gọi là may mắn gặp dịp, hay có thể nói là duyên phận,” Lâm Miếu cũng thản nhiên nói.

“Huynh đệ, lần này người cũng lập được đại công,” một quan binh vui vẻ vỗ vai Lâm Miếu nói.

Tất nhiên Lâm Miếu biết, nếu không nhờ mình, làm sao đám quan binh này kiếm được một món bạc hời như thế, nhưng y không màng đến, chỉ thản nhiên cười.

“Tiểu huynh đệ xin dừng bước!” Canh thúc thấy Lâm Miếu muốn theo đám quan binh đã ăn uống no say xuống thuyền, không kìm được bèn kêu lên.

Lâm Miếu dừng bước, quay người lại, cung kính hỏi: “Canh thúc có chuyện gì dạy bảo?”

“Còn chưa thỉnh giáo tôn tính đại danh của tiểu huynh đệ?” Canh thúc chậm rãi bước tới, thản nhiên hỏi.

“Tiểu nhân tên Lương Miếu!” Lâm Miếu thăm nhủ: “Lệnh truy nã của Uyển Thành chỉ sợ đã truyền tới Nam Dương, mình không thể cho người khác biết tên thật được, đành phải nói dối một lần nữa.”

“Không biết người nhà tiểu huynh đệ còn không?” Canh thúc lại hỏi.

“Cha mẹ tiểu nhân đã mất sớm, bây giờ chỉ cô cút một mình,” Lâm Miếu thản nhiên đáp.

“Ồ, sau này tiểu huynh đệ có tính toán gì không?” Canh thúc lại hỏi.

Lâm Miếu bất giác cười khổ, nhủ thầm: “Ta có gì để mà tính toán? Tâm Nghi đã chết, bọn lão Bao cũng không biết đi về phương nào, ngày nay ta đã cô cút một mình, Uyển Thành không thể quay về, còn ở nơi Nam Dương này cũng không nhất định phải dừng chân, ta còn có thể đi đâu bây giờ?” Nghĩ đến đây, Lâm Miếu không ngăn được tiếng thở dài, chẳng nói được câu nào.

“Tiểu huynh đệ sao lại thở dài?”

Lâm Miếu không hiểu vì sao Canh thúc lại truy hỏi mình đến cùng, không ngăn được lòng bèn đáp: “Tiểu nhân cũng không biết sau này sẽ phải đi về

đâu, tuy hôm qua có một chút gia sản, nhưng đã bị sóng to gió lớn cuốn đi rồi, bây giờ chẳng còn gì, cũng không biết phải làm gì nữa.”

Đám gia đình Bạch gia nghe Lâm Miểu nói vậy đều lấy làm thương hại, cũng có một chút đồng tình với y. Ban ngày tiểu tử này có hành động ngoan cường nhảy xuống nước vượt sông vào bờ, đã Lưu lại trong bọn họ một ấn tượng sâu sắc. Bây giờ y lại nhiệt tình dẫn quan binh tới đây giải cứu, làm cho ấn tượng tốt của bọn họ về người thiếu niên này càng tăng thêm.

“Nghe tiểu huynh đệ nói, ta biết người không phải dân thô lỗ sơn dã. Nếu tiểu huynh đệ không ghét bỏ, có thể ở lại đây giúp lão phu một ít công việc lật vật, không biết ý của tiểu huynh đệ thế nào?” Canh thúc đột nhiên hỏi.

Lâm Miểu ngậy người ra, cũng hơi động lòng. Thứ nhất, Lâm Miểu nghĩ đến con đường tương lai đầy nguy hiểm trước mắt, nếu không luyện tập võ công cho tốt, chỉ sợ sẽ gặp hiểm nguy trùng trùng. Trước mắt, nếu có chỗ nào ổn định để y có thể an tâm luyện tập võ công của Lang Tà Quỷ Tẩu cho thật tốt, sau này sẽ không sợ giang hồ hiểm ác nữa. Thứ hai, nếu ở lại Bạch gia, có thể tránh được sóng gió trước mắt, nói không chừng còn có thể liên lạc với lão Bao và Tiểu Dao Lục. Hơn nữa, Bạch tiểu thư lại đẹp như tiên nữ, y không thể nào kháng cự nổi sức thu hút của nàng, nghĩ thế y lại càng thêm xiêu lòng.

“Thế nhưng... tiểu nhân không biết mình làm được gì,” Lâm Miểu tỏ vẻ bối rối nói.

“Mọi sự đều là từ cái không mà có, không biết thì có thể học, người còn nhỏ tuổi, lẽ nào lại sợ không có thời gian để học hỏi? Chỉ cần người gặt đầu, từ đây về sau người sẽ là một thành viên của Hồ Dương thế gia!” Canh thúc ôn hòa nói.

“Vậy tiểu nhân xin cảm tạ Canh thúc đã để mắt tới, Lương Miểu tôi dù sao cũng côi cút một mình, với ơn tri ngộ của Canh thúc, tôi nguyện sẽ hết sức mình vì Bạch gia!” Lâm Miểu quỳ một gối xuống, thành khẩn nói.

“Tốt! Không cần làm thế, chỉ cần người siêng năng làm việc, Bạch gia sẽ không bạc đãi người đâu!” Canh thúc vội đỡ Lâm Miểu dậy, hân hoan nói.

“Từ nay về sau, y sẽ là đồng bạn với các người, các người phải đối đãi với y như người một nhà, giống như anh em thân thích, có biết không?” Canh

thúc vỗ vai Lâm Miếu, quay lại lớn tiếng nói với đám gia đình của Bạch phủ đang đứng chung quanh.

“Huynh đệ, có gì không hiểu thì cứ hỏi ta, ta tên là Bạch Lương!” Một gã hán tử tráng kiện chạy lại, ôm lấy vai Lâm Miếu, nhiệt tình nói.

“Ta tên Bạch Phó, về đến Hồ Dương ta sẽ mời người đi uống rượu. Huynh đệ, hôm nay từ lượng người không tề đâu,” một người khác đi lại cười nói. Ngay sau đó, Lâm Miếu và một hai chục gia đình Bạch phủ trên boong thuyền cùng nhau hỏi han làm quen. Những người này thực sự rất khách sáo, làm Lâm Miếu có cảm giác trước lạ sau quen, bởi vì mọi người ở đây đều thật lòng muốn đối đãi y như người một nhà. Lâm Miếu cũng đã làm quen với mấy người đặc biệt hào phóng trong đám đó như bọn Bạch Lương, Bạch Phó, Điền Dũng, Phương Mộc, Bạch Thuật, Tiểu Viêm. Mấy người này đối với Lâm Miếu đặc biệt thân thiết, làm cho y có cảm giác như trở về đường Thiên Hòa.

Canh thúc từ trong khoang thuyền trở ra, thấy Lâm Miếu và các gia đình Bạch phủ đang họp nhau lại thành đám để trò chuyện, khiến ông không khỏi bật cười.

Thực ra cùng với các gia đình trên thuyền trò chuyện chính là sở trường của Lâm Miếu. Y lớn lên ở đường Thiên Hòa, qua lại với đám du côn, suốt ngày kết bè lập đảng đánh nhau, do đó y rất nhanh chóng tạo nên mối quan hệ mật thiết với đám người này.

“Được rồi, bây giờ người hãy theo ta đi gặp tiểu thư,” Canh thúc thản nhiên nói.

Tim Lâm Miếu đập loạn lên, lòng không ngăn được cảm giác thấp thỏm.

Bạch Ngọc Lan ngồi sau bức màn mỏng, không thể nhìn thấy dung nhan nàng, Lâm Miếu cảm thấy hơi thất vọng.

“Lương Miếu xin ra mắt tiểu thư!” Lâm Miếu sửa giọng cho hơi khác đi, cung kính hành lễ.

“Người tên là Lương Miếu?” Bạch Ngọc Lan hỏi hơi lạnh lùng, nhưng cũng không phải là bất lịch sự.

Trong lòng Lâm Miếu hơi khó chịu, nhưng y đã hiểu. Ngay sau khi y đồng ý với Canh thúc là sẽ ở lại trên thuyền, có nghĩa là y đã trở thành đầy tớ của

Bạch Ngọc Lan, do đó, nếu có bất cứ sự nóng nảy hay bất mãn nào cũng đều phải kìm nén lại, đành gật đầu nói: “Đúng ạ!”

“Ngồi đi!” Bạch Ngọc Lan thản nhiên nói.

Lâm Miếu cảm thấy có mùi vị như Bạch Ngọc Lan đang thẩm tra phạm nhân. Lâm Miếu cùng Canh thúc ngồi xuống, hai người tỳ nữ im lặng đứng bên cạnh Bạch Ngọc Lan cũng không thèm để ý tới Lâm Miếu, hoặc là từ đầu tới cuối, bọn họ đối với Lâm Miếu không có chút thiện cảm gì.

“Canh thúc nói người ăn nói thanh tao nho nhã, vậy trước đây người đã từng đọc qua những sách nào?” Bạch Ngọc Lan vẫn thản nhiên hỏi.

“Có đọc qua đôi chút, vợ được sách nào thì đọc sách đó, nói đến tài ăn nói chỉ sợ làm trò cười trước mặt tiểu thư thôi.” Lâm Miếu nhủ thầm: “Ta cũng không ham muốn gì cuộc sống ở Bạch gia cô, cô muốn giữ ta thì giữ, không giữ thì ta đi, ta không cần phải ăn nói nhỏ nhẹ với cô.”

Hai người tỳ nữ nghe Lâm Miếu nói thế, mắt cả hai đều sáng rực lên.

Trên gương mặt Canh thúc thoáng vẻ vui mừng vừa ý, tựa như rất hài lòng với biểu hiện vừa rồi của Lâm Miếu.

“À, ta cảm thấy người hình như không phải hạng người đánh cá để mưu sinh?” Bạch Ngọc Lan lại hỏi.

“Tôi cũng cảm thấy mình không thuộc số kiếp đó, nhưng sự thực là như vậy! Không biết tiểu thư cho rằng tôi nên làm việc gì?” Lâm Miếu trút hết gánh nặng trong lòng mình ra, lời nói cũng không cần giữ ý tứ.

Canh thúc thấy ngạc nhiên, lời nói của Lâm Miếu có bao hàm một chút tự phụ ngạo mạn, đây không phải là lời nói của kẻ đầy tớ.

Bạch Ngọc Lan cũng hơi ngạc nhiên, rõ ràng đã bị Lâm Miếu hỏi vặn lại; nàng cảm thấy tên đầy tớ này có chút thú vị, vì từ trước tới nay chưa có một tên đầy tớ nào dám ăn nói với nàng như thế.

Hai người tỳ nữ suýt nữa thì bật cười, câu trả lời của Lâm Miếu quả thực có chút thú vị, phong thái tự phụ biểu hiện rất đặc biệt.

Lâm Miếu không thèm tránh ánh mắt của Bạch Ngọc Lan, ngược lại, chính nàng phải tránh ánh mắt của Lâm Miếu. Bạch Ngọc Lan cảm thấy ánh mắt của Miếu có phần nào giống người bịt mặt thần bí, có một chút ngạo mạn pha lẫn sự hoang dã bên trong.

“Ta thấy người hoàn toàn có thể làm việc tốt hơn việc đó.” Bạch Ngọc Lan cũng không biết phải trả lời ra sao.

“Tôi không biết có việc gì tốt hơn việc đánh cá, hoặc là biết nhưng chỉ không muốn nghĩ tới thôi.” Lâm Miểu cũng không biết phải nói làm sao.

“Vì sao không dám nghĩ tới?” Tiểu Tình cũng có vẻ hứng thú với Lâm Miểu, bất giác cô chen miệng vào hỏi.

Lâm Miểu quay đầu nhìn Tiểu Tình, than thở: “Mắt nhìn bốn phương bất an, dân tình không thể sống được, quốc gia không có ngày nào yên, dân thì bị kìm kẹp, không thể canh tác, lao dịch phiền hà, chính sách hà khắc thị uy, xâm phạm dân đen; người giàu không thể bảo vệ lấy mình, người nghèo không tồn tại được, trong thiên hạ còn việc gì tốt để làm chứ? Do đó tôi không dám nghĩ, cũng không có ý định nghĩ. Nghề đánh cá mưu sinh, chỉ cần một lưới một thuyền thì không sợ chết đói. Tôi đơn độc một mình, một người ăn no cả nhà không đói, lẽ nào đã có cuộc sống an nhàn như vậy mà còn hốt hoảng lo lắng đi tìm cuộc sống khác ư?”

Canh thúc bất giác gật đầu tán thành, Bạch Ngọc Lan cũng khó lòng phản bác, nàng nói: “Ta thấy Canh thúc quả nhiên nói không sai, một nhân tài như người mà đi đánh cá thì đúng là đáng tiếc quá.”

“Cảm ơn tiểu thư đã để mắt tới!” Lâm Miểu như thế rất cảm kích nói.

“Người làm sao biết có người đến đối phó với chúng ta?” Bạch Ngọc Lan lại hỏi.

“Là một người bịt mắt nói, ông ấy muốn tôi đi báo quan, tôi nghĩ cũng nên làm như thế, do đó đã đi kiểm vài quan binh dẫn lại đây.” Lâm Miểu nghiêm trang đáp.

“Người biết người bịt mắt là ai không?” Bạch Ngọc Lan lại hỏi.

“Tôi không biết và cũng không kịp hỏi, nếu có hỏi chắc ông ấy cũng không chịu nói, bằng không ông ấy đâu cần bịt mắt làm gì!” Lâm Miểu thản nhiên đáp.

“Vì sao người biết ông ấy không lừa người?” Bạch Ngọc Lan lại hỏi.

Lâm Miểu thầm buồn bực trong lòng, Bạch Ngọc Lan vẫn có vẻ không tin tưởng y cho lắm, do đó mới hỏi mãi không ngừng như vậy. Lâm Miểu

không khỏi thấy buồn cười, nói: “Tôi không cảm thấy ông ấy có gì phải lừa dối tôi, hơn nữa lúc đó tôi cũng không nghĩ ngợi nhiều.”

Ngừng một chút, Lâm Miểu lại nói: “Tôi không biết tiểu thư hỏi những câu này rốt cuộc vì nguyên nhân gì, nhưng tôi cho rằng nếu tiểu thư cảm thấy bản thân tôi có vấn đề, tiểu thư có thể không dùng kẻ xa lạ này. Nếu vì nhất thời do dự mà phải lo lắng về sau thì thực là không đáng.”

Canh thúc và Bạch Ngọc Lan đều kinh ngạc, cả hai tỳ nữ cũng nhìn nhau thất sắc, bọn họ thế nào cũng không ngờ Lâm Miểu lại có thể trực tiếp đặt vấn đề như thế. Điều này khiến cho Bạch Ngọc Lan thoáng chút không vui, nhưng lời của Lâm Miểu lại không sai chỗ nào. Quả thật là đối với thân phận của Lâm Miểu, nàng có chút hoài nghi, bởi vì sự việc đêm nay đúng là có nội gian, bọn họ suýt nữa bị kẻ địch tiêu diệt hoàn toàn, làm cho nàng đối với Lâm Miểu không thể không cẩn thận một chút.

“Cảm ơn Canh thúc đã để mắt tới tôi, nhưng tôi nghĩ cũng không nên làm khó dễ tiểu thư và các vị nữa, hôm nay xin tạm biệt ở đây, ngày mai nếu có duyên ắt hẳn sẽ gặp lại!” Lâm Miểu không đợi Bạch Ngọc Lan nói tiếp, vội đứng lên hướng về phía Canh thúc, ôm quyền từ biệt, nói xong cũng mặc kệ mọi người phản ứng thế nào, liền quay người đi ra hành lang cạnh khoang thuyền.

“Xin dừng bước!” Lâm Miểu vừa vén màn cửa thì Bạch Ngọc Lan gọi.

Lâm Miểu không khỏi chần chừ một lát, buông màn cửa, nhưng không xoay người lại, thản nhiên hỏi: “Tiểu thư còn gì dạy bảo?”

“Vừa rồi là Ngọc Lan không tốt, nếu có chỗ đắc tội, xin được bỏ quá cho. Bởi vì đêm nay có một số việc phát sinh, khiến cho ta đâm ra hoài nghi nhiều. Nếu người không tính toán Ngọc Lan vừa rồi có những lời sai quấy, xin mời ở lại được không?” Bạch Ngọc Lan đứng dậy, giọng nói đã trở nên vô cùng dịu dàng.

Lâm Miểu trong lòng rung động, thật không ngờ Bạch Ngọc Lan đường đường là một đại tiểu thư, mà lại nhận lỗi với một gã vô danh tiểu tốt hay đây tở như y, việc này làm y rất bất ngờ, nhất thời không biết phải ăn nói làm sao.

Canh thúc đặt tay lên vai Lâm Miếu, ôn hòa nói: “Từ nay đây sẽ là nhà của người, còn không mau cảm tạ tiểu thư?”

Lâm Miếu biết Canh thúc muốn hòa giải sự khó xử giữa y và Bạch Ngọc Lan, cũng là để cho hai người có lối thoát. Lâm Miếu lập tức biết điều, xoay người lại, hướng về phía Bạch Ngọc Lan ở sau bức màn, hành lễ, đoạn nói: “Lương Miếu cảm tạ ân đức tiểu thư đã thu nhận.”

“Tốt lắm, để Canh thúc sắp đặt cho người làm, hy vọng người sẽ làm việc tốt.” Giọng Bạch Ngọc Lan trở nên cực kỳ ôn hòa nói.

Lâm Miếu thở dài nhẹ nhõm, cuối cùng cũng đã qua được cửa ải của cô tiểu thư khó đối phó này. Chỉ có điều, đối với dũng khí dám nhận sai lầm của Bạch Ngọc Lan, Lâm Miếu cũng sinh lòng bội phục, thầm nghĩ: “Xem ra vị tiểu thư này không giống người bình thường.”

Đối với các gia đình Bạch phủ trên thuyền mà nói, khi được biết Lâm Miếu đã thông qua cuộc sát hạch của tiểu thư Bạch Ngọc Lan thì ai nấy đều rất đổi vui mừng, nhất là Bạch Lương và Bạch Phó. Đêm hôm đó, bọn họ rủ Lâm Miếu cùng ngủ chung, cả bọn trò chuyện với nhau suốt đêm.

Qua ngày thứ hai, dưới sự chỉ dạy của Bạch Lương, Lâm Miếu đã dần dần quen thuộc với tất cả mọi công việc trên thuyền, kể cả công dụng của rất nhiều đồ vật, Bạch Lương đều giảng dạy rất tận tình. Xem ra Bạch Lương thật sự đã xem Lâm Miếu là người anh em tốt của mình.

Lâm Miếu đặc biệt nhớ rất nhanh, các loại thao tác chỉ cần nói qua một lần là lập tức nhớ ngay, tốc độ thuần thục của Miếu làm cho Bạch Lương cũng cảm thấy kinh ngạc.

Ngày nọ, Canh thúc không bố trí cho Lâm Miếu làm công việc gì, thuyền đi được một ngày thì đã tới địa phận của Hồ Dương. Ngay sau đó mọi người đều muốn rời thuyền lên bờ, và lại đã có người của Bạch phủ đến đó trước để tiếp đón, thuyền lớn được giao cho người quản lý bến thuyền chăm sóc, không cần Lâm Miếu phải bận tâm nữa.

Trong ngày đó, Lâm Miếu còn được kể cho nghe rất nhiều chuyện của Hồ Dương thế gia, biết Bạch Ngọc Lan có năm vị thúc thúc, một vị bá phụ, phụ thân nàng có mười anh chị em, trong đó phụ thân nàng là Bạch Thiện Lâm đứng hàng thứ ba, ở trên còn có một ca ca và hai tỷ tỷ. Nhưng vì huynh

trưởng của Bạch Thiện Lâm đã chết bệnh trước đó mấy năm, nên toàn bộ Bạch gia đều do ông chủ trì quản lý.

Ông nội của Bạch Ngọc Lan vẫn còn, cụ nội cũng còn, nhưng mấy người đó chỉ chuyên tâm việc tu hành, nên toàn bộ công việc lớn bé trong gia tộc đều do Bạch Thiện Lâm và năm người em quản lý. Ngoài ra còn có những người trong cùng một chi của gia tộc, khiến Bạch gia trở thành một gia tộc to lớn. Bạch Ngọc Lan vừa bước xuống thuyền lớn đã có xe ngựa tới tiếp đón ngay, còn các gia đình đều cưỡi ngựa đi theo về thành Hồ Dương, cũng có chút khí thế.

Thái thú Dục Dương Chúc Chính tâm trạng đặc biệt không vui. Uyển Thành thất thủ, hãn sao lại không biết? Thế nhưng hãn đành chịu bất lực, vì không có hổ phù[4] trong triều, căn bản không thể dẫn binh đi đánh Uyển Thành, sự thực là Uyển Thành có tường cao kiên cố bảo vệ, muốn từ ngoài đánh vào, nào phải việc dễ dàng? Do đó, hãn chỉ có thể cố thủ ở Dục Dương, cố gắng giữ Dục Dương cho khỏi bị mất.

“Uyển Thành cấp báo!” Chúc Chính đang trầm tư thì thân vệ gấp rút bước vào, khẽ bẩm báo.

“Nói nhanh!” Tâm thần Chúc Chính chấn động, tuy Lưu Tú đã khống chế được Uyển Thành, nhưng lực lượng triều đình còn lại của Uyển Thành há có thể dễ dàng bị tiêu diệt sao? Bên cạnh Lưu Tú cũng có người của hãn cài vào, đương nhiên quan hệ của những người này với thế lực của Lưu Tú tuy không được chặt chẽ cho lắm, nhưng việc thăm dò một ít tin tức trong Uyển Thành thì không phải là việc khó khăn.

“Thúc phụ của Lưu Tú là Lưu Lương bệnh tình nguy kịch, rất có thể Lưu Tú sẽ ngấm ngầm quay về Thung Lăng để thăm người thân!” Thân vệ mở mẫu giấy lấy ra từ bồ câu đưa thư, đọc lên.

“Bệnh tình Lưu Lương nguy kịch, Lưu Tú sẽ quay về Thung Lăng ư?” Cặp mắt Chúc Chính chột lóe sáng, hãn đương nhiên biết Lưu Tú từ thuở nhỏ đã mất cha, nhờ có thúc phụ là Lưu Lương nuôi dưỡng. Lưu Lương cho Lưu Tú đọc sách và gửi lên Trường An ăn học, do đó Lưu Tú xem Lưu Lương như cha mình. Nếu quả thật Lưu Lương lâm trọng bệnh, Lưu Tú lẽ nào lại không quay về Thung Lăng?

“Lập tức Lưu ý các ngã đường xuôi nam về Thung Lãng, các thuyền bè qua lại đều phải kiểm tra thật kỹ, không được có bất cứ sơ sót nào!” Chúc Chính trầm giọng nói, dường như trong ánh mắt hắt thấp thoáng một tia hy vọng. Tuy Chúc Chính không có cách nào dẫn binh công phá Uyển Thành, nhưng nếu có khả năng bắt được Lưu Tú, cũng chẳng khác nào làm tan rã lực lượng nghĩa quân ở Uyển Thành, ít ra thì cũng là một đòn công kích mạnh mẽ vào tâm lý của nghĩa quân. Nhưng Chúc Chính dĩ nhiên biết Lưu Tú đâu phải là loại dễ đối phó. Đồng thời, hẳn sao có khả năng nắm chắc được hành tung cụ thể của Lưu Tú?

Bạch phủ ở Hồ Dương tuy không phải vô cùng rộng lớn nhưng phong thái mười phần tráng lệ; thực ra phủ đệ chính của Bạch gia không phải ở trong thành Hồ Dương, mà ở thôn Đường Tử cách thành Hồ Dương hai mươi dặm, ở nơi đó mới chính là chỗ cư trú của Bạch gia trong một trang viên rộng lớn.

Bạch phủ ở trong thành chỉ là cứ điểm để nối liền và liên lạc giữa các tuyến buôn bán với nhau, đó cũng là nơi cư trú của một vài nhân vật trọng yếu, còn thôn Đường Tử là nơi ở của cụ nội và ông nội Bạch Ngọc Lan, nơi đó mới là chỗ quan trọng nhất của Bạch gia.

Bạch Thiện Lâm chính là chủ nhân của Bạch phủ trong thành, ông chưa tới lúc phải tu thân dưỡng tính, cho nên đóng đô trong thành luôn, chỉ những ngày đặc biệt mới về thôn Đường Tử để vấn an cha ông.

Năm vị thúc thúc của Bạch Ngọc Lan được phái đi các địa phương khác để chủ trì công việc buôn bán, bọn họ không có mặt ở Hồ Dương.

Lâm Miếu trong đoàn người hộ tống Bạch Ngọc Lan đi thẳng về dinh Bạch phủ, quan binh canh giữ cổng thành căn bản không dám làm khó dễ, vừa thấy đoàn người của Canh thúc đi vào thành là vội cúi đầu thi lễ.

Thung Lãng có binh biến, Hồ Dương không ít thì nhiều cũng bị ảnh hưởng, có người lo lắng Lưu Dàn có thể sẽ phái binh tới chiếm Hồ Dương.

Quân thủ thành Hồ Dương không nhiều, nhưng nếu chỉ để thủ thành thì không phải là vấn đề lớn.

Đương nhiên, còn một khả năng khác là do Lưu Dàn mới chiếm được Thung Lăng cần có thời gian để chinh đốn lại quân ngũ, nhất thời không thể tấn công Hồ Dương ngay được.

Bầu không khí ở Hồ Dương vô cùng khẩn trương, về điểm này ai cũng cảm nhận được. Tuy nhiên trăm họ lại không lo lắng nhiều, vì trong những ngày tháng khốn khổ không chịu nổi này, họ chỉ hy vọng nghĩa quân của Lưu Dàn nhanh chóng đến giải thoát cho mình khỏi kiếp lầm than.

Lâm Miểu được sắp xếp vào đội ngũ gia đình bình thường, thế nhưng, y phát hiện ra một điều bất ngờ: gia đình của Bạch phủ thật không đơn giản. Mỗi ngày bọn họ không chỉ phụ trách an toàn cho Bạch phủ mà công việc chủ yếu chính là tiến hành tập luyện vô cùng gian khổ.

Lâm Miểu đối với loại huấn luyện này chẳng có gì bỡ ngỡ, có thể được xem như huấn luyện cơ bản trong quân đội. Như vậy có thể nói, mục đích của Bạch phủ là muốn huấn luyện các gia đình trong phủ của mình trở thành các chiến sỹ chính quy thực sự.

Mới vào Bạch phủ, Lâm Miểu liền cảm thấy nơi này tuyệt đối không đơn giản chút nào. Liên hệ tới tình hình Nam Dương gần đây đã phát sinh vô số các cuộc khởi nghĩa, Lâm Miểu mơ hồ phỏng đoán, Bạch phủ cũng không chịu làm người ngoài cuộc, chỉ cần dựa vào việc Bạch phủ âm thầm chiêu binh mãi mã thì có thể thấy khát vọng không cam chịu của họ mãnh liệt tới cỡ nào.

Lần đầu tham gia vào cuộc huấn luyện của Bạch phủ, Lâm Miểu đã biểu hiện rất khá. Dĩ nhiên, y phải giấu giếm không bộc lộ bản thân mình, nếu không sẽ làm cho nhiều người phải kinh ngạc. Trên thực tế, thể hình của Lâm Miểu trong cuộc huấn luyện quân sự loại này đã chiếm ưu thế lớn, nếu không, trong đại quân của Liêm Đan, y đã không được tuyển làm chiến sỹ trong doanh trại huấn luyện đặc biệt. Kiểu huấn luyện của Bạch phủ nếu đem so với doanh trại huấn luyện đặc biệt thì chẳng khác nào phù thủy nhỏ gặp phù thủy lớn.

Nhân vật trong Bạch phủ chủ yếu huấn luyện bọn họ là Bạch Quy, người này là đệ nhị giáo đầu của Bạch phủ.

Giáo đầu của Bạch phủ gồm có ba người, đại giáo đầu là Bạch Sung, tam giáo đầu là Liễu xương, nhưng hai người này không có mặt thường xuyên ở Hồ Dương.

Dĩ nhiên, cái gọi là giáo đầu không có nghĩa là công phu giỏi nhất trong Bạch phủ. Trong con mắt của Lâm Miểu, Bạch Quy chưa đủ tư cách của một cao thủ chân chính, nhưng đối với việc luyện binh thì y có nhiều tâm đắc, có lẽ đây là một trong những nguyên nhân chủ yếu khiến cho Bạch Quy được cất nhắc làm giáo đầu.

Đối với lời giới thiệu của Canh thúc về Lâm Miểu, Bạch Quy vẫn không xem Miểu khác hơn những người khác. Nhưng đến ngày đầu tiên huấn luyện, Lâm Miểu đã có những biểu hiện xuất sắc làm Bạch Quy cảm thấy rất hài lòng. Dựa vào điểm đó, Bạch Quy đã xem Lâm Miểu là đối tượng trọng điểm của cuộc huấn luyện.

Lúc này bốn phương loạn lạc, các gia tộc lớn lắm tiền tài thế lực đều cầu nhân tài như khát nước, đối với nhân tài vô cùng coi trọng; họ đều muốn xây dựng thành phần cốt cán cho gia tộc mình, thậm chí có nơi còn tổ chức thành một đội quân hùng mạnh để bảo vệ cho lợi ích của gia tộc.

Đan sa hay chu sa là hợp chất thiên nhiên gồm thủy ngân và Lưu huỳnh, có hạt như cát màu đỏ, dùng làm vị thuốc - ND

- *Khảo lão là cái rễ đan bằng cành liễu - ND*
- *Nhuễn cốt tán là loại thuốc bột, người ăn phải sẽ mềm cả xương cốt, không dụng võ được - ND*

- *HỒ phù là phù hiệu để điều binh thời xưa, hình con hổ, chia làm hai mảnh - ND*

Chương 10

HÀO KIẾT Lưu Tú

Đàm ứng Thủ cũng cảm thấy một cơn ớn lạnh. Lưu Tú đứng yên như vực thăm. Một loại trường khí cơ thể dùng tinh lặng mà mãnh liệt thu hút mọi thứ, lấy Lưu Tú làm trung tâm, tạo thành cơn cuồng phong. Hẳn biết, nếu Lưu Tú xuất kích, tất sẽ long trời lở đất, đến lúc đó, hẳn muốn kháng cự chỉ sợ càng khó. Do vậy, hẳn không muốn Lưu Tú tích khí tạo thế, nên liền ra tay.

“Chị Tiểu Tình có việc tìm người!” Lâm Miếu vừa rời chỗ ở không xa, còn chưa kịp thở đã nghe thấy một tiếng gọi khê từ phía sau làm y nhảy dựng lên.

Lâm Miếu xoay người lại, thì ra là tiểu tỳ Xuân Đào.

“Tiểu Tình tìm ta à?” Lâm Miếu có chút bất ngờ hỏi. Ngày đó, Tiểu Tình làm Miếu phát bực, y bèn nhảy thuyền bỏ đi, có thể về sau, tiểu tỳ đó dường như đặc biệt chú ý đến y.

“Đúng thế, người đi không?” Á Xuân Đào hỏi có vẻ khiêu khích.

“Dẫn đường đi,” Lâm Miếu ngạo nghễ đáp.

“Chị Tiểu Tình, gã đến rồi.” Tiếng gọi của Xuân Đào cắt ngang mạch suy tư của Lâm Miếu. Lâm Miếu ngẩng đầu nhìn mới giật mình phát giác là đã đến một vườn hoa lớn, trong ngôi đình tại vườn hoa này có một bóng dáng xinh xắn, cao và mảnh dẻ đang quay lưng lại phía mình.

Lâm Miếu chẳng xa lạ gì bóng dáng ấy. Người đó quay đầu lại, chính là Tiểu Tình.

Hôm nay Tiểu Tình vận một bộ váy dài màu vàng nhạt, chỉ đơn giản thoa một làn phấn mỏng, nét mặt như vui như giận, nhưng lại có một vẻ đẹp khiến Lâm Miếu cảm thấy bất ngờ.

Lâm Miếu không khỏi si ngốc ngẩn nhìn, trước đây Miếu chỉ nhìn thấy Tiểu Tình trong trang phục tỳ nữ, tuyệt không ngờ rằng nàng ta lại có mỹ lực ghê gớm như vậy. Thế nhưng lúc này Tiểu Tình thay đổi cách ăn mặc, lại lộ ra vẻ đặc biệt thanh nhã cùng thể hiện một loại khí chất cao quý. Tuy không được tuyệt mỹ như Bạch Ngọc Lan, nàng tiên không nhuộm bụi trần ấy, nhưng Tiểu Tình cũng có thể xem như vưu vật trong nhân gian.

Xuân Đào rất biết điều, lui lại rồi bỏ đi, để Lâm Miếu và Tiểu Tình đối mặt nhau trong ngôi đình.

Lần đầu tiên Lâm Miếu cảm thấy có chút bối rối mất tự nhiên. Có lẽ vì Lâm Miếu vẫn chưa quen với việc Tiểu Tình đột nhiên trang điểm ăn mặc như vậy, hoặc chỉ vì thuở đầu Tiểu Tình không đặc biệt coi trọng y.

“Không biết Tiểu Tình tỷ tỷ tìm ta có chuyện gì?” Lâm Miếu không muốn tiếp tục bối rối im lặng nữa, bèn cất tiếng hỏi.

“Hình như người rất sợ nhìn thấy ta thì phải, chẳng lẽ ta đáng sợ vậy sao?” Tiểu Tình bỗng thản nhiên cười.

Lâm Miếu không khỏi cảm thấy xấu hổ, cười cười phủ nhận: “Không có!”

“Vậy tại sao người lại căng thẳng như thế? Như thế sợ ta ăn thịt người ấy.”

Tiểu Tình thông thả từ trong đình bước ra, với một phong thái dịu dàng mà chân thành hiếm thấy, đứng đối diện với Lâm Miếu.

Trong lòng Lâm Miếu cũng thấy buồn cười, bởi vì y có chút căng thẳng thật. Với ấn tượng của Lâm Miếu, Tiểu Tình này có một bộ mặt sa sầm, một bộ dạng kiêu ngạo không ai bì nổi. Nhưng hôm nay

Lâm Miếu thấy Tiểu Tình lúc này với Tiểu Tình của vài ngày trước như là hai người hoàn toàn khác nhau. Con người Lâm Miếu thường sợ mềm mà không sợ cứng, nên nhất thời không biết phản ứng làm sao.

“Hi... hi, chỉ là tạm thời có chút không quen thôi,” Lâm Miếu cười gượng đáp.

“Không quen với cảnh vật nơi này à? Hay không quen với một Tiểu Tình không tác oai tác quái? Hay không quen với cách ăn mặc này của ta?” Tiểu Tình ngắt một đóa hồng đưa lên mũi người rồi xoay người chệnh chếch hương về phía Lâm Miếu, hỏi với vẻ như cười như không.

Lâm Miếu trầm nghĩ: “Trời ơi, khi Tiểu Tình này không xị mặt thì càng khó đối phó, thế nhưng trông nàng ta lại càng mê người!” Nhất thời Lâm Miếu thật không biết nên trả lời thế nào.

Thấy bộ dạng Lâm Miếu bối rối như vậy, Tiểu Tình không nhịn được khẽ nở nụ cười.

Lâm Miếu cũng chỉ biết ngây ngô cười bồi theo.

Một lát sau, Tiểu Tình nghiêm nghị hỏi: “Nghe nói mấy ngày nay người rất vui vẻ, phải không?”

“Làm sao người biết?” Lâm Miếu ngạc nhiên hỏi.

“Bọn họ nói cho ta biết. Nhị giáo đầu nói biểu hiện của người cực tốt, rất khả quan, mà người lại có quan hệ thân mật với bọn Bạch Lương thì dĩ nhiên không thể không vui vẻ, đúng không?” Tiểu Tình bình thản nói. Trong lúc nói chuyện, thỉnh thoảng nàng ta lại nghiêng đầu nhìn Lâm Miếu. Tuy lúc này trời đã tối nhưng ánh mắt kiều mỹ của Tiểu Tình vẫn tiếp tục khiến Lâm Miếu nhìn không nổi, trống ngực đập nhanh hơn.

“Thì ra chị Tiểu Tình luôn luôn quan tâm đến ta, thật lòng xin cảm ơn.” Lâm Miếu nói.

“Không nên gọi là chị Tiểu Tình, hai ta còn chưa rõ ai lớn hơn ai, gọi là Tình nhi được rồi,” Tiểu Tình giận dỗi nói.

Lâm Miếu lại ngẩn ngơ. Tiểu Tình nổi giận lại có điểm mê hoặc người ta rất khó nói thành lời. Lúc này Lâm Miếu đã thực sự hồ đồ, suy nghĩ: “Không phải nàng yêu ta rồi chứ, có phải là đang nói chuyện tình ái với ta không? Nếu không sao lại như thế?”

“Cung kính không bằng tuân mệnh, ta sẽ gọi người là Tình nhi,” Lâm Miếu đảo mắt, thư thái trở lại, thản nhiên nói.

“Được rồi, kỳ thực chúng ta đều là phận tôi tớ, không cần phải câu nệ lễ tiết như tiên sinh lão gia bọn họ! Dĩ nhiên cũng chỉ làm thế khi không ở trước mặt các tiên sinh lão gia thôi,” Tiểu Tình căn dặn.

Lâm Miếu vô cùng bất ngờ, suy nghĩ và sự thản nhiên trong ngữ điệu của Tiểu Tình không những khiến người ta không hề thấy bất kỳ áp lực nào, mà còn có cảm giác gần gũi, bình dị một cách đặc biệt. Nếu không phải Lâm

Miếu tự mình thấy rõ, sẽ không dám tin rằng Tiểu Tình có một mặt tính cách như vậy.

“Đừng trừng mắt nhìn ta như thế, nhìn cái gì mà nhìn, chẳng lẽ ta không thể mang mặt mũi hiền lành sao?”

Lâm Miếu không nhịn được cười, hỏi: “Người như thế cũng tính là mặt mũi hiền lành à? Người nói Canh thúc như thế thì đúng hơn.”

Tiểu Tình cũng không nhịn được cười, nhưng vẫn bình thản hỏi lại: “Người cho rằng Canh thúc hiền lành thật sao?”

“Tương đối thôi, có lẽ cũng có một chút ôn nhu văn nhã giống người nhưng không xảo quyệt như người.” Lâm Miếu cũng ung dung trở lại, nói chuyện với dạng mỹ nhân vô câu vô thúc này thật ra là một chuyện rất hay ho, nên cứ bước chậm rãi sóng vai cùng Tiểu Tình cạnh khóm hoa.

Tiểu Tình không để ý hai người chỉ cách nhau hai ba thước, cũng không biểu lộ nhiều cảm xúc trước lời nói của Lâm Miếu, chỉ đột nhiên hỏi: “Người có biết trên đời cái gì là khó đoán nhất không?”

Lâm Miếu ngăn người rồi quả quyết đáp: “Tất nhiên là lòng người!”

Tiểu Tình quay đầu liếc nhìn Lâm Miếu, rồi mới gật đầu cảm thán: “Đúng vậy, trên thế gian thứ khó đoán nhất chính là lòng người. Bởi vì đó là thứ tiềm tàng ở sâu tận bên trong cơ thể mà mắt ta không thể nhìn thấy, hơn nữa nguồn gốc chỉ dẫn nó là tư tưởng, cũng là thứ không thể trông thấy, cứ nghĩ là hiểu rõ nhưng hóa ra lại không phải.”

Tâm thần Lâm Miếu chấn động mạnh, nếu những lời này do bậc đại nho sỹ đã từng kinh qua bể dâu của cuộc đời như Canh thúc nói ra, Miếu sẽ không hề kinh ngạc. Nhưng lúc này, chúng lại do Tiểu Tình, người chỉ tầm tuổi y nói ra, làm sao không khiến tâm trạng y sửng sờ chứ?

Tiểu Tình không hề bỏ qua vẻ mặt của Lâm Miếu, nhưng vẫn nói tiếp: “Có lẽ, trời sinh con người vốn đã tồn tại hai mặt tính cách, sợ hãi sự cô độc rồi lại tạo ra sự cô độc, rõ ràng trong lòng có nỗi thống khổ nhưng vẫn cố tỏ ra tươi cười, biểu hiện thái độ như không có chuyện gì. Con người mãi mãi đấu tranh giữa chân thật và giả dối, chẳng hạn có kẻ rõ ràng làm điều xấu, lòng lang dạ sói nhưng lại có thể biểu hiện thái độ từ bi nhân nghĩa ở trên đời, người bảo đó có phải là chuyện rất đáng thương, đáng cười không?”

Tự đáy lòng Lâm Miếu đã thay đổi cách nhìn nhận về Tiểu Tình. Ít ra Lâm Miếu cũng biết nàng tiểu tỳ này không hề đơn giản, càng không giống biểu hiện hàng ngày của nàng ta.

“Đó thực sự là một chuyện rất đáng thương. Thật ra nguồn gốc của sự đáng thương là chính bản thân chúng ta, bởi vì chúng ta là con người. Chúng ta có thể lấy tâm lý và tư tưởng của mình áp đặt lên tâm lý và tư tưởng của người khác, điều đó nhất định sẽ là một tấn bi kịch. Một thế giới không phải chỉ do một người suy diễn ra, cũng không phải hai người mà do ngàn vạn cái người, ngàn vạn cái tôi mà thành... Vì thế chúng ta còn biện pháp nào để thay đổi hiện trạng này không?”

“Không còn cách nào khác,” Lâm Miếu cũng cảm khái nói.

Tiểu Tình cười chua chát, hỏi: “Người nói rất đúng, vậy sao chúng ta không thử đóng các vai khác nhau nhỉ?”

“Thế Tình nhi còn diễn vai nào khác?” Lâm Miếu cười, hờ hững hỏi.

Tiểu Tình cười duyên dáng, đáp: “Tất nhiên là nha đầu của tiểu thư.”

Lâm Miếu cũng bật cười khanh khách, vấn đề y hỏi thật ra quá đơn giản, chỉ là muốn xem Tiểu Tình trả lời thế nào thôi.

“Hoa này rất thơm phải không?” Tiểu Tình đột nhiên lái chuyện hỏi.

“Ừ.”

Tiểu Tình lấy một đóa hồng khế ngửi rồi nói: “Loại hoa này thật đặc biệt, mỗi tháng nở và tàn một lần, do đó một năm bốn mùa nó đều nở hoa, trừ chỗ nào có sương tuyết thôi!”

“Vậy à.” Lâm Miếu không quá ngạc nhiên, vì với tài lực của Bạch phủ, có một loại hoa như vậy cũng chẳng có gì lạ.

“Hôm nay có thể cùng người nói chuyện, ta cảm thấy rất vui vẻ, trước kia ta rất ít khi nói chuyện với người khác giới!” Tiểu Tình liếc Lâm Miếu một cách khác thường, bình thản nói.

Trong lòng Lâm Miếu run lên, cũng hiếm khi thấy mình hơi đỏ mặt, y hỏi: “Đó là mục đích Tình nhi tìm ta sao?”

“Có thể nói là vậy, cũng có thể nói không phải vậy, điều đó dường như không quan trọng, ít nhất ta không làm mất thời gian làm việc của người, phải không?” Tiểu Tình láu cá cười cười đáp.

Lâm Miếu gượng gạo cười, nói: “Bọn họ chỉ cho rằng ta lừa dối, đâu đâu cũng thấy người bảo không tìm được ta.”

“Nhìn bộ dạng của người kìa, ta đã nói trước với nhị giáo đầu rồi, nói rằng hoàng hôn hôm nay tiểu thư sẽ có chuyện tìm người, ông ấy sẽ không biết đâu.” Tiểu Tình cười nói.

“Ô, đó không phải là lấy việc công làm chuyện riêng sao?” Lâm Miếu cũng cảm thấy buồn cười. Sau khi cảm giác của Lâm Miếu đối với Tiểu Tình đã có sự thay đổi lớn, lại biết nàng ta rất khả ái, tự nhiên Miếu cũng bớt nhút nhát đi nhiều.

“Ôi, cứ cho là vậy đi, ta rất vui bởi vì ta hiểu bây giờ người mới thực sự coi ta như bạn bè!” Tiểu Tình ý tứ sâu xa, nhìn Lâm Miếu cười đáp.

“Chẳng lẽ trước đây người cho rằng ta coi người như kẻ địch sao?” Lâm Miếu cười khanh khách hỏi.

“Ít nhất người có dè chừng nhưng bây giờ thì không!”

Lâm Miếu bỗng chăm chú nhìn Tiểu Tình, có chút khó hiểu hỏi: “Chẳng lẽ việc ta xem người như bạn tốt rất quan trọng à?”

Tiểu Tình ngần ngại, không nghĩ Lâm Miếu lại đột nhiên hỏi vấn đề này, bối rối tránh ánh mắt của Lâm Miếu, âm thầm hít một hơi rồi thản nhiên nói: “Có lẽ thế! Trực giác cho ta biết nếu có một kẻ địch như người thì quả là bi ai, nhưng có một người bạn như người thì quả là một điều may mắn.”

“Cái gì?” Lâm Miếu kinh ngạc thốt.

“Ta là một người rất tin ở trực giác, bất kể đối phương là người tốt hay kẻ xấu, trực giác của ta đều không hề gạt ta. Cho dù hăn che đậy giỏi thế nào, đạo mạo trang nghiêm thế nào, trực giác của ta đều không nhầm!” Tiểu Tình tự tin nói.

“Thế à?” Lâm Miếu buồn cười hỏi: “Người nói vậy ta là người tốt hay kẻ xấu?”

Tiểu Tình thản nhiên liếc Lâm Miếu, hít vào một hơi đáp: “Lần đầu tiên nhìn thấy người, ta đã biết người nói dối, người nói dối Canh thúc và bọn Bạch Lương, cho nên ta không thèm khách sáo với người. Nhưng rồi người lại lập tức nhảy xuống sông mà đi, ta cũng hiểu là mình đã hơi quá đáng.”

Ngừng lại một chút, Tiểu Tình nói tiếp: “Không tưởng tượng được lại có thể gặp người lần thứ hai. Trực giác cho ta biết, người và người bịt mặt thần bí có quan hệ với nhau, về sau, người nói chuyện với Canh thúc lại không hoàn toàn thật thà. Do đó, ta bảo tiểu thư phải cẩn thận với người một chút, nhưng những gì người nói với tiểu thư vẫn là không thật thà. Có lẽ người sẽ phủ nhận, nhưng trực giác không hề lừa gạt ta, người đến Bạch phủ không phải chỉ vì mưu sinh.”

Lâm Miểu kinh sợ, toàn thân đổ mồ hôi lạnh, nhưng vẫn bình tĩnh hỏi: “Người tin tưởng trực giác của mình như vậy à?”

“Đúng vậy, từ nhỏ đến lớn, trực giác của ta chưa từng sai!” Tiểu Tình khẳng định.

Lâm Miểu tất nhiên không tin, nhin không nổi bèn hỏi: “Nếu trực giác của người cho biết lời ta nói không hoàn toàn thật thà, vậy tại sao người không bảo tiểu thư đuổi ta đi?”

“Bởi vì trực giác còn cho ta biết, hành động này của người không hề có ác ý, người không có mưu đồ gì với Bạch gia. Nhiều nhất chỉ là nương nhờ Bạch gia, ở nơi này một khoảng thời gian nào đó. Người tuyệt sẽ không cam tâm ở đây cả đời!”

“Người dám chắc như vậy à?” Lâm Miểu không khỏi dấy lên chút cảm giác cao thâm khôn lường với Tiểu Tình này, đồng thời trong lòng có phần bội phục trực giác của nàng ta.

“Đương nhiên. Thật ra tiểu thư giữ người lại là có một nguyên nhân khác,” Tiểu Tình lại nói.

“Một nguyên nhân khác?” Lâm Miểu ngạc nhiên hỏi.

“Đúng vậy, là bởi vì thái độ kiêu ngạo của người!”

“Bởi vì thái độ kiêu ngạo của ta?” Lâm Miểu càng ngạc nhiên hơn. Lâm Miểu không hiểu sao nhược điểm của mình lúc này lại biến thành ưu điểm trong mắt đối phương.

“Suy nghĩ của tiểu thư từ nhỏ đã khác người, cô ấy biết một người ngạo mạn tuyệt sẽ không làm chuyện có lỗi với nhân cách của mình, tuyệt sẽ không làm chuyện hèn hạ bỉ ổi. Kiêu ngạo, tuy là một khuyết điểm nhưng cũng là điểm cao quý của nhân cách. Người kiêu căng tất có cái gì đó để

trông cậy, người giàu có tiền, kẻ hèn có chí, đều là những thứ có thể dựa vào, cho nên, người kiêu ngạo ở trên đời đều không thể chịu mình bị coi thường. Thế nhưng người kiêu ngạo mà không ngang ngược lại càng quý, vì vậy tiểu thư mới bằng lòng Lưu người lại!” Tiểu Tình thong thả nói.

Lâm Miếu không khỏi ngậy ra, không thể ngờ Tiểu Tình chỉ từ chữ “kiêu” mà nói được cả một hồi đạo lý như vậy, khiến y cảm thấy vô cùng bội phục, đồng thời y cũng nhận ra Tiểu Tình thực sự vô cùng thông tuệ. Một nữ Lưu mà có thể có trình độ như thế quả là hiếm thấy.

Lâm Miếu chăm chú nhìn Tiểu Tình, hồi lâu mới nói một cách cổ quái: “Ta thật không còn lời nào để nói, người đúng là nhà tiên tri!”

Tiểu Tình phì cười rồi lại không nhịn được cười tiếp, nàng nói: “Con người người ấy à, có lúc giống như kẻ ngu si, có lúc lại tinh khôn đến mức làm người ta đoán không ra!”

“Nhưng người lợi hại hơn nữa cũng không tránh được trực giác của người, chẳng lẽ không phải vậy sao?” Lâm Miếu nhún vai cười, hỏi lại.

“Người tin không?” Tiểu Tình hỏi, nét mặt như cười như không.

“Ta cũng không biết có nên tin hay không. Kỳ thực ta không cần để ý điều này làm gì, ít nhất người cũng cho rằng ta không có ác ý, cũng không nảy sinh ác ý với ta, phải vậy không?” Lâm Miếu hỏi lại.

“Vậy người thừa nhận những lời người nói lúc trước là không hoàn toàn chân thực à?” Tiểu Tình đột nhiên hỏi.

“Ta chưa hề nói thế!” Lâm Miếu ngậy thơ đáp.

“Không nên căng thẳng mà thành ra bộ dạng như vậy.” Tiểu Tình mỉm cười, rồi lại nghiêm túc hỏi: “Người thấy con người Canh thúc thế nào?”

Lâm Miếu ngạc nhiên, không rõ nàng ta có ý gì.

“Lời ngay nói thật đi.”

“Ta thấy ông ấy rất tốt!” Lâm Miếu có chút kỳ quái đáp.

“Thật không?” Tiểu Tình hờ hững hỏi.

“Chẳng lẽ...”

“Được rồi, không nói chuyện này nữa, hôm nay dừng ở đây thôi. Nếu sau này có chuyện gì tâm sự, có thể tìm người nói chuyện không?” Tiểu Tình đột nhiên ngắt lời Lâm Miếu.

Trong lòng Lâm Miểu dấy lên một tia nghi vấn, nói: “Đương nhiên là có thể, ta cầu còn không được mà!”

“Chỉ mong người nói thế nào thì nghĩ thế nấy thôi!” Tiểu Tình cười nói.

“về điểm này, trực giác của người chẳng lẽ không cho người biết sao?” Lâm Miểu cười hỏi lại.

Tiểu Tình lườm Lâm Miểu, hai người không nhin được lại bật cười.

Dục Thủy, đoạn Dục Dương đã bị quan phủ phong tỏa toàn bộ. Thuyền bè qua lại đều bị kiểm tra nghiêm ngặt. Ngư thuyền không được phép hạ thủy, thương thuyền không thể đi qua, dường như tất cả thuyền bè từ Uyển Thành xuống phía nam đều bị tra xét. Trên thượng du Dục Thủy là Uyển Thành và Cức Dương, nhưng đại đa số thuyền bè đều từ Uyển Thành đi ra, thành thử đều phải chịu cái họa như cá trong chậu.

Lưu Tú không hề đi đường thủy. Làm sao Lưu Tú không biết trên đường thủy tuyệt nhiên khó có chỗ lẩn tránh? Mà thái thú Dục Dương sao có thể không sắp đặt phòng vệ trên đường thủy cơ chứ!

Uyển Thành xảy ra chuyện, nhất định Dục Dương sẽ toàn lực canh phòng, Chúc Chính tất nhiên lo lắng Dục Dương sẽ nổi gót Uyển Thành.

Trên các nẻo đường và trạm gác đều có dán cáo thị truy nã Lưu Tú. Tiền thưởng đã lên đến một vạn lạng bạc, nếu là sỹ tốt có thể được thăng ba cấp, là dân thường thì có thể làm quan. Phần thưởng như thế không thể nói là không cao, thực sự có chút cảm dỗ; không những thế, bất cứ thông tin xác thực nào về hành tung của Lưu Tú cũng được thưởng năm trăm lạng bạc.

Có trọng thưởng thì tất có người tham. Tin tức này Lưu Tú cũng biết, cho nên lần này y quay lại Thung Lăng chính là bí mật hành sự, ngay cả trong nghĩa quân Uyển Thành cũng rất ít người biết. Tất nhiên, Lưu Tú hành động như thế cũng là muốn ổn định lòng quân.

Thúc phụ Lưu Lương bệnh nặng, mà Lưu Tú trước nay vẫn được xem như con cái trong nhà, làm sao y có thể không về thăm? Đồng thời, Lưu Tú quay lại Thung Lăng còn vì chuyện phát cờ nổi dậy ở đó.

Huynh trưởng Lưu Dần khởi sự ở Thung Lăng, bọn họ tất phải hợp binh một chỗ mới là kế lâu dài. Nếu cứ mạnh ai nấy làm, chỉ sợ kết quả sẽ bị quan binh đập tan từng cánh quân mà thôi.

Ngoài Dục Dương ra, ải Ngõa Điểm chính là thông đạo duy nhất để từ Uyển Thành đi xuống phía nam. Trừ phi muốn trèo núi vượt đèo đi đường vòng, nếu không, tất phải qua ải Ngõa Điểm thì mới đến được Thung Lăng. ải Ngõa Điểm cách thành Dục Dương hơn mười dặm, Chúc Chính đã sớm bố trí trọng binh trấn giữ nơi này. Lưu Tú không đi thành Dục Dương, nhất định sẽ phải qua ải Ngõa Điểm, đi qua Ngõa Điểm tập.

“Làm sao bây giờ? Công tử!” Thiết Ngũ ghim chiến mã, nhìn quan binh đang kiểm tra gấu gao trên cửa ải Ngõa Điểm, có chút do dự hỏi.

Lưu Tú cũng dừng ngựa ở phía xa cửa ải, cẩn thận quan sát, đánh giá trọng binh đang canh giữ ải Ngõa Điểm, thầm nghĩ: “Nếu Tần Phục ở đây thì tốt quá, tiếc là tiểu tử đó như thần long thấy đầu mà không thấy đuôi. Thuật dịch dung tuyệt diệu ấy có thể khiến y đứng trước mặt đám quan binh mà bọn chúng cũng không nhận ra!” Chỉ tiếc lúc này, hiển nhiên Lưu Tú không thể tìm ra Tần Phục, muốn dịch dung đi qua ải căn bản không thể thực hiện được, nếu miễn cưỡng xông qua đám trọng binh phòng thủ lại càng không thể. Huống chi, chỉ cần Lưu Tú bại lộ thân phận sẽ phải chịu sự truy kích của vô số quan binh, đường đến Thung Lăng còn vài trăm dặm, những ngày chạy trốn vì vậy sẽ chẳng thoải mái chút nào.

“Tại hạ thấy có lẽ nên đợi trời tối rồi nghĩ biện pháp thôi.” Thân vệ Trịnh Viễn, cao thủ của Lưu Tú, nói.

Trịnh Viễn cùng với người em Trịnh Liệt chính là cô nhi mà Lưu Tú thu nhận, luôn luôn được huấn luyện bí mật tại Nhữ Nam, lòng trung thành của gã tuyệt đối không có vấn đề, điểm này Lưu Tú hoàn toàn hiểu rõ.

Lần này Lưu Tú quay lại Thung Lăng là để bí mật hành sự, nên không mang nhiều cao thủ đi cùng, vắn vện chỉ có Thiết Ngũ, anh em họ Trịnh hai người, cùng với ba cao thủ do Lưu Thanh tuyển chọn là Lưu Thắng, Hồ cường và Vạn Phương.

Lưu Thanh là người có địa vị cực cao trong Lưu gia, vô cùng coi trọng Lưu Tú. Vì Lưu Tú là cháu vợ của ông ta cho nên khi Lưu Tú khởi sự, ông ta hết

mình giúp đỡ.

“Chỉ sợ đợi đến trời tối cũng không làm nên chuyện gì thôi.” Lưu Tú hít vào một hơi, nói.

“Chẳng lẽ chúng ta phải đi đường vòng sao?” Lưu Thăng nhú mày hỏi.

“Con người làm nên tất cả, chỉ cần chúng ta muốn, vượt qua không hề khó.” Hồ Cường nghĩ một chút rồi nói.

“Nên làm thế nào?” Lưu Thăng vội hỏi.

“Trước tiên để vài người dẫn ngựa đi qua, đến khi trời tối, chúng ta và công tử thừa lúc bọn chúng đổi gác thì vượt cửa mà vào. Khi đó trời tối, chúng ta không có ngựa vướng víu, lại đi một mình thì ai có thể phát giác chứ? Ải Ngõa Điểm này cũng không phải thành Dục Dương, chỉ cần vượt qua chỗ này thì hoàn toàn không sợ đi không được!” Hồ Cường nghiêm trang nói.

“Ừ, cách đó có thể thực hiện đấy!” Lưu Tú gật đầu. Biện pháp chia ra hành động này thực sự là kế hoạch rất thích hợp.

“Nhưng...” Lưu Thăng có chút lo lắng liếc nhìn Lưu Tú.

“A Thăng Lưu lại cho chúng ta một con ngựa, phần còn lại dẫn hết qua thôi, đây có thể không phải là chuyện dễ đâu!” Lưu Tú chỉ đạo.

“Rõ!” Lưu Thăng đành phải lên tiếng. Tuy nhiên, gã cũng có chút lo lắng, chỉ một người mà muốn dẫn sáu thớt ngựa qua cửa ải, làm sao có thể không gây sự chú ý cho quan binh đây?

Lưu Thăng cũng có chút ranh ma, lại chèo kéo mấy người qua đường, nhờ mỗi người dẫn cho gã một thớt ngựa, cho họ mỗi người một lượng bạc, sau đó nghênh ngang đi qua trạm kiểm soát của cửa ải.

Từ xa, bọn người Lưu Tú nhìn Lưu Thăng dẫn ngựa qua ải, cũng nhẹ thở ra một hơi, chỉ cần chờ trời tối sẽ vượt ải mà đi.

Lưu Tú đang thở phào một hơi, bỗng nghe thấy tiếng vó ngựa dồn dập, trong đám bụi mù mịt, một đội kỵ binh hùng mạnh đang từ xa thần tốc phi tới.

Lưu Tú không khỏi lấy làm kinh hãi, khẽ kêu lên: “Thái Hằng!”

Hồ Cường và Thiết Ngũ cũng thất kinh, Thái Hằng là nhân vật thứ hai ở thành Dục Dương chỉ sau Chúc Chính, khi cần có thể thay Chúc Chính điều động binh mã, không ngờ lúc này lại gấp rút đến ải Ngõa Điểm.

Kỵ binh của Thái Hăng dừng lại phía bên ngoài cửa ải, một gã thiên tướng cao giọng hô: “Truyền lệnh Thái tướng quân, tất cả người đi đường lập tức ngừng đi qua ải. Lưu Tú đã ẩn náu gần ải Ngõa Điểm, bất kỳ ai cũng phải phối hợp kiểm tra, nếu không sẽ tính là đồng đảng với lũ nổi loạn, giết không tha!”

Gã thiên tướng đó hô lên khiến cho bọn Lưu Tú hồn phi phách tán! Dĩ nhiên Thái Hăng biết Lưu Tú đã đến quanh ải Ngõa Điểm, nếu lúc này gặt gao tìm kiếm thì Tú tuyệt nhiên chẳng thể trốn được, sẽ lâm vào thế khổ chiến.

“Công tử, giờ nên làm sao đây?” Thiết Ngũ nhăn tít mày, hỏi Lưu Tú.

Ngoài ải Ngõa Điểm bỗng có một loạt tiếng huyên náo nhưng không một ai dám làm ồn. Đối với tính mạng mình, ai cũng đều vô cùng quý trọng, những người ấy nghe nói Lưu Tú có thể trà trộn vào đây nên bọn họ đều giương mắt nhìn lại, cùng muốn xem xem rốt cuộc nhân vật phi phàm, đại náo Uyển Thành hình dáng như thế nào.

“Tại hạ sẽ ra nhử chúng đi!” Vạn Phương bình tĩnh nói.

“Như thế nào?” Hồ cường hỏi.

“Ta dụ kỵ binh của Thái Hăng, công tử lập tức bỏ dịch đạo này mà chạy.”

Vạn Phương vừa nói vừa dẫn ngựa vọt ra, giương cung lấp tên.

“Chiu...” Mũi tên vùn vụt bắn tới Thái Hăng.

Thái Hăng kinh hãi, đám kỵ binh cũng hoảng sợ.

“Phốc...” Thái Hăng tránh được nhưng mũi tên lại xuyên qua người một tên kỵ binh phía sau hắn, tên đó kêu thảm ngã xuống.

“Muốn tìm bản công tử sao? Lưu Tú ta ở đây! Hừ, xem Thái Hăng người có bản lĩnh gì mà đòi bắt bản công tử chứ!” Vạn Phương lên giọng quát lớn, tiếng như chiêng trống. Quát xong, gã giục ngựa phi như điên về phía Uyển Thành.

“Hắn chính là Lưu Tú, hắn chính là Lưu Tú...” Khách đi đường ở bên cạnh không nhìn rõ mặt của Vạn Phương, chỉ nghe gã báo danh như thế, đều không khỏi kích động cất tiếng hô to, như thể được nhìn thấy nhân vật ấy mà tự hào.

Người đi đường cùng hô như vậy khiến Thái Hằng vốn có chút nghi hoặc cũng tiêu tan nốt, hét lớn: “Theo ta! Bắt sống nó!” Rồi phi ngựa dẫn đầu đuổi phía sau Vạn Phương, đại đội kỵ binh cũng như bầy ong lao theo. Căn bản bọn chúng không hề thấy rõ mặt của cái vị gọi là Lưu Tú ấy, nhưng nghĩ đến phần thưởng lớn như thế, quan thăng ba cấp, nên tên kỵ binh nào cũng quất ngựa chen lấn, tranh vượt lên trên truy đuổi.

Lưu Tú thấy kế điệu hổ ly sơn của Vạn Phương thành công, sao dám không chạy ngay? Thái Hằng chỉ không suy xét cẩn thận một lát thôi. Nếu Thái Hằng nghĩ một chút, tất sẽ cảm thấy không đúng. Hơn nữa, mưu kế của Vạn Phương sẽ nhanh chóng bị bại lộ, cho nên Lưu Tú phải hành sự ngay.

“Lưu Tú đã chạy rồi, sao còn không để chúng tôi qua ải?” Hồ cường chen vào đám đông, cao giọng kêu lên.

Hồ cường vừa kêu lên, lập tức có rất nhiều người hưởng ứng, cùng chen lấn đi về phía cửa ải. Những người muốn qua ải nhanh chóng này, thực sự còn sợ khi Thái Hằng quay lại, sẽ hạ lệnh không cho người đi qua. Trong đám này rất nhiều người là dân tỵ nạn đến từ Uyển Thành, bồng bế dắt díu nhau chen lấn qua cửa ải. Đám quan binh tuy hết sức ngăn trở nhưng cũng không muốn ra tay làm dân tỵ nạn bị thương. Bọn chúng thấy Lưu Tú đã chạy, chẳng biết thật giả, việc kiểm tra cũng cấu thả một chút, đám dân tỵ nạn đồng loạt chen lấn như thủy triều qua cửa ải khiến chúng chẳng biết phải làm thế nào.

Thứ Lưu Tú muốn chính là kết quả này, y cũng hòa vào trong đám dân tỵ nạn chen lấn đi qua cửa ải.

“Lưu Tú ở đó, Lưu Tú ở đó, mau bắt hẩn, chớ để hẩn chạy thoát...” Trên ải bỗng có người cao giọng hô lên, hiển nhiên là có người phát hiện ra Lưu Tú trà trộn vào trong đám dân tỵ nạn.

Lưu Tú giật nảy người, cảm thấy khó tin người trên ải lại có thể nhận ra nét mặt của mình dưới chiếc mũ rộng vành. Nhưng khi Lưu Tú ngẩng đầu lên, phát hiện thấy một đám quan binh ngoảnh về phía y đang chen chúc, dĩ nhiên việc phát giác ra sự tồn tại của y không phải là giả.

“Không để cho hẩn chạy, bắn tên cho ta! sống chết đều có trọng thưởng...” Phía trên cửa ải, một gã thiên tướng cao giọng hô lớn.

Dân tỵ nạn lúc này càng lộn xộn hơn, liều mạng chạy về phía xa, ai nấy đều không muốn mình trở thành bia hứng tên. Bọn Hồ cường cũng bị dòng người ngăn cản khó mà tập trung lại.

“Chiu... chiu... chiu...” Một trận mưa tên bay về phía Lưu Tú, dân tỵ nạn chen chúc xung quanh Lưu Tú ào ào ngã xuống.

“Hỡi bà con, nếu bọn chúng không để chúng ta sống, chúng ta cũng không thể khoan tay chờ chết, phải phản kháng thôi...” Trịnh Liệt thấy đám dân tỵ nạn kinh hoàng thất thố, lần lượt ngã xuống, không tìm được cảm phần trào dâng, giơ cao tay cất giọng hô lên.

Trong lúc đó, người nhà của những người bị chết kêu trời kêu đất, rồi cũng nổi giận đùng đùng. Đối với lũ quan binh không quan tâm đến sự sống chết của người dân, họ hận đến tận xương tủy, cùng nhau giơ gậy gộc đòn gánh lên, hưởng ứng Trịnh Liệt, cùng hô to: “Phản kháng thôi, giết chết lũ cầu quan này, vì người thân báo thù...”

Trong chốc lát, trong ngoài cửa ải đại loạn, những quan binh lao vào đám người tỵ nạn lập tức chịu một trận công kích bằng gậy gộc, một vài người cướp vũ khí của quan binh, hướng về cửa ải giết tới.

Hai anh em Trịnh Liệt và Trịnh Viễn rút binh khí, lao vào giết đám quan binh, hai người như hổ giữa bầy dê, giết lũ quan binh như bổ dưa thái rau.

Đám dân tỵ nạn thấy có người cầm đầu, có nhân vật lợi hại như thế làm chỗ dựa nên càng hăng máu hơn, lòng dũng cảm cũng tăng lên.

“Giết, giết sạch lũ cầu quan này... phản kháng thôi...” Trong chốc lát, vài trăm dân tỵ nạn cùng nhau hô lớn, thanh thế cực cao. Người đi đường xa gần và dân tỵ nạn khác nghe thấy tiếng hô cũng giương cao lợi khí, ào ào lao đến.

Đám dân tỵ nạn này bản thân đã chẳng có gì, ăn bữa này cũng không biết liệu có bữa sau hay không, càng không biết ngày mai có phải bỏ mạng nơi đất khách quê người hay không. Với tình cảnh như vậy, đối với lũ quan binh chỉ biết áp bức dân lành, họ càng hận thấu xương. Do đó, hôm nay gặp được nhiều người tạo phản như vậy, bọn họ bất cứ giá nào cũng đi theo, dù chết cũng phải trút nỗi hận.

Gã thiên tướng trên cửa ải cũng sợ hãi, không nghĩ rằng một mệnh lệnh của mình lại dẫn đến hậu quả như vậy. Nhân số dân tỵ nạn nhiều hơn số quan binh trấn giữ ở đây, khi họ cùng nhau gây náo loạn, thực sự khiến cho lũ quan binh ứng phó không kịp. Lưu Tú cũng không ngờ sẽ có biến cố thể này, trong lòng quả thực phẫn chấn nhưng không dám ra mặt với danh nghĩa của mình. Dù sao, lần này Lưu Tú rời Uyển Thành không đúng thời cơ, hơn nữa lại là chuyện tuyệt đối bí mật, cho dù y ra mặt phá được ải Ngõa Điểm này đi chẳng nữa, cũng là lợi bất cập hại. Nếu nghĩa quân Uyển Thành biết y rời thành một mình đến Thung Lăng, ý chí chiến đấu tất sẽ giảm nhiều, như thế sẽ cho quan binh cơ hội để khai thác, thậm chí sẽ khiến một số cường hào ở Uyển Thành làm hỏng lần khởi sự đầu tiên mà y đã chuyên tâm chuẩn bị mất bao thời gian. Do đó, Lưu Tú thà để quan binh hoài nghi mình đã rời Uyển Thành, chứ không thể cho nhiều người biết mình thực sự ra khỏi Uyển Thành. Cho nên, y không muốn trèo lên kêu gọi, không muốn trở thành đích của trận mưa tên.

Lưu Tú tin rằng hai anh em Trịnh Viễn và Trịnh Liệt có thể nắm chắc đại cục ở đây, còn y chỉ cần thừa lúc rối loạn tìm ra Lưu Thăng, lấy được ngựa là có thể nhanh chóng chạy về Thung Lăng.

Ái Ngõa Điểm rất cuộc không phải chỗ ở được lâu, kỵ binh của Thái Hằng sẽ nhanh chóng quay lại. Lúc đó, đám dân tỵ nạn này sẽ không còn lợi ích gì nữa, nhưng cũng chẳng có biện pháp nào khác, sự đời tàn khốc như vậy, Lưu Tú có thể để hai anh em Trịnh Viễn dẫn đám người này quay lại Uyển Thành là được, một mình y quay lại Thung Lăng cũng không thành vấn đề. Đương nhiên, điều khiến Lưu Tú đau đầu là rốt cuộc ai đã đem tin y rời Uyển Thành nói cho Chúc Chính biết? Còn bảo Thái Hằng đến nơi này tăng cường giới bị? Hơn nữa lại nắm rõ hành tung của y như vậy! Cũng chính vì nguyên nhân ấy, Lưu Tú mới quyết định hành động một mình.

Lâm Miếu cùng các gia nhân khác của Bạch phủ ở cùng một chỗ, không hề có phòng riêng. Do đó, Lâm Miếu muốn một mình luyện công không hề

thuận tiện, điều đó làm cho Miếu có chút phiền muộn.

Phương thức luyện công duy nhất chỉ là theo những hình vẽ về tư thế ngủ trên tấm da dê, hoặc là tìm cơ hội vắng vẻ mà luyện. Nếu không, Miếu đã đem những thứ trên tấm da dê dung hợp với những huấn luyện thường ngày mà tập tành.

May là nhị giáo đầu Bạch Quỷ cho bọn họ thời gian một canh giờ để tự do luyện tập, đó là cơ hội tốt nhất cho Lâm Miếu. Mặt khác, nếu có thể dậy sớm, ra thảo trường huấn luyện luyện công cũng sẽ không bị ai quấy rầy, nhưng khi đó lại phải kiềm chế một chút.

Bạch phủ có trường huấn luyện rộng hơn trăm mẫu, nơi đó cũng có lúc là chỗ huấn luyện của quân giữ thành.

Đôi khi gia đình của Bạch phủ còn phải ra bến thuyền vận chuyển hàng hóa. Nói tóm lại, Bạch phủ không hề nuôi không dám gia tướng này.

Lâm Miếu xem như tương đối may mắn, việc vận chuyển hàng hóa y không phải động vào, cũng không biết là do Canh thúc chiếu cố đặc biệt với y hay là nguyên nhân nào khác, y chỉ phải đến căn cứ đóng thuyền của Bạch gia cho quen thuộc với mọi thứ thôi.

Thuyền Bạch phủ được chế tạo chính là theo yêu cầu của quan phủ, thực ra là bán cho quan phủ, bởi vậy quan phủ không hề để ý tới chuyện Bạch phủ chế tạo thuyền bè.

Ba ngày ngơ ngẩn tại Bạch phủ, Lâm Miếu mới thật sự cảm thấy sản nghiệp của Hồ Dương thế gia khổng lồ như thế nào, cũng hiểu rõ vì sao Bạch phủ lại muốn huấn luyện cho riêng họ một cánh quân hộ vệ hùng hậu. Bởi vì cả gia tộc này giống như một Vương quốc giàu sang.

Mấy ngày nay ngoài huấn luyện và làm việc, hàng ngày trước lúc gà gáy Lâm Miếu đều thức dậy tập võ, nhờ vậy y học thân pháp của Lang Tà Quỷ Tẩu rất nhanh. Dĩ nhiên là vì trong cơ thể Lâm Miếu vốn có công lực tuyệt thế mà người khác năm mộng cũng khó lòng có được. Điều khiến cho Lâm Miếu càng thấy vui vẻ là Hỏa Quái ngày đó trị liệu cho y, dùng thân thể của y để đấu với Phong Si, giúp y khai thông kinh mạch toàn thân, làm cho luồng năng lượng trong cơ thể tự do vận chuyển. Dưới sự xung kích của các loại thuốc quý hiếm, thể chất Lâm Miếu được cải tạo triệt để, mỗi ngày đều

có tinh lực siêu phàm, bất kể là trí nhớ hay tư duy đều nhạy bén hơn trước không biết bao nhiêu.

Lâm Miểu rõ ràng cảm thấy trong cơ thể mình phát sinh biến hóa, thay đổi từng ngày, đó là một loại cảm giác khó nói thành lời.

Sáng sớm ngày thứ tư, Lâm Miểu ăn sáng xong, đang chuẩn bị đi tham gia xưởng đóng thuyền, là công việc bắt buộc y phải làm hàng ngày, đột nhiên bị Bạch Quy gọi y lại.

“Lương Miểu, hôm nay người không cần đến xưởng đóng thuyền, có việc khác đây.” Bạch Quy chặn đường Lâm Miểu lại, trầm giọng phân phó.

Lâm Miểu hơi ngạc nhiên, nhưng không hề hỏi gì. Y hiểu rất rõ lúc nào nên hỏi, lúc nào không.

Lưu Tú không muốn dây dưa với quan binh, nên chạy thật nhanh; theo sát y là Hồ cường, ngay cả Lưu Thăng cũng lạc đầu mắt.

Dĩ nhiên, điều đó chẳng hề gì, Lưu Tú cũng không Lưu tâm những chuyện này. Điều Lưu Tú quan tâm chỉ là truy binh phía sau.

Lưu Tú biết truy binh sẽ nhanh chóng đuổi tới, nhưng y không hề vội vã đào tẩu, ngược lại, y dừng bước, nghỉ chân quan sát.

Hồ cường có chút bất ngờ, thậm chí kinh sợ. “Tam công tử, làm sao vậy?” Hồ cường ngạc nhiên hỏi.

Lưu Tú liếc nhìn Hồ cường, chỉ thản nhiên cười cười, lên giọng nói: “Nếu các người cho rằng việc theo dõi là bí mật thì các người sai rồi. Nếu không muốn chết trước khi Thái Hằng quay lại, các người hãy lập tức để ta chạy xa đi!”

Lưu Tú vừa nói vậy thì sắc mặt Hồ cường đại biến, rốt cuộc cũng hiểu ra vì sao Lưu Tú dừng lại.

“Ha... ha... ha... Lưu Tú đúng là Lưu Tú, không giống người bình thường, lại có thể phát hiện hành tung của chúng ta. Tuy nhiên, có thể giết chúng ta hay không, còn phải xem bản lĩnh của Lưu tam công tử thế nào đã!” Trong loạt tiếng cười sang sảng, từ đám cây rừng chậm rãi đi ra sáu tên hán tử áo xanh.

“Đàm ứng Thủ!” Hồ cường dường như kinh hãi, khẽ la lên.

“Ta tưởng ai, thì ra là hai anh em Phiên Thủ Vân, Phúc Thủ Vũ.[1] Đàm ứng Thủ và Đàm Thiết Thủ!” Lưu Tú ừ hứ một tiếng, lạnh lùng cười nói.

“Ha... ha... ha... Lưu tam công tử quả nhiên có nhãn lực tốt!” Một tên hán tử áo xanh lại cười sang sảng.

“Không biết hai vị dẫn mấy huynh đệ này bám theo ta suốt là có gì chỉ giáo?” Lưu Tú thản nhiên hỏi.

“Lưu tam công tử hình như không biết thủ cấp của mình hiện đã vô cùng có giá thì phải? Người bần cùng không cơm ăn như ta buộc phải cầu may, kiếm chác chút hương hoa thôi.” Đàm ứng Thủ có chút nham hiểm cười cười nói.

“Hừ, chúng ta ở đây có hai đồng tiền, hai anh em các người cầm lấy rồi xéo đi, đừng có tự tìm đường chết!” Hồ cường đột nhiên móc từ trong áo ra hai đồng tiền, trầm trọng ném về phía Đàm ứng Thủ đứng cách đó không xa, hẳn còn hừ một tiếng.

Bọn người Đàm ứng Thủ và Đàm Thiết Thủ đều hơi biến sắc, Hồ cường này coi bọn chúng như khất cái xin ăn. Hai người bọn chúng đều là cao thủ nổi danh ở Trung nguyên, nghe thấy những lời của Hồ cường đương nhiên lập tức giận dữ.

“Muốn chết hả!” Phía sau Đàm ứng Thủ bỗng xuất hiện một luồng sáng, một người đứng đằng sau hẳn đã rút đao ra.

Thế đao cực nhanh, lao thẳng đến Hồ cường. Có lẽ khoái đao này không dám lao thẳng đến Lưu Tú, nhưng chẳng tên nào biết Hồ cường là ai, tài năng ra sao, vì vậy tên đó không hề cố kỵ khi ra tay với Hồ cường.

Ánh mắt Hồ cường hơi khép lại, thấp thoáng một vẻ cười lạnh. Đó quả thật là một đao rất nhanh, nhưng đáng tiếc là phải vượt qua không gian hai trượng mới có thể đến trước mặt Hồ cường. Do đó, Hồ cường vẫn thản nhiên nở nụ cười.

Khi vẻ cười cợt của Hồ cường lên đến đỉnh điểm thì đao cũng đến; đao kinh áp bức thân thể.

Mắt của Đàm ứng Thủ đột nhiên khép lại rất nhỏ, thực sự là chỉ như một đường thẳng, mới có thể nắm bắt được hai luồng sáng trong lòng bàn tay Hồ cường.

Đàm ứng Thủ và Đàm Thiết Thủ đều kinh hãi, bởi vì luồng sáng trong tay Hồ cường chính là hai chiếc phi việt.[2]

“A...” Bọn người Đàm Thiết Thủ chưa kịp nghĩ đến hậu quả thì tên cầm đao lao ra đã kêu thảm, phọt máu lui lại.

Trận chiến đã kết thúc, ngực của tên cầm đao gần như bị phanh ra hoàn toàn, từ miệng vết thương, lục phủ ngũ tạng có thể đổ ra ngoài.

Tốc độ của Hồ cường so với đao đó còn nhanh hơn, nhanh đến mức làm cho Đàm Thiết Thủ cảm thấy ớn lạnh.

Tên cầm đao lùi lại nhiều trượng, nhưng hắn chỉ đủ nhìn vết thương trước ngực mình, sau đó từ từ, chậm rãi ngẩng mặt nhìn trời rồi ngã xuống, tính mạng lập tức bỏ hắn mà đi.

Chỉ xuất một chiêu, Hồ cường đã giết tên cầm đao đó, Lưu Tú rất hài lòng. Lưu Tú biết tâm huyết của nhị ca Lưu Trọng không hề lãng phí. Những người được huấn luyện ra đều là những sát thủ nguy hiểm.

“Thân thủ khá, Lưu gia quả nhiên là nơi rộng năm cạp ân!” Đàm Thiết Thủ lạnh lùng nói, thân hình hung bạo vọt ra, vượt qua ba trượng đến trước mặt Hồ cường.

Hồ Cường kinh hãi, tốc độ của Đàm Thiết Thủ hoàn toàn vượt quá sự tưởng tượng của hắn, đôi tay đó càng quái dị khó hiểu hơn.

“Keng...” Hai phi việt của Hồ cường bằng sắt, chạm vào tay của Đàm Thiết Thủ mà lại phát ra âm thanh như kim loại.

Lực xung kích mạnh mẽ khiến Hồ cường đành phải lùi một bước; xét về lực đạo, Hồ cường không thể so sánh với Đàm Thiết Thủ.

Điều này chẳng có gì kỳ quái, Đàm Thiết Thủ có ngoại hiệu là Phúc Thủ Vũ, lăn lộn trên giang hồ hơn hai chục năm, thành danh cũng đã hơn mười năm, võ công tuyệt không phải chỉ có danh hã.

“Người ném thủ Phúc Vũ Thủ của ta đây!” Đàm Thiết Thủ thấy mình một chiêu được thế, lập tức khí thế lại hùng hực trời dậy.

Trong mắt Lưu Tú chớp lên một tia lạnh lùng; y không cần phải gấp gáp trong vở hài kịch này. Mặc dù thế công của Đàm Thiết Thủ có như mưa to gió lớn, trong khoảnh khắc làm Hồ cường nao núng, nhưng Lưu Tú lại như

đang thoải mái xem một trò chơi, an nhàn, đứng đưng như hóng mát giữa trời mùa hạ. ít nhất, tạm thời Lưu Tú không có ý định ra tay.

Ở một bên, Đàm ứng Thủ bình tĩnh quan sát động tĩnh và vẻ mặt của Lưu Tú, nhưng vẻ bình thản của Lưu Tú khiến gã có chút kinh ngạc. Nhưng bất kể vẻ mặt Lưu Tú như thế nào, Đàm ứng Thủ cũng tuyệt đối không xem thường, những người đi cùng gã cũng cực kỳ căng thẳng khi quan sát Lưu Tú. Mặc dù Lưu Tú không có những cuộc chiến lấy lừng nhưng bọn chúng biết rằng, Lưu Tú chưa từng bại trận.

Đúng vậy, khi hơn mười tuổi Lưu Tú đã đi khắp thiên hạ. Trong thời gian học ở Trường An, chưa từng nghe Lưu Tú bại trận lần nào, nhưng rốt cuộc võ công của y thế nào, thì chẳng có ai biết thấu đáo. Võ công của Lưu Tú có lẽ là một ẩn số. Sau này, trong giang hồ cũng chỉ chú ý đến tài hoa của Lưu Tú, dần dần không ai để ý xem võ công của y nông sâu ra sao, nhưng lần này Đàm ứng Thủ không phải đến để làm giám khảo, mà để giết người!

Giết người bằng võ công chứ không phải bằng thơ từ ca nhạc. Do đó, Đàm ứng Thủ không thể không cân nhắc rất nhiều vấn đề tiềm ẩn.

“Chết đi!” Đàm Thiết Thủ hét lớn, như xé toạc cả bầu trời không hề tĩnh lặng này. Ngàn vạn đôi tay như một chiếc ô khổng lồ đang mở ra thu về trung tâm, mà tại trung tâm đó chính là Hồ cường đã không thể chịu nổi nữa.

Đó là một chiêu giết người không để đường lui, cũng là chiêu có lực sát thương lớn nhất trong Phúc Vũ Thủ thành danh của Đàm Thiết Thủ, gọi là “Vũ Phúc Tán Thu”!

Lưu Tú đã ra tay. Lưu Tú xuất chiêu, Đàm ứng Thủ cũng lập tức xuất chiêu. Hắn tuyệt không muốn cho Lưu Tú và Hồ cường có cơ hội hợp lại, do vậy hắn phải ngăn cản Lưu Tú.

Đàm ứng Thủ ra tay rất nhanh, ba tên khác cạnh hắn cũng đồng thời công kích. Đối phó với Lưu Tú, bọn này bất chấp quy củ giang hồ, bởi vì Lưu Tú là trọng phạm của triều đình, mà bọn này khác Đàm ứng Thủ ở chỗ chúng ăn lộc triều đình.

“Bịch...” Lưu Tú và Đàm ứng Thủ quét qua nhau, đụng vào một tên cầm đao ở cạnh sườn đang đánh tới, nhưng việc này không hề làm chậm thế

đánh của Tú.

Tên cầm đao đó gầm lên, bay đi như vãn thạch xé toạc không gian, đến khi rơi xuống đất thì đao gãy người chết.

Đàm ứng Thủ thất kinh, không ngờ tốc độ của Lưu Tú lại nhanh như vậy, công lực lại tinh tế, tuyệt diệu như thế.

Đàm Thiết Thủ cũng thất kinh, khí thế Lưu Tú như chùy phá núi, sắc bén đến nỗi không thể chống cự được. Luồng khí xoáy cuồng đại đến trước đối thủ, như muốn làm tan rã hoàn toàn thể công của Đàm Thiết Thủ.

Hồ Cường mừng rỡ, trong mắt thấp thoáng một chút kinh ngạc, nhưng hãn chưa kịp có nửa điểm thích thú thì bỗng cảm thấy ngực man mát, rồi phát hiện ra trước ngực mình xuất hiện một mũi kiếm.

Kiếm, cũng là của Lưu Tú. Lưu Tú không tấn công Đàm Thiết Thủ mà lại giết Hồ cường, việc này thực sự vượt xa dự đoán của bọn Đàm Thiết Thủ. Bọn chúng sao có thể tưởng tượng ra Lưu Tú không giết địch mà lại gây tổn hại cho người bên mình, càng không hiểu rốt cuộc Lưu Tú có ý gì.

Lưu Tú không rút kiếm, ánh mắt hờ hững lạnh lùng, giống như thể không biết người vừa bị giết chính là Hồ cường.

Mắt Hồ Cường mở trừng trừng thật to, trên mặt lộ vẻ khó tin, chậm rãi quay đầu lại, khốn khổ và tuyệt vọng hỏi: “Người, người giết ta? Vì sao...”

Bọn người Đàm ứng Thủ và Đàm Thiết Thủ cũng bị biến cố bất thành linh ấy làm cho run sợ đứng cả lại; tất cả đều ngừng tấn công.

“Không sai, trăm lần tinh tế cuối cùng cũng có một lần sơ sẩy, vỡ kịch của người đã kết thúc. Thân phận hai mang của người cũng kết thúc, đi mà gặp Chúc Chính dâng công xin thưởng đi!” vẻ mặt Lưu Tú vẫn hờ hững như cũ.

Sắc mặt Hồ cường bỗng trắng bệch, huyết sắc dường như mất sạch chỉ trong chốc lát. Rốt cuộc hãn đã hiểu vì sao Lưu Tú giết mình, nhưng đến chết hãn cũng không hiểu vì sao Lưu Tú nhìn ra mọi việc. Hãn không cảm thấy mình có nửa điểm sơ hở vậy mà Lưu Tú lại phát hiện ra.

“Phải chăng Lưu Thắng đã chết?” Lưu Tú đột nhiên lạnh lùng hỏi.

“Ha... ha...” Hồ cường bỗng lớn tiếng cười, khàn giọng đáp: “Hãn đi trước người một bước, người cũng... sống...” Lời chưa dứt, hàng loạt máu tươi từ cổ họng đã mãnh liệt phun ra, hãn lập tức bỏ mạng.

Thần sắc Lưu Tú hơi thay đổi, biết mình đã đoán không sai. Lưu Thăng dẫn ngựa vào ải, trên thực tế chính là gã gian tế Hồ cường đã cố ý an bài, không chỉ đưa ngựa đi qua mà còn nhân cơ hội tiêu diệt từng người. Điểm này cũng là nguyên nhân vì sao Lưu Tú chen chúc trong đám dân ty nạn mà vẫn bị quan binh trên ải phát hiện, đó là vì Hồ cường ngấm ngấm giở trò, cả chuyện quan binh dọc đường truy đuổi y cũng không có gì kỳ quái.

Hồ Cường gầm lên rồi ngã xuống, trong ống tay áo trượt ra hai chiếc tụ tiễn màu xanh lam, Lưu Tú biết đây là chuẩn bị cho mình.

Sắc mặt Đàm ứng Thủ và Đàm Thiết Thủ đều biến đổi, bộ dạng như một tên trộm đang hành sự mà bị chủ nhà phát hiện.

“Được rồi, không cần đóng kịch nữa! Bản công tử cũng không có thời gian chơi đùa với các người. Anh em họ Đàm các người cũng là những nhân vật có máu mặt, hóa ra lại là thứ tiểu nhân hèn hạ! Từ nay trở đi, trên giang hồ sẽ không có hai nhân vật như các người nữa!” Lưu Tú cuối cũng rung kiếm cho rơi xuống một giọt máu, thản nhiên mà lạnh lùng nói.

Đàm ứng Thủ cảm thấy một luồng khí thế nồng đậm như thủy ngân tràn đến, thân thể của gã lập tức như chuông gió treo trong không trung, không thể chống đỡ nổi hơi lạnh từ bốn phương tám hướng thổi tới.

Đàm Thiết Thủ không kịp được bèn lùi lại một bước, cùng ba tên khác đứng sóng vai nhau. Hắn cảm thấy kiếm trong tay Lưu Tú như đang hô hấp, hý vang, lại như đến từ chín tầng trời hoặc địa phủ âm u, nhưng lại trực tiếp ngấm vào đáy lòng mình, làm hắn không khỏi cảm thấy một trận hơi lạnh không sao tả nổi. Hắn biết, Lưu Tú thực sự muốn giết người, thực sự nổi giận.

Lưu Tú vẫn không hề chuyển động, ngay cả ngón tay cũng chưa từng động đậy, nhưng ánh mắt Lưu Tú giống như nhìn xuyên thấu mọi vật, thấy rõ gan ruột từng người. Nỗi sợ hãi trong lòng mỗi người đều không mấy may giấu được ánh mắt Lưu Tú, mà những người này trong mắt y chỉ giống như đồng gỗ mục...

Đàm ứng Thủ cũng cảm thấy một cơn ớn lạnh. Lưu Tú đứng yên như vực thăm. Một loại trường khí cơ thể dùng tinh lạnh mà mãnh liệt thu hút mọi thứ, lấy Lưu Tú làm trung tâm, tạo thành cơn cuồng phong. Hắn biết, nếu

Lưu Tú xuất kích, tất sẽ long trời lở đất, đến lúc đó, hẳn muốn kháng cự chỉ sợ càng khó. Do vậy, hẳn không muốn Lưu Tú tích khí tạo thế, nên liền ra tay.

Đàm Thiết Thủ tuyệt không để cho huynh đệ một mình đối chọi với đại địch. Mặc dù Lưu Tú chưa thực sự ra tay, nhưng gã đã hoàn toàn nhận thấy trong cơ thể Lưu Tú đang tiềm ẩn nguồn năng lượng khổng lồ. Người trẻ tuổi này, chỉ có thể dùng mấy chữ “cao thâm khôn lường” để hình dung, mà tin đồn về Lưu Tú trên giang hồ, tuyệt đối không thể giả, chỉ là chưa đầy đủ thôi.

“Vân Phiên Thiên Lộ!” Đàm ứng Thủ vừa bắt đầu đã dùng ngay chiêu sát thủ. Trong tiếng gầm khê, cả người hẳn biến hóa thành một khối ảo ảnh, chỉ có vô số cánh tay chuyển động trong không trung, xé rách màn không khí, lấy tốc độ nhanh đến mức khó mà tưởng tượng vượt qua ba trượng không gian, chụp lấy khoảng không trên đầu Lưu Tú.

“Vũ Phúc Tán Thu!” tuyệt chiêu của Đàm Thiết Thủ cũng vừa vận cùng phối hợp.

Bầu trời dường như bỗng tối sầm lại, giống như có một trận mưa kỳ quái, các cánh tay kỳ dị với muôn hình vạn trạng đầy trời rơi xuống khiến người ta có cảm giác đi vào một thế giới ma quỷ không có thật.

Trong mắt Lưu Tú thoáng hiện một vẻ tán thưởng. Lúc vô số cánh tay chụp xuống, Lưu Tú chệnh chéch xuất kiếm ra như chồi xuân phá đất bỗng xuất hiện, rồi đột nhiên có một khối sáng mãnh liệt như lửa rừng bùng lên. Kiếm của y, tay của y như bỗng nhiên bùng cháy, kể cả thân thể.

Bầu trời vốn tối sầm đột nhiên được thắp sáng, chói lọi như dải Ngân hà cuộn chảy, trong đám ngàn vạn cánh tay bắn ra một con phượng hoàng lửa đẹp đẽ nhưng quý dị.

Thân hình Đàm ứng Thủ và Đàm Thiết Thủ bắn vọt về sau, mỗi tên cùng lúc mất đi một cánh tay. Bọn chúng thậm chí chưa kịp không hiểu rõ có chuyện gì xảy ra thì tất cả đã xong. Kiếm khí hủy diệt, nồng đượm như rượu, vẫn mang theo hơi lạnh thấu xương thấm vào từng tấc không gian, thấm vào đáy lòng mỗi người.

“Phượng Hoàng Kiếp!” Đàm ứng Thủ và Đàm Thiết Thủ chột nghĩ đến một truyền thuyết đáng sợ.

Đó là một truyền thuyết về Lưu gia.

Trong giang hồ Lưu truyền, Lưu gia có một cao thủ vô địch thiên hạ nhưng chưa từng can dự vào việc triều chính. Năm đó Vương Mãng cướp ngôi nhà Hán, đều là do mầm họa từ lão thái hậu Vương Chính Quân chuyên sủng ái họ ngoại, trở thành tội nhân lớn nhất trong việc đánh mất giang sơn của Lưu gia. Vì vậy người của Lưu gia đều oán hận lão thái hậu Vương Chính Quân, nên cũng chọc giận vị cao thủ vô địch ấy. Do đó ông ta giết từ thành Trường An đến Hoàng cung, lại giết tới Hậu cung, chém đầu lão thái hậu Vương Chính Quân. Bảy lần đến Hoàng thành chém giết khiến cho Vương Mãng như

rùa rụt đầu không dám lộ ra. Cao thủ trong cung đã chết gần nửa mà vẫn không thể ngăn cản được người này.

Nhưng ẩn tượng sâu sắc nhất của đám cao thủ trong cung là khi người đó ra tay lại giống như có một con hỏa phượng hoàng chui lên từ biển lửa ở tâm trái đất. Do vậy, võ công kỳ dị của người ấy được người trong thiên hạ Lưu truyền là “Phượng Hoàng Kiếp”. Từ đó trở đi, nhân vật thần bí ấy chưa từng tái xuất giang hồ, nhưng trong giang hồ ít ai quên truyền thuyết đáng sợ này.

Thử hỏi ai có thể một mình đánh giết vào Hoàng cung, từ trong đám ngàn vạn quan binh và cao thủ hộ vệ, lại có thể lấy đầu Hoàng thái hậu như lấy đồ vật trong túi? Ai có thể thân nhiên bảy lần đến, bảy lần đi vào Hoàng cung chém giết? Chỉ sự trong thiên hạ ngoài người đó ra, không có ai khác. Đàm ứng Thủ và Đàm Thiết Thủ đương nhiên đã nghe truyền thuyết ấy, bọn chúng cũng biết người có thể dùng Phượng Hoàng Kiếp chính là một người từng có ảnh hưởng rất lớn trong Lưu gia, ngay cả Vương Mãng cũng không dám đối đầu.

Nhưng bọn chúng tuyệt đối không ngờ được, lúc này lại gặp phải thứ kiếm pháp đáng sợ ấy ở Lưu Tú.

Một chuỗi âm thanh như phượng hoàng gáy từ chín tầng trời vang vọng. Hỏa phượng hoàng, như lửa cháy bùng bùng, lộn nhào trong không gian,

biến ra ngàn vạn luồng kiếm sáng rực đến lóa mắt, lại như phượng hoàng rũ cánh phóng ra ngàn vạn sợi lông vũ mang theo lửa cháy.

Đàm ứng Thủ cảm thấy hết hy vọng, vào lúc này, hắn đã hối hận, hối hận mình không nên đuổi giết Lưu Tú, hối hận vì có một địch nhân như Lưu Tú. “A...” Hai tên cao thủ của quan phủ theo Đàm ứng Thủ đến còn lại kêu lên kinh sợ rồi bỏ chạy. Bọn chúng không còn một chút đầu chí nào, nhưng tuyệt đối không nhanh hơn kiếm của Lưu Tú.

Đàm ứng Thủ trở mắt nhìn hai tên cao thủ còn lại của quan phủ kêu thảm, rồi bay đi; hắn không biết làm gì. Bởi vì Đàm ứng Thủ biết, hắn cũng không thể khác, huống chi lúc này đã mất một cánh tay, chỉ chảy máu thôi cũng đủ khiến hắn chết. Nhưng lúc này, hắn lại nghe thấy tiếng vó ngựa dồn dập vang lên từ phía xa.

“Nghe xem, người của chúng ta đến rồi, đại ca, chạy mau!” Đàm Thiết Thủ cũng nghe thấy tiếng vó ngựa dồn dập, mừng rỡ nói.

“Không ai có thể cứu các người, những người nhìn thấy phượng hoàng lửa sống lại, đều phải chết!” Giọng Lưu Tú lạnh lùng vang bên tai Đàm Thiết Thủ khiến hắn không nhịn được run lấy bầy.

Thực sự Thái Hằng đuổi đến rất nhanh nhưng do vụ huyên náo của đám dân tỵ nạn làm hắn bị chậm trễ đôi chút. Bởi vậy, khi đuổi đến thì thi thể Đàm ứng Thủ và Đàm Thiết Thủ đã giá lạnh, Hồ cường và mấy tên cao thủ của quan phủ cũng bỏ mạng cả, đầu mối để đuổi theo Lưu Tú vì thế mà mất hết. Không còn cách nào khác, Thái Hằng đành quay lại Cức Dương trình báo, lại nghĩ cách nhân lúc không có Lưu Tú, chiếm đoạt luôn Uyển Thành.

Dân chúng trong ngoài Uyển Thành đều chung sức chung lòng, khiến cho thanh thế của nghĩa quân Uyển Thành cực cao, thái thú Cức Dương và Dục Dương rất hoảng sợ.

Uyển Thành nằm ở trung tâm của quận Nam Dương, cho dù có kẻ địch xâm lấn cũng có các thành lũy bên ngoài ngăn cản, có thể nói là vững như thành

đồng. Nhưng hiện tại, Uyển Thành bị loạn từ bên trong trước, khiến cho Cức Dương và Dục Dương bỗng chốc ứng phó không nổi.

Trong lòng Lưu Tú hiểu rằng Dục Dương và Cức Dương đang liên binh phòng ngừa Uyển Thành.

Vương Hưng trốn khỏi Uyển Thành, sớm đã phái ngựa tức tốc đến thẳng Trường An cấp báo, đồng thời điều động vài vạn quân của các thành Nam Hương, Côn Dương, Định Lăng quay trở lại Uyển Thành, hình thành thế hợp công vây hãm.

Uyển Thành mất, đó cũng là chuyện Vương Hưng không dám đương nổi, nên hẳn không thể không dốc toàn lực ra, nhân dịp trận cước bọn Lưu Tú còn chưa ổn định, quay lại đoạt Uyển Thành.

Trận chiến Uyển Thành đã là vô cùng cấp bách, trong ngoài thành đều có vẻ cực kỳ rối loạn bất an, chưa đánh mà đã có nhiều người vội vàng vàng bỏ chạy để tránh bị chiến tranh ảnh hưởng.

Đương nhiên, trong thời kỳ này, thiên hạ bốn phương đều rối loạn bất an, tuyệt không có yên bình thịnh trị. Nhiều người đã quen với việc trông thấy chiến tranh, trong thời chiến loạn cũng học được cách thức sinh tồn, bọn họ biết làm thế nào mới có thể sống cảnh tiêu dao tự tại trong thời loạn thế này. Tiểu Trường An tập là thiên đường của những người khoái hoạt này!

Tiểu Trường An tập nằm ở phía nam Uyển Thành, gần kề Dục Thủy, có bến thuyền lớn nhất bên bờ Dục Thủy ngoài Uyển Thành.

Công thương nghiệp của Uyển Thành không phải tất cả đều ở trong thành, bên ngoài cũng có rất nhiều thôn xóm.

Những thôn xóm bên ngoài Uyển Thành ít nhất cũng bỏ trống một nửa, nhưng điều này không hề ảnh hưởng đến sự phồn hoa của Tiểu Trường An tập.

Tiểu Trường An tập có thể nói là đường huyết mạch từ Uyển Thành đi các huyện lân cận, đại thương gia các nơi hội tụ ở đây rất nhiều, hàng hóa từ bắc xuống nam đều tụ lại và phân tán từ đây.

Vì đường thủy và đường bộ đều thông suốt, đường cái rộng lớn phía tây thông tới Trường An, phía bắc trải từ Dĩnh Xuyên đến Lạc Dương, phía nam giáp Giang Lăng, đường thủy từ Dục Thủy đổ vào Miện Thủy, đến

Hán Trung, Nam Trịnh, Miện Dương, phía nam có thể theo sông thông thẳng ra hải ngoại, trình độ phồn hoa theo kịp Trường An, do đó được gọi là Tiểu Trường An tập cũng không phải là ngẫu nhiên.

Ngoài Uyển Thành hàng chục dặm từ lâu đã có thám tử của Lưu Tú ở khắp nơi, nhưng điều này không hề làm ảnh hưởng đến giao dịch của Tiểu Trường An tập.

Từ các đường sông ở phương nam, có hơn mười chiếc chiến hạm chạy vào Uyển Thành, là những chiến hạm Lưu Tú mua của Hồ Dương thế gia. Ở chốn phồn hoa như thế này, nếu không có sự tồn tại của Hồ Dương thế gia, những thứ đó có thể gọi là một kỳ tích.

Hồ Dương thế gia không hề sợ đắc tội với việc buôn bán của triều đình, sự thật là khắp Trung nguyên đã không còn nhiều quan địa phương có thể thực sự làm việc, bởi vì lớn thì vài vạn, hơn chục vạn nghĩa quân, nhỏ thì vài trăm, vài chục sơn tặc hải tặc đã khiến triều đình phải chật vật ứng phó, quan phủ địa phương không biết phải làm thế nào, đâu có tên quan phủ nào dám đi chọc ghẹo loại gia tộc lớn như Hồ Dương thế gia? Kẻ làm quan chỉ mong được kéo dài nhiều năm để kiếm chút tiền tài, đối với thành mình quản lý thì mắt nhắm mắt mở.

Mấy ngày nay Uyển Thành không chỉ mua thuyền, mà còn sắm một lượng lớn chiến mã, binh khí, những thứ cần thiết cho chiến tranh.

Tiền bạc của Lưu gia hùng mạnh, ít có người bì kịp. So với quân Lục Lâm, Lưu gia càng có nhiều hậu viện cũng như tài lực ủng hộ hơn. Mà quân Lục Lâm chỉ có thể ở những nơi núi cao rừng sâu như núi Lục Lâm, nhưng bản cùng đói rét đã làm bệnh dịch bùng phát, hơn mười vạn nghĩa quân ban đầu đã chết đi một nửa, không thể không chia năm phân bốn[3]. Lưu Tú cũng thực sự thấy cơ hội này, dặn dò huynh trưởng của mình đến lúc này khởi sự, dựa vào thanh thế to lớn để biến Nam Quận và đất Nam Dương thành nơi đầu não của nghĩa quân.

Tình thế đúng là như vậy. Năm ngoái quân Lục Lâm nổi dậy, vì liên tục thắng trận nên khí thế của họ không thể ngăn chặn được, cường hào tám phương tranh nhau xin góp sức, ở phương nam không một nghĩa quân nào có thể sánh bằng. Nhưng một trận bệnh dịch lại khiến cho quân Lục Lâm

không đánh mà bại, tự tách làm ba phần, lần lượt phân chia thành quân Bình Lâm, quân Hạ Giang và quân Tân Thị. Thanh thế của quân Lục Lâm đã giảm dần, người đến gia nhập tất nhiên cũng giảm đi.

Mà lúc này Lưu Tú khởi sự chính là cho các nghĩa quân ở Nam Dương và Nam Quận một bó củi khô, một lần nữa, bằng khí thế hùng hực của Lưu gia, thổi bùng lên ngọn lửa khởi nghĩa đang tàn lụi dần. Chính vì đây là một lực lượng mới trỗi dậy, nếu có thể phát triển thế mạnh, nhất định sẽ thu hút được những người vốn muốn gia nhập quân Lục Lâm theo về, thậm chí còn có thể tập hợp lại đám quân Lục Lâm đã tách ra làm ba. Do đó, Lưu Tú chọn thời cơ này để khởi sự không phải là hành động một sớm một chiều nghĩ ra.

“Tình nhi!” Lâm Miếu và Bạch Lương đến chái hiên, lại phát hiện ra người chờ Lâm Miếu là Tình nhi.

“Bất ngờ à?” Tiểu Tình hỏi.

“Tiểu thư muốn người cùng đi đến thôn Đường Tử.” Tiểu Tình bình tĩnh nói, trông thần sắc có vẻ không vui.

“Vậy Bạch Lương cũng theo ta cho vui, không biết tiểu thư có đồng ý không?” Vừa nói Lâm Miếu vừa đưa ánh mắt dò hỏi nhìn Tiểu Tình.

Tiểu Tình cười cười: “Vậy thì cho hẳn đi cùng luôn.”

“Lúc nào khởi hành?” Lâm Miếu hỏi.

“Bây giờ. Tiểu thư đã ra khỏi phủ rồi, vừa mới dặn ta bảo người đi mau,” Tiểu Tình nghiêm nghị đáp.

“Cái gì?” Lâm Miếu thất kinh, đồng thời cũng cảm thấy có chút buồn cười. Bạch Ngọc Lan đã xuất phát, lại còn muốn quay về gọi y đi theo, thật không hiểu mấy nàng tiểu thư này nghĩ cái gì.

“Chẳng lẽ người không nghe thấy sao? Ta đã chuẩn bị ngựa tốt, các người lập tức theo ta cùng đi!” Tiểu Tình thúc giục.

“Không cần chuẩn bị gì sao?” Bạch Lương hỏi.

“Muốn chuẩn bị cái gì?” Tiểu Tình hỏi lại.

Bạch Lương cảm thấy xấu hổ, nhưng Lâm Miểu đã kéo hẳn đi những bước dài theo sau Tiểu Tình.

- *Phiên Thủ Vân và Phúc Thủ Vũ là ngoại hiệu của hai anh em họ Đàm nhưng khi đặt cạnh nhau, Phiên Thủ Vân, Phúc Thủ Vũ lại có ý trở loại người phản phúc vô thường - ND*
- *Việt giống như chiếc búa, thường dùng trong lễ nghi, tượng trưng cho uy quyền của bậc đế Vương. Phi việt nghĩa là chiếc búa dùng để ném ra đá thương đối thủ - ND*
- *Người Việt dùng là chia năm xẻ bảy - ND*

Chương 11

LẦN ĐẦU THỂ HIỆN

“Bịch... bịch...” Sát Thu Tan Huyết lùi bảy bước liền, cánh tay và kiếm vể lên không trung một đường cong mỹ lệ thể lương, khuất sau lưng rồi không thấy đâu nữa. Hắn cất lên một tiếng hét thảm thương. Trong ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, Sát Thủ Tàn Huyết như một đạo cầu vòng sắp tàn vọt qua sườn núi khác, biến mất trong không trung.

Tốc độ của nhóm người Bạch Ngọc Lan không hề nhanh. Bạch Ngọc Lan không đi xe ngựa, bởi đường tới thôn Đường Tử không xa, mà chuyện cũng chẳng gấp nên nàng chỉ dùng kiệu.

Ngồi kiệu tất nhiên là thoải mái hơn đi xe ngựa, buồng xe ngựa kín như bưng giữa thời tiết nóng nực này chẳng khác gì nồi hơi, không dễ chịu chút nào. Do đó Bạch Ngọc Lan chọn cách ngồi kiệu.

Rèm kiệu bốn phía mở rộng, lấy đòn tre để nâng đỡ một chiếc ghế mềm lớn, bên trên có một mái nhỏ che ánh nắng mặt trời, ghế có thiết kế chỗ gác chân và vịn tay.

Tám gia đình khiêng kiệu động tác vững vàng, còn Bạch Ngọc Lan che mặt bằng tấm lụa mỏng, quạt ngọc khẽ phe phẩy, điệu bộ thư thái vô cùng. Trước sau kiệu có hơn hai chục gia tướng hộ tống. Hỷ Nhi cưỡi ngựa, ngoài ra còn mấy người nữa cũng cưỡi ngựa đi bên cạnh kiệu, những người khác đều đi bộ.

Đường tới thôn Đường Tử không xa, đi bộ cũng chỉ mất độ một canh giờ.

Lúc bọn Lâm Miếu bắt kịp, kiệu của Bạch Ngọc Lan đang chuẩn bị rời khỏi cửa thành phía nam.

Quan binh thủ thành rất cung kính với nhóm người của Bạch phủ, với Bạch tiểu thư lại còn tôn kính tựa thiên thần. Trong thành Hồ Dương, ai mà không biết tiểu thư nhà họ Bạch đẹp tựa thiên tiên chứ? Tất cả đều muốn được trông thấy dung nhan của Bạch Ngọc Lan, dầu nàng đeo lụa mỏng che mặt, nhưng vẫn có thể thấy lờ mờ.

“Tiểu thư, gã đến rồi!” Tiểu Tình phi ngựa tới bên Bạch Ngọc Lan, khẽ nói. Bạch Ngọc Lan quay đầu nhìn lướt qua Lâm Miếu và Bạch Lương, tựa hồ không có biểu lộ gì, tới khi ngựa của Lâm Miếu chạy song song với Tiểu Tình, nàng mới gật đầu với Lâm Miếu.

Lâm Miếu chấp tay hành lễ nhưng không nói câu nào.

Gia tướng của Bạch phủ căn bản đều đã nhận ra Lâm Miếu, nhưng Bạch Ngọc Lan nhìn Lâm Miếu bằng con mắt khác làm họ thấy hơi khó hiểu.

Đường đi tới thôn Đường Tử rất rộng rãi. Bởi vì thôn Đường Tử là nơi tất yếu phải đi qua nếu muốn đi từ Uyển Thành tới Tùy Thành, nên có dịch đạo rất lớn.

Cũng bởi vì thôn Đường Tử là con đường quan trọng nên Bạch gia mới chọn làm nơi để cắm rễ, đặt căn cứ. Chỉ có điều, nơi này địa thế không bằng phẳng, nếu men theo Dục Thủy, đường rất bằng phẳng, nhưng hướng thôn Đường Tử lại gần với núi Đồng Bách, địa hình nhiều mỏm núi, thung lũng, tuy có đường cái nhưng vẫn phải lòng vòng quanh các khe núi sườn đồi.

Lâm Miếu đi sát bên Tiểu Tình, thỉnh thoảng lướt mắt nhìn Bạch Ngọc Lan, nếu chẳng phải có mặt trời như lò lửa trên cao, ắt hẳn đó là sự hưởng thụ tuyệt diệu.

Bước chân của tám gia đình cực kỳ nhanh nhẹn. Tám người chỉ phải khiêng một mình Bạch Ngọc Lan, tất nhiên không phải việc nặng nhọc. Chỉ có điều, thời tiết đúng là hơi nóng, cho nên mỗi người đều đội một chiếc mũ cỏ.

Lâm Miếu lại nhớ tới cách ăn mặc của bang Khảo Lão cũng tương tự thế này, nhưng là đội mũ đan bằng cành liễu.

Trên đường đi mọi người đều không nói một lời, Lâm Miếu không tìm được ai để tán gẫu, Tiểu Tình cũng không nói chuyện với y. Có lẽ vì có Bạch

Ngọc Lan ở đây nên tất cả đều giữ một vẻ trầm lặng đặc thù, đến kẻ ưa trò chuyện với Lâm Miếu nhất là Bạch Lương cũng ngậm tằm.

“Rượu đây...” Đoàn người Lâm Miếu sắp đi qua một khe núi thì nghe thấy phía trước có tiếng rao của hàng rong, kèm theo là tiếng trống rao hàng, mang lại chút sinh khí cho con đường yên tĩnh này.

“Rượu đây...” Người bán hàng rong quấy một gánh rượu lớn, xuất hiện trước mặt đoàn người Lâm Miếu sau khi họ chuyển hướng.

Gia đình Bạch phủ có mấy người quay đầu lại nhìn Bạch Ngọc Lan, dường như rất hứng thú với gánh rượu lớn đó.

Lâm Miếu cũng chẳng ngại ngần hít vào một hơi, rượu này hương thơm thật đậm đà, ngửi từ xa mà đã làm người ta rung động tinh thần.

Tiểu Tinh đưa mắt liếc Lâm Miếu, thấy bộ dạng của y, không khỏi cảm thấy tức cười, trêu: “Động lòng rồi hả?”

Lâm Miếu cũng cười đáp lại: “Đâu có, chỉ là thấy mùi rất thơm thôi.”

“Nếu người đã muốn uống, chi bằng tới thưởng thức một bát đi.” Bạch Ngọc Lan thấy Lâm Miếu đáp vậy, bèn nhẹ nhàng nói.

“Không cần đâu, trong phủ chẳng phải có bao nhiêu là mỹ tửu sao?” Lâm Miếu phủ nhận.

“Trời nóng bức làm sao, uống rượu giải nhiệt nào. Rượu này của ta dùng hoa sen, cao lương ủ men mà thành, đảm bảo không đâu có được!” Tên bán hàng rong vốn muốn để bọn họ tự đến, nhưng nghe được mâu đối thoại giữa Lâm Miếu và Bạch Ngọc Lan, liền vội nói.

“Anh bán rượu ơi, lấy cho họ mỗi người một bát nhé!” Bạch Ngọc Lan quay sang nói với tên bán hàng rong.

“Đa tạ tiểu thư!” Đám Bạch Lương mừng rỡ, không ngờ Bạch Ngọc Lan lại khẳng khái thế. Họ hít mùi rượu này vào, sớm đã không nhịn nổi rồi. Lời của Bạch Ngọc Lan nói ra, trúng ngay ý trong lòng họ.

“Tiểu thư đúng là có tấm lòng Bồ tát!” Tên bán hàng rong vui ve. Chỉ một câu của Bạch Ngọc Lan đã mang lại cho hắn thêm phần lợi nhuận.

Lâm Miếu cũng không khách khí, chỉ có điều tám người khiêng kiệu đâu dám hạ kiệu xuống, đành đợi đám anh em uống xong sớm rồi tới thay.

“ừ, thơm thật!” Lâm Miếu khoái chí tán thưởng mùi hương ngào ngạt của rượu, không khỏi vội vàng muốn uống liền hai ngụm.

“Mọi người gượng đã, đừng vội, ở đây đủ cho tất cả mà!” Tên bán hàng rong thấy mọi người nhao nhao tới uống, trông thật lãng phí, không nhịn được bèn kêu lên.

Lẽ nao con co ai để ý tới lời của hắn sao? Lâm Miếu cũng đã uống một bát lớn, vào miệng vừa ngọt vừa mát, đúng thực là rượu ngon. Chỉ có điều trong rượu con co vị gì đó rất khó noi ra, thật là “ngọc còn có vết”, tựa hồ do mùi thơm, nhưng lại không phải vậy. Vị này không rõ rang, nếu không phai cai miệng sanh soi của tên tửu quy Lâm Miếu, e rằng chẳng ai nhận ra nổi.

“Rượu này vị đã thật!” Bạch Lương vỗ vai Lâm Miếu, nói giọng sáng khoái.

Lâm Miếu gật đầu đồng ý, nhưng liền nhận thấy sắc mặt Bạch Lương như thoáng biến đổi.

“Dư vị mạnh thật, chỉ uống... con mẹ nó... một bát mà đã thấy hơi quay cuồng rồi!” Bạch Lương khẽ run lên, mơ hồ nói.

Lâm Miếu ngây ra, cảm thấy tay Bạch Lương để trên vai mình bỗng mềm đi, tuột xuống, lão đảo chực nga. Không chỉ Bạch Lương mà những người uống rượu đều như say mềm.

“Ôi, bảo các người đừng có vội vội vàng vàng uống nhiều như thế mà không chịu nghe, rượu của ta dư vị mạnh lắm!”

“Người đã cho thuốc vào rượu!” Lâm Miếu đột nhiên hét lên cảnh báo, lập tức hiểu ngay chuyện gì đang xảy ra.

Tên bán hàng rong nghe lời này của Lâm Miếu, sau khi kinh ngạc là lộ ra nụ cười nanh ác, nhắc tay đánh “Bùng...” một chưởng ngay giữa ngực Lâm Miếu.

Lâm Miếu la thảm, bắn văng ra; chưởng lực của tên hàng rong này quả là kinh người!

Đám Bạch Lương càng kinh hãi, nhưng giờ đây bọn họ căn bản không còn sức để ra tay nữa, tuy tất cả đều kêu lên giận dữ nhưng mau chóng mềm người, quy xuống đất.

Tiểu Tình hoảng hốt, quay đầu ngựa phi tới nơi Lâm Miểu bị văng ra, đồng thời hét lớn: “Đưa tiểu thư đi mau!”

Tám gia đình khiêng kiệu cũng giật mình kinh hai, lập tức tach ra bốn người xông tới tên bán hàng rong.

“Chiu... chiu...” Một loạt tên từ đám cây cỏ rậm rạp hai bên đường bắn ra.

Tiểu Tình kinh hai, lật mình xuống ngựa, lăn tron trên đất, con ngựa vừa cười hí thảm nga quy xuống, con bốn gia đình không kịp đề phong nên bị trúng tên mất mang ngay.

Tiểu Tình vừa nhom dậy liền thấy cổ mình lạnh toát, đao của tên bán hàng rong đa kề cổ.

“Vù...” Cán cờ hiệu dưới ghế Bạch Ngọc Lan bật ra, nhắm thẳng vào đám cây cỏ rậm rạp.

“A...” Từ đám cây cỏ truyền ra một tiếng kêu thảm. Bạch Ngọc Lan bay khỏi ghế như một con bướm sặc sỡ, phóng thẳng về tên bán hàng rong.

Không ngờ Bạch Ngọc Lan cung là một cao thủ!

Tên ban hang rong không hề bất ngờ, không đối đầu với Bạch Ngọc Lan ma mang theo Tiểu Tình mau chong lui lại.

Bạch Ngọc Lan hét lên giận dữ: “Ác tặc, mau nạp mạng!” Từ trong ống tay nàng bắn ra một đoạn tơ như cầu vồng.

“Bạch tiểu thư tức giận quá rồi!” Một tiếng cười khẽ cất lên, Bạch Ngọc Lan chợt nhận ra có người chặn giữa nàng và tên ban hang rong.

“Bung...” Ống tay ao Bạch Ngọc Lan không ngờ bị kẻ chặn đường ngăn lại. Bạch Ngọc Lan chạm đất, lùi lại hai bước nhỏ, còn ke vừa tiếp chiêu phải lùi bốn bước.

“Nếu Bạch tiểu thư còn muốn giữ mang cho cô ta, tốt nhất là chớ có manh động!” Tên bán hàng rong thấy Bạch Ngọc Lan chuẩn bị tiếp tục tấn công, vội hô lên.

Bạch Ngọc Lan cả giận, nhưng lại không thể làm gì. Tiểu Tình với nang tình như chị em, nàng không dám đánh cược sinh mạng của Tiểu Tình, chỉ con each dừng tay.

“Tiểu thư!” Hỷ Nhi cũng bước vội tới bên Bạch Ngọc Lan, nhưng từ đám cây cỏ hai bên đường đã phong ra hơn hai chục người, toàn bộ những mũi

tên đa lên dây đều nhắm vào Bạch Ngọc Lan.

“Võ công của Bạch tiểu thư thực sự khiến tại hạ bội phục!” Kẻ vừa giao thủ với Bạch Ngọc Lan nói.

Người này khoảng dưới hai mươi tuổi, có đôi chút phong thái thư sinh, nhưng nụ cười tà ác trên mặt và cặp mắt đang nheo nheo khiến người ta cảm thấy cực kỳ căng thẳng.

“Người là ai?” Bạch Ngọc Lan trở nên cực kỳ bình tĩnh, tựa như chẳng hề thấy đám cung thủ khắp bốn phía.

“Tiểu thư! Tiểu thư mau chạy đi, đừng lo cho em!” Tiểu Tình phản hận, không ngờ mình lai rơi vào tay bọn người này. Tiểu tình cũng rất nóng ruột, vừa rồi vì quá để ý tới an nguy của Lâm Miểu mà quên mất bọn mai phục xung quanh.

“Ta là ai không quan trọng, bọn ta không muốn làm tổn hại tới Bạch tiểu thư!” Gã trẻ tuổi đan hai tay vào nhau, làm động tác nhún vai mà hãnh tự cho là tiêu sái.

Cả bốn gia đình khiêng kiệu hộ vệ quanh người Bạch Ngọc Lan, vẻ mặt rất căng thẳng, tay nắm chặt binh khí cảnh giác với đám cung thủ quanh đó.

“Vậy các người rốt cuộc muốn gì?” Bạch Ngọc Lan lạnh lùng hỏi. Nàng hiểu, bây giờ mà muốn tẩu thoát dưới sự uy hiếp của đám cung thủ này tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng.

“Bọn ta chỉ muốn Bạch tiểu thư đi cùng một chuyến thôi.” Trong mắt gã trẻ tuổi thoáng lướt qua một sắc thái quái dị.

“Hoang tưởng!” Hỷ Nhi cá giận.

“Nếu các người tự cho mình có thể tranh khôi loan tiễn, vậy thì hết each rồi!” Gã trẻ tuổi cười lạnh.

Trường kiếm trong tay Hỷ Nhi vung lên, nhưng bị Bạch Ngọc Lan ngăn lại.

“Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt! Bạch tiểu thư là người biết lẽ phải, làm chuyện chống cự vô vị không có tác dụng đâu.”

“Ít nhất, các người cũng nên cho ta biết ai muốn gặp ta chứ?” Bạch Ngọc Lan than nhiên hỏi.

“Người muốn gặp nàng là Thái Bạch tiên sinh, ta chỉ là kẻ phụng mệnh làm việc. Cho Bạch tiểu thư biết nhiều như vậy chắc đã đủ rồi chứ?” Gã trẻ tuổi

hỏi lại.

“Thái Bạch tiên sinh? Chưa nghe thấy bao giờ!” Hỷ Nhi tỏ vẻ xem thường. Sắc mặt Bạch Ngọc Lan lại thoáng biến động, cách nhìn nhận của nàng không như Hỷ Nhi.

Gã trẻ tuổi nghe thấy lời Hỷ Nhi, nhất thời sắc mặt cũng biến đổi.

“Không ngờ các người lại là chó săn của tên đạo sỹ thối tha ấy!” Tiểu Tình khinh thường nói.

“Người ăn nói cho cẩn thận, nếu không lão phu sẽ khiến người nói cũng không nổi đấy!” Tên bán hàng rong nói giọng độc ác.

“Hừm! Người khác sợ tên thối tha ấy thì người cho rằng có thể lôi hăn ra ma dọa ta sao?” Tiểu Tình đáp lại không chút sợ sệt.

“VẬY ta thử xem người...” Tên bán hàng rong còn chưa nói xong, chợt thấy cổ mình cứng lại.

Bạch Ngọc Lan và Hỷ Nhi đồng thời xuất thủ!

“Chiu...” Toàn bộ tên đều nhắm vào hướng tên bán hàng rong mà bắn tới! Điều này xảy ra bởi vì đằng sau tên bán hàng rong đột nhiên có một người đứng dậy, người này khiến cho đám cung thủ đang căng thẳng tập trung lập tức lấy người đó làm mục tiêu mới.

Đương nhiên, do mỗi cung thủ đều cảm thấy người đột nhiên đứng dậy kia uy hiếp tới tên bán hàng rong, bọn chúng thấy không kịp lên tiếng canh bao cho tên bán hàng biết, nên chỉ có thể dùng tốc độ cực nhanh của tên bắn để giải quyết kẻ bất chợt ra tay kia.

Đao trên tay tên bán hàng rong còn chưa chạm vào cổ của Tiểu Tình, toàn thân hăn đã cứng đờ như bị điện giật, chưa kịp la thảm, thân thể hăn đã bị ném ra, văng tới chỗ bọn cung thủ vừa bắn tên, không chỉ bị biến thành tấm la chắn mà còn la thứ vũ khí đặc biệt.

Tiểu Tình như đã sớm cam giác được có chuyện xảy ra, khi tay của tên bán hàng rong hơi cứng, nàng ta đã lặn người xuống tới tận bên con ngựa mới chết. Dù tốc độ của Tiểu Tình rất nhanh, nhưng vai vẫn bị trúng một mũi tên.

Người vừa xuất thủ là Lâm Miếu, tên bán hàng rong không thể ngờ kẻ vừa trúng một chưởng lại là sát thủ chí mạng của hăn.

Lâm Miếu không dám chần chừ chút nao, sau khi nép người sau thân hình tên ban hàng rong, y liền lăn tới bên gã trẻ tuổi vừa giao thu với Bạch Ngọc Lan.

Trận thế của đám cung thủ mất đi sự tập trung, chỉ sợ bắn nhầm phải tên bán hàng rong hoặc gã trẻ tuổi. Chỉ cần Lâm Miếu có thể dùng tốc độ nhanh nhất thoát khỏi phạm vi bao vây nhỏ của những mũi tên thì se không phải chịu uy hiếp nữa.

“A...” Tên ban hàng rong kêu thảm, thân thể trung cả chuc mũi tên, nặng nề rớt xuống. Bạch Ngọc Lan và Hy Nhi rất nhanh phóng tới đám cung thủ trong bụi rậm. Bon chung còn chưa kịp chuẩn bị đợt tên thứ hai, thế công của Bạch Ngọc Lan đã tới ngay trước mắt.

Gã trẻ tuổi giật mình kinh hai, tốc độ của Lâm Miếu qua nhanh. Khi hắn phát hiện ra thì Lâm Miếu đã lăn tới dưới chân.

“Choang...” Từ trong tay áo gã trẻ tuổi xuất hiện một quầng sáng.

Lâm Miếu định phóng người tới tấn công, nhưng tốc độ xuất kiếm của gã trẻ tuổi cũng làm y kinh ngạc, hơn nữa góc độ và vị trí của kiếm này dường như phong tỏa hết phương vị thế công của y, làm cho y không thể không lui lại.

Kiểm quang trong tay gã trẻ tuổi lan mạnh, tạo thành đợt mưa sao đầy trời, bay tới Lâm Miếu từ khắp nơi, không cho y tới nửa cơ hội hít thở.

Động tác của Lâm Miếu nhanh nhẹn, nhưng kiếm của gã trẻ tuổi không hề chậm; hơn nữa kiếm pháp của gã rất tinh diệu khiến Lâm Miếu có cảm giác không biết phải làm thế nào, mặc dù y có khả năng quan sát kinh người.

“Nhận đao!” Tiểu Tình thấy Lâm Miếu tay không nên không có lực phản kích, vội ném đao trong tay ra.

Lâm Miếu mừng rỡ, nhanh chóng nhận đao, chỉ dựa vào cảm giác ma vạch tới.

“Keng...” Trường kiếm của gã trẻ tuổi ve nên một đường cong mỹ lệ, đánh tới đao của Lâm Miếu. Hắn chợt thấy thân kiếm nhẹ đi, đao trên tay Lâm Miếu không ngờ bị cắt ngọt xốt, trong lòng không khoi kinh hai.

Đúng vào lúc gã trẻ tuổi đang hoảng hốt, chưởng của Lâm Miếu với tốc độ nhanh tới không thể tưởng tượng xuyên vào màn kiếm ảnh.

“Bùng...” Gã trẻ tuổi la thảm một tiếng, cổ tay bị Lâm Miểu đánh một chưởng, tựa hồ như bị gay ca xương, “keng” một tiếng, kiếm trên tay rơi xuống đất.

“Bùng...” Lâm Miểu tuyệt đối không để cho đối phương có cơ hội thở, một cước dứt khoát đá thẳng tới phía trên bụng dưới của đối phương.

Gã trẻ tuổi kia làm sao kháng cự được sức mạnh cực đại từ cước của Lâm Miểu? Ruột gan hấn gằn như đứt đoạn.

“Chiu...” Lâm Miểu vừa định tiến lên, một mũi tên đã cắm mạnh vào vai y, khiến y không khoi kêu thảm, nga đề lên ga trẻ tuổi.

“Lương Miều!” Tiểu Tình hoảng hốt, cung không quan việc mình bị trung tên ở vai, nhật binh khí lên, ap sát đám cung thủ phục kích bên đường.

Trận đấu bên đường trở thành hỗn chiến. Bạch Ngọc Lan, Hỷ Nhi và bốn gia đình nhập thành một vong với đám cung thủ. cự ly gần như vậy khiến cung tên trở nên vô dụng, đồng thời cũng sợ làm bị thương người của mình.

Lâm Miểu chế ngự ga trẻ tuổi nay đa không con sức chống tra nữa, cao giọng quát: “Nếu các người không dừng tay, ta sẽ giết tên khốn nay!”

Đám cung thủ định tới bao vây Lâm Miểu, nhưng nhất thời còn do dự.

“Chỉ cần hoan thành nhiệm vụ, hy sinh ai cũng không sao cả!” Trong đám cung thủ đột nhiên có người lên tiếng.

“Đe ta, chỉ cần giết tên tiểu tử thối tha này, báo thù cho công tử là được rồi.” Một cung thủ rút từ sau lưng ra một thanh đoản kích, hét lên.

Lâm Miểu thấy kể chẳng thanh, không khoi tức giận trong long, nghĩ: “Mẹ no chứ, muốn lấy mạng lao tử ư? Lão tử lẽ nào lại sợ đám cặn ba cac người sao!”

“Xem ra lão tử hôm nay phai đại khai sát giới rồi!” Lâm Miểu vung tay lên, quét mạnh tới đầu gã trẻ tuổi, liền nghe thấy tiếng xương cổ gãy gọn. Đáng tiếc, ga kiếm thu trẻ tuổi nay ngay cả tiếng la thảm cung không kịp thốt lên thì đa thanh oan hồn dưới cánh tay thép của Lâm Miểu.

“Giết!” Đám kia thấy Lâm Miểu quả thực đã giết chết ga kiếm thu trẻ tuổi, mắt chúng liền đỏ ngầu, tức giận gào lên.

“Mẹ no!” Lâm Miểu rút mạnh mũi tên trên vai, bật ra cả da cả thịt, cũng không quản tới cái đau kịch liệt đó, lui lại năm lấy thanh tre dài hai trượng

dùng làm đon khiêng kiệu.

“Cho các người biết lão tử không dễ trêu vào đâu!” Lâm Miểu vụt ngang thanh tre dài với khí thế vạn người khó địch, thanh tre đi đến đâu tựa như có gió, có sấm sét đến đấy, làm cỏ cây đứt đoạn.

Khí thế ấy khiến cho sắc mặt đám cung thủ biến đổi.

Cơn đau nhói đối với Lâm Miểu căn bản chẳng đáng gì. Lâm Miểu thường chịu đựng cảm giác đau hơn vết thương này cả trăm lần, nhưng y vẫn cứ sống, sự tra tấn của Hoa Quai và Phong Si khiến Lâm Miểu chẳng chút sợ hãi với bất kể cơn đau nào. Với Lâm Miểu, những nỗi đau mà y từng chịu đựng đã đạt tới một độ cực hạn, do đó, sau khi bị vết thương này, y vẫn có thể đánh ra đon thể cuồng bao mạnh liệt đến vậy.

“Bùng... bùng...” Chạm phải thanh tre, bất kể là người hay binh khí đều bị bắn ra như những viên đạn. Không một ai kháng cự được thần lực của Lâm Miểu.

Tiểu Tình ngây ra. Nang vốn muốn trợ trận cho Lâm Miểu, nhưng không ngờ Lâm Miểu có thể dùng thanh tre dài như thế làm binh khí, lại còn sở hữu uy lực mạnh như thế. Đám người này bị đánh nga dễ như trở bàn tay, nhẹ thì gãy xương, nặng thì thổ huyết.

Căn bản không một ai tiếp cận được Lâm Miểu.

Lâm Miểu thoáng ngạc nhiên, đám người này tựa hồ còn yếu hơn y tưởng tượng. Y không ngờ mình lại có công lực mạnh như thế. Tuy Lâm Miểu không biết chiêu thức vô công, nhưng uy lực của đon bổng quá mạnh liệt, đám người kia chỉ là lâu la sơn trại, tất nhiên khó long chống cự được.

Lâm Miểu ra sức vụt ngang ba lần nữa, trước mặt đã không còn thấy kẻ nào đứng được, có kẻ sợ vỡ mật liền quay đầu bỏ chạy, có tên nằm dưới đất rên rỉ đau đớn, lấy đâu ra sức tái chiến?

Nhóm Bạch Ngọc Lan bên kia cung thoang kinh ngạc. Tuy nhiên, chiến đấu cùng đám cung thủ đã rất phiền phức rồi, nên Ngọc Lan không có thời gian để quan sát phong thái anh hùng của Lâm Miểu.

“Đám tiểu tặc các người dám làm càn ở đây, hôm nay cho các người hết đường về!” Thanh tre dài trên tay Lâm Miểu xoay ngang, tiện thể xông qua bên kia đường nơi sườn núi.

Đám cung thủ lẽ nào không trông thấy thanh tre không thể chống cự được của Lâm Miểu? Riêng chuyện đối phó với Bạch Ngọc Lan, Hỷ Nhi và bốn gia đình đã kho lẫm rồi, giờ lại thấy Lâm Miểu xông tới, đám cung thủ con dam tai chiến sao? Co tên vội hét lớn: “Chạy mau...”

Đến khi Lâm Miểu xông tới sườn núi, đám này đã quay đầu bỏ chạy hết.

Hỷ Nhi và bốn gia đình muốn đuổi theo nhưng bị Bạch Ngọc Lan ngăn lại.

“Lương Miểu...” Tiểu Tình đột nhiên hét lên phía dưới sườn núi!

Lâm Miểu và Bạch Ngọc Lan quay lại, trông thấy một bóng đỏ bay tới như cầu vồng, kèm theo là một quầng u ám.

“Sát Thu Tan Huyết!” Tiếng hô của Lâm Miểu vừa thoát ra khỏi miệng, không quan sự hiểm trở của dốc núi, y vừa phi thân thẳng về hướng bóng đỏ; thanh tre trong tay y, với khí thế mạnh mẽ như sấm vang chớp giạt, đánh tới tên Sát Thủ Tàn Huyết đang lướt về phía Tiểu Tình.

Tiểu Tình vội lui lại, Bạch Ngọc Lan và Hỷ Nhi ngậy ra, không phai bởi thân pháp vô cùng nhanh nhen và quy dị kho ta của Sát Thu Tan Huyết, cang không phai vì lo cho Tiểu Tình, ma vì thân pháp phong tới của Lâm Miểu.

Giữa không trung, Lâm Miểu như một con chim ứng lớn đang dang cánh. Từ đỉnh dốc tới phía dưới dốc cách ít nhất năm trượng cao, hai tay Lâm Miểu còn mua thanh tre, bắt chấp tất ca mà phóng xuống, thêm vào đó là khí thế ngưng tụ giữa không trung như nghiêng trời lệch đất, gió gào sấm động.

Bạch Ngọc Lan và Hỷ Nhi bị khí thế của Lâm Miểu lam cho khiếp sợ, nhưng đáng sợ hơn chính là đon tấn công phi thường hiếm thấy của Miểu.

Tiểu Tình chỉ thấy kiếm khí khoa chặt toan thân mình, như một bàn tay vô hình đang nắm lấy tinh thần nàng; bất kể nàng lui tranh thế nao, vẫn không thoát khỏi cái bóng chết chóc tới từ Sát Thủ Tàn Huyết. Hơn nữa cảm giác chết chóc ấy càng lúc càng ro rệt. Tiểu Tình hiểu Sát Thu Tan Huyết muốn giết mình. Ý nghĩ không thể nao thoát khỏi cái bóng của tử vong khiến tinh thần Tiểu Tình gần như đổ sụp. Tiểu Tình không tưởng tượng nổi trên đời lại có thứ kiếm chiêu đáng sợ đến thế, lại có một sát thủ đáng sợ đến thế. Tiểu Tình hầu như nhắm chặt mắt lại, đợi cái chết đến gần. Nhưng chính

lúc đó, Tiểu Tình đột nhiên cảm thấy hô hấp khó khăn, một áp lực nặng nề từ trời cao giáng xuống, như một tấm lưới khí khổng lồ.

“Đừng hòng lam hai cô ấy!” Tiếng hét của Lâm Miểu làm Tiểu Tình choàng tỉnh. Tiểu Tình mở mắt ra: Lâm Miểu đang cầm chắc thanh tre dài, khí thế nghiêng trời lệch đất, từ trên cao đánh xuống. Áp lực khiến Tiểu Tình khoả thờ thì ra tới từ Lâm Miểu chứ không phải Sát Thủ Tan Huyết.

“Ầm...” Đòn tấn công của Sát Thủ Tan Huyết ngừng lại trong khoảnh khắc, bởi không cách nào tránh được một chiêu tưởng như đơn giản mà lại vô phương né tránh.

Tiểu Tình cuối cùng cũng đã nhìn rõ khuôn mặt của sát thủ đáng sợ này: trắng bệch, tàn khốc, gầy gò, lai co đôi mắt bi ai tới mức khiến người ta thương cảm...

Tất cả như ngừng lại trong khoảnh khắc ấy. Trời với đất, núi với sông, gió với người, tĩnh lặng trong khoảng một cái nháy mắt, lúc thanh tre va kiếm và chạm nhau; nhưng lập tức trong cái nháy mắt ấy, trời đất như muốn nổ tung, cuồng bạo.

Lực xung kích cực đại, lấy gậy và kiếm làm trung tâm, lan tỏa ra khắp nơi; cat bay, đá chạy, cây cỏ đứt lìa. Lâm Miểu còn ở trên không, chưa tiếp đất thì đã bị bắn nạy ra; khoảng hơn trượng ở phần đầu của thanh tre dài đứt gãy, rồi nổ tung thành bảy đoạn...

“Bịch... bịch...” Sát Thủ Tan Huyết lùi bảy bước liền, cánh tay và kiếm vể lên không trung một đường cong mỹ lệ thể lương, khuất sau lưng rồi không thấy đâu nữa. Hãn cất lên một tiếng hét thảm thương. Trong ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, Sát Thủ Tan Huyết như một đạo cầu vòng sắp tàn vọt qua sườn núi khác, biến mất trong không trung.

Lâm Miểu rơi xuống đất, loạng choạng, phải chống thanh tre xuống mới ổn định được thân hình, anh mắt nhìn về hướng Sát Thủ Tan Huyết biến mất; ve mặt y có chút ngây ngốc mơ màng.

Tinh thần Tiểu Tình hồi lâu vẫn chưa tỉnh táo lại. Bạch Ngọc Lan và Hỷ Nhi vội chạy xuống dốc núi, quan tâm hỏi han: “Lâm Miểu, người không sao chứ?”

Lâm Miếu giờ mới bình tâm lại, nhận thấy mũ khăn che mặt của Bạch Ngọc Lan đã không còn, đôi mắt phượng đầy lo âu quan hoài, trong lòng không khỏi co chut rung động, thở dài một hơi, noi: “Ta không sao.” Rồi y nhìn sang Tiểu Tình, hỏi: “Người không sao chứ?”

“Ta không sao, may mà người đã cứu ta!” Tiểu Tình giữ vết thương trên vai, bước tới nói đầy cảm kích.

“Người bị thương rồi kìa?” Hỷ Nhi thấy vai Lâm Miếu máu chảy không dứt, không khỏi kinh hãi.

“Trúng một mũi tên, nhưng không đáng ngại đâu!” Lâm Miếu ném thanh tre trên tay đi, lông mày nhướng lên, dường như giờ mới cảm thấy cái đau thấu vào tim.

“Tình nhi mau băng bó cho gã.” Bạch Ngọc Lan nhắc nhở, rồi kinh hãi thốt: “Tình nhi cũng bị thương rồi, để ta làm vậy!”

“Sao dám phiền tiểu thư?” Lâm Miếu hơi bất ngờ, nhưng nói chưa dứt câu, Bạch Ngọc Lan đã lấy một ít thuốc kim sang Hỷ Nhi đưa, xé chỗ y phục bị máu thấm ướt của Lâm Miếu, không ty hiềm nam nữ, liền bôi thuốc lên, còn tự xé một đoạn vải xô buộc chặt quanh vết thương.

Lâm Miếu trong lòng trào dâng cảm giác lạ lẫm. Hỷ Nhi đang băng bó cho Tiểu Tình.

“Tiểu thư, đám tặc nhân đó chết cả rồi!” Một gia đình kinh ngạc nói, khiến sự chú ý của Lâm Miếu quay về hiện thực.

Lâm Miếu thực rất bất ngờ. Lâm Miếu biết mình vừa rồi mình tuyệt đối không giết hết đám người đó, cùng lắm cũng chỉ làm mấy tên bị gãy xương hoặc thương tổn tới nội tạng, mất sức chiến đấu thôi, là vì Lâm Miếu có ý giữ lại để còn thẩm tra. Vậy nên khi nghe gia đình đó nói vậy, Miếu không khỏi kinh ngạc.

Bạch Ngọc Lan cũng dần bình tâm lại, đây là lần đầu tiên nàng băng bó cho một người khác giới. Tuy biểu hiện bên ngoài rất bình tĩnh nhưng nội tâm nàng không tránh khỏi phát sinh cảm giác là lạ, giống như từ người Lâm Miếu phát ra luồng sinh khí khiến người ta phải bối rối, cũng tựa như một nguồn nhiệt phát tán, làm nàng ngoài mặt hay trong lòng đều nóng ran.

Lâm Miếu nói “đa tạ”, rồi bước tới bên đám người bị thanh tre của mình đánh ngã, chỉ thấy bọn tặc nhân trước đó vốn rên rỉ liên tục mà giờ đã thành thi thể chẳng còn sự sống. Nơi my tâm mỗi tên đều có một chấm đỏ nhàn nhạt, là do chút xíu máu kết lại mà thành. Hơn chục thi thể, hơn chục vết máu, dài rộng y như nhau, nhỏ hẹp y như nhau.

“Kiếm pháp độc ác thật, đáng sợ thật!” Bạch Ngọc Lan hít thật sâu bầu không khí trong lành.

“Là do Tàn Huyết làm đó!” Tiểu Tình bất lực nói.

“Ngoại trừ hẳn ra, nơi đây còn ai có kiếm pháp đáng sợ như thế nữa không?” Bạch Ngọc Lan thở dài.

“Tại sao hẳn muốn giết những kẻ không có sức chống đỡ này chứ?” Hỷ Nhi không hiểu, bèn lên tiếng hỏi.

“Giết người bịt miệng, nếu ta đoán không nhầm. Đám này vốn không phải người do đỉnh Thái Bạch phái tới!” Lâm Miếu hít một hơi rồi nói.

“Sao ngươi lại có suy nghĩ này?” Bạch Ngọc Lan ngạc nhiên hỏi, Tiểu Tình dường như đang ngẫm nghĩ về vấn đề này.

“Trước tiên, bọn chúng nắm rất rõ hành tung của tiểu thư, đây là một điểm rất đáng nghi. Chỉ cần xem sự chuẩn bị của chúng, căn bản không thể là bột phát được, điều đó cũng cho thấy, bọn chúng đến là có sắp xếp trước, nên mới biết tiểu thư sẽ tới thôn Đường Tử vào thời điểm này. Tiếp đến, tại sao Tàn Huyết phải giết người bịt miệng? Có phải hẳn sợ chúng ta biết được điều gì chẳng? Còn có chuyện quan trọng nào mà chúng ta không thể biết được? Nếu bọn chúng là người của đỉnh Thái Bạch thì vốn không phải sợ chúng ta biết, bởi vì chúng ta đã sớm biết chuyện rồi. Do đó, rất có khả năng bọn chúng là thế lực khác ngoài đỉnh Thái Bạch, và thế lực này sợ chúng ta biết được. Tất nhiên, thế lực này tuyệt đối phải có quan hệ với Sát Thủ Tàn Huyết!” Lâm Miếu kính cẩn nói.

“Ừ. Nhưng Sát Thủ Tàn Huyết vốn là một nhân vật bí hiểm, chúng ta không cách nào điều tra được, còn thế lực này làm sao để tìm hiểu được đây?” Bạch Ngọc Lan khẽ nhú mày nói.

“Khả năng này có thể tra ra từ nội bộ Hồ Dương thế gia,” Lâm Miếu ngẫm nghĩ rồi nói.

“Người cho rằng trong phủ bọn ta có nội gián à?” Hỷ Nhi kinh ngạc hỏi.

“Điều Lâm Miểu nói quả thật rất có khả năng, chúng ta phải điều tra từ trong phủ trước!” Bạch Ngọc Lan nghiêm túc đáp.

Lâm Miểu không nói thêm nữa, tới kiểm tra xem bọn Bạch Lương bị trúng loại độc gì. Miểu liền thấy an tâm khi biết họ chẳng qua chỉ bị thuốc mê nồng độ cao làm ngất xỉu thôi.

Ánh mắt Hỷ Nhi nhìn Lâm Miểu hơi khác lạ, tựa hồ chưa quên được đòn thế kinh người của Lâm Miểu đánh Sát Thủ Tàn Huyết vừa rồi.

Ánh mắt của Tiểu Tình nhìn Lâm Miểu cũng có phần khác đi, nhưng tuyệt không giống như suy nghĩ trong lòng Hỷ Nhi, mà là một thần sắc dịu dàng và vui vẻ.

“Thì ra người là một cao thủ không để lộ tài năng!” Giọng nói của Bạch Ngọc Lan thoáng lạnh lẽo.

Lâm Miểu hiểu rằng vấn đề này cuối cùng cũng đến, đây là chuyện không thể tránh né, chỉ có điều nó đến tương đối nhanh.

“Ta không hề có ý che giấu, cũng tuyệt đối chẳng thấy mình là cao thủ; cỡ thân thủ như ta, thiên hạ rộng lớn này nhiều biết bao. Ngay trong Bạch phủ cũng vậy thôi, nếu thực sự không muốn để lộ tài năng, hôm nay ta sẽ không ra tay lộ liễu như thế!” Lâm Miểu dừng dừng nói, dường như không để bụng thái độ của Bạch Ngọc Lan.

Bạch Ngọc Lan như đang suy xét thật giả trong câu nói của Lâm Miểu, hồi lâu đột nhiên nói: “Người có quan hệ gì với Xích My tam lão?”

“Không có quan hệ gì cả!” Lâm Miểu trả lời rõ ràng.

“Ta còn có câu này, nếu tiểu thư thực sự không tin ta, ta cũng không còn lời nào nữa. Từng Lưu lại Bạch gia, mang cái ớn ném gỗ của tiểu thư, ta tuyệt đối không có ý đồ gì cả!” Lâm Miểu nói có phần kiêu hãnh.

“Nhưng người chưa nói hết sự thật cho ta, với thân thủ của người căn bản không thể là một ngư dân được!” Bạch Ngọc Lan vẫn nói giọng lạnh lùng.

Lâm Miểu cười nhẹ, ngược đầu lên nhìn Bạch Ngọc Lan và mấy tiểu tỳ bên cạnh nàng, thấy sự bất lực trong mắt Tiểu Tình, không khỏi có cảm giác lòng mềm đi. Lâm Miểu hít vào một hơi, mỉm cười nói: “Đúng vậy, ta

không nói hết sự thật, nhưng là có nỗi khổ bất đắc dĩ trong đó, không hề cố ý lừa dối tiểu thư.”

“Nỗi khổ bất đắc dĩ ư? Ta không cho rằng người có nỗi khổ gì đấy.” Bạch Ngọc Lan hiển nhiên rất tức giận với lời thừa nhận của Lâm Miếu.

Lâm Miếu trong lòng ngậm giận, cười lạnh nói: “Đúng thế, ta không phải là ngư dân, càng không phải là Lương Miếu. Nếu tiểu thư rất muốn biết, ta có thể nói với tiểu thư, ta là trọng phạm Lâm Miếu được An Chúng hầu treo thưởng năm trăm lượng bạc! Chính ta đã giết Khổng Dung, con trai Đô thống Uyển Thành! Đây cũng là lý do tại sao ta không thể không đổi tên thành Lương Miếu, cũng là nỗi khổ khiến ta không dám lộ thân phận.”

Dừng lại một chút, Lâm Miếu nói: “Nếu tiểu thư muốn giao ta cho quan phủ, ta tuyệt không phản kháng!”

Hỷ Nhi và Tiểu Tình đều ngây cả ra, mấy người khác thì kinh ngạc dò xét Lâm Miếu, Bạch Ngọc Lan hồi lâu không nói nên lời.

“Không phải năm trăm mà là ba ngàn lượng. Nếu lấy được đầu người, có thể nhận ba ngàn lượng bạc!” Tiểu Tình đột nhiên nói.

Lâm Miếu mỉm cười, không khỏi tự giễu mình: “Thì ra cái đầu của ta có giá đến ngần ấy, chắc ta phải thấy tự hào mới đúng.”

Sau một hồi Bạch Ngọc Lan mới hít vào một hơi thật sâu, chậm rãi hỏi: “Tại sao người giết Khổng Dung?”

Con người Lâm Miếu chiếu ra một tia u ám, buồn rầu đáp: “Bởi vì hắn đã bức tử người ta thương yêu nhất, do đó hắn nhất định phải đền mạng!”

Bạch Ngọc Lan, Tiểu Tình vừa tiếp xúc với ánh mắt của Lâm Miếu, đều không tự chủ được, cảm thấy chấn động trong lòng. Bọn họ hoàn toàn có thể cảm nhận được nỗi đau khắc cốt ghi tâm của Miếu, điều đó căn bản không cần dùng ngôn ngữ để biểu đạt.

“Xin lỗi, ta không nên hỏi chuyện này, là ta hiểu nhầm người rồi!” Giọng Bạch Ngọc Lan mềm mỏng, dịu dàng.

Lâm Miếu khôi phục được thần sắc sau nỗi bi thương, chua chát nói: “Tiểu thư và ta có lập trường không giống nhau, tiểu thư nghi ngờ ta bởi vì ta đáng nghi ngờ. Mọi chuyện đều đã thành quá khứ cả. Nếu tiểu thư không đem ta đi báo quan lĩnh thưởng, vậy ta đi đây!”

Lâm Miếu nói xong liền quay người bước ra ngoài cửa.

“Người đi đâu đấy?” Bạch Ngọc Lan cả kinh hỏi.

“Đất trời rộng lớn, lẽ nào không có chỗ chứa được ta? Lâm Miếu này dẫu là tội phạm của Vương Mãng, nhưng thiên hạ này có rất nhiều nơi lão ta không thể quản được. Hồ Dương thế gia đã không phải chốn dung thân, ta sẽ rong ruổi khắp nơi, làm kẻ tiêu dao tự tại cũng sáng khoái rồi.”

Lâm Miếu nói xong, không để ý tới nhóm người Bạch Ngọc Lan, vén rèm cửa bước ra ngoài.

“Lương Miếu! Đợi đã...” Tiểu Tình vội vã, cũng không đợi xem ý Bạch Ngọc Lan thế nào, lập tức đuổi theo sau.

Lâm Miếu đi đến vườn hoa sau trang viện thì dừng lại. Đối với Tiểu Tình, Lâm Miếu thoáng có cảm tình riêng, đó là do nàng có sự thông minh và khí chất đặc biệt. Có lẽ, đó là do nàng sống bằng trực giác chẳng.

“Tình nhi đừng nói thêm gì nữa,” Lâm Miếu lạnh lùng.

Tiểu Tình chạy tới bên Lâm Miếu, nắm lấy tay áo y, vội nói: “Người muốn đi thật à?”

“Ta là tội phạm của triều đình, ở lại đây sẽ làm liên lụy tới Bạch gia các người, lẽ nào người nguyện để Bạch gia chịu liên lụy hay sao?” Lâm Miếu lãnh đạm nói.

“Lâm Miếu người đã quá coi thường Hồ Dương thế gia rồi đấy. Người cho rằng trong gia tộc chúng ta chỉ có mình người là tội phạm hả? Ngay cả quan phủ biết người chính là tội phạm Lâm Miếu cũng dám làm gì chứ? Giờ đây Nam Dương căn bản không nằm trong vùng quản lý của quan phủ, thử hỏi ai dám tới gây sự với Bạch gia chứ?” Tiểu Tình vội nói.

Lâm Miếu không khỏi bật cười, nhưng không biểu hiện gì ra mặt, chỉ ngược nhìn bầu trời trên cao, thở dài một hơi, nói: “Ta tuyệt đối không phải là kẻ thích chịu quá nhiều ràng buộc, tuy ta xuất thân thấp kém nhưng chưa từng nghĩ tới việc làm tổn hại sự tôn nghiêm và nhân cách mình. Người nên hiểu rằng, khi bị người khác coi là kẻ gian không phải là cảm giác dễ chịu. Ta không nợ gì Bạch gia, cũng không yêu cầu gì, chỉ là ta không muốn...”

“Lẽ nào không gì có thể giữ người ở lại Bạch phủ sao?” Tiểu Tình nhìn Lâm Miếu đầy chờ đợi, có phần oán trách, liền ngắt lời y, dè dặt hỏi.

Lâm Miếu rung động, ánh mắt nhìn sâu vào đôi mắt Tiểu Tình, trong lòng phảng phất một nỗi cảm động không tên. Lâm Miếu sao lại không hiểu ý Tiểu Tình muốn nói gì chứ? Song, Miếu có thể tiếp nhận mối tình này được chăng? Mặc dù y đối với Tiểu Tình không phải không có tình cảm, nhưng ái tình nam nữ dường như không giống vậy. Tuy không phải gánh vác lời hứa nào bởi cái chết của Lương Tâm Nghi, nhưng lúc này y có thể nhận tình ý của người con gái khác không?

Lâm Miếu không khỏi thở dài: “Cũng có! Nhưng người ở trong giang hồ, không thể làm chủ được bản thân. Hồ Dương thế gia không phải chốn tầm thường, với tính cách của ta, chỉ sợ nơi này không thể chứa được ta!”

“Thực ra tiểu thư rất tán thưởng người, nhưng vì lợi ích gia tộc, cô ấy không thể không thận trọng; nhưng sự tình giờ đã sáng tỏ, cô ấy cũng đã xin lỗi người rồi mà, lẽ nào người không nhượng bộ một bước được sao?” Tiểu Tình hơi bực bội hỏi.

Lâm Miếu im lặng không đáp.

Tiểu Tình trong lòng giận dữ, lại nói: “Ta thấy người không phải kẻ độ lượng! Theo quan điểm của ta, nam nhân phải có tính kiêu ngạo, có tính kiên quyết nữa, nếu không sẽ mất đi sự cuốn hút với người khác. Thế nhưng đại trượng phu không câu nệ tiểu tiết hay ghi nhớ lỗi lầm nhỏ nhặt, lại càng phải đặt mình vào vị trí của người khác để suy nghĩ, đứng trên lập trường của người khác để thông cảm cho người đó, đấy gọi là Nhân. Ta thích tính kiên quyết của người, nhưng người không thể tự coi cái chuyện nhỏ nhặt đó là thanh cao được, tiểu thư là phận nữ Lưu, mắc sai lầm nhưng đã biết nhận sai xin lỗi, người thân là đại trượng phu, sao không có độ lượng để bao dung như vậy?”

Lâm Miếu bị Tiểu Tình nói theo cách này, sắc mặt đột nhiên biến đổi, nhưng không nói gì, chỉ bình lặng nhìn nàng ta.

“Đại trượng phu có lúc co lúc duỗi, nhẫn được việc mà người thường không thể nhẫn. Thực lòng, Tình nhi rất hy vọng người có thể ở lại, tin rằng người tuyệt đối chẳng phải kẻ hẹp hòi, cứ xem như là vì Tình nhi đi, được không?” Tiểu Tình thật lòng khuyên nhủ, ánh mắt nàng tràn đầy sự quan

tâm chờ đợi, như không tin rằng Lâm Miểu nghe xong rồi mà vẫn phũ tay bỏ đi. Dường như nàng rất tự tin...

Trong lòng Lâm Miểu trào dâng hàng trăm cảm xúc, hiểu rằng lời Tiểu Tình hàm chứa cả ái tình, câu nói chân thành mà nặng như tảng đá ngàn cân.

Lâm Miểu không giận, chỉ thấy cảm động và xấu hổ; y không tự chủ được đưa hai tay đặt lên đôi vai gầy của Tình nhi, áy náy mà cảm kích nói: “Cảm ơn Tình nhi đã nói lời cảnh tỉnh, hay gọi là mắng cũng được, nếu Lâm Miểu vẫn cố tình che giấu, chắc rằng người trong thiên hạ đều cười nhạo ta...”

“Chúng ta hoan nghênh người ở lại!” Bạch Ngọc Lan cũng vén rèm, nhẹ nhàng nói.

Lâm Miểu và Tiểu Tình không khỏi cùng lúc nhìn về phía Bạch Ngọc Lan, rồi lại quay mặt hướng về nhau, cùng nở nụ cười thấu hiểu.

“Mọi chuyện không cần phải nói nữa, từ hôm nay trở đi, người thực sự trở thành thành viên của Bạch phủ, không ai dám coi người là người ngoài, trừ phi có ngày nào đó người muốn ra đi!” Bạch Ngọc Lan dịu dàng nói, vẫn cách tấm vải dày, nhưng có thể trông thấy nụ cười vô cùng hiền dịu.

Việc Bạch Ngọc Lan bị tập kích trên đường đã gây chấn động lớn trong Bạch phủ, không ngờ có kẻ dám tái diễn trò đó, lại là lần thứ ba đối phó với Bạch Ngọc Lan. Điều này khiến cho lão thái gia Bạch ứng của Bạch phủ cực kỳ tức giận.

Bạch ứng yêu thương đứa cháu gái này vô cùng, xem như viên ngọc minh châu trên tay. Vậy mà những ngày này, trước là bang Khảo Lão trên núi Phục Ngưu muốn bắt cóc, giờ tới người của đỉnh Thái Bạch, tất cả làm cho người không còn quan tâm tới chuyện nhà trong Bạch phủ như Bạch ứng cũng muốn giết người.

Lần này Lâm Miểu là công thần cứu Bạch Ngọc Lan, nên nhận được sự hoan nghênh nhiệt tình từ Bạch phủ. Trong thời điểm Bạch gia đang cầu người tài, sự xuất hiện của Lâm Miểu thực sự khiến Bạch Ứng chú ý.

Bạch Ứng hiểu quan hệ của Lâm Miểu với Tiểu Tình dường như rất tốt đẹp, điều này khiến lão càng thêm vui vẻ, ít ra như vậy càng có thể tóm lấy gã trẻ tuổi này. Lão là kẻ sống lâu thành tinh, biết cách làm thế nào để thu phục lòng người, nên rất vui lòng để Tiểu Tình giữ Lâm Miểu lại.

Đương nhiên, đây chỉ là cách nghĩ của riêng mình Bạch Ưng, Lâm Miểu có nghĩ vậy không lại là chuyện khác.

“Người trẻ tuổi kia, người muốn thưởng gì?” Bạch Ưng tự mình gọi Lâm Miểu tới, xem như đã cực kỳ ưu đãi y. Là một tên gia đình, được Bạch Ưng hỏi thế, đúng là chuyện đáng tự hào.

Bạch Ưng đã biết lai lịch của Lâm Miểu là tội phạm triều đình, nhưng mọi chuyện đã không còn quan trọng, thậm chí như thế càng khiến cho lão coi trọng người này.

Lâm Miểu không biết phải trả lời thế nào, không biết mình còn cần sự khen thưởng nào nữa nhỉ? Nhìn ông lão mặt như thép đúc, râu trắng như cước, Lâm Miểu do dự nhìn Bạch Ngọc Lan, nhưng nàng chỉ mỉm cười nhìn y.

“Bảo vệ cho sự an toàn của tiểu thư là nhiệm vụ của tiểu nhân, đâu dám nói tới nhận thưởng? Tiểu nhân không cần gì cả,” Lâm Miểu kính cẩn nói.

“Ha... ha...” Bạch Ưng vuốt râu cười, nói sang sảng: “Khá lắm, có công mà không kiêu ngạo, có biết tại sao lão phu tự mình gọi người đến không?”

Lâm Miểu lắc đầu, đáp: “Tâm ý của lão thái gia, tiểu nhân không dám đoán bừa, hơn nữa cũng không đoán được.”

“Lão phu gặp người chỉ muốn xem xem kẻ có thể xưng huynh gọi đệ với Nam Dương đệ nhất tuấn kiệt Lưu Tú rốt cuộc là người thế nào thôi!”

Lời của Bạch Ưng khiến Lâm Miểu giật mình, trong lòng ngạc nhiên, liền hỏi: “Ai nói tiểu nhân xưng huynh gọi đệ với Lưu Tú?”

“Hôm nay Đặng Vũ cũng tới thôn Đường Tử, giờ đang làm khách trong tể phủ. Hẳn rất vui khi nghe nói người ở đây, chuyện này đều là do hã nói ra.” Bạch Ngọc Lan đột nhiên lên tiếng.

“Đặng Vũ đến rồi ư?” Lâm Miểu ngạc nhiên, lập tức mừng rỡ, buột miệng hỏi lại.

Bạch Ngọc Lan và Bạch Ưng mấy người không khỏi mỉm cười, họ không trách hành động thất lễ của Lâm Miểu. Từ biểu hiện của Lâm Miểu, họ có thể thấy thân phận của y tuyệt đối không phải giả trá, lời đồn về quan hệ đặc thù giữa Đặng Vũ, Lâm Miểu và Lưu Tú ba người cũng tuyệt đối không thể là giả.

“Đúng thế, lát nữa lão phu sẽ cho người gặp hẳn. Chỉ có điều, lão phu rất hy vọng người có thể Lưu lại Hồ Dương thế gia. Đương nhiên, nếu người quyết ý rời khỏi nơi đây, đi cùng với Đặng Vũ, lão phu tuyệt không cản trở, người trẻ tuổi phải có chủ kiến của riêng mình.” Bạch Ứng đột nhiên nói cực kỳ khách khí.

Lâm Miểu không khỏi hơi rùng mình, không ngờ lời Bạch Ứng nói lại thẳng tuột như ruột ngựa vậy. Hơn thế lời là do lão thái gia của Hồ Dương thế gia nói ra, trọng lượng không phải bàn cãi, khiến Lâm Miểu cảm thấy sự trông đợi của ông lão này đối với y rất lớn. Nếu y muốn rời khỏi Hồ Dương thế gia, quả thực hơi cảm thấy có lỗi với ơn tri ngộ của ông lão này.

“Lão thái gia sao lại nói vậy? Được lão thái gia khen ngợi, Lâm Miểu nguyện gan óc lầy đất cũng phải hết sức vì Hồ Dương thế gia. Cổ nhân có câu “kẻ sỹ chết vì tri kỷ”, Lâm Miểu là kẻ thường dân, được lão thái gia, tiểu thư và lão gia coi trọng, còn không biết đời này cảm cái ơn đó sao?” Lâm Miểu biểu hiện sự tôn kính, giọng điệu thành khẩn, quỳ gối nói.

“Ha... ha...” Lão thái gia Bạch ứng đứng dậy vươn tay nâng Lâm Miểu lên, vui vẻ vỗ vai, tựa hồ rất yêu quý, đoạn nói: “Được, từ nay về sau Hồ Dương thế gia chính là nhà của người, khỏi cần phải xưng là tiểu nhân gì nữa. Đợi sau khi người và Đặng Vũ gặp gỡ, Ngọc Lan sẽ đưa người đến gặp ta, ta có việc muốn bàn với người!”

“Cảm ơn lão thái gia, Lâm Miểu biết phải làm gì!” Lâm Miểu thành khẩn.

Bạch Ứng gật đầu, đoạn nói: “Được lắm, để Ngọc Lan đưa người tới gặp Đặng Vũ đã!”

Đặng Vũ bộ dạng vẫn phơi phới, mồm miệng vẫn như suối mùa xuân, rất nhiều thực khách trong Bạch phủ cùng mấy hào khách Nam Dương đang làm thính giả của Vũ.

Lâm Miểu từ rất xa đã nghe thấy tiếng biện luận của Đặng Vũ. Miểu sớm biết rằng, khi Đặng Vũ ở Uyển Thành thì đã là tài tử nổi danh tại Nam Dương, cùng Lưu Tú du ngoạn tới Trường An, có thể nói là một bụng kinh luân, văn võ toàn tài. Ở Nam Dương có rất nhiều người cực kỳ tôn sùng kẻ có tài học. Mặc dù tuổi Đặng Vũ còn trẻ nhưng bất kể nơi đâu cũng phải

tiếp đón Vũ với lễ thượng khách, kể cả Hồ Dương thế gia cũng không ngoại lệ.

“Chẳng hay công tử đối với Kim văn Kinh học[2] có cao kiến gì?” Có người hỏi.

“Khi ta ở Trường An đã từng nghe đại phu Lưu Hâm nói qua về đề tài này, tiện đây nói với mọi người. ‘Ngày xưa, kẻ sỹ giảng dạy, viết sách theo cái học thiếu sót, không nghiên cứu lẽ thịnh suy của quốc gia, ôm lối suy nghĩ hạn hẹp để biến thành nghèo nàn, nhai văn nhá chữ, rườm lời thừa chữ. Học giả thì nhai miếng thịt khô mà không biết tinh thông một môn nào, nghe lời nói suông mà bỏ truyện ký, chính là nô lệ theo thầy chứ chẳng phải noi theo cổ học. Nếu gặp những việc quốc gia đại sự như việc giảng sách ở cung Tích Ung, lễ Phong Thiệu, nghi lễ của việc tuần thú thì đều mơ mơ hồ hồ, chẳng rõ nguồn gốc. Nếu như muốn ôm lấy kinh văn thiếu sót, lấy tư tâm e sợ mất mát tư lợi mà không có công tâm phục tùng chân lý, dùng cảm cái chính, hoặc vì lòng đố kỵ mà không nghiên cứu chân tướng mà chỉ biết phụ họa đám đông, hùa theo người mà nói chuyện đúng sai.’ Ta thấy đoạn này giảng giải vô cùng sâu sắc, phái Kim văn Kinh học giảng kinh rườm rà, thậm chí không thể nghiên cứu nổi một bộ kinh. Phái này bảo thủ, tầm nhìn hạn hẹp, khư khư ôm chặt lấy sự pháp[3]. cực tuyệt tiến bộ...”

“Đặng công tử nói thế chẳng phải quá võ đoán rồi sao? Lẽ nào Đồng Trọng Thư đại tông sư cũng chỉ là kẻ bảo thủ, tầm nhìn hạn hẹp, cực tuyệt tiến bộ ư?” Một người phản nộ ngắt lời Đặng Vũ. Người đó là Đồng Nghi, một nhà Nho lớn ở Nam Dương.

Trong sảnh tiếp khách có rất nhiều người biết Đồng Nghi chính là hậu duệ của Đồng Trọng Thư đại tông sư, cực kỳ sùng bái Kim văn Kinh học, ai cũng hiểu lời Đặng Vũ đã khiến nhà Nho tức giận, sự thực trong sảnh cũng có nhiều người sùng bái Kim văn Kinh học, lời Đặng Vũ khiến cho họ thấy không thoải mái, nhưng cũng có vài người theo cổ văn Kinh học, lại cảm thấy rất thích thú.

“Đồng Trọng Thư đại tông sư đương nhiên không phải là kẻ bảo thủ, tầm nhìn hạn hẹp, cực tuyệt tiến bộ.” Mọi người đang để tâm xem Đặng Vũ giải thích thế nào thì bên ngoài sảnh đã vang lên giọng nói cực kỳ đồng dục.

Bạch Ngọc Lan và Lâm Miếu cùng Tiểu Tình sải bước vào sảnh tiếp khách, người vừa nói không ngờ lại là Lâm Miếu.

Bạch Ngọc Lan vốn đang bị chấn động bởi lời Đặng Vũ, nhưng không ngờ Lâm Miếu bên cạnh mình lại đột nhiên lên tiếng. Bởi vì chưa bước qua cửa, nhưng lời nói của Lâm Miếu đã vụt ra trước, trong thoáng chốc, Ngọc Lan cũng không biết phải nói thế nào.

Lâm Miếu và Bạch Ngọc Lan bước vào sảnh, lập tức hấp dẫn ánh mắt của mọi người. Một là vì lời của Lâm Miếu, hai là do dung mạo tuyệt thế đằng sau tấm lụa mỏng của Bạch Ngọc Lan.

Đặng Vũ vừa thấy Lâm Miếu, không khỏi mừng rỡ, lập tức rảo bước tới đón. Đặng Vũ không để ý tới việc hỏi han Bạch Ngọc Lan, vỗ vỗ lên vai Lâm Miếu, nói đầy kích động: “Không ngờ người vẫn còn sống tiêu dao tự tại trên cõi đời này, cũng không biết bao nhiêu người đau lòng vì người, đáng phải phạt ba hũ rượu mạnh mới được!”

“Vốn đã thấy mặt Diêm Vương rồi, nhưng nhớ ra Đặng huynh ở đó còn có ba hũ rượu mạnh chưa ai uống, ta không thể không lo lắng mà sống bật dậy. Cho nên Đặng huynh đừng vội đưa cho ta ba hũ rượu đó sớm quá, không thì lần tới ta gặp Diêm Vương mà không còn gì vướng mắc, là đi thật luôn đó!” Lâm Miếu gập lại cổ nhân, trong lòng vui sướng, ôm lấy vai Đặng Vũ cười nói cởi mở.

Bạch Ngọc Lan vốn đang bực bội vì Đặng Vũ không hỏi han mình, nhưng thấy Lâm Miếu và Đặng Vũ nói chuyện đầy hứng thú, không khỏi che miệng mỉm cười.

Trong sảnh tiếp khách đây vẻ lúng túng, nhưng lời Lâm Miếu nói làm mọi người thấy dễ chịu hơn, cả Đông Nghi cũng nở nụ cười. Đương nhiên rồi, bởi Lâm Miếu vừa khẳng định vị thế đại tông sư của Đông Trọng Thư, xem như lấy lại chút thể diện cho tiên tổ của y, do vậy mà có thêm mấy phần thiện cảm với Miếu.

Đặng Vũ thấy Lâm Miếu trả lời thật hào hứng, không khỏi bật cười, kéo Lâm Miếu lại, nói: “Huynh đệ tới ngồi cạnh ta đi.”

“Cung kính không bằng tuân mệnh!” Lâm Miếu đưa mắt nhìn Bạch Ngọc Lan, thấy nàng mỉm cười với mình, cũng an tâm ngồi cạnh Đặng Vũ. Chỉ

có điều Miếu không hiểu cho lắm, sao trong sảnh lại có nhiều người như vậy?

“Lâm Miếu xin ra mắt các vị tiên sinh, không biết trong sảnh có sự kiện lớn này, hấp tấp làm ngắt quãng chủ đề, thật lòng rất xin lỗi.” Lâm Miếu khách khí nói.

Mọi người thấy Lâm Miếu xuất hiện cùng lúc với Bạch Ngọc Lan, lại thân với Đặng Vũ như thế, tuy trong lòng biết rõ người này không có danh tiếng gì nhưng cũng không dám có nửa phần xem nhẹ.

Bạch Ngọc Lan ngồi đối diện với nhóm người bên Đặng Vũ, có thể thấy đó là vị trí của chủ nhân.

Bạch Ngọc Lan hơi ngạc nhiên với biểu hiện của Lâm Miếu, giữa trường văn vẽ mực bút này, y tựa hồ chẳng chút lúng túng. Thông thường, người luyện võ ở một nơi toàn nho sĩ như vậy, rất khó lòng ứng phó cho phù hợp, trừ phi tự mình rất có hiểu biết loại tri thức này, như Đặng Vũ văn võ song toàn chẳng hạn. Nói chung, văn tài của Đặng Vũ nổi danh hơn nhiều so với võ nghệ, dù rất nhiều người nói y là cao thủ, nhưng chỉ là nói chung chung thôi. Còn Lâm Miếu xuất thân nơi đầu đường xó chợ, lẽ nào cũng có thể sánh với Đặng Vũ tài cao vời vợi ư? Điều này làm cho Bạch Ngọc Lan càng cảm thấy sự cao thâm khôn lường trong con người Lâm Miếu.

Sự thực, Bạch Ngọc Lan quả có cảm giác cao thâm khôn lường đối với Lâm Miếu; lần gặp Miếu gần đây nhất so với lúc này giống như hai người hoàn toàn khác nhau.

Lâm Miếu dường như mỗi ngày đều biến đổi, sự biến hóa từ khí chất bên trong tới khí thế bên ngoài khiến người ta cảm thấy kinh ngạc, nhưng vẫn thấy như vậy là hợp lý.

Cứ vào thời khắc đặc biệt, Lâm Miếu lại có hành động khiến người ta phải kinh ngạc.

Ánh mắt Tiểu Tình trước sau không rời Lâm Miếu và Đặng Vũ. Đối với sự dị thường của Lâm Miếu, chỉ có Tiểu Tình là tỏ ra bình tĩnh nhất, như thể mọi thứ đều nằm trong dự liệu của nàng.

“Ta muốn thỉnh giáo Đặng công tử lời nói vừa rồi là có lập luận gì?” Đồng Nghi vẫn không sao quên được lời nói của Đặng Vũ, bèn khơi lại chủ đề.

Bạch Ngọc Lan cũng có vẻ tò mò, muốn nghe xem Đặng Vũ có cao kiến gì đằng sau sự công kích vừa rồi của Tú với Kim văn Kinh học.

Đặng Vũ lặng lẽ mỉm cười, ánh mắt lướt qua Bạch Ngọc Lan, rồi dừng lại nơi Lâm Miếu, dừng dừng hỏi: “Vừa rồi A Miếu còn chưa nói xong, ta tin rằng A Miếu ắt có cao kiến, người nói trước đi, xem chúng ta có bất đồng gì trong kiến giải không.”

Mọi người không khỏi ngạc nhiên, không ai ngờ Đặng Vũ lại đưa vấn đề sang cho Lâm Miếu. Trong mắt tất cả, Lâm Miếu là một tên vô danh, kẻ nào biết thì cũng chỉ biết y là tội phạm sát hại con trai Đô thống Uyển Thành. Chẳng qua, trong lòng mọi người đều hiểu rõ Lâm Miếu quả thực đã nghe thấy chủ đề của Đông Nghi, lại đến cùng Bạch Ngọc Lan, hẳn không phải là kẻ tầm thường.

Bạch Ngọc Lan và Tiểu Tình tuy biết lai lịch của Lâm Miếu, nhưng không tin một kẻ xuất thân đầu đường xó chợ như y lại có kiến giải về học thuyết Nho gia. Nên biết, ngồi ở đây đều là những kẻ đại Nho bụng đầy kinh sách, trong đó có khách khanh của Hồ Dương thế gia, có Hồ Dương đại Nho. Nếu lập luận của Lâm Miếu không hợp lý, nghe qua là biết ngay, hai nàng cảm thấy khó khăn thay cho Lâm Miếu khi phải rơi vào cảnh này.

Lâm Miếu thấy mọi ánh mắt đều đổ dồn về mình, không khỏi mỉm cười, hạ chén trà trên tay xuống, nói: “Ta vừa nghe lời của Đặng huynh, đồng cảm sâu sắc. Tuy Lưu Hâm giúp kẻ ác làm điều xấu, giúp Vương Mãng soán nghịch giang sơn nhà Hán, nhưng người này quả thật học thức hơn người, cách nhìn cũng rất đặc sắc!” Nói tới đây, Lâm Miếu dừng một chút, ánh mắt ngấm ngấm thăm dò phản ứng của từng người trong sảnh.

Sắc mặt Đông Nghi trở nên rất khó coi, thần sắc của nhiều người khác cũng mất vẻ tự nhiên. Lời Lâm Miếu nói rõ ràng đã đồng ý với cách nhìn của Lưu Hâm và Đặng Vũ, cũng cho rằng Kim văn Kinh học là bảo thủ... Về mặt mấy người nhiệt thành với Kim văn Kinh học dĩ nhiên chẳng thể thoải mái, nhưng ai cũng hiểu Lâm Miếu vẫn chưa nói xong, mà họ cũng không thể không tán thành bình luận của Lâm Miếu về Lưu Hâm.

Tài năng của Lưu Hâm được cả thiên hạ công nhận, cũng có thể xem là nhà Nho lớn cấp đại tông sư, văn tài có thể xưng làm biểu tượng cho người

đương thời, tất nhiên không ai dám phủ nhận Lưu Hâm. Đồng thời, người trong sảnh cũng rất ngạc nhiên khi nghe Lâm Miểu nói câu “giúp kẻ ác làm điều xấu”.

Bạch Ngọc Lan không kinh ngạc trước lời này của Lâm Miểu, chỉ nôn nóng đợi y nói hết.

“Trong Kim văn Kinh học, hơn trăm năm qua, người có thành tựu cao nhất còn ai khác ngoài Đông Trọng Thư đại sư!” Lâm Miểu lại nói.

Sắc mặt Đông Nghi lúc này mới có chút giãn ra. Lâm Miểu đã khẳng định về tổ tiên của Đông Nghi, lại còn nói Đông đại sư là người có thành tựu cao nhất, Nghi sao có thể không tự hào chứ?

“Tư tưởng đại nhất thống của Đông đại sư quả thực là thành công lớn tự cổ chí kim, dùng tư tưởng Bách gia[4] mà thành. Thật ra, Khổng Tử, Mặc Tử, Mạnh Tử đều từng có ý thức nhất thống. Lương Tương Vương từng hỏi Mạnh Tử: ‘Thiên hạ đang chiến tranh loạn lạc, làm sao cho yên?’ Mạnh Tử đáp: ‘Định vụ bất thị sát nhân giả năng nhất chi.[5] Chữ ‘nhất’ chính là đại nhất thống, chỉ là chưa thể đưa ra một cách rõ ràng như Đông đại sư. Tuy tư tưởng này chỉ phù hợp với đế Vương cầm quyền, nhưng cũng là điều nhân dân cần. Chỉ có thống nhất thiên hạ, người thi hành có Nhân, mới có thể giúp trăm họ tránh được ngọn lửa chiến tranh đốt phá, an cư lạc nghiệp. Chỉ có thống nhất đạo đức luân lý, mới có thể khiến trăm họ và quan lại trở nên thân thiết, không xâm phạm nhau, thiên hạ thái bình, sinh sống yên ổn. Do đó ta rất kính ngưỡng Đông đại sư!”

Lâm Miểu đàm luận tự nhiên thông thả, khiến trong mắt mọi người đều có tia nhìn khác lạ. Tuy Lâm Miểu chưa giải thích xong lập luận của mình, nhưng từ việc phân tích tư tưởng của người khác, đưa ra phương thức tự thuật hấp dẫn sự chú ý của mọi người; hơn nữa sự tinh túy trong lối phân tích khiến cho những ai không coi trọng Kim văn Kinh học cũng không cách gì phản bác được.

Lời bình của Lâm Miểu khách quan mà thiết thực, lại dẫn lời đối thoại giữa Lương Tương Vương và Mạnh Tử, thêm vào đó nói Khổng Tử và Mặc Tử từng có ý thức như vậy, lời này cũng không phải giả. Còn việc Lâm Miểu

đem Đông Trọng Thư đặt cùng Khổng Tử, Mạnh Tử khiến Đông Nghi càng vui thích trong lòng, thiện cảm đối với Lâm Miếu tăng thêm rõ rệt.

Trong mắt Bạch Ngọc Lan thoáng hiện nét khác biệt, thần thái kiên cường mà cởi mở của Lâm Miếu, cùng với sự thâm thúy đó, tựa hồ mang theo ánh mắt đầy hoang dã, khiến nội tâm nàng nảy sinh một nỗi rung động không tên. Nàng mong Lâm Miếu mau mau nói hết cao kiến, đồng thời cũng phát giác ra Lâm Miếu có phần giống một người, nhưng không nhớ rõ được.

Đặng Vũ cũng ngạc nhiên; lời trần thuật của Lâm Miếu so với tưởng tượng của y còn xuất sắc hơn, ngay cả y cũng không nhận được ý muốn biết hết bài nói, xem Lâm Miếu dẫn dắt chủ đề ra sao.

“Tư tưởng đại nhất thống của Đông đại sư đích xác là bất hủ, điểm này có thể thấy rõ trong ‘Xuân Thu Công Dương học’ của ngài. Khi hiến sách lược cho Vũ đế, đại sư đã từng nói: ‘Kinh Xuân Thu coi trọng đại nhất thống, đó là nguyên tắc không thay đổi của trời đất, là lẽ đương nhiên từ xưa đến nay. Ngày nay, đại sư giảng dạy những học thuyết khác nhau, người người tranh luận theo những lý lẽ khác nhau. Trăm hoa đua nở, do đó quân Vương ở trên không biết lấy gì để duy trì nhất thống, chế độ pháp luật thường xuyên thay đổi thì người dân ở dưới không biết đâu mà noi theo. Nếu không phải lục nghệ hay học thuật của Khổng Tử, thì cấm chỉ không được truyền bá, không cho phép phát triển song song với học thuyết của Khổng Tử. Khi các học thuyết sai lầm đã bị tiêu diệt thì pháp chế, kỷ cương có thể thống nhất mà luật lệ rõ ràng, dân chúng biết mình phải tuân theo học thuyết và pháp chế nào.’ Không biết các vị đã đọc qua đoạn này chưa?” Lâm Miếu đột nhiên hỏi.

Đông Nghi gật đầu, cũng có mấy người gật đầu theo, bởi vì đoạn văn này chỉ cần là người sùng bái Kim văn Kinh học, đều buộc phải đọc.

“Nói như vậy, sao Lâm công tử lại cho rằng Kim văn Kinh học là bảo thủ, tầm nhìn hạn hẹp?” Có người hỏi.

“Học thuyết của mỗi nhà đều có nhược điểm, kể cả ‘Xuân Thu Công Dương truyện’ của Đông đại sư. Chư vị nếu từng đọc qua ‘Lễ Ký - Trung Dung’, ắt biết trong đó có viết: ‘Trọng Ni tiếp bước Nghiêu Thuấn, theo hiến chương Văn Vũ, trên theo dõi thời tiết khí hậu, dưới quen với nước

tươi đất đai. Quân Vương như trời đất không gì không thể chứa đựng, không gì không thể bao trùm. Quân Vương như bốn mùa Lưu chuyển, ánh nhật nguyệt chiếu soi, vạn vật sinh sôi chứ không tàn hại nhau, đạo song song cùng phát triển chứ không mâu thuẫn nhau. Cái đức nhỏ là Lưu truyền, cái đức lớn là dạy dỗ, lấy trời đất làm mục đích nghĩ suy. Lại viết: Duy có bậc thánh nhân trong thiên hạ, thông minh trí tuệ, học vấn sâu rộng như trời đất, theo thời mà hành động... Trời thì bao trùm, đất thì sinh sôi, nhật nguyệt chiếu soi, tuyết sương rơi xuống, phạm là kẻ có khí huyết, ai chẳng thờ tổ tiên, cố sống hợp đạo trời.’ Trong đó bao hàm tư tưởng đại nhất thống, thần thánh hóa từ ‘Đại’, Đồng đại sư cũng không tránh khỏi từng có tư tưởng thần thánh hóa đó. Ngài không chỉ thần thánh hóa hoàng đế đương quyền, mà còn thần thánh hóa cả quy phạm đạo đức. Tất nhiên, tư tưởng này tuyệt chẳng sai, nhưng vì việc thần thánh hóa mà nảy sinh ra vấn đề.” Lâm Miếu nâng tách trà lên nhấp, thần thái tao nhã khó tả thành lời, như thể giờ đây đã thành một bậc đại Nho, đang dạy dỗ chúng sinh, đang truyền đạo giảng giải.

Tất cả đều im lặng lắng nghe. Cách trích dẫn hạ bút thành văn của Lâm Miếu, thêm vào giọng điệu lên bổng xuống trầm, kết hợp cùng biểu hiện trầm ổn vững chãi, khiến người ta có cảm giác tin tưởng sâu sắc chẳng chút nghi ngại, thấy mỗi câu đều bao hàm lý lẽ không thể bác bỏ.

“Vậy khuyết điểm nảy sinh mà Lâm công tử nói là gì vậy?” Đồng Nghi tâm trạng đã bình tĩnh lại, bởi điều Lâm Miếu nói đúng là sự thật, trích dẫn cũng không phải thông tin xa lạ. Tư tưởng trong đó chính xác như Lâm Miếu nói, nhưng Đồng Nghi vẫn chưa nhận ra có chỗ nào không đúng. Trong mắt Đồng Nghi, quyền của quân Vương là tối thượng, thần thánh hóa thì có gì là không thể?

“Tư tưởng thần thánh hóa đối với nhất thống chỉ có lợi mà không hại, khiến người người càng thêm ủng hộ quân Vương, ủng hộ đúng, sẽ khiến cục diện thiên hạ càng thêm vững bền; nhưng nếu thần thánh hóa tư tưởng, sẽ khiến nó đi chệch đường, dễ sinh ra học thuyết hư vô mờ ảo. Một khi học thuyết thoát ly khỏi thực tế, thường sẽ dẫn người ta tới ngõ cụt.

“Còn tín đồ Kim văn Kinh học vẫn chưa phát hiện ra, mù mờ thờ phụng sứ pháp, gia pháp, cũng khiến tư tưởng thoát ly khỏi thực tế ngày một xa hơn. Ví như, vào lúc ban đầu tư tưởng nhất thống của Đổng đại sư chỉ dùng để củng cố Hoàng quyền, làm thiên hạ yên ổn, nhưng kẻ hậu sinh học theo lại quên mất tôn chỉ của bản thân Kinh học, mù quáng tìm ý nghĩa trong văn tự của Kinh học, dẫn đến nhiều ý kiến khác nhau. Cho đến Kim văn Kinh học ngày nay, mù quáng đắm chìm vào giảng kinh sách, mỗi lần nói hàng trăm vạn chữ, ít cũng tới mấy chục vạn chữ, khiến người ta chán ghét. Điều này khiến cho việc thần thánh hóa tư tưởng trở nên thiếu thực tế, cái gì mà cầu mưa xuống, rồi lại cầu ngớt mưa, tệ hơn nữa là lấy danh nghĩa của Khổng Tử để làm mọi thứ loạn cả lên...

“Những điều này chẳng khó nhìn ra từ thực tế, học giả đề xướng Kim văn Kinh học trong triều chẳng ai không là đám a dua tán dương lung tung. Bọn họ không cách nào có được tư tưởng chân chính như Đổng đại sư khi khai tông lập phái, chỉ biết tự rạch mặt mình làm chuyện khiến người ta chửi rủa. Còn Kim văn Kinh học cũng bị chìm dần trong tay họ, thực khiến người ta thấy tiếc nuối!” Lâm Miếu nhàn nhã nói.

Lời này khiến cho tất cả cử tọa đều có vẻ xúc động thấy rõ; tuy lập luận của Lâm Miếu vẫn chưa toàn diện nhưng là luận việc dựa trên việc, đưa ra ví dụ khiến người ta không thể phản bác. Hơn nữa, Lâm Miếu không hoàn toàn bài xích Kim văn Kinh học, mà chỉ cho rằng học giả Kim văn Kinh học đã hiểu sai, khiến người ta cảm thấy trong lời bình luận đó không có sự công kích tận lực, đến Đổng Nghi cũng tâm phục khẩu phục. Nhìn ra tình thế ngày nay, nho sinh Kim văn Kinh học không có ai đạt được thành tựu to lớn, mà lại mất dần thực lực, Đổng Nghi cũng không thể không thừa nhận lời bình luận của Lâm Miếu thật trúng.

“Lâm công tử cho rằng Kim văn Kinh học ngày nay là môn học hư vô rồi sao?” Có người hỏi.

“Cũng không hoàn toàn như vậy, nhưng đại bộ phận là thế, Kinh văn rườm rà mà không có gì thực tế. Lưu Hâm từng nói: ‘Không quan tâm tình thế, phụ họa lẫn nhau, theo nhau làm chuyện sai trái.’ Ngày nay ta không tìm ra được điều gì mới mẻ trong Kim văn Kinh học, còn Đại hội Bạch Hồ quán

của Cảnh đế chính là cơ hội rất tốt để tổng kết Kim văn Kinh học, nhưng chẳng ngờ không một ai trong số những học sỹ và nho sinh Kim văn Kinh học có thể đảm trách nhiệm vụ này, lẽ nào vẫn chưa phải là chuyện đáng buồn sao? Lẽ nào không thể giải thích gì sao?” Lâm Miểu hỏi lại.

Người trong sảnh không nói nên lời.

“Hay... hay...” Đặng Vũ là người đầu tiên vỗ tay tán thưởng.

Bạch Ngọc Lan và Tiểu Tình cũng vỗ tay phụ họa, trong sảnh chỉ trừ vài vị đại Nho sùng bái văn học thượng cổ, còn lại ai cũng gật đầu khen hay.

“Nghe được buổi nói chuyện của Lâm công tử, quả thật sung sướng sáng khoái vô cùng. Nếu có cơ hội, mời Lâm công tử và Đặng công tử tới phủ của lão hủ chơi!” Một ông lão ngồi cùng Đồng Nghi vuốt râu cười nói.

“Trịnh lão trang chủ khách khí rồi, Đặng Vũ nếu có thời gian nhất định sẽ tới bái kiến!” Đặng Vũ khách khí vòng tay đáp lễ.

Lâm Miểu cũng theo đó nói lời cảm tạ. Thật ra Lâm Miểu không quen biết những người trong sảnh, chỉ biết vâng vâng dạ dạ đáp lại thôi.

Bạch Ngọc Lan thấy bộ dạng của Lâm Miểu, suýt nữa là cười thành tiếng, vội giới thiệu: “Đây là Trịnh Chi tiên sinh, nhà Nho lớn nổi danh Nam Dương, còn là Đại học sỹ triều trước.”

“Ồ, ngưỡng mộ đã lâu!” Lâm Miểu bừng tỉnh.

“Chẳng hay Lâm công tử theo học nhà nào?” Trịnh Chi khách khí hỏi han.

“Văn bối từ nhỏ theo cha đọc qua vài cuốn sách thánh hiền, xem như là sở học gia truyền,” Lâm Miểu khách khí đáp lại.

“Chẳng hay lệnh tôn là...” Trịnh Chi lại hỏi.

“Gia phụ chỉ là dân thường, nói ra tiên sinh cũng không biết đâu,” Lâm Miểu thản nhiên cười đáp.

“Vậy Lâm công tử từng nghe nói đến cái tên Lâm Sách chưa?” Trịnh Chi đột nhiên hỏi.

Lâm Miểu giật mình, hơi ngạc nhiên, trả lời: “Chính là tổ phụ[6], chẳng lẽ người đã từng quen biết tiên sinh?”

Trịnh Chi cười đáp: “Chẳng trách Lâm công tử tài năng đến thế. Đúng, lão phu quả thực từng có duyên hai lần gặp gỡ lệnh tổ phụ. Lần gần nhất là trước khi tiên sinh tham gia Đại hội Bạch Hồ quán[7], ta từng nhờ ông chỉ

dạy. Sau khi lệnh tổ phụ tham dự Đại hội Bạch Hổ quán thì không biết người đi phương nào, không ngờ hôm nay lại gặp được cháu của cố nhân!”
“A, thì ra lệnh tổ phụ năm đó cũng từng tham dự Đại hội Bạch Hổ quán.”
Đồng Nghi và mấy người ngồi quanh đó đều ngạc nhiên, kể cả Bạch Ngọc Lan. Chỉ có Lâm Miếu cười khở, vì chính y lại không biết điều này. Khi Lâm Miếu mới năm tuổi, tổ phụ của y đã qua đời, phụ thân cũng từ đó bắt đầu trở nên trầm lặng, bất đắc chí với sự nghiệp, gia thế lụn bại, cả y cũng phải chịu tuổi thơ đau khổ. Với chuyện xưa của tổ phụ, y chỉ ngẫu nhiên nghe được một chút từ phụ thân.

Bạch Ngọc Lan biết tổ phụ của Lâm Miếu từng tham dự Đại hội Bạch Hổ quán, nên không còn hoài nghi tài học của Miếu nữa. Nhưng nàng không hiểu vì sao Lâm Miếu lại xuất thân nơi đầu đường xó chợ, lẽ ra phải là con cháu nhà học giả mới đúng. Điểm này không chỉ Bạch Ngọc Lan mà ngay cả Đặng Vũ cũng thấy ngạc nhiên. Hiểu được nguyên nhân chỉ có bản thân Lâm Miếu. Chỉ có Lâm Miếu mới cảm nhận được sâu sắc nhất và cũng là trực tiếp nhất đối với việc gia đình suy tàn, nhưng Miếu không thể nói với bất kỳ ai ở đây.

Đặng Vũ chỉ biết Lâm Miếu sinh ra ở đường Thiên Hòa, cha là một vị cùng Nho, không ngờ tổ phụ lại là đại Nho hiển hách một đời. Nên biết, người có thể tham dự quán Bạch Hổ năm đó đều là bậc đức cao vọng trọng, là nho sỹ văn tài danh vọng bao trùm một phương. Do đó, tuy Lâm Miếu gia cảnh sa sút nhưng nét tài học ẩn sâu bên trong vẫn tồn tại.

XIN ĐÓN ĐỌC TIẾP “BÁ HÁN 2”

- *Còn gọi là ấn đường, là điểm ở giữa hai lông mày - ND.*

- Kim văn là thể chữ Lệ, rất thông dụng trong thời Hán. Kinh học nghiên cứu những tác phẩm kinh điển của Nho giáo về mặt triết học, sử học, ngôn ngữ, văn tự... Kim văn Kinh học là một phái trong thời Hán, đối lập với phái cổ văn Kinh học. Hai phái này tranh cãi từ thời Hán đến nay mà phát súng đầu tiên là Lưu Hâm. Độc giả muốn tìm hiểu thêm có thể tìm đọc cuốn Lịch sử Triết Học Trung Quốc của tác giả Phùng Hữu Lan - ND
- Học theo kiểu bắt chước thầy truyền lại cho trò - ND.
- Chỉ chung các học giả thời Chiến quốc, cũng gọi là Bách gia chư tử - ND
- Kẻ không giết người bừa bãi mới có thể thống nhất thiên hạ - ND.
- Tổ phụ là ông nội - ND.
- Đại hội Bạch Hổ quán, đời Hán cảnh đế (gần hai trăm năm sau), được học giả cổ văn là Ban cố chính lý, viết ra “Bạch Hổ Thông”, hệ thống lại Kim văn Kinh học thành một tổng kết. Còn lúc đó là thời Đông Hán Chương đế, đầu năm Vu Kiến thứ tư, “đại hội chư Nho tại quán Bạch Hổ, khảo cứu sâu những tương đồng dị biệt, liên tục ngày qua ngày, Túc Tông (Chương đế) giáng lâm chủ trì, như câu chuyện Thạch Cừ.” Quy mô cuộc thảo luận Bạch Hổ quán và thời gian kéo dài đều vượt qua các lần ở gác Thạch Cừ, nhưng đó là Đại hội Bạch Hổ quán lần thứ hai - TG.

Lời cuối:

Xin cảm ơn đến:

Trang Web: <http://vnthuquan.net>

Những người đã bỏ công sức tìm, đánh máy, sửa chính tả, design để có được bản Ebook này.

Đánh máy: Mọt Sách

Nguồn: Vnthuquan - Thư viện Online

Được bạn: Mọt Sách đưa lên

vào ngày: 26 tháng 8 năm 2016

phát hành: Phạm Huy Hùng...